

Ea putea
să încrucișeze
sabia
cu orice bărbat,
dar numai unul
putea cucerii
inima-i
neînfriată...

Christina
Dodd

SCANDALOS!

Table of Contents

PROLOG

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Christina
Dodd

SCANDAL

*Această carte este
dedicată criticilor mei,
cu mulțumiri și cele mai*

distinse urări.

Nota autorului

*Spre marea mea
nemulțumire, englezii au
avut întotdeauna
regretabila tendință de a-
și boteza regii cu aceleași
nume. De exemplu, au*

*fost șase regi numiți
George, șapte Edward,
patru William și, ceea ce
mai important pentru
mine, opt Henry și cinci
Elizabeth – două regine
cu drepturi depline și trei
soții de regi.*

*Povestirea de față se
referă la regele Henry al
VII-lea și la soția sa,*

*Elizabeth de York –
părinții infamului Henry
VIII și buniciienerate
Elizabeth I. Prin unirec
reprezentanților
familiilor Lancaster și
York s-au pus bazele
dinastiei Tudor, care a
adus stabilitate Angliei.
Istoria celor două familii
cuprinde nenumărate*

*răscoale, războaie,
crime, adultere și trădări
din cele mai josnice.*

*Acestea sunt și
circumstanțele în care se
desfășoară povestea lui
Henry VII și a Elizabethei
de York.*

PROLOG

22 august 1485

**Câmpul de luptă de
la Bosworth**

Griffith ap Powel
fusesse la un pas de
moarte, reușind în
ultima clipă să evite
spada însângerată a

adversarului. Cu un strigăt războinic, cavalerul dădu pinteni calului și țâșni înainte, cu securea ridicată deasupra capului.

Dușmanul se prăvăli la pământ, dar Griffith nu avu vreme să privească în urmă. În fața lui se ivi alt cavaler,

apoi altul, și altul. Nici unul din englezii cei nevolnici nu se putea măsura cu priceperea unui velș, dar oastea lui

Richard ^[1] continua să lupte cu îndârjire și disperare. Griffith își îndemnă din nou armăsarul. Picioarele animalului frânt de

oboseală se scufundau în
terenul mlăștinos, iar de
jur-împrejur duhnea a
moarte și a
putreziciune. Apoi,
deodată, calul ajunse pe
pământ solid și, într-un
asurzitor zăngănit de
fiare, Griffith întâlni
grosul oștirii lui
Richard.

Cu ghioaga și securea
își croi drum printre
șirurile nesfârșite de
cavaleri. În urechi îi
răsunau urlete și
gemete. Sudoarea i se
prelingea în gură, gustul
ei sărat amestecându-se
cu cel al oțelului. Primi
o lovitură în coapsă, dar
se întoarse și-1 zdrobi pe

cel care-l atacase.
Sângele se prelingea prin
tunica de sub armură,
dar lui nu-i păsa.

Trebuia să ajungă la
Henry.

Împresurat de
cețurile dimineții, abia
putea vedea câte ceva
prin viziera coifului.
Deodată zări pe culmea

dealului stindardul cu
trandafirul roșu –
emblema Lancaster-ilor.
Acolo îl va găsi cu
siguranță pe Henry
Tudor, ultima speranță a
familiei Lancaster. Acolo
se afla omul care trebuia
să fie regele Angliei.

Se strecură spre
marginea câmpului de

luptă, doborându-și
dușmanii în dreapta și
în stânga, fără a pierde
din ochi stindardul. Își
croi drum într-acolo pas
cu pas, apoi, dând
deoparte străjile lui
Henry, strigă în velșă:

— Henry! *My lord!* În
curând va fi aici!

Henry îi răspunse în

aceeași limbă – limba copilăriei lui:

— Crezi că nu știu?

Arătă înspre câmpul de luptă, unde așteptau armatele.

— Am trimis vorbă căpeteniilor să atace așa cum au făgăduit. Dar nici unul nu s-a clintit din loc.

— Pui de cățea! mârâi Griffith, scoțându-și coiful și bând cu lăcomie apa pe care i-o întinsese scutierul lui Henry. Au jurat că ne vor ajuta.

— Din câte știu eu, i-au jurat la fel și lui Richard, replică Henry, cuprinzând cu privirea câmpul de luptă. Vor

aștepta până ce vor
vedea de partea cui
înclină norocul.

Griffith schiță un
zâmbet crud.

— Oastea lui Richard
e mai numeroasă și mai
bine pregătită, dar tot a
avut de suferit. Noi l-am
ucis pe cel mai bun
general și trupele sunt în

derută. Dar priviți, *my lord*, puteți vedea cu ochii dumneavoastră.

— Richard de York vine să vă caute, *my lord*.

Henry își țină răsufierea, cu ochii la oștenii ce se năpusteau în direcția lui. Erau de două ori mai mulți decât

cei ce-l apărau.

În fruntea lor călărea Richard, care știa că dacă Henry ar fi fost ucis, cauza Lancaster-ilor era pierdută. Strateg desăvârșit și războinic temerar, Richard poate ar fi fost un rege bun, de n-ar fi luat tronul cu forța de la unul din cei

doi nepoți ai lui. Pusese să fie uciși amândoi, Dumnezeu știe cum, iar trupurile să fie aruncate într-un mormânt fără nume. Chiar și în Anglia – patria înaltei trădări – un astfel de păcat nu putea fi trecut cu vederea nici de nobili, nici de oamenii de rând.

Richard al III-lea
purtase coroana timp de
doi ani întunecați, iar
zvonurile despre
perfidia sa nu încetaseră
să circule și să se
înmulțească. Se spunea
că-și otrăvise soția și că-
i făcea curte propriei
sale nepoate, Elizabeth.
Fiind sora celor doi

prinți asasinați,
căsătoria cu ea i-ar fi
conferit lui Richard
legitimitatea de care
avea nevoie.

Însă Elisabeth îi
fusesse făgăduită lui
Henry.

Ar fi fost căsătoria
ideală: trandafirul roșu
al Lancaster-ilor și cel

alb al familiei York.
Griffith era hotărât să
împlinească această
uniune.

Henry nu era un
războinic. Griffith nu
alesese să-l urmeze
pentru calitățile sale de
luptător, ci pentru
faptul că Henry Tudor
avea dreptul la tron.

Dinspre partea mamei
era un Lancaster, dar, în
același timp, și velșul
prevestit de vechile
legende, descendentul
lui Arthur [\[2\]](#), sortit să
unească Anglia și Țara
Galilor, respectând
autonomia acesteia din
urmă. Griffith lupta
pentru Țara

Galilor, patria sa, și pentru speranța unor vremuri mai bune.

Calm, de parcă el ar fi fost stăpânul iar Henry un simplu curtean, Griffith începu să-i dea instrucțiuni.

— Luați coiful din mâna scutierului și puneți-vi-l pe cap, *my*

lord. Scoateți spada din teacă. Stați relaxat în șa și fiți atent să țineți tot timpul scutul în dreptul pieptului. Păstrați-vă mintea limpede și nu uitați, adăugă el, atingând ușor cu ghioaga umărul înzăuat al lui Henry – că n-am bătut atâta cale, venind

din Țara Galilor, ca să
pierd tocmai acum.

— Când te-aud
vorbind astfel, simt cum
îmi crește inima!
răspunse regele.

Griffith începu să
vorbească englezește, cu
un ușor accent velș,
dând ordine precise
gărzilor lui Henry. Îi

alinie pe toți,
pregătindu-i să atace la
semnalul lui, apoi,
trimițându-l pe
purtătorul stindardului
unde va mai în spate, își
puse coiful.

— Nu vă faceți griji,
my lord ! se întoarse el
spre Henry. Am să vă
apăr cu prețul vieții

mele.

— S-ar putea chiar să fie nevoie, replică regele, conștient de primejdia în care se afla.

Griffith își reluă locul de pe muchia pantei, ceva mai în față decât restul soldaților, și începu să aștepte. Oamenii lui Richard se

apropiau, venind
dinspre locul unde
bătălia era în toi.
Griffith aştepta.
Armăsarul lui bătea din
picior, nerăbdător să
intre în luptă. Griffith
aştepta. Oştenii lui
Richard ajunseră la
poalele colinei. Griffith
aştepta. Cavalerii din

spatele lui cerură să
pornească la atac.
Însoțitorii lui Richard își
încetiniră goana,
începând să urce panta.
Atunci Griffith ridică
brațul. Oamenii lui își
încleștară degetele pe
mânerul spadelor.
Griffith își repezi mâna
în jos, strigând:

— Pentru regele

Henry!

Gărzile lui Henry se năpustiră la vale ca niște îngerai răzbunării, profitând de avantajul coborârii, de direcția vântului și de oboseala adversarului.

Dar și Richard își alesese oameni pe

sprânceană – la fel de
devotați lui pe cât era
Griffith de fidel lui
Henry. Toți acești
cavaleri luptau pentru
ca Richard al III-lea să-și
păstreze tronul. Griffith
se învârtea în loc ca un
nebun, împungând cu
spada în dreapta și în
stânga, semănând

moarte în jur și
riscându-și viața clipă de
clipă. Fiecare lovitură
însemna sfârșitul unui
dușman, însă în urma lui
năvăleau alții și alții.
Doborându-i unul câte
unul pe oamenii lui
Henry, oștenii lui
Richard îi împinseră în
susul dealului, spre locul

unde se afla regele.
Griffith încercă să-i
stăvilească, să-i întârzie
din. drum, dar oastea lui
Richard ataca din ce în
ce mai furibundă, în
număr din ce în ce mai
mare.

Griffith avusese multe
ocazii de-a privi
moartea în față, astfel

încât o recunosc și acum. Dar nu-și pierdu speranța. Nici nu se putea altfel. Ambiția lui era mult prea nemăsurată, iar dorința mult prea arzătoare.

— Pentru regele Henry! urlă el din nou. Dar strigătul îi îngheță pe buze, la auzul unui

țipăt țâșnit chiar lângă el.

Stegarul lui Henry fusese doborât la pământ. Oștenii lui Richard îl încercuiseră pe Henry. Griffith spera că regele nu-i uitase povețele. Apoi răsună un zgomot ca de tunet. Pământul se cutremură.

Cavalerul se răsuci brusc
și se lansă într-un atac
furibund, conștient că
va pierde ultima bătălie
a vieții sale.

Avu senzația că
asupra lui se năpustea o
nouă armată. Alți
cavaleri, cu săbii și
armuri lucitoare,
năvăliră în vălmășagul

bătăliei. Cele două
armate rămase în
așteptare se lămuriseră
cine era învingătorul și-
acum se repezeau să-i
vină în ajutor,
nimicindu-i pe învinși.
Griffith își plecă umerii,
căutându-l pe Henry cu
privirea obosită. Nu avea
cum să ajungă la timp.

Nu-l mai putea ajuta.
Numai Dumnezeu putea
s-o facă, dar Dumnezeu
părea a fi foarte departe
de aceste locuri.

Își ridică, sfârșit,
scutul și securea – nu
pentru că și-ar fi
închipuit că va scăpa cu
viață, ci pentru că nu-i
stătea în fire să se

predea fără luptă. Dar atacatorii nici nu-l luau în seamă, într-o fracțiune de secundă înțelese.

Cele două armate luptau *pentru* Henry! Cine știe din ce motiv – poate binele țării, poate dreptul lui Henry la tron – se hotărâseră să-l atace

pe Richard și oastea lui,
făcându-i una cu
pământul.

Luptau aproape cu
plăcere, râzând de
bucurie când doborau
războinicii lui Richard.
Râdeau și când ucideau
cailor.

„Nu pentru binele
țării”, își zise Griffith,

scârbit. „Nici-pentru cauza dreaptă a lui Henry."

— L-au prins! strigă acesta, cu un glas din care lipsea bucuria triumfului.. Uite cum îl căsănesc!

Din toată oastea vrăjmașă, numai Richard rămăsese în picioare.

Cavalerii îl înconjurară pe regele din neamul York, începând să-l lovească cu spadele. Dar și Richard izbea cu furie în dreapta și în stânga, iar Griffith scoase o exclamație de bucurie când regele zbură capul unuia dintre atacatori. Dar această ispravă nu

făcu decât să-i întărate
pe ceilalți, care strânsesă
cercul în jurul lui,
împungându-l cu
spadele, ciopârțindu-l cu
securile și zdrobindu-l
cu ghioagele.

Într-o ultimă
încercare de-a scăpa din
încercuire – sau poate
de-a muri eroic –

Richard își ridică
armăsarul pe picioarele
din spate. Calul începu
să necheze, lovind cu
copitele, și zvârli jos din
șa doi dintre atacatori.
Unul dintre aceștia își
repezi spada înaintea și
nobilul animal se
prăbuși, cu o rană
sângerie pe pieptul alb

ca zăpada.

Richard se prăvăli în iarbă, într-un zgomot asurzitor de fierăraie, și cavalerii se năpustiră asupra lui. Pavăza și coiful zburară cât-colo, iar sângele țâșni în aer ca dintr-o fântână.

Milostivul pământ englezesc înghițise râuri

de sânge. Sângele
pedestrașilor. Al
cavalerilor. Și sângele
regesc al lui Richard al
III-lea.

Henry Tudor privea
măcelul, cu o grimasă de
oroare pe chipul frânt de
oboseală. Apoi,
întorcându-se spre
Griffith, rosti

jurământul prin care
avea să guverneze
Anglia:

— Dacă așa se poartă
englezii cu regii
detronați, atunci jur pe
sfânta cruce că nimeni și
nimic nu mi va putea
smulge coroana.

Capitolul 1

Castelul Wenthaven

Shpopshire, Anglia,

1487

De-a lungul galeriei
impunătorului castel
răsuna zăngănit de
spade. Griffith ap Powel
schiță o strâmbătură de

dezgust.

— Un duel? întrebă el, adresându-se gazdei. M-ați adus aici ca să asist la un duel?

Înconjurat de o ceată de prepelicari roșcați, contele de Wenthaven – un bărbat cărunt, cu trăsături aristocratice – era un exemplu de

ospitalitate și curtoazie.

— Nu vreau decât să-ți împlinesc dorința.

În timp ce-și făceau loc printre spectatori, la urechile lui Griffith ajunseră hohote de râs și țipete de spaimă prefăcută.

— Văd că în țara asta nu mai există respect

pentru luptători,
mormăi cavalerul. În
Țara Galilor ne luptăm
pe viață și pe moarte, cu
spada în mână, și numai
cu vrăjmașul. Nici
pomeneală de distracții
ca duelul!

Cu un gest elegant,
Wenthaven curmă orice
discuție despre Țara

Galilor și tradițiile ei.

— E un obicei franțuzesc. Oricum, în jurul meu s-au adunat o mulțime de tineri, care se iau la harță din te miri ce. Flăcăii se duelează pur și simplu pentru plăcerea de-a încrucișa spadele – iar eu îi încurajez. Au spade

ușoare, fără muchii, și un antrenament serios n-are cum să le strice. Mai mult decât atât, dacă vrei să vorbești cu lady Marian – fosta domnișoară de companie a reginei noastre neîncoronate – atunci aici trebuie s-o cauți.

Griffith simți cum îl cuprinde iritarea: se socotea total nepotrivit pentru o astfel de misiune.

— Prin urmare, replică el, lady Marian se amuză privind cum se taie unii pe alții tinerii ăștia fără minte?

Wenthaven îl privi,

abia ascunzându-și
zâmbetul.

— Dacă te-ai uita mai
atent, ai vedea cu ochii
tăi ce face lady Marian.

Griffith era destul de
înalt ca să poată privi
peste capetele
spectatorilor
entuziasmați. Pe
lespezile de piatră, două

siluete dansau una în jurul alteia, fiecare ținând în mână o spadă de antrenament. Amândoi erau extrem de îndemânatici, cu trupuri tinere și sănătoase, cu reacții prompte.

Deodată se frecă la ochi.

— Bine, dar unul din

spadasini e femeie!

În aceeași clipă, părul ei roșcovan se eliberă de sub coif, revărsându-i-se pe umeri, ca flacăra unei lumânări albe și subțiri. Fata își aținti ochii verzi asupra lui, dezvelindu-și dinții sclipitori într-un surâs cuceritor. Își ținea pe braț poala tunicii

lungi, de culoare deschisă, și Griffith îi zări gleznelor și coapsele musculoase, învelite în mătase. Mersul ei delicat îi distrase atenția de la spada pe care o ținea în mână.

Sfinte Dewi, ce zveltă și înaltă era! Se opri în fața unui tânăr de pe

margine și-l privi în
ochi, plină de
îndrăzneală.

Lui Griffith nu-i
plăceau femeile
îndrăznețe.

Fredonând o melodie,
fata își flutură
batjocoritor spada pe
sub nasul tânărului.
Griffith se simți

intimidat și stânjenit de ținuta ei mândră și de surâsul amuzat.

Tânărul putea lupta cu amândouă mâinile, iar iuțeala și agilitatea lui ar fi descurajat mulți adversari. Acum, însă, răsufă gâfâit și stropi de sudoare îi picurau din sprâncene. Începu să

lupte cu o agresivitate neobișnuită pentru un duel amical.

Simțea că-i pe cale să piardă.

— Nu-i așa că n-are pereche? murmură Wenthaven din spatele lui Griffith.

Acesta scoase un mormăit aprobator, deși

fără prea mare tragere
de inimă.

— Eu am învățat-o
tot ce știe.

— Dar e o nebunie!!
izbucni Griffith, fără a-și
putea lua ochii de la
această femeie, pe care o
găsea prea înaltă, prea
îndrăzneată și prea
frumoasă pentru gustul

lui. Ce-i trebuie unui
bărbat să învețe o
femeie să mânuiască
spada?

— O femeie ca ea
trebuie să știe cum să se
apere! râse Wenthaven.
Să se apere... de... să
zicem... unele avansuri
nedorite.

Cele două spade

curbate se ciocniră
scrâșnind, într-o ploaie
de scânteii albastrii.

— O femeie ca ea?

— Da.

Apoi, mulțumit de
interesul pe care-l arăta
Griffith, adăugă:

— Ți-o prezint pe
lady Marian Wenthaven.

Griffith se întoarse

către conte, scăpând din ochi momentul în care fata se pregătea să-i dea adversarului lovitura de grație. Dar aclamațiile privitorilor îl treziră la realitate. Cu un strigăt triumfător, lady Marian îi zbură tânărului spada din mână. Îmbătată de victorie, își ridică

brațele, fericită, în timp ce Griffith o privea pe sub sprâncene.

— Expansivitatea e o însușire nepotrivită la o femeie. Cât se poate de nepotrivită.

În sinea lui, își dorea ca și simțurile să fi fost de aceeași părere.

Wenthaven plescăi

din limbă.

— Adrian Harbottle n-avea nici o șansă. E doar unul din cavalerii ăia fără avere – cu nimic mai breaz decât un tâlhar de drumul mare.

Griffith aruncă o privire spre tânărul la care se referise Wenthaven. Blond, cu

dinți albi și trup bine croit, Harbottle nu arăta câtuși de puțin a tâlhar de drumul mare. Era atât de frumos, încât Griffith simți că-l apucă durerea de dinți. În plus, înfățișarea lui îi amintea vag de ceva. Avea un aer familiar și liniștitor.

Da! Harbottle semăna

cu pictura aurită a
îngerului din *Jurnalul*
mamei lui Griffith.

Dar Griffith punea
mâna în foc că Harbottle
nu era un înger. Încă
gâfâind din pricina
efortului, tânărul cel
blond o săgeta pe lady
Marian cu o privire
furioasă.

Griffith aruncă o privire indiferentă spre pumnii lui încleștați, care nu prevesteau nimic bun.

— A fost un dobitoc dacă și-a închipuit că se poate măsura cu ea! râse Wenthaven.

Harbottle înșfacă spada și se repezi asupra

fetei. Reflexul de apărare al lui Griffith se dovedi mai puternic decât gândul la eventualele consecințe. Femeile începură să țipe, bărbații să strige, iar Griffith se prăbuși pe pardoseală, peste trupul tânărului. Se auzi trosnet de oase și

tendoane. Griffith se rostogoli într-o parte și sări în picioare, azvârlind cât-colo spada atacatorului. Dar când vru s-o culeagă de pe jos, văzu o mână delicată de femeie ațintind-o spre gâtului Harbottle.

— Ticălos și laș ce ești, răsună glasul adânc

și grav al Marianeii.
Ridică-te și ia-ți
pedeapsa pentru mișelia
ta.

Harbottle se sprijini
în genunchi, cu obrazul
schimonosit de furie.

— Cățea afurisită!
șuieră el. Ești lipsită de
milă, parcă n-ai fi
femeie!

— Pentru că nu ți-am
îngăduit să mă învingi?
Sau să mă ucizi? Oare
trebuie să mă las ucisă
de-un bastard nenorocit
ca să dovedesc că sunt o
lady?

Își aținti vârful
strălucitor al spadei spre
gâtul lui, dezvelit de
gulerul răsfrânt al

cămășii.

— Ți-am spus să te ridici și să înfrunți femeia pe care ai atacat-o mișelește.

După triumful strălucitor de mai adineauri, acum își arăta mânia cu noblețea cu care și-ar fi purtat coroana o regină.

Griffith făcu un pas spre ea. Dacă expansivitatea i se părea nepotrivită la o femeie, atunci de ce se simțea atras de cea din fața lui?

Harbottle se clătină pe picioare, cu ochii la Griffith.

— Te simți puternică fiindcă te apără ultimul

tău iubit. Marian nu-i acordă lui Griffith nici cea mai mică atenție.

— N-am nevoie de ajutorul nimănui ca să te ucid, Harbottle.

Și zicând acestea, își retrase brațul, pregătindu-se de ultima lovitură.

Harbottle se holbă la

ea cu ochii injectați, alb la față de spaimă.

— Nu... poți... Doar nu vrei...

— Cine m-ar putea învinovăți?

Obrazul ei păli, dar Harbottle nu observă nimic. Toată atenția lui era îndreptată spre vârful nemilos al spadei.

— Am mulți bani...

Dacă-i vrei...

Ea se îmbujoră din nou.

— Dacă te ucid, scap lumea de-un nemernic ca tine. Răsuflă adânc, și Griffith se pregăti s-o vadă înfigându-și spada în gâtul lui Harbottle.

— Fie-ți milă! se

miologi tânărul.

Brusc, Marian își schimbă gândul și arată cu vârful spadei către ușă:

— Du-te să cazi în genunchi în fața preotului. Poate până la urmă îți va acorda iertarea. Asta-i tot ce poți spera, fiindcă cei

de-aici nu-ți vor trece cu vederea fapta mârșavă.

Harbottle se trase grăbit înapoi și, când ajunse destul de departe, îi strigă:

— Târfă! Ești o rușine pentru familia ta! Bastardul pe care l-ai adus pe lume e o pedeapsă pentru

păcatele săvârșite
deține!.

Griffith înlemni, dar Harbottle nu terminase tot ce avea de spus.

— Puiul de cățea pe care l-ai născut e un idiot!

Marian ridică spada, și toți cei de față se grăbiră să se ferească din

calea ei. Dar Griffith o apucă iute de mână și, răsucind-o spre el, îi îngropa fruntea la pieptul său.

„Un bastard!” se gândi el, supărat. „Va să zică, a făcut un copil din flori. Nu-i de mirare c-a fost alungată de la Curte.”

Un bastard! Un copil al cărui tată refuzase să-l recunoască! Prin iubirea ei nelegiuită, Marian atrăsese asupra-i dizgrația și exilul. Iar firea ei nesăbuită continua să se vădească în aceste dueluri fără sens.

Harbottle se

îndepărtă şchiopătând,
ca o insectă pe jumătate
strivită.

Marian se smulse din
strânsoarea lui Griffith,
furioasă că cineva
cutezase să se pună între
ea şi nemernicul care
îndrăznise să-i insulte
fiul. Dar în urechi îi
răsună un glas adânc:

— Mânia e vântul
care stinge lumina
minții. Tu însăți ai.
dovedit-o. Nu amenința
pe cineva cu moartea
decât dacă ești hotărâtă
să-ți duci gestul până la
capăt. Acum te-ai ales
cu un dușman pe viață,
care nu se va declara
mulțumit decât când te

va ști umilită și învinsă.

Marian se desprinsese din brațele lui, înălțând privirea. Mai sus... Tot mai sus... și mai sus.

Bărbatul din fața ei era nespus de înalt... și mânios. Părul negru, lung până la umeri, era dat pe spate, lăsând să se vadă un obraz aspru și

călit în luptă. Pielea arsă
de soare purta urma
multor bătălii. Avea tot
atâtea cute pe frunte
câte cicatrici pe obraz.
Nasul subțire fusese
spart de multe ori, iar
bărbia ambițioasă era
umbrită de barba nerasă
din ajun. Dar ochii aurii
erau negrați de

frumoși... numai că
acum o fulgerau cu un
dispreț care-i îngheța
sângele în vine.

— Mulțumesc, dar
asta nu-i treaba ta.

El pufni iritat, făcând
să fluture o șuviță
rătăcită pe fruntea
Marianei. în timp ce se
îndepărta, fata îl auzi

murmurând:

— Numai de-ar fi așa!

În spatele ei răsună glasul lui Wenthaven:

— Căpcăunul ăsta velș a fost trimis de regină să-ți vorbească.

Marian se răsuci în loc, ca mușcată de șarpe.

— La naiba, Wenthaven, de ce nu

mi-ai spus de la început?

Contele își întinse brațele în lături, cu prefăcută nevinovăție;

— Eu credeam că ți-am spus...

Marian îi azvârli o privire disprețuitoare și începu să-l studieze pe Griffith, cu capul plecat

într-o parte, surprinsă în primul rând de hainele lui cafenii și simple.

— Chiar că seamănă a căpcăun. Ia spune, arătarea asta are și un nume?

Griffith făcu o plecăciune, apropiindu-și obrazul de al ei.

— Dacă n-aveți nimic împotriva, mă numesc Griffith ap Powel.

Vorbise încet, iar la auzul numelui său, Marian simți cum îi urcă sângele în obraz.

— Griffith ap Powel? Griffith ap Powel nu-i trimisul stăpânei mele, regina, ci omul regelui.

Griffith își îndreptă
spatele, surâzând
satisfăcut.

— Sunt, într-adevăr,
omul regelui, prin
urmare și-al reginei,
pentru că s-au căsătorit
după lege, în biserică.

Marian aruncă o
privire în jur și văzu că
toți acei gură-cască

veniți s-o admire
luptând sorbeau fiecare
cuvânt al vorbitorului.

Făcu semn unui paj
să se apropie și-i înmâna
spada, ca s-o curețe și s-
o pună la locul ei. În
acest răstimp, se strădui
să-și recapete stăpânirea
de sine,

— Și ce face Elizabeth

de York? Cum o duce regina mea?

Și Griffith remarcase interesul asistenței, așa că-i oferi brațul, spunând:

— Soția regelui e bine, la fel ca fiul și moștenitorul ei, Arthur.

— Moștenitorul tronului Angliei, surâse

ironic Marian. Iar tatăl
lui e Henry Tudor.

— Tatăl lui e *regele*
Henry Tudor.

Marianei îi veni să
râdă de vorbele
pompoase ale lui
Griffith, însă anii
petrecuți la Curte o
învățaseră să respecte
puterea unui rege – deși

nu și pe cei ce umblau
după favoruri. îl luă de
braț pe emisar,
încuviințând:

— Desigur. Regele
Henry, al șaptelea cu
acest nume, e tatăl
copilului. Dar spune-mi,
regele a hotărât
încoronarea reginei?

— Încă nu.

— În clipa când arhiepiscopul va unge fruntea Elizabethei, așezându-i pe creștet coroana, în catedrala Westminster, regina se va ridica deasupra celorlalți muritori.

Marian se strânse lângă Griffith, mulțumită că, grație lui,

se putea strecura prin mulțime. După ce se îndepărtară de urechi străine, îi șopti:

— Regele se teme să nu se creadă că-i datorează reginei tronul.

— E doar prudent, și pe drept cuvânt! o corectă Griffith fără să clipească.

— Numai că tronul se cam clatină sub fundul lui regesc.

— Se clatină? Nici vorbă. Doar naivii își închipuie așa ceva. A6eiași naivi care spun că Henry nu-și va putea păstra coroana decât căsătorindu-se cu Elizabeth de York.

— Nu ești curtean, așa-i? zâmbi Marian, mai mult amuzată decât stânjenită de acuzația de naivitate.

— Sunt tot ce-i necesar să fiu pentru binele lui Henry.

— Atunci, poate lacheu! replică Marian, întrebându-se dacă

Griffith va răspunde la această insultă.

— În prezent, da. Sunt emisar și duc mesaje de la o fată fără minte la alta cu nimic mai brează.

Și, fără a mai adăuga nimic, o conduse afară, în grădina plină de flori, unde trandafirii

timpurii își răspândeau
parfumul, răsfațându-se
în lumina soarelui de
primăvară.

— Răsplata mea
pentru această misiune e
dreptul de a-mi vizita
părinții, în Țara Galilor.

Marian observă că
soarele de după-amiază
nu-i era prea favorabil

lui Griffith. Părul lui nu era negru, ci castaniu-închis și strălucitor. Pieptănat pe spate, dădea feței sale înguste un aer diavolesc. În același timp aducea cu coama unui leu, și Marian se simți înfiorată, ca în prezența unei sălbăticiuni.

Lumina soarelui îi accentua asprimea trăsăturilor, precum și silueta înaltă și voinică, iar fata se întrebă ce pornire nebunească îl îndemnase pe Henry să i-l trimită tocmai pe acest om.

Nu cumva regele încerca s-o intimideze?

Bănuia ceva? Oare ce știa? îi încredințase și mesagerului secretul?

O șuviță de păr roșcovan îi alunecase pe frunte. încercă să și-o prindă la loc, dar fără succes.

El o privea cu un surâs cinic.

— Îți vopsești părul?

Ea lăsa mâinile să-i cadă pe lângă trup, cu ochii scânteind de mânie. În cei douăzeci și doi de ani câți număra acum, nu întâlnise niciodată un bărbat atât de grosolan.

— Și dacă l-aș vopsi, crezi că aș alege culoarea asta?

El nu zâmbi. Nu făcu
nici un gest, dar nici nu
încercă să-și ascundă
admirația. Îi apucă
șuvița rebelă cu două
degete, prinzând-o la
locul de unde se
desfăcuse.

— Există riscul să ne
audă cineva?

Marian nu putea citi

nimic pe chipul lui Griffith, decât un profund dezgust pentru ea și pentru misiunea pe care o primise. Cu atât mai bine, își zise fata. Castelul Wenthaven îi oferea o viață îmbelșugată, în mijlocul naturii, însă ea se obișnuise cu distracțiile

de la Curte. Iată, acum i se oferea ocazia de a-și măsura inteligența cu acest lord velș, atât de înfumurat.

— Nu ne-aude nimeni, dar asta n-are nici o importanță. Toată lumea știe că am fost cândva prima domnișoară de

companie a reginei și că
de-atunci am păstrat
legătura, deși, de regulă,
mesagerii sunt mai...

Îl măsură rapid din
cap până în picioare.

— ...mai vorbăreți.

Întinse mâna, cu
palma deschisă.

— Ai o scrisoare
pentru mine?

El scoase de la
cingătoare un
pergament purtând
sigiliul reginei și începu
să desfacă pecetea de
ceară.

— Vrei să ți-o citesc?

Ea îi smulse din mână
mesajul, ascurizându-1
în mânecă.

— O voi citi singură.

Ai cumva și vreo pungă
cu bani?

Cu gesturi încete,
Griffith scoase de sub
pulpana hainei o pungă
doldora de bani.

Ea o cântări în mână,
răsuflând ușurată.

— Sfânta Fecioară a
avut grijă de mine.

— Regina îți trimite

o mare parte din puținii
bani la care are dreptul.

— Așa e, încuviință
Marian, cu gândul la
copilașul de doi ani care
dormea în iatacul ei.
Întotdeauna s-a îngrijit
să nu-mi lipsească
nimic.

Remarcă privirea
scandalizată a lui

Griffith, pe care, de altfel, acesta nici nu încercase s-o ascundă. Așezându-se pe o bancă de piatră, Marian își lăsa capul într-o parte, cu un surâs disprețuitor.

— Ei, Griffith ap
Powel, ia zi, la ce te gândești?

— Mă întrebam dacă

nu cumva știi ceva ce regina ar dori să nu se afle, și astfel îți vâri mâna până la cot în banii ei.

Grosolănia lui dovedea o totală lipsă de respect la adresa Marianei, care simți din nou cum o cuprinde furia. Adierea blândă

dinspre lac îi îmbujora
obrazul. Se întoarse
către el cu o privire
mânioasă, însă în aceeași
clipă își aminti că nu era
secretul ei și se strădui
să-și țină firea.

— Lady Elizabeth nu
poate fi șantajată, zise
ea, alegându-și cu grijă
cuvintele. A dus o viață

exemplară. Cum altfel?
Mai întâi, a crescut în
preajma tatălui ei, regele
Edward, apoi a fost
pupila unchiului, regele
Richard al III-lea.

— Regele Richard?
ricana Griffith. Poate
vrei să spui uzurpatorul.
Richard era fratele lui
Edward. Fiii lui Edward

ar fi trebuit să
moștenească tronul, dar
unde sunt ei? Unde-s ei
acum?

Marian își încleștă
degetele pe punga de
piele, simțind
rotunjimea monedelor
dinăuntru și, din nou,
făcu un efort să se
stăpânească.

— Nu știu, dar Elisabeth e sora lor. Ea n-a avut nici un amestec în dispariția fraților ei.

— Richard i-a întemnițat în Turnul Londrei, de unde n-au mai ieșit niciodată.

Griffith puse piciorul pe bancă, sprijinindu-și brațul pe genunchi, și se

aplecă, apropiindu-și
obrazul de cel al
Marianei.

— Au dispărut.
Nimeni nu i-a mai văzut
vreodată. Am luptat
pentru Henry și m-am
rugat la Dumnezeu să-i
ajute să unească prin
căsătorie familiile York
și Lancaster. Dar când

am ajuns la Londra, am
descoperit adevărul.
Lady Elizabeth dansase
cu ucigașul fraților ei.
Trăia la curtea lui
Richard, purta rochii
dăruite de el și dădea
domniei lui o
legitimătate pe care
altfel n-ar fi căpătat-o
niciodată. Elizabeth

ilustrează clar decăderea
Casei de York, iar acum
stricăciunea a pătruns și
în neamul Tudor-ilor.

Fără a-și da seama ce
face, Marian îi azvârli
punga cu bani drept în
obraz și în aceeași clipă
auzi trosnet de os
sfărâmat. El se clătină pe
picioare și făcu un pas

înapoi, acoperindu-și
fața cu mâna. Sângele
începu să-i șiroiască
printre degete. Marian îl
înșfacă de poala tunicii,
trăgându-l spre ea.

Stofa se sfâșie,
aproape ca un țipăt, iar
glasul fetei răsună adânc
și pătrunzător.

— Lady Elizabeth a

sacrificat tot pentru a-și
salva frații. Tot! Te
previn; dacă mai
îndrăznești s-o vorbești
de rău, ai să mori de
spada mea.

Îl îmbrânci deoparte
și-o luă la fugă pe alee,
uitând de pungă în
graba și furia plecării.
Când se asigură că el n-o

mai putea vedea, își
ridică poalele pelerinei
și iuți pasul. Nu-și dorea
decât să scape de
bădăranul acela, care
mai era și sicofantul lui
Henry.

Totuși, fusese o
greșeală că-l lovise. Mai
ales cu punga aceea
grea. Auzise o

trosnitură. Nu cumva îi
rupsesse nasul?

Dar cum îndrăznea s-o
acuze pe Elizabeth de-
a fi fost părtașa lui
Richard la uciderea
propriilor ei frați?
Marian cunoștea
adevărul, încă de la cinci
ani se afla în slujba
Elizabethhei, pentru că

aveau aceeași vârstă și erau rude de sânge. De la început, Marian fusese crescută în ideea că trebuia s-o slujească pe prințesă în orice chip.

Elizabethhei i se spusese că trebuia să se sacrifice pentru dinastie. Fiecare gest, fiecare

cuvânt, fiecare zâmbet era cântărit și judecat ca fiind sau nu demn de o prințesă de York. Copil bun și ascultător, Elizabeth se străduise întotdeauna să se arate la înălțimea acestor pretenții, chiar dacă inteligența ei nu era dintre cele mai

sclipitoare... Oricum, ce nevoie avea o prințesă de inteligență?

Și nici nu avusese – până în clipa morții tatălui ei, regele Edward al IV-lea. Urmaseră vremuri grele, pline de trădări de tot soiul, iar Elizabeth nu era pregătită să facă față

jocului politic care dusesese țara la război. Unchiul iubit devenise tutorele fraților ei, pe care declarase că dorea să-i ocrotească. Apoi, pe neașteptate, făcuse o afirmație îngrozitoare, cum că nu erau copii legitimi. După spusele lui, toți copiii lui Eduard

erau bastarzi.

Aşa cum râvnise,
Richard fusese încoronat
rege de către Parlament.

Marian o consolase
pe Elizabeth, care
plângea pentru frații ei,
pentru libertatea
pierdută, pentru
onoarea terfelită. O
ajutase pe tânăra

prințesă să găsească o soluție. Când Richard și soția lui o invitară la Curte, Marian și Elizabeth mai întâi țipaseră de furie, apoi, însă, ticluiseră un plan. Dacă Elizabeth rămânea la Curte, jucând rolul unei nepoate ascultătoare, atunci avea

șanse să descopere ce ce
întâmplase cu frații ei –
poate chiar să-și
influențeze unchiul, sau
să-i ajute pe cei doi
prizonieri să evadeze.

Marian și Elizabeth
își făcuseră fel de fel de
proiecte, încercând să
nu scape din vedere nici
o eventualitate. Un

singur lucru nu
reuşiseră să-1 prevadă:
rolul lor decisiv în
timpul domniei
blestemate a lui Richard.
Ah, dacă...

Marian oftă adânc.
Aceşti „dacă” o scoteau
din minţi.

Căsuţa ei se afla chiar
lângă zidul înalt, de

piatră, care înconjura
castelul, apărându-1 de
posibile atacuri. Aici era
departe și de ochii lui
Wenthaven. De fapt,
asta și dorea. Să fie
departe de lordul
Wenthaven, de
mașinațiile lui politice,
de intrigile pe care
urzea. Aici, ea și fiul ei

se găseau în siguranță.

Lionel. Oare se trezise?

Deschise poartă grădinii și-l strigă pe nume. Zâmbi fericită când, de după colțul casei, își făcu apariția un băiețuș brunet și durduliu, venind spre ea cu pași legănați. îl ridică

în brațe, exclamând:

— Ești murdar din cap până-n picioare. Te-ai jucat în nisip?

El dădu din cap, surâzând încântat, punându-și palmele plinuțe pe obrazul ei.

— Faci un castel? Băiețelul încuviință din nou.

— Cu șanț de apărare?

— Ah, nu-l mai întreba de șanț! zise doica, ivindu-se din spatele căsuței. Curând va vrea să ia apă din fântână și-atunci să vezi murdărie!

Cecily era o fată frumoasă, aducând

nespus de mult cu
mama Marianei, care
rămăsese o duioasă
amintire de demult.
Spre deosebire, însă, de
nabila femeie, Cecily se
dovedea o naivă,
lăsându-se influențată
de modă, de părerile
altora și, îndeosebi, de
complimentele primului

bărbat întâlnit în cale.

Totuși, doica o urmă
fără să crâcnească pe
Marian, care pornise
spre iazul din curtea
castelului Wenthaven.

— A dormit? întrebă
Marian.

Cecily își suflă o
șuviță de păr căzută pe
frunte.

— A dormit puțin,
dar cea mai mare parte a
după-amiezii s-a jucat.

Marian luă copilul în
brațe și-l sărută,
încuviințând:

— Așa e, Lionel e un
băiețel voinic și sănătos.

— Nici nu-ți vine să
crezi că până la un an
plângea tot timpul.

— Avea colici, spuse Marian, fără a-și lua ochii de la Lionel, care se zbenguia în iarbă.

— Oricum, a fost îngrozitor! comentă fără fereală Cecily.

Marian nu-i răspunse. Erau multe lucruri despre care nu vorbise nimănui, printre care

faptul că la început nu-1 putuse suferi pe Lionel.

Nu voise să fie mamă. N-o interesau copiii. Când moaşa îi pusese pentru prima oară în braţe mogâldeţa aceea moale şi însângerată, avusese- o reacţie de dezgust, în locul sentimentului matern.

— Se zice că pruncii veniți pe lume înainte de soroc sunt debili, gălăgioși și urâți! vorbi Cecily, care părea s-o considere pe Marian de aceeași părere cu ea. Uneori îmi închipuiam că nu va supraviețui mai mult de câteva luni.

Câteodată, în miez de

noapte, când bebelușul
plângea ore în șir,
Marian nici n-ar fi putut
spune dacă *dorea* ca el să
supraviețuiască mai
mult de câteva luni. Își
încovoie umerii sub
greutatea acestor
gânduri vinovate și-1
urmă pe Lionel spre
ochiul de apă amenajat

anume pentru el.

— De nu te-aş fi avut alături, *my lady*, zău că mi-aş fi ieşit din minţi! continuă Cecily.

Remuşcarea o făcuse pe Marian să preia încet-încet întreaga îngrijire a copilului... şi într-o zi... ah, într-o zi, copilaşul îi zâmbise!

Niciodată nu avusese motive să creadă în dragoste sau în revelația unei clipe. Dar acel prim zâmbet fără dinți al pruncului pe care-l ținea în brațe o schimbase total. De atunci, fiecare surâs, fiecare suferință și fiecare realizare a băiețelului o legase tot

mai mult de el.
Privindu-i căpșorul
brun, aplecat deasupra
nisipului, Marian se
minună, de propriile-i
sentimente. Și-ar fi dat
și viața pentru el – nu
din datorie sau
loialitate, ci din iubire.

Cecily oftă adânc, la
fel ca Lionel atunci când

dorea să atragă atenția celorlalți.

— Aș fi vrut să fiu de față și să-ți a"Jut la nașterea lui. Marian îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Tu? Tu care-ți pierzi mințile și când vezi un bărbat scuipând pe jos?

Cecily își lăasă capul în piept.

— Știu că așa e, recunosc eu ea. Dar sunt convinsă că în acele momente ar fi învins instinctul meu de femeie.

Marian se îndoia profund, dar nu zise nimic.

— Sigur, a trebuit s-o însoțești pe lady Elizabeth în exil. Cu zvonurile care se răspândiseră atunci, nici nu mai putea rămâne la Curte.

Cecily o privi pe sub marginea glugii, cu ochi senini și nevinovați.

— Vorbesc despre

zvonul că s-ar fi măritat
cu unchiul ei, regele.

Marian pipăi
scrisoarea ascunsă în
mâneacă.

— Știu bine despre ce
vorbești.

— Mă surprinde că
nu-mi faci confidențe.
Cum poți îndura așa o
dezonoare, fără sprijinul

scumpei tale verișoare?

Cecily suspină adânc.

— La urma urmei, ți-am fost domnișoară de companie!

— Cecily, o opri Marian, privind-o drept în ochi. Cu cine-ai stat de vorbă?

Cecily se înroși până în albul ochilor.

— De ce crezi... c-am stat de vorbă cu cineva? se bâlbâi ea.

— Pentru că știi bine că niciodată nu ți-ai dorit să fii de față la nașterea lui Lionel. Naște cumva vreuna din prietenele tale?

Pe chipul doicii se citea încurcătură,

disperare, stânjeneală.

— N-nu... îngăimă ea.

Directă ca

întotdeauna, Marian

adăugă:

— Dacă ai spus cuiva
că m-ai ajutat la naștere,
așa că știi ce trebuie să
faci în astfel de
împrejurări, te rog să
recunoști deschis că ai

mințit.

Cecily își strânse buzele de parcă ar fi mușcat dintr-o lămâie.

— N-am mințit pe nimeni. Dar mi-era greu să explic de ce m-ai lăsat la Curte și-ai plecat să-l naști pe Lionel fără mine. Celelalte doamne de companie ziceau...

ziceau că nu ai încredere
în mine.

— N-am încredere în
tine?

Brusc, Marian
înțelese și-o strânse la
piept pe micuța Cecily.

— Bineînțeles că am
încredere în tine.

Nu era chiar întregul
adevăr, așa că Marian

încercă să-și
compenseze vorbele
printr-o îmbrățișare
afectuoasă.

— Dacă celelalte
doamne de companie te
mai necăjesc, spune-le
adevărul. Te-am lăsat la
Curte tocmai pentru că
mă preocupa soarta ta.
Am vrut să-ți găsești un

soț și să-ți întemeiezi o familie, înainte ca ceilalți să-mi descopere secretul. Doream să nu te distrug odată cu mine – ceea ce, de altfel, s-a și întâmplat.

— Nu... murmură Cecily, nu foarte convinsă.

— Ba da, așa e, iar tu

nu mi-ai reproșat asta niciodată. Și m-ar îndurera cumplit dacă ți-ai închipui că nu-ți apreciez sacrificiul.

Cecily se desprinse din îmbrățișare.

— Nu, să nu fii îndurerată. Ai fost foarte bună cu mine. M-ai numit „verișoară”...

—

Chiar ești

verișoară mea!

— Dar nu legitimă.

Dându-și seama că vorbise cam mult, Cecily aruncă o privire spre Lionel, murmurând:

— Nu că m-ar supăra adevărul. Însă eu nu-ți semăn. Nu mă pricep să scriu și să vorbesc

meșteșugit și habar n-
am cum se mânuiește o
spadă.

Marian zâmbi,
îngenunchind lângă
băiețelul care se juca,
fericit, în nisip.

Ajutându-l să sape mai
departe, i se adresă fetei:

— Unii spun că asta
ar fi în dezavantajul tău.

— Bărbații vorbesc, și cuvintele lor îmi ajung și mie la ureche. Sunt câțiva care te consideră o femeie extraordinară.

— Alții, dimpotrivă!

replică Marian,
amintindu-și privirea
încruntată a velșului și
sângele care-i țâșnise
din nas când îl învățase

cum să se poarte cu o femeie.

Sir Griffith o atrăgea tocmai prin asprimea lui. Avea magia unui munte necunoscut, cu stânci colțuroase și misterioase. Brusc, îi păru rău că-1 lovise.

Dar o meritase cu prisosință. Și-n plus,

ticălosul o făcuse să uite
și de pungă! Acum era
nevoită să-l caute și să-l
roage să i-o înapoieze.
Fără îndoială că o va lăsa
să se umilească în fața
lui cât mai mult. Marian
se foi, neliniștită. Avea
nevoie de bani, dar nu
voia să mai dea ochii cu
ursul acela urâcios.

Nu voia să-i mai audă
glasul... catifelat,
muștrând-o pentru
apucăturile ei lipsite de
feminitate. Nu avea chef
să-și ceară scuze, dar
dacă ținea să reînnoade
discuția cu el, nu exista
altă soluție. Poate,
totuși... închise
pleoapele pe jumătate.

Mda, se pare că mai exista o cale.

— Și bărbatul cu care te-ai duelat azi vede în tine o femeie extraordinară.

Cu gândul tot la Griffith, Marian încruntă ușor din sprâncene.

— Nu, nu. Nici

pomeneală!

— Ba da. Altfel de ce s-ar fi luptat cu tine pentru privilegiul de-a fi primit în patul tău?

— Cum?

După o clipă de nedumerire, Marian înțelese că Cecily se referea la mizerabilul de Harbottle. Dădu din

mână în semn de lehamite.

— Ăla? Ăla nu-i decât unul din turma de idioți care-și închipuie că eu sunt o pradă ușoară. Dar i-am dat o lecție să mă țină minte.

— Am stat de vorbă cu el. Vrea să se însoare cu tine.

Oferta verișoarei ei, rostită pe un ton care parcă o obliga la recunoștință, o făcu să-i sară țandăra. Se strădui din răsputeri să se stăpânească.

— Sigur că vrea, doar astfel s-ar înălța pe sine și m-ar coborî pe mine. Nu, mulțumesc.

— Dar dacă nu te măriți, nu poți avea copii legitimi.

Marian sări în picioare, cu ochii scăpărând de mânie.

— Adică voi mai aduce pe lume încă un bastard. Asta vrei să spui, nu?

— Nu! se bosumflă

Cecily. Eu...

— Anglia e plină de
bastarzi, iar unii din ei o
duc chiar foarte bine.
Dar tații lor îi recunosc
– ceea ce dovedește că
nobilii noștri sunt foarte
virili... și au suflet mare.

Marian o fulgeră cu
privirea pe Cecily, care
își încovoie umerii,

parcă așteptând o lovitură.

— Lionel nu are un tată care să-l recunoască. Mă are doar pe mine, iar eu am să-l apăr... Și dacă mai îndrăznește cineva...

Se opri, simțind cum o mână micuță o trăgea de poala tunicii. Lionel o

apucase strâns de
faldurile de catifea,
privind-o cu ochi căprui
și neliniștiți. Cuvintele îi
înghețară pe buze. Se
lăsă în genunchi și,
luându-1 în brațe, se
întoarse cu fața în bătaia
vântului. Când își
recapătă calmul, vorbi
din nou.

— Vrei să te ajut să faci un drum?

Lionel încuviință, aruncând o privire piezișă către Cecily.

Încă furioasă pe doică, dar mai ales pe propria-i lipsă de stăpânire, Marian adăugă:

— Cecily va tăia

pâinea pentru cină,
dragul meu. Vrei să papi
și miere?

El dădu iarăși din
cap. Cecily își împreună
mâinile într-un gest
rugător.

— Oh, lady Marian,
dar eu speram... Marian
știa bine ce sperase
doica.

— Te-ascult! zise ea scurt, deja hotărâtă să-i îndeplinească dorința, numai să n-o mai vadă în fața ochilor.

— Speram să pot merge la castel, să petrec împreună cu cei de-acolo.

— Cu cei de-acolo?

Marian își dădea

seama că n-ar fi trebuit
s-o șicaneze, dar orgoliul
ei încă suferea de pe
urma vorbelor lipsite de
tact ale doicii.

— Credeam că
petreci împreună cu
unul singur.

— Dacă n-ai nevoie
de mine, *my lady*, atunci
voi rămâne până

dimineață.

— Zău, Cecily!

Marian simțea i se strânge inima. Fata asta se juca cu focul.

— Cu cine te întâlnești? nu se putu ea stăpâni să nu întrebe. Cecily zâmbi, arătându-și toți dinții, apoi răspunse cu un aer

mândru:

— E un bărbat care
ți-ar plăcea și ție.

Deștept și puternic.

— Bine, du-te!

Cecily se grăbi să
intre în casă și să se
gătească pentru
petrecere.

— Ai grijă, Cecily!
strigă Marian în urma

ei. Să nu te trezești și tu
cu un copil fără tată!

Capitolul 2

— Da' bine te-a mai pocnit don'șoara! zise Art, apăsând o compresă rece pe nasul lui Griffith. Zău că mi-ar face plăcere s-o cunosc.

— Sunt convins că vei avea ocazia! mormăi Griffith.

Îl dădu deoparte pe Art și-și pipăi cu grijă osul și cartilagiul nasului.

— Eram sigur! Iar am osul spart! Sfinte Dewi, mi-a rupt nasul!

— Da, da! încuviință Art. Întocmai. Ține-o tot așa și-ai s-ajungi la fel de frumos ca mine.

Umflătura se întindea până sub ochi, dar Griffith tot reuși să arunce o privire spre servitorul lui chior, cu pielea pătată și pe jumătate știrb. Gemu, apăsându-și din nou compresa pe nas. Tare i-ar fi plăcut să-i sucească gâtul Marianei. Dar

parcă și mai mult își dorea să n-o fi insultat pe regină.

Marian își dovedise loialitatea față de Elizabeth. Dacă Griffith n-ar fi fost un bărbat atât de stăpânit, s-ar fi simțit tentat să-i plătească cu aceeași monedă. Dar fata își

arătase fidelitatea față de stăpâna ei, indiferent de primejdia la care se expusese – iar Griffith nu putea decât s-o admire pentru asta.

— Ai o mutră care-ar face orice femeie să leșine! Da' nu de încântare! hohoti Art, până ce-l apucă tusea.

Oricum aveai nasu' prea mare, chiar și înainte să ți-l rupi. Și cu păru' ăsta încâlcit, parc-ai fi o sălbăticiune din pădure. Ai moștenit bărbia Powel-ilor – adică prea pătrată – și ochii de la maică-ta, draga de ea – adică prea galbeni. Sigur, tu nici nu-ți dai

seama, da' femeile stau
la coadă să-ți admire
bărbăția. Ascultă, tot nu
mi-ai zis ce s-a
întâmplat cu lady... cum
spuneai c-o cheamă?

— Lady Marian
Wenthaven.

Griffith își frecă
fruntea cu palma. Măcar
de-ar fi cedat durerea de

cap!

— E rudă cu contele.

— Nu mi-ai zis ce s-a

întâmplat cu lady

Marian, nu se lăasă Art.

Da' pun prinsoare că

știu. Pun prinsoare pe ce

vrei.

Griffith, căre se

pregătea să-i tragă o

minciună, se opri,

cuprins de-o presimțire.

— Ce știi? nu se putu
el abține să nu întrebe.

— Ți-a căzut cu tronc
pocitania aia.

Apoi, biciuind aerul
cu brațul, Art adăugă:

— Te-ai duelat cu
grăsana, așa-i? Și
bătrână așa cum e, tot
ți-a ars un pumn în nas.

— Nu-i nici pocită,
nici grasă, nici bătrână,
îl întrerupse Griffith.

— Nu? întrebă Art,
îndreptându-și spinarea,
numai ochi și urechi.

Griffith se trânti pe
salteaua de puf și-și
potrivi o pernă sub cap
– suficient timp ca să-și
pună ordine în gânduri.

Știa bine unde bate

Art. Credinciosul

slujitor își pusese în cap

să-l însoare și cerceta cu

mare atenție fiecare fată

pe care soarta o scotea

în calea stăpânului.

Acum căuta să afle câte

ceva despre lady Marian,

iar dacă Griffith i-ar fi

destăinuit că e

frumoasă, Art ar fi
tăbărât cu gura pe el.
Mai rău decât atât, dacă
tânărul i-ar fi spus că
Marian era urâtă și Art
ar fi dat cu ochii de ea,
s-ar fi convins că
stăpânul îl mințise. Cine
știe ce explicație ar fi
găsit pentru asta! Mai
bine să nu se-arate

cucerit de înfățișarea
Marianei!

Nu-i plăceau femeile
cu un comportament
prea familiar și care
zâmbeau prea mult. Ori
poate prea expresiv?

— E tânără, îi spuse
el lui Art.

Slujitorul înșfacă
informația din zbor.

— Cât de tânără?

Poate că unii ar fi găsit cuvinte pentru stările sufletești oglindite de surâsul Marianei, dar lui Griffith nu-i venea în minte decât disprețul ei. Capul aplecat într-o parte, privirea amuzată, buzele arcuite, gropițele din

obraji.

— Douăzeci. Poate
douăzeci și cinci.

— Exact vârsta
potrivită pentru tine!
sări Art cu însuflețire.
Tu ai două's'opt. Cum
are părul?

Însă Griffith nu-și
amintea decât surâsul ei
îndrăzneț. Umerii

drepți, pieptul scos
înainte, dinții
sclipitori... și iar
gropițele din obraji.

— Roșcat.

— Roșcat..-. Se
înnegura slujitorul.
Englezoaicele n-au păru'
roșu. Tre' să fie roșu' ăla
urât, cu care se vopsesc
cucoanele.

Griffith se încruntă, prefăcându-se căzut pe gânduri, dar își amintea. Își amintea al dracului de bine.

— Nu-i vopsit.

— Atunci arămiu?

— Roșcat, întări tânărul. Unii bărbați ar găsi că-i o culoare frumoasă.

— Ca focu'? insistă
Art, satisfăcut.

— Mda, încuviință
Griffith, cu gândul tot la
surâsul ei vesel. Ochii
ușor oblici, obrazul
îmbujorat, buzele pline,
dinții albi, gropițele... O
amuzase înfățișarea lui.
Oare cum ar fi să râdă
împreună?

— Ca para focului,
mormăi Griffith.

Art ridică de pe jos
„arma" Marianei: punga.

— Ce culoare-i sunt
ochii?

— Verzi.

— Asta e! declară Art
triumfător, sărind în sus
de bucurie. Când un
bărbat știe ce culoare au

ochii unei fete,
înseamnă că i-a căzut cu
tronc.

— Ce? răcni-Griffith,
azvârlindu-și compresa
cât-colo.

— Când un bărbat...

Griffith sări din pat și
făcu un pas spre Art.

— Te-am auzit! Uite
ce e, creier de găină, află

că nu-mi place femeia
asta. E înfumurată, dură,
violentă, ușuratică...

— Mie mi se pare
tocmai potrivită pentru
tine, îndrăzni Art,
trăgându-se prudent doi
pași mai în spate.

— Nu-i genul meu!
răbufni Griffith,
răsuflând adânc, ca să-și

mai domolească furia.

Fără a-și lua ochii de la zâmbetul șiret al slujitorului, adăugă:

— Știi bine că mi-ar plăcea o femeie așezată, care să știe să brodeze și să vadă de casă, nu una care aruncă ocheade în dreapta și-n stânga, care se luptă ca un bărbat și

care – colac peste
pupăză! – e pistruiată și
cu părul roșu. Nu-mi
convine o femeie atât de
frumoasă încât bărbații
să se lupte cu ea și între
ei, numai ca s-o aibă în
patul lor.

Art se apropie
șchiopătând și trânti
punga cu bani pe

măsuța de la căpătâiul
patului, făcând să
zornăie monezile
dinăuntru.

— Parcă mi-ai spus
că *nu-i* bătrână, grasă și
urâtă.

— Și ce-i cu asta?

— Nu mi-ai spus că-i
frumoasă...

— Da, și?

Artă începu să
fredoneze un cântecel.

— Atunci, înseamnă
că mai rămânem aici?

— A apus soarele,
nerod bătrân! răspunse
Griffith. Sigur că
rămânem – dar numai
pentru noaptea asta, ca
mâine să-i-pot înapoia
blestemata de pungă. Ai

înțeles? Numai până-i dau punga înapoi. Ce mai vrei acum?

— Nimic. Ești tânăr și voinic. Tu știi mai bine ce-i în gândul tău.

— Îmi făgăduiești să nu-ți vâri nasul?

— Da, stăpâne.

— Vezi să nu! Parcă nu te-aș cunoaște!

Mulțumit, Art se îndreptă șontâc-șontâc spre grămada de traiste și tolbe aduse de la Londra .

— În toată Țara Galilor nu există un castel ca ăsta. De ce nu te culci puțin? Văd că-ți ard obrazii.

Griffith se trânti pe

pat, bombănind:

— Niciodată n-o pot scoate la capăt cu tine!

Art nu-i acordă nici o atenție, continuând să critice, plin de dispreț, englezii și calitățile lor de luptători.

— În loc de arme și catapulte, ăștia sădesc flori. În Țara Galilor așa

un castel ar fi cucerit în două săptămâni.

— Poate că Wenthaven se simte în siguranță într-un castel situat pe-o insulă, în mijlocul unui lac! spuse Griffith, cu gândul în altă parte.

— Pff! Nu vezi că-și ține orătăniile în coteț și

soldații ascunși în
cazarmă?

— Nu-s soldați de-ai
lui, îl corectă Griffith, ci
mercenari.

— Aha! înțelese Art.
Nu mă mai mir că
Wenthaven îi ține
departe de el. Unii ca ei
sunt în stare să atace
castelul dinăuntru. Unde

pui c-a tocmit o liotă
întreagă! Oare nu știe
că-i mai sănătos să-și
aibă oamenii lui?

Griffith își mângâie
bărbia.

— Și-a luat pe lângă
el o adevărată armată,
nu-i așa?

— Am auzit o
mulțime vorbind în

velșă.

— Toată lumea știe că velșii sunt cei mai buni luptători din țară.

— Și de ce n-ar lupta flăcăii noștri pentru bani și pradă englezească? Vrei să mă duc să-i trag de limbă și să aflu ce clocește contele?

Griffith șovăia. Art

deschise traistele și le trânti pe podea.

— Ce vrei să las afară?

— Veșmintele de călătorie. Mâine pornim spre casă.

— E păcat să nu rămâi s-o cunoști mai bine pe lady Marian.

— Veșmintele de

călătorie, repetă Griffith apăsător. N-avea chef să mai discute cu Art despre Marian. N-avea chef nici măcar să se gândească la ea.

Aflase destule despre profunzimea iubirii unei englezoaice, când se întorsese călare la Londra, după victoria de

la Bosworth. Și auzise ce se vorbea despre Elizabeth de York.

Îi spusese Marianei adevărul. Era scârbit de faptul că Elizabeth ei nu-i pasase de soarta fraților ei și de zvonul că ar fi avut o legătură cu Richard. Și Henry fusese scârbit, așa că nu se

arătase prea dornic să se
însoare cu așa o târfă.
Dar Parlamentul își
declarase voința. Regele
trebuia să-și respecte
făgăduiala de-a se
căsători cu Elizabeth.
Henry se înclinase în
fața necesității,
repetându-și în gând
jurământul făcut pe

câmpul de luptă – că
nimeni și nimic nu va
reuși să-i smulgă tronul.

Trecând peste
propriile-i simțăminte, o
întâlnise pe Elizabeth...
și-și schimbase complet
atitudinea. Să-1 fi lovit
în cap sau să-i fi atins
sexul, și tot n-ar fi reușit
să-1 îmblânzească astfel.

Cert e că se căsătorise cu Elizabeth fără să crâcnească și se comportase fără reproș față de ea.

Griffith se vedea nevoit să recunoască faptul că Elizabeth părea a fi o femeie încântătoare.

Totuși, nu-și putea

scoate din minte că
femeia asta trădase,
încurcându-se cu
Richard, și se întreba
cum reușea Henry să-și
înfrângă repulsia. Poate
fusesse cucerit de
tinerețea și farmecul ei,
poate... Își aminti talia
subțire a Marianeii și
încercă să-și imagineze

sânii ei pe sub tunica
tăvălită cu blană.

Griffith presupunea
că regele fusese subjugat
de frumusețea
englezoaicei. Dar el unul
avea inima împietrită de
suferințe, de război și
griji.

Era convins că
niciodată nu va putea

acorda unei femei mai multă atenție decât șoimilor pe care-i creștea.

— Auzi tu, vorbi Art, frecându-și ochiul. Iar mă necăjește rana aia de demult.

— Te-am auzit! se răsti Griffith. Nu-i nevoie să răcnești.

Încrucișându-și
brațele la piept, Art
repetă:

— Pe mine mă supără
rana și tu visezi cu ochii
deschiși.

— Nu visez, așa cum
nici pe tine nu te doare
rana. Știi bine că spui
asta ori de câte ori vrei
să-ți fac pe plac.

— E păcat să nu aflăm ce are de gând Wenthaven, încercă să-l ademenească Art.

Griffith ezita. Ca reprezentant al regelui, ar fi fost de datoria lui să descopere ce uneltea contele – dacă, într-adevăr, acesta avea gânduri necurate. Dar

Wenthaven se bucura de încrederea regelui și, fără îndoială, știa că soarta lui viitoare depindea de Henry.

— Voi trimite un mesaj regelui, spuse Griffith. Dacă Henry dorește să mă cheme înapoi, atunci va da poruncă să mă întorc.

Furios, Art trânti de perete uşile dulapului de lemn sculptat.

— Cred c-am să pun traistele în dulapu' ăsta cu floricele.

— Wenthaven îşi poate permite un „dulap cu floricele" şi un castel fastuos. Doar e una din rudele parvenite ale

reginei văduve.

Griffith se întinse
alene, oftând adânc.

— A făcut o căsătorie
avantajoasă, iar pe
timpul lui Edward s-a
bucurat de mare trecere
la Curte.

— A adunat avere
prin sudoarea frunții,
încuviință Art. Adică

prin uneltiri.

Ridică în aer o cămașă de-a lui Griffith, fluturându-i mânecile.

— Vezi? Ce-ți spuneam eu? Ai brațe așa de lungi că-ți poți scărpinga genunchii fără să te apleci. Nu zic că nu ți-ar fi de folos când mânuiești spada, da' cu

pieptu' ăla mare, arăți ca o puțină, iar picioarele ți-s și ele așa de lungi că abia le poți vârî în pantaloni.

— Și-acum ce faci, încerci să-mi dai curaj? se stropși Griffith.

— Bineînțeles. Vreau să înțelegi că fata aia nu te-a pocit mai mult

decât erai. Uite ce e:
dacă ții s-o ai, grăbește-
te, să nu ți-o sufle altul
de sub...

Art îi smulse
compresa, înlocuind-o
cu alta rece.

— ...nas!

— Nu țin s-o am.

— De-aia ți-e
mădularu' tot atât de

frânt ca nasu'?

— Dracu' să te ia,
Art! sări Griffith, cu
ochii scăpărând de
mânie. Tacă-ți fleanca,
până nu-ți vâr pe gât și
dinții care ți-au rămas!

— Ho-ho, că nu mai
pot de frica ta!

Griffith azvârli
compresa cât-colo.

— Nu mă interesează
o femeie care nu știe să
se stăpânească.

Art nu se lăsa
impresionat nici de
furia, nici de
amenințările lui Griffith,
și-și lăsa capul într-o
parte, cercetându-și
stăpânul cu o privire
pătrunzătoare.

— Și, mă rog, de ce nu știe să se stăpânească?

— A fost întâia domnișoară de companie a Elizabethiei de York. Ar fi putut avea un soț bogat și o mare influență la Curte. Dar și-a distrus viața pentru o noapte petrecută în

patul unui om de vază.

— E un păcat din cele
mai obișnuite.

— A născut un
bastard.

Griffith sesiză
condamnarea din
propriile-i cuvinte și
înțelese că Art îl va face
să-și regrete spusele.

— Ah! exclamă

slujitorul, învârtindu-se
viori pe lângă patul
stăpânului. Va să zică,
păcatu' ei nu-i că s-a
culcat cu un bărbat, ci
c-a adus pe lume
pruncu'. Adică nu
greşeala, ci faptu'. c-a
fost dată în vileag.

Necazul cu slujitorii
bătrâni şi de încredere,

își spuse Griffith, nu era
că pricepeau tot, ci că se
simțeau obligați să-și
împărtășească părerile.
Dornic să pună capăt
criticilor și sfaturilor lui
Art, tânărul se grăbi să
adauge:

— Cine nu se poate
stăpâni pe sine nu
merită să stăpânească

asupra altora.

— Ăsta-i un proverb din popor, și încă tare adevărat.

Art se opri în loc, cu privirea ațintită asupra stăpânului.

— Păcat că nu ți-ai amintit de el mai des.

De astă dată, Griffith era nevoit să-și țină gura

– cel puțin față de Art, care plătise cu un ochi neghiobiile lui din adolescență.

— Mi-am primit de mult lecția.

— Poate că la fel a pățit și fata asta, Marian – numai că-i e mai greu să-și ascundă dovada greșelii.

În adâncul inimii,
Griffith sângera din nou,
torturat de amintiri. O
amintire ca un ciob de
sticlă, ca un țurțure de
gheață, ca o lamă de
cuțit. Descoperise că
amintirile puteau răni la
nesfârșit.

Art îl culcă la loc pe
pat și-i înlocui din nou

compresa.

— Te-am cam rănit cu vorba mea. Te rog să mă ierți. Am vrut doar să înțelegi că toți greșim, și poate-ai judecat-o prea aspru pe fata asta.

Se ridică și murmură îndeajuns de tare să poată fi auzit de Griffith.

— Și totu' pentru c-a izbutit să ți se vâre pe sub piele.

— Sunt aici din porunca regelui, replică Griffith, deși nu era prea convins. Atât și nimic mai mult.

Art deschise un buzunăraș al sacului și scoase o hârtie

împăturită, pe care o
întinse stăpânului.

Griffith recunoscuse
sigiliul de ceară stacojie.
Neliniștit, apucă
scrisoarea, fără a-și lua
ochii de la bătrân.

— E de la rege. Ți-a
trimis-o personal, prin
secretarul lui. Urma s-o
primești după întâlnirea

cu lady Marian.

Deși nu știa să citească, Art se aplecă peste pat în timp ce Griffith citea mesajul, cercetând scrisul regal cu o privire de cunoscător.

— Ceva interesant?

Griffith înfășură la loc scrisoarea, dându-i-o

slujitorului.

— Arde-o și desfă
bagajele. Rămânem la
castel. Afurisită treabă!

Art se scarpină după
ureche, unde mai
creșteau câteva şuvițe
răzlețe.

— Nu ți-a zis și de
ce?

— Asta-i stilul lui

Henry. Poruncește, dar nu explică. De-aia a trimis scrisoarea prin Oliver King. Dacă aș fi stat de vorbă cu regele între patru ochi, i-aș fi cerut să-mi spună adevărul.

— Isteț băiat, așa-i? exclamă bătrânul, cuprins de admirație. Și

ce ți-a poruncit?

— Să rămân aici
oricât va fi nevoie și să
veghez asupra Marianei
și-a fiului ei.

Art aruncă
pergamentul în foc,
vârându-l sub jăratic cu
vătraiul.

— Și de ce-i regele
îngrijorat de soarta lor?

— Nu știu, răspunse
sec Griffith. Henry nu
mi-a împărtășit
niciodată grijile lui.

— Da'-i tare ciudat
că-l interesează fata asta.

Se înapoie la grămada
de haine, răscolind
printre ele cu vârful
piciorului.

— Cred c-ar trebui să

le agăț în dulap. Noroc
că mergeai acasă și ți-ai
luat toate hainele, ca să
le dai la spălat, altfel nu
știu, zău, ce-ai fi pus pe
tine, cu atâta lume
simandicoasă.

— Mă miram eu de
ce insista Henry să-mi
vizitez părinții. Se vede
treaba că-l frământa

ceva.

Griffith se ridică,
așezându-se pe
marginea patului.

— Am auzit că are
necazuri în Irlanda.

— Ce fel de necazuri?

— Cică acolo ar fi
fugit contele de
Warwick.

Art oftă, cu

resemnarea velşului
mândru de ignoranţa sa
cu privire la nobilimea
engleză.

— Şi asta are vreo
importantă?

— Contele de
Warwick, începu să-i
explice Griffith, e fiul
răposatului duce de
Clarence.

Slujitorul oftă din nou.

— Fii atent!

Griffith luă trei mere din fructieră și le puse pe masă. Apoi ridică pe cel mai mare și mai frumos, zicând:

— Ăsta-i regele
Edward, tatăl
Elizabethhei de York.

— Cam gras, regele nostru! remarcă Art.

— Și chiar era. Acesta – urmă Griffith, arătând alt fruct, pipernicit și zbârcit – e regele Richard, uzurpatorul, care-a fost învins și ucis la Bosworth.

Tânărul luă în mână al treilea măr, cel mai

mic dintre toate.

— Iar ăsta-i ducele de Clarence. Toți trei au fost frați și descendenți ai casei de York.

— Chiar că seamănă unu' cu altu'! își dădu Art cu părerea.

— Doi dintre ei au fost regi. Deși Clarence n-a ajuns pe tron, totuși

are un fiu.

— Aha!

Chipul zbârcit al
slujitorului se luminează
dintr-o dată.

— Conte de
Warwick!

— Întocmai. Nepotul
celor doi regi din familia
York și, prin urmare,
moștenitorul lor la

tronul Angliei.

— Care-acum e în Irlanda?

— Nu. Conte de Warwick e la loc sigur, sub protecția lui Henry, în Turnul Londrei.

Art se frecă din nou la ochi, bombănind:

— Niciodată n-am să pot pricepe cum vine cu

regii ăștia, cu fiii și cu nepoții lor.

— Ia gândește-te, îl îndemnă Griffith. Moștenitorii lui Edward au dispărut în temnița din Turnul Londrei. Nimeni nu i-a mai văzut vreodată, probabil au fost uciși de unchiul lor... Arată spre mărul

cel zbârcit.

— Richard. Acum Henry „are grijă” de alt moștenitor. Dacă ai face parte dintre lorzii care nu l-au sprijinit pe Henry, ce-ai crede?

— Că Henry l-a ucis pe contele de Warwick.

— Întocmai. Și dacă n-ai fi susținătorul lui

Henry, cum te-ai gândi să-l detronezi?

Art renunța la aerul încurcat de adineauri.

— Aș cere să fie rege contele de Warwick, aș strânge armată și-aș ataca Anglia dinspre Irlanda, care sprijină în continuare casa York.

Griffith puse merele

la loc, în fructieră.

— Arthur, ești cel mai înțelept din...

În clipa aceea răsună o ciocănitură în ușă. Art și Griffith schimbă o privire rapidă. Slujitorul se duse să deschidă. În prag se ivi o cameristă bătrână și corpolentă, care zâmbi, făcând o

plecăciune.

— Sunt Jane și-am fost trimisă să vă ajut la despachetat. Chicoti, dând cu ochii de grămada de haine de pe podea, apoi îngenunche și începu să pună separat pantalonii, cămășile, ciorapii, mantiile.

— Se pare că aveți nevoie de ajutor. N-am să înțeleg niciodată de ce bărbații țin să se ocupe singuri de rufăria lor. sunt pur și simplu neajutorați.

— Ia uitați-vă! Deși-i neagră... Aruncă o privire la mormanul de haine.

— ...ca mai toate
veșmintele domniei tale,
ar merita mai mult
decât s-o îndesați într-o
traistă și s-o plimbați
prin toată țara. Asta o
iau cu mine chiar acu',
stăpâne, ca mâine s-o
puteți purta.

Nici nu-și închipuia
că tânărul s-ar fi putut

împotrivi, iar când
acesta deschise gura să
vorbească, bătrânul îi
puse mâna "pe braț, cu o
privire ce părea a spune:
„Lasă-mă pe mine!"
Griffith tăcu. Art știa
cum să se poarte cu o
femeie – de fapt, cu
toate – așa că făcu un
pas înainte și se înclină,

zâmbind cu gura până la urechi.

— Eu sunt Art, bărbatu' care-ți va fi veșnic recunoscător pentru ajutoru' pe care ni-l dai.

După toate aparențele, Jane avea experiența flirturilor.

— Mă bucur să te

cunosc, Art, surâse ea.

— Vrei să iei și celelalte haine? întrebă politicos slujitorul.

— Mă ocup io și de ele, iar stăpânul tău va avea câte una curată în fiecare zi, cât timp veți vrea să stați aici. Da' pentru la iarnă va trebui să-i găsim și-o mantie

mai groasă. Nu-ți fă griji, că... . .

Era prea mult pentru Griffith.

— Ce te face să crezi că vom rămâne și la iarnă? izbucni el. Doar i-am spus lui Wenthaven că plec mâine.

Jane își îndreptă spatele, țintuindu-l cu o

privire nedumerită.

— Am greșit io camera? Nu sunteți sir Griffith ap Powel?

Art îi dădu un ghiont stăpânului său și zise:

— Ba chiar așa. Numai că 'mnealui e un nerecunoscător, care nu pricepe ce mult faci pentru el. Uite, io...

Se apropie, luând-o de mână pe Jane.

— ...io îți admir efortu' de-a munci până târziu. Bărbatu-tău se poate socoti un om norocos.

Se aplecă și-i sărută degetele cu eleganță.

— Sunt văduvă, chicoti Jane.

— Văduvă? Ce trist!
murmură Art, lungind
ultimul cuvânt, ca să-i
dea a înțelege că o
compătimea sincer.

Jane surâse către el,
iar Griffith își drese
glasul, supărat și
muștrător.

Femeia își aduse
brusc aminte unde se

afla și încremeni într-o atitudine respectuoasă.

— Tot ce știu io e că înălțimea Sa, contele, ne-a dat poruncă înainte de culcare și ne-a spus c-o să rămâneți multă vreme și că să vă slujim ca pe un oaspete de seamă. Da' io n-am mai așteptat până mâine și

mi-am zis: „Păi așa ne
purtăm noi cu un
oaspete de seamă?" Cum
să așteptați până mâine
ca să vă curățăm
hainele? Așa c-am venit
– și bag seama că nu
degeaba.

Uluiți, cei doi bărbați
se holbau la slujitoarea
cu brațele pline de

haine. Cum nu scoteau nici un cuvânt, Jane ridică din umeri.

— Vi le-aduc cât ați clipi din ochi!

Apoi, aruncând o privire furișă către Griffith, plescăi din limbă.

— Da' văd că v-a pocnit zdravăn lady

Marian. De când o știi,
e iute la mânie. Nu vrei
să închizi ușa după
mine, Art?

Bătrânul se grăbi s-o
ajute, apoi se întoarse
spre stăpânul său și
întinse mâna, într-un
gest plin de nevinovăție.

— N-am suflat
nimănui o vorbă despre

lady Marian și despre
nasu' tău. V-o fi zărit
careva certându-vă..

— Puțin îmi pasă de
lady Marian și țâfna ei!
replică Griffith. Mă
întreb cum de-a aflat
Wenthaven înaintea
mea că voi rămâne la
castel?

— L-o fi vestit regele,

își dădu cu părerea slujitorul. Doar își trimit scrisori unu' la altu'.

— Nu cumva pereții de-aici au urechi? insistă Griffith, arătând spre lambriurile sculptate.

Art aruncă o privire de jur-împrejur, înțelegând imediat la ce se gândea stăpânul. Dar

înainte de-a apuca să
dea drumul unui potop
de vorbe furioase,
Griffith adăugă, liniștit:

— Să dormi
iepurește, Art. După
pășania de azi, s-ar
putea să cad lat ca un
buștean. Se pare că
treaba-i mai complicată
decât mi-am închipuit.

Cățelul care dormea
lângă Wenthaven
scheună ușor, trezindu-
și stăpânul. Contele
rămase cu ochii închiși,
ascultând. Ceva foșnea
prin tufele din dreptul
ferestrei. Ceva... nu,
cineva! Își liniștește câinele,

mângâindu-l pe cap. În cadrul ferestrei deschise se ivi o siluetă, cățărându-se cu mișcări greoaie. Necunoscutul se apropie de pat, unde câinele tremura, gata să sară. Wenthaven așteaptă până ce individul se aplecă asupra patului, apoi șuieră scurt:

— Şo pe el!

Câinele se repezi înainte, cu un mârâit înfricoşător. Femeia de lângă Wenthaven începu să ţipe, iar atacatorul slobozi un potop de înjurături şi blesteme în care amesteca limbajul grăjdarilor cu cel al saloanelor aristocratice.

Wenthaven recunoscu
glasul, dar lăsa câinele
să-și facă plăcerea,
mușcând zdravăn de
câteva ori, timp în care
el se înarma cu spada.
Apoi își chemă câinele,
răsplătindu-l cu vorbe și
gesturi duioase, și i se
adresă lui Adrian
Harbottle:

— Ce cauți în iatacul meu?

— Potaie afurisită! spumegă Harbottle. Și-a înfipt colții în gleznelor și-n brațul meu. Uite cum sângerez! Mă doare-al dracului!

— Sângerează cât poțtești, dar nu pe covor! E nou și m-a

costat o groază de bani,
replică sec Wenthaven.

— Așa o fi... mormăi
atacatorul, înfășurându-
și brațul într-o batistă și
pășind pe lespezile de
piatră ale încăperii.

— Te întreb încă o
dată, ce cauți în iatacul
meu?

— Am venit să .cer

— Pentru că ți-am
oferit ospitalitatea mea?
Pentru că te-am îndopat
cu mâncare mai mult
decât încape în burta
unui om normal? Pentru
că ți-am înghițit
purtarea necioplită?

— Ai uneltit
împotriva mea, insistă
Harbottle.

— *Eu* am uneltit
împotriva ta? *Eu*?

Wenthaven își îndulci
glasul, continuând pe un
ton ironic.

— Iubito, aprinde te
rog sfeșnicul de colo.
Tocmai a răsărit luna. Ia
să ne uităm mai bine la
stârpitura asta.

Cu mâna încă

tremurândă, femeia
aprinse sfeșnicul,
luminând încăperea.

— Sigur, ai o femeie
nurlie în pat, o
sumedenie de oaspeți și-
un castel în mijlocul
lacului – dar toți îți fac
ochi dulci numai pentru
că ești plin de bani.

— Te referi și la tine?

Wenthaven.

— Eu am venit aici cu inima deschisă, bucuros să mănânc bine și să am un acoperiș deasupra capului. Nu mi-am închipuit că pentru asta va trebui să plătesc cu onoarea mea.

Wenthaven izbucni

într-un răs nestăpânit.

— Cu onoarea ta? Ce onoare poate avea unul ca tine? Frate-tău e baron, iar tu n-ai nici un viitor, decât ăla pe care ți-1 poți face cu o mutră ca a ta. Onoare? Hai, scutește-mă!

— Îmi ceri să fac lucruri pe care nu le-ar

accepta nici un om cu
bun-simț.

Chipul lui Harbottle
era leoarcă de sudoare.

— Să ascult pe la
colțuri, să aflu secrete,
să caut pe sub stâncile
unde se-ascund spiritele
răului...

— Dar te pricepi atât
de bine!

— Nu-i adevărat!
protestă Harbottle.

Wenthaven își dădu
sema că trebuia să-1 ia
cu binișorul. Natura îl
înzestrase pe Harbottle
cu o frumusețe care
făcuse din el un răsfățat.
Se obișnuise să-1 cadă
toți la picioare. Tot
natura îi mai dăduse un

strop de minte și putere.

Iar Marian îi zgâlțâise
zdravăn încrederea și
orgoliul. Sigur că, în
această situație,
bărbatul din el cerea o
satisfacție. Iute la mânie,
cu sângele fierbinte, plin
de iluzii cu privire la o
virtute inexistentă,
Harbottle îi amintea lui

Wenthaven de o javră
nedresată: era zăpăcit,
fără un scop în viață, dar
capabil de minuni odată
ce-ar fi încăput pe mâna
unui stăpân priceput.

E drept că
Wenthaven nu se ocupa
decât de câini de rasă,
dar principiul era
același. Făcând un semn

cu spada, zise:

— Toarnă-ți niște vin. E cel mai bun soi din pivnițele mele.

— Să nu-ți închipui că mă poți duce cu zăhărelul, ca pe un copil! protestă Harbottle.

Totuși, își turnă vin și trase o înghițitură zdravănă. Brusc, se

lumină la față.

— Chiar că-i bun!

— Ți-am spus. Acum
stai jos.

Harbottle se încruntă
din nou.

— Nu.

O lovitură
năprasnică, apoi o
mângâiere a stăpânului,
Contele îi puse vârful

spadei în piept.

— Te rog, stai jos.

Harbottle se supuse,
ca un ogar ascultător.
Cu ochii lui albaștri și
triști, privi cum
Wenthaven își umple
cupa la rândul său,
așezându-se în jilțul din
celălalt capăt al
încăperii.

— După câte înțeleg, începu Wenthaven, nu ți-am folosit corect talentele. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început că ești mult prea distins ca să tragi cu urechea.

— Nu.

Harbottle își goli cupa, iar Wenthaven

făcu semn femeii să ia
carafa și să-i toarne din
nou.

— Sigur că nu, întări
contele.

Se prefăcea că bea
dar, în realitate, abia
dacă-și muiase buzele în
vin.

— Astăzi mi-ai
dovedit că puterea ta stă

în spadă.

Harbottle sări în picioare, indignat.

— Nu-ți îngădui să râzi de mine.

Wenthaven ridică din sprâncene.

— Cine râde? Ți-am făcut un compliment cât se poate de sincer.

Văzu că tânărul

șovăia și-i arătă din nou
cu vârful spadei către
scaun.

— Stai jos.

De data asta,
Harbottle nu se mai
împotrivi și-și reluă
locul în jilț.

Wenthaven urmă, ca
un stăpân mulțumit:

— Când te-am

încurajat să lupti cu lady Marian, ar fi trebuit să te previn cât e de vicleană. Toată lumea a văzut că o protejai, pentru că era femeie. Numai că ea a profitat de slăbiciunea ta.

Harbottle rămăsese cu gura căscată.

— Vorbești serios?

— Fără îndoială. Toți se minunau ce frumos știi să te lupți.

— Sigur că-s bun! Chiar foarte bun! Așa mi-am câștigat existența până acum, dar bănuiesc că asta nu-i o noutate pentru dumneata.

— Ce te face să crezi că știam?

—

Pentru că
întotdeauna știi tot. Aș
putea să jur că fiecare
din cei care mănâncă la
masa dumatăle își
plătește porția
dezvăluindu-ți câte o
taină. Pun prinsoare că
ești omul cel mai bine
informat din tot regatul.

—

Mă măgulești,

spuse Wenthaven,
bătându-se ușor cu
vârful unghiei peste
dinții din față.

Apoi, înțelegând că
sosise vremea să pună
punctul pe *i*, adăugă:

— Nu ne aflăm aici ca
să discutăm despre
mine, ci despre tine.
Despre tine și despre

nevinovata lady Marian.
Am dreptate?

Auzind numele
Marianei, lui Harbottle
începu să-i tremure
mâna.

— Ce legătură am eu
cu lady Marian? întrebă
el cu glas gătuit.

„Ogarul ăsta a luat
urma unei jivine", își

spuse Wenthaven.

— Parcă voiai s-o cunoști mai îndeaproape, nu? Se pare că nu prea te băga în seamă și atunci ți-am sugerat s-o provoci la duel. Credeam că dac-ai s-o învingi, îți va arăta un dram de respect.

Oftă adânc.

— Nu m-am gândit
că poate, totuși, te va
învinge ea... Probabil că
erai cu ochii la silueta ei
admirabilă. Mă înșel
cumva?

Se uită țintă la
Harbottle, care-și feri
privirea.

— N-ai de ce să te
rușinezi. Sunt de-aceeași

părere cu tine că sâni
Marianei n-au pereche
în tot regatul. Sigur că
nu-i frumoasă cum ești
tu, dar puțini sunt
destul de înalți ca să-i
fie pe potrivă – așa ca
tine. îmi închipui că cei
ce au norocul să ajungă
în patul Marianei
descoperă că fata își

poate încolăci picioarele
în jurul lor de două ori!

Harbottle se simțea
cuprins de o ciudată
fierbințeală. Wenthaven
își îngădui să surâdă, și
imediat slobozi „ogarul”
din lesă.

— Eu am învățat-o să
se dueleze, dar n-am fost
atât de naiv încât să-i

dezvălui chiar tor ce
ştiu.

Harbottle icni scurt.
Wenthaven se strădui să
pară cât mai sincer.

— Ce-ai zice să-ţi dau
şi ție nişte lecții? Aş fi
încântat să-ţi arăt câteva
şmecherii de care ea n-
are habar.

Harbottle căzu drept

în plasa lui Wenthaven.

— Vreau să-mi mai încerc o dată norocul cu „domnișoara Mare-și-Tare". Când am s-o înfrâng, va fi la cheremul meu. Desigur...

Își privi mâinile frumoase, cu un surâs viclean.

— La început se va

zbate să-mi scape, dar până acum n-am fost niciodată refuzat de o femeie.

Înfumurarea lui îl lăsa pe conte fără replică. Wenthaven se întrebă câte femei îl refuzaseră în realitate pe Harbottle și se treziseră trântite pe spate, neputincioase în

fața dobitocului încrezut
din fața lui.

Nu asta îi era intenția
în ce-o privea pe
Marian. Era convins că
fata își va dovedi
adevărata valoare.

— Va fi greu s-o fac
să accepte o nouă
confruntare, îl preveni
contele. A fost o prostie

să-i insulti fiul.

Harbottle își coborî
colțurile gurii într-un
zâmbet disprețuitor.

— Puiul ăla de cățea
nu-i decât un bastard.

Wenthaven simți că
începe să-și piardă
răbdarea, dar se sili să-și
țină firea. Harbottle
rămânea o armă în mână

lui — chiar dacă imperfectă. Ori contele avea mare nevoie de astfel de arme, întrucât Henry Tudor îl trimisese pe velșul cel uriaș ca s-o păzească pe Marian. Asta însemna că regele avea niște bănuieli.

— Puiul de cățea e bastardul *ei* și îl iubește

foarte mult, replică
Wenthaven.

Din ce în ce mai
pornit, Harbottle își
urmă gândul.

— De fiecare dată
când vreau să-i vorbesc,
ea se ocupă de plodul
ăla. Îmi vine să-i fărâm
capul.

— Să nu-i faci vreun

rău lui Lionel! izbucni
Wenthaven alarmat. Țin
tare mult la puștiul ăsta.
Acum, ascultă planul
meu. Rămâi în umbră
până când te învăț
câteva trucuri pe care ea
nu le cunoaște. Pe urmă
n-ai decât să-i insulți
fiul. Cu siguranță că te
va provoca la duel.

— Și eu ce câștig din toate astea?

— Mai mult decât îți închipui, îi făgădui contele. Acum fă-mi plăcerea și pleacă tot pe unde-ai venit.

— Nu.

Harbottle se aplecă înainte, cu degetele încleștate pe brațele

jilțului.

— Nu voi accepta promisiuni atât de vagi. Dacă-ți fac pe plac și-o înving pe lady Marian...

— Nu doar pe placul meu, ci și pe-al tău, îi aminti Wenthaven.

— Bun, și pe-al meu! Dar vreau s-aud ce câștig eu din toate astea.

Să-mi spui acum, și cât se poate de clar.

Wenthaven șovăi o clipă. De regulă, prudența îl îndemna să nu dezvăluie nimănui ce avea de gând . Dar în situația de față nu era nici un pericol. Putea oricând să sacrifice jigodia asta puturoasă,

oferind-i-o lui Henry, și cu asta basta.

— Dacă o provoci la duel și-o învingi pe lady Marian, va trebui să te primească în patul ei. Iar după ce-o vei tăvăli îndeajuns, nu va avea încotro și va fi nevoită să te ia de bărbat, îți garantez eu.

— Dar'dacă se
împotrivește?

Wenthaven răspunse
cu glas tăios ca o lamă
de pumnal.

— E femeie. Trăiește
din mila mea, așa că va
face precum îi
poruncesc.

— Când te-aud
vorbind astfel, mai că mi

se face milă de ea.

Wenthaven observă că expresia lui Harbottle oglindea cu totul altceva decât compasiune.

— Nu pomeni nimănui despre ce-am discutat aici, altfel s-a dus surpriza pe care i-o pregătim Marianei.

Plin de entuziasm,

Harbottle se strecură
afară pe fereastră și
dispăru printre tufișuri.
Contele stinse
lumânările, mulțumit de
rezultatul întrevederii.
În clipa aceea, simți o
atingere ușoară.

Noua lui amantă se
sprijini cu capul de
brațul său, trăgându-se

aproape de el.

— Eu nu te doresc pentru că ești bogat, murmură ea cu glas senzual și prefăcută sinceritate. Iar tu nu mă vrei doar ca să te folosești de mine. Omul acela îngrozitor nu știe ce vorbește.

— Sigur că nu.

Wenthaven îi

mângâie căpșorul bălai,
mințind la rândul lui.

— Noi ne vom iubi
întotdeauna, iar când va
veni vremea, te voi lua
de soție și vei fi contesă.
Niciodată n-aș putea
profita de o femeie care
mă iubește așa cum mă
iubești tu.

Și zâmbi în întuneric
unui gând numai de el
știut.

Capitolul 3

În cameră mai era cineva. Chiar lângă Art, care dormea la picioarele patului lui Griffith. Slujitorul își zgâlțâi stăpânul, ca să-l trezească. Griffith, care avea instinct de luptător, se strădui să

respire în continuare cât
mai liniștit, în timp ce
ochii lui se obișnuiau
treptat cu jocul de
umbre și lumini lăsat de
raza lunii în întunericul
din jur. întoarse întâi
capul și văzu o siluetă
ghemuită lângă sacii de
drum, prea departe de
fereastră ca s-o poată

recunoaște.

Necunoscutul cotrobăia prin lucrurile lui, în timp ce Griffith îl supraveghea cu atenție.

Umbla cumva după bani? Sau poate era trimis de Wenthaven ca să spioneze?

Hoțul se ridică, având mâinile goale. Era un

tinerele bine făcut,
îmbrăcat cu pantaloni
strâmți și tunică. Se
duse în vârful
picioarelor până la dulap
și-l deschise, pipăind
fără zgomot obiectele
dinăuntru. Griffith
măsură distanța până la
ușă. Când băiețandru va
termina cu scotocitul și

va vrea să plece, Griffith
îl va sili să rămână. E
drept că hoțul avea
picioare lungi, dar nu
mai lungi ca ale lui
Griffith, care era hotărât
să ajungă primul la ușă.

Însă nu mai era
nevoie. Vădit
nemulțumit, hoțul
închise dulapul și se

apropie tiptil de patul tânărului!

Pe măsuta de la căpătâi se găsea punga cu hani a Marianei.

Cu, o exclamație șoptită, băiețândrul o apucă triumfător și, în aceeași clipă, Griffith sări din pat, scoțând un urlet. Hoțul țipă și se

răsuci spre el. Griffith îl înșfăca de mijloc, trântindu-l pe pat. Îi altoi vreo doi ghionti, ferindu-se de loviturile care ținteau cu precizie spre nasul său. Până la urmă izbuti să-l prindă de mâini, imobilizându-l. Ținându-l bine cu o mână, își propti brațul

în gâtul atacatorului.

Un parfum delicat, precum și instinctul său fără greș îi dezvăluiră brusc lui Griffith identitatea musafirului nocturn.

— L-ai prins? întrebă Art, furios ca un vechi războinic ce era.

— Am prins-o, îl

corectă acru Griffith, și
în aceeași clipă
prizoniera încetă să se
mai zbată.

— Ce dracu' spui
acolo?

Art aprinse o
lumânare și-o ridică,
luminând un chip
sfidător, încadrat de
plete roșcovane. Brusc,

trăsăturile bătrânului se
îmblânziră și gura știrbă
se destinse într-un
zâmbet.

— Aș putea jura că-i
lady Marian.

— Întocmai.

Continuând s-o
imobilizeze cu trupul
lui, Griffith se sprijini pe
genunchi, cercetându-și

prada.

— Lady Marian, într-o costumație pur și simplu scandaloasă.

Abia acum vedea că tunică cu mâneci lungi fusese căptușită, astfel încât să-i ascundă sânii. Fusta scurtă care se zărea sub cingătoare era menită să-i acopere

coapsele pline. Dar după
atâta zbatere și luptă,
poalele fustei se
ridicaseră, dezvelind
locul în care – după
îmbrăcăminte – ar fi
trebuit să se vadă
podoaba bărbătească.

— Fir-ar dracu-al
dracului!

Stânjenit, scandalizat

și... — Dumnezeule, nu cumva ațâțat? – Griffith își întoarse privirea către chipul fetei.

— Ce cauți aici? Ce-i cu hainele astea caraghioase? Buzele ei pline tremurau ca ale unui copil prins asupra faptului. Totuși se strădui să-și păstreze o

oarecare demnitate.

— Nu puteam veni să te jefuiesc în rochie lungă și jupon! protestă ea.

— Să mă jef...

— Și bine-ar fi dac-ai vorbi mai încet și-ai stinge lumânarea aia! Îl certă fata, în șoaptă, ceva mai sigură pe ea,

acum că-și revenise din surpriză. Contele are spioni peste tot și-ți jur că n-aș vrea nici în ruptul capului să afle toți pățania din noaptea asta.

Griffith se uită la Art, care dădu din cap aprobator. Bătrânul stinse lumânarea,

spunând:

— Ai face bine să
descaleci de pe ea până
nu mă înfurii ca o fată
bătrână și nu mă duc să
chem preotul.

Griffith sări în
picioare ca o pisică
opărită.

— Ia vezi de întreab-
o despre Wenthaven

înainte să-i dai drumul!
insistă slujitorul.

— Nu plec nicăieri.

Marian luă punga de
pe noptieră, evitând să
privească spre cei doi.

— Cel puțin, nu fără
asta. Știți bine că-i a
mea.

Glasul lui Griffith
trăda o adâncă

dezamăgire.

— E lacomă de bani
și hoată...

— Griffith... îl dojeni
Art.

— Are dreptate,
recunosc Marian,
netulburată.

Prea netulburată.
Urechea lui Griffith
sesiză tonul mândru și

ferm al unei ființe
acuzate pe nedrept și
resemnate în fața
învinuirilor nemeritate.

— Nu, nu ești hoată!
se scuză el. Așa cum ai
spus, banii sunt ai tăi.

Ea își legă punga la
cingătoare.

— Atunci sunt numai
lacomă de bani.

Art o luă pe după
umeri, ca un spiriduș
binevoitor.

— Cătuși de puțin.
Doar trebuie să-ți
hrănești copilașu', nu-i
așa?

Marian încercă să se
tragă deoparte, dar
bătrânul o conduse până
la fereastră.

— Ei, fetiço, acum uită-te în ochii mei și spune singură dacă ai sau nu încredere în mine.

Bineînțeles că avea încredere. Din clipa când lumina luni îi poposise pe ochiul lui albastru, pe obrazul zbârcit și pe surâsul

blând, Marian căpătase încredere deplină în Art, așa cum se întâmpla cu toate femeile care-i ieșeau în cale.

— Griffith – începu slujitorul, arătând spre stăpânul său cu un deget noduros – nu înțelege de ce ai nevoie de banii Maiestății Sale, regina.

Numa' că el nu știe ce
înseamnă să fii tată. N-a
crescut copii și habar n-
are că lor le trebuie
haine, încălțări,
mâncare, doftori să-i
vindece de febră...

— Și-preot, să-i
îngroape...

Griffith tresări, șocat
de vorba șoptită a

Marianei. Cunoștea
povestea lui Art și
durerea ascunsă în
cuvintele „doftori să-i
vindece de febră”.

Și Marian sesizase
tremurul din vocea
bătrânului.

— Ai copii, Art?
întrebă ea în șoaptă.

Slujitorul își drese

glasul.

— Nu mai am, fetiço.
I-am salvat dintr-un
război și pe urmă i-am
pierdut pe toți șase și pe
mama lor. Au murit de
foame și mizerie.

Marian îl înghionti
încet, ca o pisicuță care
caută mângâiere.
Bătrânul îi netezi ușor

părul cu mâna lui uscată. Apoi, forțându-se să pară vesel, zise:

— Acu', ia spune-ne și nouă, e-adevărat că Wenthaven știe tot despre oaspeții castelului și treburile lor?

Fata zâmbi șăgalnic, de parcă n-ar fi fost

mișcată de povestea lui
Art. Griffith aproape se
îndoia că fusese
martorul acelor
momente de
compasiune. Singura
dovadă că nu visase era
lacrima pe care bătrânul
și-o ștersese pe furiș.

Marian făcu semn
spre zidurile din jurul

lor și murmură:

— Wenthaven e în stare să vândă secrete și diavolului, numai că-i prea lacom și păstrează totul pentru sine. Pereții camerei ăsteia ascund zeci de orificii prin care se poate trage cu ochiul sau urechea – iată de ce-i rezervată oaspeților

mai de seamă.

Zâmbi poznaș spre Griffith.

— Dar ce-ai făcut ca să-l interesezi atât de mult pe conte?

— O întrebare cât se poate de potrivită, răspunse tânărul. Asta aș vrea să știu și eu.

Marian își strecură

mâna spre punga de la
cingătoare, jucându-se
cu monezile. Apoi,
privind în ochii triști și
rugători ai lui Art,
adăugă:

— Am să vă mut în
altă cameră. Una sigură.

Griffith îi
supraveghea toate
mișcările.

— De ce-ți închipui
că-i poți muta pe
oaspeții lui Wenthaven
fără ca el să protesteze?

Marian își puse mâna
în șold, zâmbind
încrezătoare.

— Știu eu cum să-1
iau pe Wenthaven.

— Și ce te face să
crezi că altă încăpere e

mai sigură? insistă
Griffith.

— Ai să vezi și
singur.

Făcu doi pași într-o
parte, ieșind din bătaia
razelor de lună.

— Adună lucrurile
stăpânului, Art. Vă
conduc în altă cameră.

— Nu prea am ce s-

adun, se strâmbă Art.
Una, Jane, a luat toate
hainele la curăţat. Mâine
o să merg să-i spun să le
trimită în camera a nouă
– unde-o mai fi şi aia.

Marian ieşi pe
coridorul luminat de
sfeşnice şi se aplecă să-şi
tragă o pereche de
cizme bărbăteşti din

piele.

Griffith o apucă de braț, răsucind-o cu fața spre el.

— De ce nu mi-ai cerut mie banii?

Voia să afle adevărul.
Voia să-i cunoască gândurile cele mai tainice.

— Când? întrebă ea,

ca să câștige timp.

— Chiar și mâine.

— Mâine s-ar fi putut să pleci, răspunse fata.

— Dac-aș fi plecat fără să-ți înapoiez punga, aș fi fost un hoț.

— Nu... Nu un hoț – murmură Marian, cu ochii la nasul lui umflat – ci un om supărat...

— Deci asta-i părerea ta despre mine! Mă credeai în stare să te jefuiesc ca să mă răzbun pentru un fleac?

— Te rog să mă ierți, șopti ea.

Ofensat de jignirea adusă onoarei sale, Griffith mormăi:

— Tot e ceva...

— Nu te-aș fi lovit, orice-ai fi spus, dar când ai insultat-o pe lady Elizabeth...

— Stai puțin, o opri el, ridicând mâna. Vrei să spui că-ți l iiii scuze, nu pentru jignirea adusă onoarei mele, ci pentru lovitură?

Ea îl privi țină și

răspunse răspicat:

— Numai o naivă s-ar bizui pe onoarea unui bărbat.

— Ce fel de bărbați ai cunoscut tu până acum? Marian își înclină capul, sincer mirată de mânia lui. Griffith schiță un gest, dezgustat nu de ea, ci de bărbații care-o

aduseseră la aceste
amare concluzii.

— Hai, condu-ne.

Marian porni spre
capătul coridorului,
urmată de Art și
Griffith. Bătrânul
slujitor chicoti încet și
suflă la urechea
stăpânului:

— O să cam ai de

furcă, flăcăule! Poate-ar trebui să te dai bătut încă de pe-acuma.

Marian întoarse capul, neliniștită, să vadă dacă cei doi veneau după ea. Sau poate îl auzise pe Art? Griffith își încovoie umerii, privind-o în cruntat.

— Chiar nu zâmbești

niciodată? îl întrebă
fata, iritată de proasta
lui dispoziție.

Nu așteaptă răspunsul,
ci luă în mână unul din
sfeșnicele de pe coridor.
Fără a da semne că
respectă proprietatea
contelui, așeză sfeșnicul
pe o policioară de sticlă
aurie și deschise o ușiță

ascunsă în perete.
Griffith fu nevoit să se
aplece ca să treacă
pragul, poticnindu-se de
prima treaptă a unei
scări în spirală.

— Asta duce în
foișor! constată el,
neputându-și ascunde
respectul pentru
Marian. Mda, acolo nu

văd cum ar putea trage
careva cu urechea.

Ea zâmbi, oarecum
stânjenită.

— Wenthaven nu
vine aici niciodată.

Razele de lună
pătrundeau prin fantele
pentru săgeți. Marian
ridică sfeșnicul, dar
Griffith nu putu zări

decât un tunel întunecat
deasupra capului. Sub
scări se întindea
pardoseala de piatră și
scânduri.

— Aceasta e o veche
aripă a castelului, spuse
fata, privind de jur-
împrejur. Fiecare piatră
vorbește de vremuri de
demult.

— Da, da, încuviință
Art, trăgând aer în
piept. Chiar și mirosu'
amintește de alte
vremuri.

Marian îi zâmbi și
începu să urce treptele
două câte două.

— Tare-i impulsivă!
mormăi Griffith,
urmând-o în același

ritm.

Sub pretextul că voia s-o ferească de un eventual accident – pentru că scara nu avea balustradă – Griffith îi studia de fapt, șoldurile unduioase și picioarele lungi. Până în prezent, îl dezgustase ideea unei femei îmbrăcate în

pantalofi, dar priveliștea
se dovedea ispititoare,
oricât de greu i-ar fi
venit să recunoască.
Mușchii care jucau sub
pantaloni, coapsele
puternice îl vrăjeau,
dându-i un fel de
amețeală, astfel încât, în
clipa când ea se opri
brusc în capul scărilor,

Griffith se dădu înapoi o treaptă, lovindu-se la genunchi.

Ea îl apucă de braț ca pe un bătrân.

— Ți-e rău?

— Nu! se răsti

Griffith.

Apoi, frecându-și noua vânătaie și fulgerându-1 cu privirea

pe Art, care râdea pe
înfundate, întrebă:

— Unde-i camera
aia?

— Aici.

Marian deschise o uşă
pe care tânărul nici n-o
observase şi ridică
sfeşnicul.

— Hai, intră!

Griffith pătrunse în

încăperea mirosind a praf. Lady Marian îl urmă, luminând pereții cu sfeșnicul. Camera avea un aer elegant și melancolic. Chiar în mijloc se găsea un pat de lemn sculptat, cu baldachin și perdele de brocart. Zidurile erau acoperite de tapiserii

cu-scene domestice, de vânătoare sau de bătălie. Mai încolo se zărea un șemineu imens, dar stins și lipsit de lumină și căldură. Jilțurile tânjeau să îmbrățișeze o siluetă omenească.

- Bine, dar asta nu-i o cameră de oaspeți, protestă tânărul. E...

Marian pufni în răs și răsul ei pluti o clipă între zidurile încăperii. Dintr-o dată camera se însufleți, devenind mai caldă și mai primitoare.

— Aici a fost dormitorul contesei, soția lui Wenthaven.

— Știrea asta nu-i de natură să mă liniștească,

insistă Griffith.

— Se zice că-i plăcea
să se izoleze de zarva
castelului, continuă
Marian.

Apoi, punând
sfeșnicul la căpătâiul
patului, trase perdelele
baldachinului. în aer se
răspândi un nor de praf,
făcând-o, să tușească.

— Slujitorii n-au mai făcut curat aici de nu știu când dar acum, că ați venit voi, nu vor avea încotro.

Își trecu degetul pe sticla ferestrei și se încruntă, văzând dâra lăsată prin praf.

— Slugi leneșe și bune de nimic!

— Wenthaven nu va accepta ca eu să tulbur liniștea acestui altar cu amintiri, spuse Griffith.

— Cum dorești, răspunse fata. Dar oriunde te miști în castel, ferește-te de draperii, de alcovuri și coridoare ascunse. De cele mai multe ori

ascund urechi străine.

Pe fruntea lui Griffith
apăru o cută..

— Credeam că vrei să
stai de vorbă cu Art
nestingherit, știind că
nimeni nu se uită la tine
când te îmbraci și nici
nu râde dacă ai găuri în
turul pantalonilor. Să-ți
faci nevoile' fără jenă...

— *My lady*, se vârî în
vorbă slujitorul, sunt
convins că orice spion l-
ar invidia pentru...

— Tacă-ți fleanca,
Art! se stropși Griffith.
Nu despre asta discutăm
acum.

— Ba tocmai despre
asta! i-o întoarse
Marian. Aici e singurul

loc din castel unde nu pot ajunge spionii lui Wenthaven.

Griffith era obișnuit cu singurătatea. îi plăcea țărmul . pustiu din Țara Galilor și țipătul cucuvelei în pădure. Și-așa se împăca greu cu ideea de-a sta mai mult timp la castelul contelui,

darămite să știe că
cineva îi mai și
supraveghea orice
mișcare..!

— Atunci, rămânem?
întrebă Art din prag.

— Când va afla că
suntem aici, Wenthaven
o să ne dea afară! mârâi
Griffith.

Dar împotrivirea i se

domolisse – Marian îl simțea că începe să cedeze. Îi surâse din nou, la fel de șăgalnic.

— N-o să se supere, n-avea grijă.

Art păși înăuntru și dădu jos din spinare traistele, care căzură pe covorul gros cu o bufnitură înfundată.

— Da' ce s-a-
ntâmplat cu contesa?
întrebă el, ștergându-și
palmele pe tunică.

— Cu contesa? repetă
Marian, aruncând o
privire afară pe
fereastră. Acum
optsprezece ani a căzut
de pe scara asta și și-a
rupt gâtul. Iată de ce v-

am spus că aici sunteți
în siguranță. Wenthaven
nu urcă niciodată în
turn. Am auzit că soția
lui a fost singura făptură
omenească pe care a
iubit-o cu adevărat.

— Cu alte cuvinte, n-
o să-și vâre nasul aici,
pentru că încăperea
păstrează vie amintirea

ei, șopti Art.

Griffith simți un fior rece pe șira spinării.

Marian se apropie de bătrânul slujitor, fără a părea prea speriată la gândul că turnul ar putea fi bântuit de fantome. Își puse mâna pe brațul lui, murmurând:

— Oare într-adevăr e încă aici? Unii servitori zic că da. Cică încăperea e prea rece și neprimitoare. Dar mie nu mi s-a părut niciodată așa.

— Sigur că nu, o încuraja Art, bătând-o ușor pe braț. Bănuiesc că a fost înmormântată

după datină.

— Da. Când au găsit-o, încă mai trăia, așa că preotul i-a putut da Sfânta împărtășanie. Pe urmă au vrut s-o miște din loc și...

Marian lăasă să-i cadă brațele pe lângă trup, într-un gest de neputință.

— Atunci nu-i un spirit rău - vorbi Art—
ci o umbră blândă, al
cărei destin pe pământ
n-a apucat să se
împlinească. Poate că n-
are răbdare cu
cameristele leneşe sau
cu valeţii destrăbălaţi,
dar pe tine te place,
Marian. Da, da, te

place...

Fata îi surâse,
recunoscătoare, și
Griffith își dădu seama
că-l deranja tot mai
mult prietenia dintre
servitorul său și... lady
Marian.

— Arthur! se răsti el.
Poți să-mi spui și mie de
când ai devenit

sentimental?

— Da' ce, credeai că știi chiar totu' despre mine? replică Art. I-auzi ia el, puștanu'!

Marian își dădu capul pe spate, izbucnind în râs. De data asin, schimbarea era vizibilă. Camera căpătase, într-adevăr, un aer vesel.

Griffith încerca să găsească o explicație. Prin fereastra de la răsărit pătrundea prima sclipire a zorilor. Mai erau încă două ore bune până să se lumineze de ziuă, dar Marian zise:

— Acum trebuie să plec. Și-așa am rămas prea mult. Porni grăbită

către ușă.

— La primul cântat al cocoșilor, am să trimit sus slujitorii, să curețe...

— Vin cu tine, o întrerupse Griffith.

— Cum? exclamă Marian, fără să înțeleagă.

Apoi, după o scurtă pauză, întreabă:

— Unde?

— Te conduc până în camera ta. E primejdios să umbli prin castel îmbrăcată în haine bărbătești! insistă tânărul, străduindu-se fără succes să pară autoritar.

— Nu-ți fă griji pentru mine, replică

fata.

— Am zis că te conduc.

Marian deschise gura să protesteze, dar el i-o luăînainte:

— Altfel rămâi aici până se face ziuă.

Ea surâse neliniștită și nerăbdătoare.

— Bine, vino dacă

vrei, și dracu' să te ia!

— O *lady* nu înjură în halul ăsta! o mustră Griffith.

Marian se prefăcu că nu aude dar tânărul era convins că vorbele lui îi ajunseseră la urechi. Fata coborî în goană scările, trecând împreună cu Griffith

prin fața ușii de la
vechea cameră. Porniră
pe coridorul ce ducea
spre intrarea principală
și cotiră pe altul mai
strâmt, care dădea spre
bucătărie. Urcară o
scăriță îngustă, oprindu-
se în fața unei uși.
Marian o împinse,
șoptind: „Eu sunt.” Ușa

se deschise și în prag se ivi un oștean lat în umeri.

Omul se uită temător la Griffith.

— *My lady*, dar aceasta e o trecere secretă.

— Sir Griffith nu va sufla o vorbă, îl liniști ea, scuturându-se de praf.

Uriașul își frecă
bărbia.

— Atunci nu va fi
nevoie să-l omor.

— Foarte mulțumesc,
spuse Griffith, cu ochii
la oșteanul înarmat până
în dinți.

— Ai și de ce, replică
Marian. Billy e omul de
încredere.

Auzind-o, uriașul
zâmbi fericit și-i întinse
o mantie lungă până la
genunchi.

— Puneți-o pe
dumneavoastră, *my lady*
! o îndemnă el. Straiele
astea bărbătești nu-s
potrivite pentru o
femeie. S-ar putea ca
unii – aici îl privi

sfredelitor pe Griffith –
să-și facă cine știe ce
idei. ,

— Cu neputință. Sir
Griffith știe totul despre
mine și găsește că am
apucături revoltătoare.

— Pune-ți mantia, o
întrerupse Griffith.

Ea se supuse, râzând
veselă.

— Vreți să vă însoțesc până acasă, *my lady* ? întrebă paznicul, dându-i lui Griffith primul indiciu despre destinația lor.

— Am eu grijă să ajungă teafără și nevătămată, îl asigură tânărul.

Oșteanul îi privi

nasul umflat, cu un aer
îndoielnic.

— Sunteți sigur că
veți face față?

— Cât se poate de
sigur.

Billy se trase un pas
înapoi.

— Bine, sir Griffith.
Cum doriți, sir Griffith.

Dar după ce tânărul

se îndepărtă însoțit de Marian, strigă în urma lor:

— Fiți cu băgare de seamă, lady Marian. Nu vă încredeți prrn mult nici în sir Griffith.

Griffith spera că Marian va avea bunul simț să-și țină gura. Bănuielile lui Billy nu-l

amuzau câtuși de puțin
și se întreba dacă toți
ceilalți își dădeau seama
de amestecul de dorință
și dezaprobare pe care i-
l stârnea prezența
acestei femei. Spera ca
Marian să-și dea seama
că-l putea face să se
aprindă și că pricina
acestei vâlvătai era

numai și numai ea.

Nădăjduia ca fata să dea vreun semn de slăbiciune, deși acest simplu gând îl umplea de spaimă.

Mormăi ca pentru sine, dar suficient de tare ca să-l audă și ea:

— Femeile n-ar trebui să se culce cu

bărbații fără a se ști
protejate prin căsătorie.

Marian își vârî
degetele în cingătoare și
se strecură printre
copaci.

— Vrei să spui că ești
virgin?

— Atunci la ce-ar fi
bune târfele?

— Ca să vindece un

nefericit caz de
virginitate? Ia spune...

Tocmai ieșiseră din
livadă și Marian se
întoarse spre el, cu un
surâs ironic.

— Cum stai cu bolile
rușinoase? Nu văd alt
motiv pentru care să fii
tot timpul îmbufnat.

În umbra zidului se

profila o căsuță – poate chiar căsuța ei. Dar Griffith nu-și putea lua ochii de la Marian. îi prinse bărbia în mână, ridicându-i fața spre el. Fata continua să zâmbească sfidător.

— Nu am nici o boală rușinoasă.

— Atunci faci parte

dintre bărbații care cred
că luând fecioria unei
fete își pot păstra
propria puritate.

— Nu, la dracu'!
Încetează cu hărțuiala!
Am fost însurat și, de
când a murit nevastă-
mea, n-am mai avut altă
femeie.

— Când s-a întâmplat

asta?

— Acum doi ani.

— Doi ani! repetă ea, zâmbind la fel de batjocoritor. Nu înțeleg cum de nu umbli de nebun după fuste. Billy era convins că n-ai gânduri curate.

Zeflemeaua ei îi frânse ultima încercare

de rezistență. Griffith
începu și el să
zâmbescă – fericit, dar
și îngrijorat de propria-i
lipsă de control. Totuși,
mai ales fericit.

— Billy e un băiat
isteț. Te doresc ca un
nebun. Chiar vrei să te
conving că nu mint?

Privirea ei alarmată îl

umplu de încântare, ca
și atingerea trupului pe
care-l ținea strâns lipit
de pieptul său.

— Nu.

— Prea târziu.

Griffith își aplecă fața
spre ea.

Dar Marian nu voia
să fie sărutată. De multă
vreme nu mai sărutase

un bărbat, iar
experiențele trecutului
fuseseră atât de anoste,
încât ajunsese la
concluzia că toți
bărbații surtt plicticoși.
Dar Griffith... Griffith
era altfel...

Griffith o scotea din
sărite. O distra. O
provoca... o atrăgea

nespus.

Nu pentru că ar fi fost frumos. Nici maicăsa nu l-ar fi putut considera chipeș. O atrăgea prin asprime, prin firea-i chibzuită și prin cinstea lui. Bărbatul acesta îi dădea un sentiment de siguranță. Avea încredere că la

nevoie o putea ocroti.

Se simțea stânjenită la gândul că face o prostie.

Totuși îi răspunse la sărut, pentru că – dracu', să-l ia! – săruta remarcabil de bine. De fapt, pentru un bărbat singur, săruta chiar minunat. Avea buze

pline și purta de grijă să
nu-i zgârie obrazul cu
bărbia sau cu favoriții. Îi
netezea buzele cu limba,
fără a încerca să
pătrundă înăuntru,
mulțumindu-se să-i
sirntă gustul,
recunoscător pentru
privilegiul acordat. Când
ea se trase înapoi,

tânărul nu încercă s-o
rețină, ci îi dădu drumul
din îmbrățișare.

Afurisitul începea s-o
intereseze!

Parfumul garoafelor
din fața căsuței, adierea
răcoroasă de toamnă,
stelele de deasupra
capului, razele lunii pe
chipul său viril....

Marian își plimbă
degetul pe sprâncenele
lui și văzu cum ochii
încep să-i strălucească.
Apoi îi atinse buzele cu
mâna, de parcă ar fi vrut
să-i înțeleagă vraja, fără
ase lăsa pradă.

Nu reuși. Răsuflarea
lui îi încălzea palma, iar
buzele îi erau netede și

catifelate ca cele ale
unui pahar plin cu vin
aromat. Până și răbdarea
lui o intriga, dând ghes
curiozității ce-i stătea în
fire.

Murmură înfiorată:

— Sărută-mă din
nou.

Trupurile lor se
sărutară, iar buzele se

îmbrățișară.

O căldură năvalnică
puse stăpânire pe
amândoi.

Surprinsă, Marian se
lipi strâns de trupul lui.

Uimit, el își strecură
palmele pe sub mantie,
cuprinzându-i șoldurile.

Încercau parcă să se
topească într-o singură

ființă. Marian îl prinse de ceafă și-i trase capul spre ea, deschizându-și buzele să-l primească. El îi simți gustul, apoi, brusc, limba ei îi pătrunse printre buze, căutându-l. Se frecau unul de altul gemând, împiedicându-se de haine, dar răscoliți de

plăcere, de parcă ar fi fost goi.

Marian încercă să-1 încolăcească cu piciorul. El vru s-o ajute și, în aceeași clipă, ea, îl lovi cu capul peste nas.

Griffith scoase un urlet de durere. Marian gemu, cerându-și iertare, furioasă pe sine

însăși – și dintr-o dată
își dădu seama ce făcuse.
Ce era pe cale să facă.
Fusesse gata să-și calce
jurământul, să comită o
prostie ireparabilă, să...

— Iartă-mă! zise
scurt, smulgându-se din
îmbrățișare.

— Nici nu te gânde!
protestă Griffith,

încercând s-o tragă
înspre el.

Ea făcu un pas înapoi.

— Iartă-mă, sir

Griffith.

El îngheță.

— Pentru ce-ți ceri
iertare? Chestia cu nasul
e un fleac.

— N-am vrut... N-ar
fi trebuit... Și,

aruncându-i o ultimă privire, o luă la fugă spre casă. Fără a se uita în urmă, știu că vine după ea. Pașii lui uriași răsunau din ce în ce mai aproape. Chiar lângă gard, Marian se împiedică de-o piatră și Griffith îi puse mâna pe umăr. Fata se răsuci, cu

ochii țintă la el.

— Iartă-mă. Te rog să mă ierți. N-ar fi trebuit să...

— Nici unul din noi n-ar fi trebuit să... o corectă el.

— Să ce?

— Eram împreună, amândoi, și... ai dreptate. N-ar fi trebuit.

Poate că Marian l-ar fi crezut, dacă Griffith n-ar fi păstrat un aer mândru și viril.

— Dar ți-am făgăduit că te conduc până acasă, continuă tânărul. Încă n-ai ajuns.

— Ba da. Aici stau; spuse Marian, arătând înspre căsuță.

— Te însoțesc până la ușa. Am zis „până acasă”.

Ea deschise gura să protesteze, dar Griffith îi puse un deget pe buze.

— Acasă... murmură el încetișor.

— Acasă... repetă Marian.

Atingerea lui îi
amintea de lucrurile pe
care era mai bine să le
uite. Se îndepărtă de el
și, trăgând ivărul,
deschise ușa. Înăuntru,
la lumina palidă a unui
sfeșnic, dormea fiul ei.
Auzind ușa, se trezi și se
ridică în capul oaselor,
frecându-și ochii

somnoroși. Marian își făcu reproșuri că-l lăsase singur. N-ar fi trebuit să plece de acasă. Îngenunche lângă pătuț și-l întrebă:

— Te-am trezit noi?

El scutură din cap, arătând spre fereastră.

— Ceva, acolo...
afară...

Marian tăcu,
amintindu-și gemetele
ei și-ale lui Griffith, pe
când se îmbrățișau
aproape cu disperare.

Lionel dădu din cap,
satisfăcut, și maică-sa se
înroși până în vârful
urechilor.

— Văd că te iubește
foarte mult, spuse

Griffith. Marian se simți
brusc ofensată.

— Doar e fiul meu!

— Femei sub rangul
și averea ta și-ar vinde
tot ce au în casă, numai
să ia copilului o doică.

De data asta, chipul
ei deveni sfidător.

— *Are o doică.*

— Se pare că are tot

ce-i dorește
inima, încuviință
Griffith. Aerul lui
amuzat o puneă în
încurcătură, făcând-o
să-și dea seama că
trecuse de la o extremă
la alta. Aruncă o privire
spre Lionel, care-l
măsura pe noul venit de
sus și până jos. Trăgând

unele concluzii,
băiețelul își îngropa
obrazul la pieptul ei.
Marian îi mângâie
căpșorul brun,
explicând:

— E timid. Nu prea-i
plac străinii și încă nu
vorbește.

Griffith o privi cu
aceeași atenție cu care-l

studiase Lionel.

— Dar de auzit aude?

— Da.

— Atunci înseamnă
că înțelege tot ce spui.
N-ar trebui să vorbești
despre el de parcă n-ar fi
de față.

Marian rămase cu
gura căscată. Încă nu-și
revenise din uimire când

Lionel își ridică fruntea, întorcând din nou ochii către Griffith. Deodată, copilașul cel timid zâmbi și întinse mânuțele spre uriașul din fața lui. Griffith îl luă în brațe de parcă ar fi crescut copii de când lumea.

—

Majoritatea

adulților vorbesc astfel în prezența copiilor. Dar flăcăul ăsta merită mai mult de-atât.

Se uită la Lionel, așteptând o confirmare, și puștiul dădu din cap cu hotărâre.

— Nici eu n-am vorbit prea mult în primii ani de viață,

continuă tânărul. Însă
mama mi-a spus că din
clipa când am deschis
gura, am început să
rostesc fraze întregi.
Adevărate cuvântări.
Povești în velșă și-n
engleză, cântece și
balade. Zău așa, când am
început să vorbesc, n-a
fost chip să mă mai

oprească cineva.

Marian îl privi, cu brațele încrucișate la piept.

— Asta se vede de la o poștă.

Griffith îl așează pe Lionel în pat, apoi îngenunche lângă el, potrivindu-i perna.

— Acum la culcare,

flăcăule, și dormi fără grijă până va cânta cocoșul.

Lionel scutură din cap. Griffith începu să râdă.

— Nu semeni cu maică-ta, dar ești încăpățânat ca ea. Marian și Lionel se uitară unul la altul.

Griffith râse din nou
– un râs adânc și liniștit,
ca torsul unui cotoi cu
burta plină.

— Te rog mult. Dacă
nu dormi bine, n-ai să fii
odihnit mâine
dimineață, când vreau să
ne plimbăm amândoi
prin pădure.

O clipă Marian crezu

că invitația îi era adresată ei. Dar Lionel pricepuse fără greș. Se trânti în pat, lipindu-și strâns pleoapele, ca și cum astfel ar fi putut sili somnul să vină mai repede. Griffith îl înveli cu grijă, apoi îl mângâie ușor pe cap - și se ridică.

Marian observă că nu

părea deloc surprins că
se făcuse ascultat de
puștiul cel încăpățânat.
Se întreba dacă
întotdeauna ieșea
învingător dintr-o
bătălie. Dacă da... Se foi,
neliniștită. Nu cumva
acesta fusese scopul
sărutului și mângâierilor
din grădină? Oare

sărutul să fi fost un mijloc de-a o supune vrerii lui? Nu cumva, după insulte, acum încerca s-o seducă?

Poate că și el, la fel ca alții, o credea o pradă ușoară...

Bărbatul îi surâse, confirmându-i parcă bănuielile. Era pentru

prima dată când îi
zâmbea, și Marian se
simți răscolită de
căldura acelui zâmbet.
Încruntarea lui se topi
într-o atitudine
protectoare, ochii aurii
o priveau cu tandrețe,
iar buzele lui...

Buzele îi aminteau
sărutările de mai

adineauri... Și sărutările
îi aminteau ce singură
era.

N-o mai mira că el
zâmbea atât de rar.

— Acum du-te la
culcare, spuse tânărul.
Dacă ești cuminte,
mâine te iau și pe tine la
plimbare.

— Vino în patul meu,

îl chemă Marian, vrăjită
și arzând de dorință.

Brusi , avu revelația
propriilor cuvinte și se
trezi la realitate.

În patul ei? Nu cumva
și el dorea același lucru?
Nu cumva în noaptea
asta și Griffith voia să
renunțe la
multitrâmbițata lui

burlăcie? Își puse un
deget pe buze,
încercând să-și
imagineze cum ar fi
făcut dragoste, cu el.
Dacă într-adevăr nu se
atinsese de nici o
femeife. Dar ce-o
interesa la urma urmei?
Ce importanță avea
faptul acesta pentru ea?

Oare va pleca, sau se
prefăcuse afectuos cu
fiul doar ca să câștige
bunăvoința mamei?
Marian păși către ușă,
iar Griffith porni în
urma ei. Ieșiră în
grădină. Luna rătăcea
printre fâșii de nori.
Copacii foșneau. O
adiere ușoară aducea

până la ei mireasmă de
garoafe. Se făcuse
răcoare, dar Marian nu
tremura de frig.
Tremura de teama
amintirilor proaspete,
gata să se trezească din
nou la viață. Prefăcându-
se că uitase sărutările lui
pătimașe și izbucnirea
propriei dorințe, începu

să vorbească pe un ton
voit indiferent.

— Mâine contele
organizează o vânătoare.
Eu voi face oficiile de
gazdă. Nu voi avea timp
să merg la plimbare.

Griffith se încruntă
brusc.

— O vânătoare?

Marian rămase

surprinsă de uimirea și nemulțumirea lui.

— Cum, dar nu ți-a spus?

— Nu.

— Ai sosit abia ieri, așa că probabil și-a închipuit că n-ai să vrei să vii.

După ce-l scuză pe Wenthaven, adăugă:

— Oricum, ești binevenit. Conteale e o gazdă minunată, îl privește cu țintă, așteptându-i cu nerăbdare răspunsul.

Griffith se uită în ochii ei, apoi o măsoară din cap până în picioare, vădit nemulțumit.

— Doar n-ai să te duci îmbrăcată în halul

ăsta!

— Cum?

— Nu poți să mergi la vânătoare, călare pe cal, ca o femeie ușuratică și fără rușine.

— Cum? repetă ea, de data asta mai puțin uimită decât nedumerită.

— Faptul c-ai făcut un copil din flori nu

înseamnă că trebuie să
te porți după
așteptările celorlalți.

Indignarea lui o lăsa
fără replică. Nu-i venea
în minte nici un cuvânt,
nici un răspuns posibil.

— Îndrăznești să-mi
dai sfaturi cum trebuie
să, mă port?

— Se pare că cineva

trebuie să se ocupe și de asta.

Vorbea cu atâta înfumurare și arăta atât de sigur pe el, încât Marianei îi veni să-1 pocnească. Dar își dădea seama că și-ar fi regretat gestul toată viața. Răsuflă adânc, ca să-și potolească mânia, și zise

scurt:

— Nu ești tatăl meu!

Îi venea să-și tragă
palme. Unde erau
replicile ei scânteietoare
de altădată?

Dar Griffith îi
răspunse încă și mai
prostește:

— Dacă te-ar vedea
taică-tău, s-ar îngrozi!

— Dacă m-ar vedea
taică-meu...

Marian întinse gâtul
spre el, făcând ochii
mari. Cum, dar nu știa?
Încă nu înțelesese?

Nu, nu înțelesese. O
privea indignat și, în
aceeași clipă, Marian își
dădu seama că-l avea în
puterea ei. Dacă se

folosea de neștiința lui Griffith, reușea să capete un avantaj asupra lui.

— Tatăl meu *este* aici. N-ai priceput. Eu sunt moștenitoarea castelului Wenthaven. Conte e tatăl meu.

Capitolul 4

„Ce ciudat!" își zise Griffith.

Stătea culcat în patul contesei de Wenthaven. Stătea culcat în patul mamei și tânjea după fiică.

Se simțea ușor stânjenit, de parcă

spiritul contesei i-ar fi putut citi gândurile sau l-ar fi prins cu mâna pe sexul Marianei. Și totuși... cu siguranță, contesa nu putea fi de acord cu purtările fiicei ei. Nu i-ar fi plăcut s-o vadă duelându-se, îmbrăcată ca un bărbat, și aducând pe lume un

copil din flori.

— Cine crezi că-i tatăl? murmură Griffith.

Art, care se afla la picioarele patului, ridică brusc capul, asemenea unui maimuțoi de jucărie.

Ca vechi prieten al lui Griffith, înțelese imediat la cine se referea

tânărul.

— Chiar mă întrebam când ai să te gândești la asta.'Nu cumva așa se explică ciudatu' interes al regelui pentru Marian?

— Femeia asta știe să-și păstreze tainele, zise Griffith, rezemându-se într-un

cot.

Încăperea, care-i
păruse atât de
întunecoasă și de
prăfuită în noaptea ce
trecuse, devenise veselă
și primitoare odată cu
sosirea dimineții. Până
și Art arăta bine, se
gândi tânărul, deși nu
pricepea cu nici un chip

cum putea arăta bine un om chim și cu pielea zbârcită ca un pergament vechi.

— Ești cu totul altu' în dimineața asta! îi spuse bătrânul, întorcându-i cu voce tare complimentul, fără voia lui. Umflătura aia de pe pătlăgică ți-a

dispărut, aproape că nici nu se mai vede.

Griffith își pipăi nasul cu mare grijă. Art își lungi spre el gâtul subțire.

— Te-o fi vindecat contesa azi-noapte. Cine știe, poate i-ai căzut cu tronc.

Zidurile de piatră

răspândeau o răceală
care-i îngheța spinarea.
Griffith trase aer în
piept, fericit să poată
respira din nou pe nas.

— Ar fî păcat să fie
altfel.

Art se sprijini cu
coatele pe genunchi și-l
privi pe Griffith cu ochi
cercetători.

— Credeam că azi-noapte am lămurit cum e cu frumusețea ta.

— Nu-i vorba de cum arăt, replică Griffith, ci de caracterul meu. Fără falsă modestie, pot să afirm că sunt un om respectabil, cinstit și loial.

— Isuse Cristoase!

— Exact genul de bărbat pe care orice mamă și l-ar dori de ginere, preciza netulburat Griffith.

Art clipi din singurul lui ochi.

— Ești o pacoste, asta ești! Ce tot bați câmpii acolo? Doar nu vrei să te însori cu lady Marian...

— N-am zis că vreau
să mă însor, ci numai
că...

Îi aruncă o privire lui
Art și pricepu că nu va
avea ultimul cuvânt.

— Știai că
Wenthaven e tatăl
Marianei? întrebă el,
schimbând subiectul.

— I-auzi! exclamă

Art, scărpinându-se după ureche. Mă miram eu de ce face numai după cum o taie capul. Pe urmă, chiar seamănă cu el. Prea mult ca să fie simpli veri.

— Seamănă? Cum o să semene sacul ăla de balegă îngâmfată, cu...

— Cu târfa pe care-ai

fost trimis s-o ocrotești?

Griffith se încruntă amarnic înspre Art, cu gând să-i taie oroce chef de glumă.

— Nu-i o târfă. Poate doar ceva mai veselă decât alte femei.

— Doamne, cât te-ai schimbat peste noapte! se cruci Art. Mă întreb

ce-ai pățit... Io vorbeam
de zâmbet.

— Ce?

— Amândoi zâmbesc
la fel, adică tot timpu', și
zâmbetele lor sunt
foarte grăitoare.

Griffith se trânti între
perne, chibzuind la
spusele lui Art.

— Marian zâmbește

cu dispreț.

— Marian? pufni
bătrânul. Wenthaven
zâmbeste cu dispreț.

— Nu, la el e răutate!
îl corectă Griffith, cu
gândul în altă parte.

Art avea dreptate.
Peste noapte Griffith își
schimbase părerea
despre Marian – și nici

nu era cazul să se
întrebe de ce.
Răspunsese sărutării lui
cu atâta tandrețe, cu
atâta pasiune, cu o
patimă înăbușită vreme
îndelungată. Pe urmă, se
ferise ca o căprioară
speriată. Griffith avea
dovada că fata nu
cunoscuse bărbat cine

știe de când, poate de la
nașterea fiului ei, dacă
nu chiar cu mult
înainte.

— Eu nu cred că-i o
târfă. E o pasăre
sălbatică și încă n-a
întâlnit bărbatul care s-o
strunească.

— Ce potriveală! Tu
te pricepi să

domesticești șoimi,
comentă Art.

Griffith nu-l băgă în seamă.

— În dimineața asta a plecat la vânătoare, împreună cu oaspeții castelului.

— Nu te duci și tu?
se miră Art.

— Nu, eu am să-l iau

pe Lionel la o plimbare.
Dar i-am spus clar
Marianei cum trebuie să
se comporte.

— Și cum anume
trebuie să se comporte?
întrebă insinuant
bătrânul.

— În primul rând, am
rugat-o să se îmbrace în
straie femeiești.

Amintindu-și silueta
îmbrăcată în pantaloni,
Griffith simți iar cuprins
de revoltă... și dorință.

— Îți închipui ce-ar
însemna să stea călare
pe cal?

Art începu să
chicotească și se trânti
la loc, pe saltea.

— Da, așa gândesc și

eu. Dacă ar avea pe
cineva care s-o
povățuiască...

Pufni din nou în răs.
Griffith ridică ochii spre
el.

De data asta,
hohotele nestăpânite ale
bătrânului răsunară ca
un strigăt irlandez de
luptă, și Griffith simți

că-i îngheață sângele în vine.

Gata-gata să se înece,
Art făcu un efort să se
abțină.

— Tu... i-ai spus... să
se îmbrace femeiește?

Griffith încuviință și
slujitorul se porni din
nou să râdă,
neîncrezător, ținându-se

cu mâinile de burtă.

— Mare deștept ai fost! sunt sigur... că acum... va ști... cum să se poarte!

Griffith sări din pat și începu să se îmbrace, în cele din urmă, Art se potoli. Așezându-se în capul oaselor, cu pătura pe umeri, întrebă:

— Te duci s-o iei pe lady Marian la plimbare?

Griffith îi aruncă o privire nimicitoare și-și azvârli pelerina pe umeri. Ieși în fugă din cameră, dar după câțiva pași se întoarse din drum. Pe perete era atârnată o oglindă frumos lucrată, iar pe

măsuța de toaletă – un maldăr de veșminte femeiești. Scotocind prin grămada de haine prăfuite, tânărul găsi un pieptene, pe care și-l trecu de câteva ori prin păr.

Art se tăvălea de răs. Griffith porni pe scări ca o vijelie și bătrânul

strigă în urma lui:

— Petrecere
frumoasă la vânătoare!

Marian își mână calul
între copaci, apoi
descăleca. Legă animalul
de o creangă și se
întrebă, posomorâtă, de
ce venise la vânătoare.

Uitase cum atrăgea toate privirile când călărea în straie bărbătești. Uitase cum chicoteau femeile când trecea pe lângă ele încălțată în cizme negre, cu vârfuri ascuțite.

Făcuse asta în repetate-rânduri de când se întorsese de la

Curte. Apoi praful se
alesese de reputația ei.
Prietenii o părăsiseră și
tot ce conta în viața ei
era copilașul pe care-l
îngrijea în fiecare
noapte, liniștindu-i
plânsetele. Taică-său o
încurajase să călărească
bărbătește, să înjure
soldățește și să se

dueleze ca un gentilom.
Furioasă și sfidătoare,
începuse să nu se mai
sinchisească de bârfe,
trăind după imaginea pe
care și-o făceau ceilalți
despre ea, chiar dacă
asta însemna
autodistrugere.

Amintirea acelor zile
îi ridica și-acum sângele

în obraz, își azvârli câțolo pălăria de fetru și-și trecu mâna prin păr.

„Trebuie să dau totul uitării!" își spuse, știind prea bine că nu va reuși.

Rătăci pe buza unei râpe, cercetând terenul cu luare-aminte. Dacă își amintea bine, trebuia să fie pe undeva pe aici...

Cu o exclamație
triumfătoare,
îngenunche, dând
deoparte stufărișul. Vița
sălbatică se târa pe
pământ, printre tufele
de zmeură, cu fructe
coapte și îmbietoare.
Marian își umplu
pumnul cu boabe roșii și
parfumate, lăsându-se în

voia amintirilor.

Dar un gând o săgeta, trezind-o la realitate: scrisoarea prin care lady Elizabeth îi anunța căsătoria cu regele Henry. Regele se-arătase peste măsură de darnic, însă fastuoasa ceremonie fusese tulburată de un singur lucru: absența

credincioasei sale
prietene, lady Marian,
care nu urmase mireasa
la altar în chip de
domnișoară de onoare.

Marian zâmbise. Apoi
plânse. Pe urmă îl
legănase în brațe pe
Lionel până în zori,
îmbrăcată într-o rochie
modestă și decisă să se

poarte ca o femeie respectabilă. Lucrul nu era ușor, pentru că nici la Curte, Marian nu-și refuzase plăcerea de-a alerga mile întregi, de-a dansa toată noaptea sau de-a sări gardul ca să câștige vreun pariu. Se consolase însă cu gândul că procedase foarte bine.

Evident că Griffith
era de cu totul altă
părere.

Marian se încruntă.
Din cauza lui și-a
sărutărilor pe care i le
dăduse nu putuse
închide ochii toată
noaptea. O usturau
buzele – nu pentru că
tânărul s-ar fi purtat

brutal, ci pentru că ea și
le mușcase în
nenumărate rânduri, tot
încercând să înțeleagă
izbucnirea lui de
pasiune.

În cele din urmă,
trăsese concluzia că nu
era vorba de pasiune. O
sărutase pentru că era
supărat și voia să-i dea o

lecție. Cu neputință ca un bărbat ca el s-o dorească.

Din păcate, noaptea ce trecuse îi dovedise că nici ea nu îl disprețuia pe sir Griffith. Iar dacă se gândea la sărutările, lui, ar fi putut spune chiar că-l admira.

Sărutările... Încercă

să nu se mai gândească
la ele. Și nici la sir
Griffith.

Vârî în gură o boabă
de zmeură și închise
ochii, savurând dulceața
începutului de vară.

Ah, cum mai ura
iarna! Ce dor îi era de
zilele petrecute la Curte!
Jocurile, veselia, focul

care alunga frigul...

La castelul
Wenthaven jucau
aceleași jocuri, dar râsul
suna fals, aproape
disperat. La Wenthaven
se făcea focul – nu
pentru căldură, ci cu un
scop precis. Oamenii
care se adunau la gura
sobei nu erau prieteni,

ci dușmani cu ochii la pândă.

Și totuși, în fiecare iarnă Marian fusese silită să accepte prefăcuta ospitalitate de la castel. Afară urla viscolul, căsuța ei se zgâlțâia sub rafalele de vânt, focul trosnea, Lionel se zbenguia vesel,

Cecily se tânguia, iar ea... ea se pricopsise cu o tuse. O tuse care se vindecase lesne de îndată ce sosise vremea caldă și uscată.

Prima iarnă fusese mai plăcută. Marian se mutase în dormitorul mamei ei. Îi plăcea să stea aici, departe de toți

cei veniți la Wenthaven
să cerșească bani sau
favoruri. Lionel avea
colici din ce în ce mai
rar. De-acum putea să se
târască pe covor. Ba
chiar încercase s-o
pornească la vale, pe
scara fără balustradă și
plină de primejdii.

Iarna următoare,

Marian, Cecily și Lionel fuseseră instalați într-unui din apartamentele luxoase ale castelului, cu găuri de aerisire – deci mult mai la îndemâna spionilor.

Marian simți umezeală în palmă și deschise pumnul. Zâmbi văzând cum strivise

zmeura în mână. La urma urmei, ce conta dacă era supravegheată?. N-avea nici un secret pe care Wenthaven l-ar fi putut descoperi și, de altfel, curând urma să plece iar la Curte. Nu peste multă vreme va trăi din nou în inima aristocrației. Și-atunci

toți vor afla ceea ce Marian știa de pe acum: că fiul ei, Lionel, era de viță nobilă.

Culese din palma zmeura zdrobită, întrebându-se dacă și Griffith ascundea astfel de secrete. Nu-și putea da nici un răspuns. Nu înțelegea nici ea.— și

nici măcar nu-și imagina
– de ce-i oferise camera
mamei sale. Poate
pentru că-i plăcuse felul
lui de-a fi – direct și fără
ocolișuri.

Să fi fost o simplă
părere?

Râse de una singură.
Nu, era convinsă că nu
se înșelase, dovadă

purtarea lui nesăbuită. Cei mai mulți bărbați îi vorbeau ca unei lady, dar se purtau cu ea ca și cu o târfă. Griffith nu. El o dojenise fără fereală, în cuvinte pompoase și prostesti, și-abia pe urmă o tratase ca pe o lady.

Numai că atunci când

o sărutase, nu mai văzuse în ea o lady... ci o femeie.

Nu cumva și ea încercase să-l ațâțe doar pentru plăcerea de a-l vedea cum reacționează? Azi se îmbrăcase bărbătește, tocmai ca să-i facă în ciudă, iar acum îl aștepta, în dorința de-

a mai asista la o ieșire de indignare autentică, „stil sir Griffith”.

Va veni. Era convinsă de asta. În caz contrar... se va simți umilită, iar Lionel... va mânca zmeură. Își desfăcu punga de la cingătoare și, după ce o căptuși cu o bucată de pânză

curată, se apucă de cules, până când punga fu plină ochi.

În clipa aceea auzi trosnind un vreasc în spatele ei. Se întoarse, surâzând, spre silueta înaltă, profilată în razele soarelui, cu o aureolă aurie în jurul frunții.

— Ți-a trebuit cam

mult să mă găsești.

Atunci bărbatul păși
în umbra copacilor și
Marian țipă, îngrozită.

În fața ei se afla
Adrian Harbottle,
zâmbind obraznic, cu o
mână în șold.

— Mă bucur să te
văd, iubito.

Icnind scurt, Marian

sări în picioare.

— N-am știut că tu
erai!

Zâmbetul lui se topi
brusc. Pe frunte i se ivi o
cută adâncă.

— Dar pe cine
așteptai cu atâta
nerăbdare?

— Fii sigur că nu pe
tine.

Harbottle întinse
mâna s-o apuce, dar
Marian se trase înapoi.
Repezindu-se spre ea, o
înşfacă violent de braţ,
repetând:

— Pe cine aşteptai,
hm? De ce nu pe mine?

Marian aruncă o
privire rapidă de jur-
împrejur.

— Unde-s ceilalți?

— I-am trimis să te caute. Ia zi! insistă el, începând s-o zgâlțâie. De ce nu pe mine?

Marian își dădu seama că se găsea singură cu această imitație jalnică de gentleman, pe care doar cu o zi în urmă îl

umilise de față cu toți oaspeții lui Wenthaven. Fără spadă știa că nu avea cum să-l învingă. Până la urmă, Griffith avusese dreptate. Iată că-și făcuse un dușman – un dușman însetat de răzbunare-și care nu s-ar fi dat în lături de la nimic.

Încercă să se
îndepărteze, dar
Harbottle o smuci
înspre el.

— Cred că tatăl meu
mă caută.

Harbottle hohoti
disprețuitor.

— Mă îndoiesc că
tata – cuvântul suna
amar pe buzele ei – s-ar

bucura știindu-te singur
cu mine. De ce nu...

Nu suporta să-l vadă
uitându-se la ea și
lingându-și buzele
groase.

— Arătai grozav așa
cu fundu-n sus,
umblând în patru labe
după zmeură!

Zâmbi seducător și se

aplecă s-o sărute.
Marian se feri brusc, dar
el reuși să-i atingă
buzele în treacăt.

— Mm... zmeură! Îmi
place zmeura. De ce nu-
mi dai și mie să gust
câteva boabe? Ia arată-
mi unde sunt.

— Acolo, zise Marian
întinzând mâna spre

zmeurișul din apropiere.

El își ȋtuguie buzele cu un aer cuceritor, de parcă ar fi exersat îndelung în oglindă, până la atingerea perfecțiunii.

— Altceva am vrut să spun. Ia vino-ncoa!

Încercă s-o culce în iarbă.

— Hai, arată-mi!

„Arată-mi!” Va să

zică, voia s-o vrăjească.

Dar Marian știa că dacă

asa dădea greș,

Harbottle n-ar fi ezitat

să folosească violența. Își

alesese bine locul și

momentul. Cine l-ar fi

putut opri și cine ar fi

remarcat absența ei? La

urma urmei se
îndepărtase de ceilalți
de bună voie și nesilită
de nimeni. În fond, cui îi
păsa dacă fika
desfrânată a lui
Wenthaven se tăvălea
prin pădure cu un nobil
scăpătat? Sau dacă ar fi
fost violată? Nici n-ar
îndrăzni să se plângă,

altfel s-ar trezi cu o liotă
de bărbați la ușa ei,
dându-i târcoale care
mai de care.

Dumnezeule, cum să
îndure asta încă o dată?
După nașterea lui Lionel
îi ținuse pe toți la
distanță cu spada,
apărându-și cu îndârjire
castitatea. Dar dacă

Harbottle își făcea mendrele cu ea, totul era pierdut.

„Trebuie să găsesc o cale de scăpare”, își zise Marian. „Să mă gândesc!”

— Mi-ar face plăcere să-ți arăt zmeurișul, surâse ea. Zâmbetul era departe de a fi sincer,

dar netrebnicul nu părea să-și fi dat seama.

— Bine! zise, furișând o privire către sânii ei.

— Dar am prea multe haine pe mine.

Privirea lui lunecă mai jos și, Harbottle începu să gâfâie ca ogarii lui Wenthaven.

— Nu vrei să m-ajuti

să-mi scot cizmele?

— Sigur că da.

Îngenunche și se
aplecă deasupra ei.

— Sigur că da.

Marian era uluită cât
putea fi de prost și de
credul. Când ticălosul îi
apucă în mână cizma, ea
îl izbi cu cealaltă în gât,
rostogolindu-l pe spate,

după care sări în
picioare și-o luă la fugă.
Alergă poticnindu-se
prin pădure, auzindu-i
glasul în urma ei.
Încerca să strige, dar nu
putea scoate decât niște
sunete jalnice. Îngrozită,
se întrebă dacă nu
cumva fusese gata să-l
ucidă și-și înfrâna

pornirea de-a se
întoarce să vadă ce s-a
întâmplat cu el.

Dacă nu murea,
atunci cu siguranță că va
face totul s-o omoare.

Cu degetele
tremurând, își dezlegă
calul și, în aceeași clipă,
auzi în spate tropot de
copite.

— Griffith!

Își duse mâinile la
piept, cu ochii în
lacrimi. Brusc, o
cuprinse o furie oarbă.
Unde dracu' umblase
tocmai când avusese
nevoie de el?

— Afurisitule! țipă
ea. Halal cavaler! Ai sosit
prea târziu ca să mai faci

pe salvatorul!

Sări în şa,
încălecându-şi calul cu
un aer sfidător, dar
Griffith îi smulse frâul
din mână.

— Ce vrei să spui?

Se aplecă, aţintind
asupra ei o privire mai
ameninţătoare ca a lui
Harbottle.

— De cine să te salvez?

Marian înțelese că era prea târziu ca să mai dea înapoi. Prea târziu p.entru o comportare înțeleaptă.

Harbottle zăcea acolo unde îl lăsase. Gâfâind, își ridică privirea spre cei doi călăreți care se

apropiau. Văzând
expresia din ochii lui,
Marian simți că-i
îngheață sângele în vine.
Ticălosul aflase
răspunsul la întrebarea
„Pe cine așteptai?”. Fără
să-i mai pese de
primejdia în care se
găsea, își întâmpină
dușmanii cu ostilitate,

cu ochii injectați și
mârâind ca o fiară.

Marian apucă brațul
lui Griffith.

— Lasă-l în pace. L-
am lovit destul de rău.

Griffith descăleca,
clătinând din cap:

— Nu, draga mea.
Individul ăsta e un
vierme și trebuie strivit.

— Nu-i treaba ta, insistă Marian.

El o privi în ochi, cu un rânjet în colțul gurii. Marian avu senzația că era o ciozvârtă de carne, pentru care se băteau doi câini.

— Începând de azi-noapte e și treaba mea, vorbi Griffith cu glas

gutural și
însăimântător. Du-te
acasă, Marian, și
așteaptă-mă acolo.

Îi întoarse calul,
bătându-l ușor pe crupă.
Animalul porni la trap,
apoi se dezlănțui într-un
galop vijelios. Nu pentru
că ar fi ascultat de
Griffith, ci tocmai

pentru că nu putea să
nu-l asculte.

Castelul Wenthaven
se găsea pe o insuliță, în
mijlocul unui lac.
Marian galopă pe podul
mobil, îndreptându-se
spre grajdurile aproape
goale. Har Domnului,
oaspeții nu se
întorseseră de la

vânătoare. Rândașii se repeziră s-o ajute, iar Marian sări jos din șa, aruncând frâul în mâinile unuia dintre ei.

Se îndepărtă în grabă, nu pentru că ar fi vrut să-1 evite pe Griffith, ci pentru că voia să scape de privirile curioase ale slujitorilor.

Înainte de-a ajunge în livadă, auzi tropot de copite pe podul mobil și șovăiala i se preschimbă în panică. Se strecură printre pomi, scuturându-i de floare și lăsând urme adânci în pământul reavăn.

Dar nu-i păsa. Cu cât trecea mai mult până ce

Griffith i-ar fi dat de urmă, cu atât avea să-și domolească furia. Bine-ar fi fost să-și fi vărsat mânia pe Harbottle. Măcar de nu l-ar fi ucis! Oricum, ce mai conta pe lângă...

Griffith o înșfăca de braț, răsucind-o cu fața spre el.

— Încotro, lady Marian? Unde te duci așa grăbită? Rostise cuvintele în șoaptă, de parcă n-ar fi îndrăznit să vorbească cu glas tare, de teamă că nu-și va ține firea și va începe să țipe.

— Acasă, îngăimă ea. Mi-ai spus să mă duc acasă și...

El o privi de sus,
mohorât, aproape
sălbatic.

— Vreau să-ți
vorbesc.

— Mi-am închipuit.

— Nu fă pe deșteaptă
cu mine.

Marian deschise gura,
apoi o închise la loc.
Griffith o privea cu un

fel de satisfacție, iar ea se întrebă dacă avea rost să-și încerce farmecele feminine, de care cam uitase în ultimul timp. Poate ar fi reușit să-l domolească. Dar mai întâi, trebuia să afle un singur lucru.

— Harbottle trăiește?

— Da, din păcate,

grație ție.

Marianei îi pieri orice chef să-l mai împace. Se trase înapoi, până se lipi cu spatele de trunchiul unui pom. Crengile se clătittară și câteva flori de măr se scuturară la pământ.

— Oricum, n-o să mai fie în stare să țină

spada în mână câteva
luni bune de-aici încolo,
urmă Griffith.

— Nu eu l-am rugat
să vină după mine.

— Unii bărbați nici
nu așteaptă să fie rugați.

Arată spre ea,
adăugând:

— Unii ar considera
că straiele astea de pe

tine sunt un fel de invitație.

Ea surâse disprețuitor și declară:

— Ar trebui să fie dobitoci ca să mă placă îmbrăcată astfel.

Griffith o prinse de pulpana tunicii, trăgând-o spre el, și-o pironi cu o privire

mânioasă.

— Adică eu sunt un dobitoc?

Surâsul ei se topi. Uriaşul ăsta lat în umeri şi zdravăn ca un stejar părea sincer. Ba chiar avea şi-o mutră ofensată. Dar Marian era convinsă că glumeşte.

— Tu nu mă placi!

— Zău?

„Mă disprețuiești", ar fi vrut ea să continue, dar se mulțumi să adauge:

— Arăt ca un băiat.

— N-arăți ca un băiat, așa cum nu te miști și nici nu te porți ca un băiat. Nici un bărbat normal nu s-ar

lăsa prostit să creadă că ești băiat.

Simți că i se suie sângele la cap și ridică glasul:

— Nu hainele tale atrag bărbații, ci ceea ce se-ascunde dedesubt!

— Nu? întrebă ea, contrariată.

— Și nici măcar

trupul, ci firea ta
focoasă.

Își mângâie bărbia,
privind în gol, parcă în
căutarea unui răspuns.

— Știi să citești. Ai
făcut parte din suita
reginei. Ce-ți poate oferi
ție un bărbat? Pe tine te
interesează sufletul lui,
nu veșmintele pe care le

poartă sau caii pe care-i
are în grajd. Fiecare
bărbat știe că-l consideri
mai prejos de tine și
vrea să-ți arate ce-i în
stare. Desigur, cei mai
mulți... – adăugă,
privind-o cercetător –
cred că te pot convinge
de vitejia lor la pat.

Marian nu-și putu

stăpâni un hohot
disprețuitor de râs.

— Încă nu m-a
convins nici unul cu
astfel de isprăvi.

— Nu mă îndoiesc că
le-ai și spus-o în față,
când gâfâiau, sfârșiți,
lângă tine. Zău, Marian,
mă și mir că nu s-a găsit
vreunul să te strângă de

gât. Însă ascultă-mă bine, dacă azi, în pădure, ți-ai fi răs de individul ăla, te-ar fi ucis fără ezitare și te-ar fi îngropat sub o tufă.

— Știu.

— Vezi de ce-ți spuneam să nu porți asta? se răsti el, trăgând furios de tunică.

Marian își spuse că, probabil, Griffith era înfuriat de propriile-i presupuneri.

— Nu uita că eu sunt victima, replică ea.

Se împunse de câteva ori cu degetul în piept.

— *Eu*. Ori de câte ori un bărbat are remușcări c-a violat o femeie, dă

vina pe ea, zicând că a fost ademenit, că femeia aia o căuta cu lumânarea. Ei bine, află că eu n-am căutat-o cu lumânarea! Și orice-ai crede tu, nu l-am ademenit pe ticălosul de Harbottle.

— Ești o proastă mică!

— Nu-s proastă deloc. Indiferent cum m-aș îmbrăca sau m-aș purta. Harbottle e un om în toată firea și-ar trebui să-și dea seama ce face. N-am vrut să mă atingă. Sigur că puteam fi mai înțeleaptă, dar e descurajant să...

Constată cu groază

că-i tremura glasul și se strădui din răspuțeri să se stăpânească.

— ...să mă port ca o călugăriță...

Glasul i se frânse din nou.

— ...și din cauza unui singur păcat să fiu socotită o pradă ușoară. Poate ar trebui să știi că

păcatul nu l-am făcut eu
singură.

Din ochi i se prelinse
o lacrimă și Marian și-o
șterse, frecându-și
obrazul de umărul
tunicii.

— Îmi pare rău că
mi-am pus hainele astea.
A fost o prostie din
partea mea, dar...

— Dar, într-un fel, eu te-am provocat s-o faci.

Marian ar fi vrut să-1 privească în față, însă atunci Griffith i-ar fi observat ochii umezi. Nu suportă gândul ca un bărbat s-o vadă plângând. Se uită cum mâinile lui o prindeau de amândouă brațele,

trăgând-o spre el. Prima pornire fu să se împotrivească – la urma urmei avea mândria ei – dar după câteva clipe cedă și se lasă în voia lui. Numai cu trupul, capul continua să-l țină drept și țăntoș.

Griffith o înlănțui cu brațele, legănând-o ușor,

ca pe un prunc.

Ea îl fixa cu ochii larg deschiși.

— Ai dreptate, fetiço.
Ai dreptate.

Marian nu-și dezlipea privirea de gulerul tivit cu blană al mantiei lui.

— Pur și simplu mă
însăimântă gândul că
pleci la vânătoare

îmbrăcată bărbătește,
când ești atât de femeie.

O lipi de trupul lui,
murmurându-i la
ureche:

— Pe urmă i-am
întâlnit pe Wenthaven și
oaspeții lui, în vreme ce
câinii hăituiau vânatul,
și-am văzut că nu erai
acolo. Nimeni nu știa

unde te-ai dus și
nimănui nu-i păsa ce s-a
întâmplat cu tine.
Atunci mi-a venit în
minte imaginea trupului
tău zdrobit, azvârlit
într-un șanț.

Vorbea din ce în ce
mai repede, iar Marian
își pleca fruntea tot mai
mult pe pieptul lui,

simțindu-se în siguranță. Avea dreptate să fie nemulțumit. Și ea își înfrânase deseori pornirea de a-l plesni pe Lionel când o speriasse cu cine știe ce escapade copilărești.

Cui îi mai pasase până acum de ea, într-atât încât să-i poarte de

grijă?

— Atunci am început să te caut și-am înțeles că nenorocitul ăla te găsisese înaintea mea.

Gândul la Harbottle îl făcu să-și încleșteze fălcile. Fata se ghemui la pieptul lui. Inima lui Griffith bătea nebunește și Marian se strădui să-i

alunge neliniștea, așa cum și el îi alinase zbuciumul.

— Nu mi-a făcut nici un rău, șopti, spunând adevărul.

— Nu? vorbi el, tremurând de mânie.

Apoi întrebă:

— Vrei să te sărut?

— Cum?

— Un nemernic ca Harbottle poate face o femeie să urască toți bărbații lăsați de Dumnezeu.

Marian înțelese și-si înălță chipul spre el.

— Vreau să mă săruți. Tu ești cu totul altfel.

Ochii lui aurii luceau

ca arși de febră.

— Și... săruți
minunat.

Griffith părea atât de
pătimaș – aproape la fel
de violent ca atunci
când voise să se răzbune
pe Harbottle. Dar când
buzele lui le atinseră pe
ale Marianei, ea nu mai
simți decât pasiunea.

Dorința din noaptea
trecută se aprinse din
nou, la fel de arzătoare,
de parcă Marian nu s-ar
fi gândit decât la Griffith
în fiecare clipă, de parcă
Griffith ar fi putut vedea
aievea femeia ascunsă
sub veșmântul
bărbătesc.

Sărutarea lui era

tandără și atât de intimă,
încât Marian avu
senzația că în fața ei se
deschid porțile unei noi
lumi.

— Se pare că nu te-a
sărutat... șopti Griffith,
la fel de convins de
parcă ar fi fost martorul
scenei din pădure.

— Nu, încuviință

fata.

— Și totuși, îmi pare rău că nu l-am ucis.

De data aceasta sărutul nu mai era drăgăstos și nici mângâierile liniștitoare. Griffith îi culese cu buzele lacrima din colțul ochilor, de parcă ar fi avut dreptul să-i

împărtășească durerea.
Apoi își strecură mâna
sub tunica Marianeii,
atingându-i sânii,
ghicind ce fel de
mângâieri îi făceau mai
multă plăcere,
descoperind punctele
sensibile ale trupului ei.

O sprijini cu spatele
de pom și un măr uscat,

rămas de anul trecut,
căzu lovindu-l drept în
spate. Griffith păru să
nu observe, dar Marian
îi frecă încetișor
spinarea și el gemu de
plăcere, ca un motan
mulțumit.

Un motan uriaș. Și
sălbatic.

Griffith își desfăcu

buzele și Marian îi primi
sărutarea, dăruindu-i
toată mândria și
singurătatea ei. Nu știa
și nici nu-i păsa dacă
astfel își arăta admirația,
sau dacă el voia s-o
simtă liniștită și
încrezătoare.

— Să mergem
undeva... murmură

Griffith, abia
dezlipindu-și buzele de
ale ei.

Cu mintea stăpânită
de un singur gând,
Marian răspunse:

- La mine acasă.
- Și Lionel?
- Doarme, gemu ea.
- Singur?
- Nu.

Disperată și nebună
de dorință, murmură:

— În spatele casei...
Știu un loc... Între
căsuța mea și zidul
castelului... Printre
copaci... Numai eu
cunosc locul acela...

El nu protestă, totuși
Marian insistă:

— Te rog...

Porniră într-acolo,
fără a se desprinde din
îmbrățișare, amețiți de
dorința de a-și aparține.

Cu mintea încețoșată,
Marian se întrebă vag
dacă tânărul își va da
seama de locul unde ea
își îngropase comoara.
Nu, era cu neputință! I
se părea că merg prea

încet și se ruga la toți sfinții să n-o zărească Cecily. Înainte de-a ieși din livadă, se opri și-i făcu semn lui Griffith să intre în umbra castelului. La rândul ei, privi spre căsuță. O dată și încă o dată.

Ceva era în neregulă. Simțea foarte clar.

— Griffith?

Dar și el avea același sentiment.

— De ce-s sparte ferestrele? De ce prin toată curtea zboară pene și fulgi de găină?

Patima se preschimbă fulgerător în panică.

— Lionel?... chemă ea. Apoi ceva mai tare:

— Lionel?...

Fără a mai privi spre Griffith, se repezi către căsuță, sărind gardul. Ușa deschisă se bățâia într-o balama. înăuntru era prăpăd. Saltelele fuseseră sfâșiate, rafturile smulse. în încăpere plutea un praf atât de dens, încât

Marian îi simți gustul pe limbă. Toată casa mirosea amestecat a mirodenii, muștar și miere. Toate dulapurile fuseseră sparte, iar conținutul lor vărsat pe podea și călcat în picioare.

Lionel nu era nicăieri.

Capitolul 5

Marian se opri în vârful picioarelor, gata s-o ia la fugă, nici ea nu știa încotro.

— Lionel? îl chemă ea pe băiețel, cu vocea lipsită de orice intonație.

Întinse brațele în față,

gata-gata să cadă.

— Lionel? strigă din nou, pășind printre cioburi și resturi de tot felul.

— Crezi c-a fugit? o întrebă Griffith, fără a-și fi revenit din uluire și profund îngrijorat de soarta copilului pe care fusese trimis să-l

păzească.

De soarta lui și-a
Marianei.

— Posibil. De fapt,
chiar eu l-am învățat.

— Cum vine asta?

— L-am învățat să
fugă și să se ascundă.
Dar încă n-a împlinit
doi ani și nu știu...

Nu-și dusesese gândul

până la capăt, dar Griffith înțelese ce era în mintea ei. *Dacă cei care-i distruseseră casa îi mai lăsaseră puștiului timp să fugă.*

— Încerc să dau de el, în caz că s-a pitit pe undeva și se teme să iasă din ascunzătoare, zise Griffith, străduindu-se

să se arate cât mai
încrezător.

Pătrunse în casa
Marianei – sau, mai bine
zis, în ceea ce rămăsese
din ea – și începu să
ridice mobila, maldărele
de haine, sfărâăturile
de tot felul, în căutarea
unui trupușor de copil.
Intr-un târziu, se opri în

mijlocul camerei, plin de fulgi și de praf, ținând în mână doar punga cu bani trimisă de lady Elizabeth.

Marian nu se zărea nicăieri. Ieși în prag și-o auzi strigându-și fiul, undeva, prin preajma casei.

Porni spre locul unde

răsunase glasul ei și la
urechi îi ajunse o
exclamație
însălmântată:

— Cecily!

— Slavă Domnului,
my lady ! răspunse doica,
scoțând un suspin
adânc.

— Doar nu vrei să
leșini tocmai acum!

Lângă zidul castelului creștea un pâlc de copaci. Griffith porni grăbit într-acolo și dădu cu ochii de Marian, care-o plesnea pe Cecily peste față cu dosul palmei. Doica sări în picioare, privind speriată în toate părțile.

— Unde-i fiul meu? o

întrebă Marian. Ce s-a
întâmplat? Unde-i
Lionel?

— Am văzut un
bărbat strecurându-se în
curte și-atunci am luat
copilul din pat și am
fugit cu el în brațe.

Avea poalele rochiei
pătate de iarbă, iar
boneta îi alunecase pe-o

ureche.

— Am alergat cu Lionel până la castel, l-am ascuns la locul știut și m-am întors să văd ce se petrece.

— Lionel e teafăr? întreabă Griffith.

Cecily își întoarse ochii către el, apoi se uită în altă parte și din

nou reveni cu privirea asupra lui.

Marian o înșfacă de braț, răsucind-o cu fața către ea.

— Lionel e teafăr?

— Da, răspunse Cecily, dând grăbită din cap. Răspund eu pentru asta.

Marian începu să

alerge spre castel.

— Hai după el.

Cecily, care se simțea mai doamnă decât doamna pe care o slujea, vru să rămână pe loc, însă Marian o trase după ea. Griffith îi auzi țipătul de împotrivire și, zărind expresia de dezgust așternută pe

chipul Marianei, aruncă o privire rapidă de jur-împrejur.

Marian îi povestise că pâlcul de copaci era un loc ştiut numai de ea. Între două trunchiuri se legăna un hamac. Razele soarelui se jucau printre crengi, prin iarbă şi pe pământul roşietic. Era

un cotlon singuratic,
destul de nepotrivit cu
firea aprigă a Marianei.

Lui Griffith i se păru
ciudat și, în sinea lui, se
hotărî să se întoarcă mai
târziu, încercând să
dezlege taina fetei.

Le ajunse din urmă
pe cele două femei, care
alergau printre straturile

de flori. Boneta ascuțită a Cecily-ei îi căzuse pe spate și doica fugea, ținându-și vălul cu o mână. Marian nici măcar nu observase. Aproape de zidul de piatră cenușie, Cecily se opri, zicând:

— Lady Marian, n-am de gând să intru în

castel alergând ca un băiețoi!

— Atunci n-ai decât să rămâi afară.

— Lady Marian, insistă Cecily, trăgând-o de poala tunicii. Vrei să afle toată lumea că l-ai pierdut pe Lionel?

Marian o fulgeră cu privirea, dar Cecily

profită de șovăiala ei și vorbi mai departe:

— Vrei să te trezești cu zeci de gură-cască în jurul tău în clipa când ai să-l găsești? Vrei să-ți pună toți întrebări despre căsuță, mirându-se ce-ai putea avea atât de valoros încât s-atragă hoții?

Marian răsufă adânc,
î închizând ochii. Când
deschise pleoapele, din
privirea ei dispăruse
orice urmă de neliniște.
Pentru ochii curioși ai
servitorilor și-ai
oaspeților de la castel,
redevenise acea Marian
pe care o cunoscuse
Griffith în prima zi:

nepăsătoare și
indiferentă la etichetă.

Griffith o urmări
urcând în goană scările
și se întrebă dacă
nepăsarea ei era menită
să-i înșele pe ceilalți sau
avea un alt motiv, mult
mai serios.

Lady Marian înclină
capul, răspunzând

salutului schițat de
valetul care deschisese
ușa. Străbătu repede
holul de la intrare,
urmată de Cecily și de
Griffith, și păși grăbită
pe lângă capelanul
stupefiat de veșmintele
ei bărbătești.

— Bună ziua, părinte!
murmură ea peste umăr.

Nu întoarse capul când îl auzi chemându-l pe nume și porni pe coridorul unde se găsea prima cameră a lui Griffith.

— Bine, dar unde-i Lionel? întrebă tânărul.

În capăt se zărea ușa turnului și Marian zori pasul.

— Acolo, răspunse
Cecily, arătând spre
intrarea în turn.

Brusc, Griffith
înțelese.

— În turnul contesei?

— Sper din tot
sufletul! șopti Marian.

Cecily pufni,
disprețuitoare.

— Cu multe luni în

urmă, ai insistat să-i facem o ascunzătoare sub scară. I-am adus și pături. N-are unde să fie decât acolo.

Dar când deschiseră ușa turnului nu le ieși nimeni în întâmpinare.

— Lionel?

Glasul Marianei pluti, stârnind ecouri în turnul

pustiu. Fata simți că i se strânge inima.

Cecily înjură printre dinți. Brusc, Griffith și Marian își amintiră că doica nu-și făcuse datoria.

— Cum ai putut să-l lași singur? Scările...

Marian îngenunche, pipăind pardoseala cu

mâinile, de parcă s-ar fi
așteptat să găsească un
trupușor plăpând,
zdrobit pe lespezile de
piatră.

— Lionel?

Griffith se repezi în
sus pe scări.

— Am vrut să văd ce
se întâmplă acasă,
îngăimă doica. Credeam

că fac bine. Țineam să
aflu cine ne-a distrus
casa.

— Ți-am mai spus
de-atâtea ori că prima ta
grijă trebuie să fie
Lionel.

Marian intrase în
panică. Pe chipul ei
poposise o rază subțire
de lumină, strecurându-

se printr-una din găurile de aerisire.

— Acum unde să-mi mai caut fiul? în sus, pe scări? Pe-afară, una din ascunzătorile lui? Sau poate s-a întors acasă?

—Cecily începu să scâncească.

— Dar dacă a dat nas în nas cu bruta care mi-

a sfârâmat totul în casă?

Marian se ridică și se sprijini cu spatele de zidul de piatră, străduindu-se să-și vină în fire.

— Dacă l-a răpit cineva? Cecily...

Undeva răsună un râset cristalin de copil.

— Sst! șopti Griffith.

Marian tăcu, ciulind urechile. Râsul se auzi din nou, mai clar de astă dată, și Marian o luă la fugă în sus pe scări, urcând treptele două câte două. Griffith, care ajunsese primul în dreptul camerei contesei, deschise ușa, făcându-i loc să treacă.

Art și Lionel stăteau
pe jos, aplecați deasupra
unei mingi urgintii.
Când Marian dădu
buzna înăuntru,
amândoi ridicară
privirea, uluiți. Tânăra
femeie se opri în
mijlocul încăperii, cu
ochii țintă la pașnicul
tablou pe care-l avea în

fața ochilor. Din nou Griffith fu șocat de transformarea ei subită. Nu mai era neîmblânzita fică a contelui Wenthaven, nici mama înspăimântată a lui Lionel, ci o întruchipare a forței, pe care viața n-o putuse îngenunchea.

— Ei, Lionel, ia zi,

cum te-ai distrat?

Reușise să se stăpânească, dar Griffith înțelese câtă neliniște și ce imensă ușurare ascundeau vorbele ei.

Lionel zâmbi fericit, arătându-și dinții de lapte și gropițele adorabile din obraji.

— Da, da! exclamă

Art, cercetându-i cu privirea când pe unul când pe altul. E un flăcău pe cinste, lady Marian. Ai de ce să fii mândră.

— Și chiar sunt!
replică ea.

Îngenunche pe covorul gros și întinse brațele, care-i tremurau

ca și glasul.

— Lionel, nu vii s-o îmbrățișezi pe mama?

Lionel scutură din cap cu încăpățănare și apucă mingea cu mâinile murdare, ținând-o strâns la piept. Dinăuntru răsună un clinchet de clopoțel. Băiețelul începu să

zgâlțâie mingea,! fericit
să asculte clopoțelul.

— Mămica n-o să-ți
ia jucăria, îi spuse Art,
ca o cloșcă dojenindu-și
puișorul rătăcit. După
ce-o săruți, ne jucăm din
nou.

Lionel se bosumflă și
Marian simți că-i dau
lacrimile. Știa că puștiul

nu voise să se poarte
urât. Chiar dacă-l
speriase ceva nu de
mult, acum uitase cu
desăvârșire. Dar maică-
sa îi întrerupsese joaca,
așa că n-avea timp de ea.
Numai că Marian își
dorea cu disperare să-i
simtă brațele durdulii în
jurul gâtului și

trupușorul lipit de
pieptul ei, ca să creadă
în minunea regăsirii.

— Lionel, îl îndemnă
cu blândețe Art, de ce
nu-i arunci mingea
mamei tale?

Copilul o săgeta cu o
privire neîncrezătoare.

— Și mămica ți-o va
arunca înapoi, îl

încuraja Griffith.

Marian dădu din cap, negăsind putere să vorbească.

Mândru de noua sa comoară, Lionel o ridică, aruncând-o cu toată puterea. Art scoase un strigăt, Griffith sări s-o apuce, însă Marian întinse mâna și-o prinse

din zbor.

— Dar văd că ai mușchi, nu glumă, fiule! râse ea, azvârlind mingea în aer și prinzând-o din nou.

— Hai, vino încoace, să te învăț cum trebuie s-o arunci. Lionel făcu vreo câțiva pași spre maică-sa, dându-i ocazia

să-1 strângă în brațe.
Marian îl lipi de pieptul
ei, apoi îi înlănțui
umerii cu brațul și-i
arătă cum să arunce
mingea.

— A urcat singur
scările? întrebă ea,
azvârlind mingea spre
bătrân.

— Da, *my lady*.

Marian se îngălbeni la gândul că băiețelul ei urcase singur treptele acelea abrupte și întunecoase.

— N-are decât doi ani, murmură ea. Dumnezeu, n-are decât doi ani.

Îl îmbrățișă încă o dată, dar el se smulse

nerăbdător de lângă
maică-sa, pornind către
Art.

—Lasă, fetiço, că nu
s-a întâmplat nimic,
încercă s-o liniștească
bătrânul. S-a ales doar
cu sperietura. Când m-
a mîntors de la
spălătorie l-am găsit
aici, în pat. Un

prichindel cu ochi mari
și păr zbârlit. La început
i-a fost frică de mine, pe
urmă i-am spus că asta-i
camera mea și că aveam
o minge pentru el.

Marian se uită în jur
pentru prima dată de
când intrase în încăpere.
Nici urmă de praf pe
mobilă. Ferestrele

sclipeau în lumina
soarelui de după-
amiază. În șemineul
uriaș ardea un foc
zdravăn. Tapiseriile erau
curate și străluceau în
culori vii.

— Oh, Art! exclamă
ea. Ce minune ai făcut
din camera asta!

— E tare frumoasă,

iar servitorii nu s-au lăsat prea mult rugați s-o curețe, râse bătrânul. Le trebuie cineva care să le dea ghes - exact ce-am făcut eu!

— Art se pricepe grozav la așa ceva! interveni Griffith, pe un ton care nu aducea nici pe departe a

compliment.

— Nu-i cazu' să vorbești în felu' ăsta despre mine, nu-s chiar așa de pisălog! protestă Art, rostogolind mingea pe covor spre Lionel.

— Am prins momentul potrivit...

Dar Marian rătăcea departe, printre

amintirile copilăriei.

— Parcă-mi amintesc cum mă jucam aici când eram mică... Și mie-mi plăcea s-aud clopoțelul... Mirosea a trandafiri și mă veghea un zâmbet dulce...

— Mama dumitale, lady Marian, zise Art, era o femeie tare blândă.

Cecily, care rămăsese în prag, scoase un țipăt ascuțit. Toți se întoarseră brusc spre ea. Marian o săgeta cu o privire severă.

— Ce-ai pățit, Cecily?

Cecily se sprijini de tocul ușii, arătând spre Art.

— Ai văzut duhul

contesei de
Wenthaven?!

Art își prinse delicat
nărilor cu degetele și-și
suflă nasul – pentru că
nu avea batistă sau
poate ca un comentariu
la cuvintele doicii.
Marian n-ar fi putut
spune. Tot ce simțea era
o iritare crescândă la

adresa bonei.

— Vino și stai jos, porunci ea. Spune-ne ce s-a întâmplat.

Cecily se prăbuși pe cea mai apropiată laviță. Era ciufulită și gâfâia după efortul de-a urca treptele.

— A bătut la ușă un tânăr blond, care a

stăruit să-l primesc
înăuntru. I-am spus că
nu se poate, dar m-a
amenințat, așa că l-am
luat pe Lionel din
pătuțul lui și am fugit pe
ușa din spate.

Griffith își puse
piciorul pe lavița unde
stătea doica și se aplecă
spre ea, privind-o în

ochi.

— De ce nu te-ai dus după ajutor?

Cecily păru să se trezească brusc la realitate.

— Cine să m-ajute? Toți erau plecați la...

— Ai procedat bine, Cecily! spuse Marian.

— De ce? insistă

Griffith.

Lionel lovi mingea din greșeală și se repezi s-o prindă. Marian nu-i acordă nici o atenție lui Griffith, continuând să-și privească fiul cu un zâmbet drăgăstos. Tânărul se proțăpi chiar în fața ei, repetând:

— De ce? Vrei să spui

că Cecily nu trebuie să
ceară ajutor de la
oamenii tatălui tău?

Marian își dădu capul
pe spate, cu o privire
sfidătoare, furioasă din
cauza modului în care
încerca el s-o domine.

— În castelul acesta e
mai bine să nu pui
anumite întrebări. La

altele nu vreau să știu
răspunsul. Un singur
lucru mă interesează –
preciza ea, cu ochii țintă
la Cecily. L-ai mai văzut
vreodată pe omul acela?

Griffith se îndepărtă,
oprindu-se în fața
șemineului. Cecily
începu să răsucească
între degete vâlul

bonetei.

— Nu l-am văzut prea bine. N-am așteptat să intre în casă. Totuși, chipul lui mi s-a părut cunoscut.

— Cunoscut? sări Marian.

— Era înalt, frumos și lat în umeri...

Întinse mâinile, ca să-

i arate cât de solid
fusesse atacatorul.

— Arăta a cavalier.

Griffith se grăbi să
tragă o concluzie, deși
convins că nu putea fi
cea adevărată.

— Harbottle!

— Numai dacă are un
frate geamăn, adăugă
Marian. Harbottle a fost

cu mine.

— Tot timpul?
întrebă Griffith.

— Nu, dar a luat
parte la vânătoare și m-a
zărit îndepărtându-mă
de grup.

— L-ai văzut cu ochii
tăi acolo?

Marian se simți
jignită de tonul lui

inchizitorial.

— Dar ce, trebuia să mă uit doar după el?

Griffith se opri în fața focului, înălțându-și brațele în semn de exasperare.

— Altfel mă îndoiesc că va recunoaște că ți-a distrus căsuța.

Marian nu-l putea

contrazice, deși i-ar fi plăcut să-i atragă atenția că nu avea nici un drept să se amestece. Bărbații nu ajutau decât atunci când voiau ceva în schimb. Niciodată nu se bizuise pe forța lor, pentru a nu trăi dezamăgirea de a-i auzi cerându-și răsplata.

— Ai vorbit cu el, lady Marian? întrebă, oftând, Cecily.

— Ți-ar conveni să fie Harbottle, nu-i așa? replică Marian, oarecum amuzată de dezamăgirea ei. Are toate motivele să-mi poarte sâmbetele.

— N-ar fi singurul! suspină Cecily, cu

obrazul scăldat în
lacrimi. Vai, *my lady*,
mi-e atât de frică!

— Nici nu trebuie să
te mire! izbucni Griffith,
așezându-se pe un scaun
în fața focului. A furat
ceva din casă?

— De unde să știu?
răspunse Cecily,
aplecându-se să-și rupă

o ață desprinsă din tivul rochiei. N-am mai îndrăznit să intru.

Lionel se apropie de Griffith, ținând în mână mingea cu clopoței. Tânărul întinse brațele spre el, zicând:

— Vrei să stai la mine pe genunchi, flăcăule?

Lionel îl cercetă atent

cu privirea, apoi se
repezi cu capul spre
pieptul lui.

— Lionel! țipă
Marian, sărind în
picioare.

— Fii fără grijă! o
liniști Griffith cu un
semn al mâinii, deși
pălise și-i tremura
glasul. E un fel de a-și

arăta afecțiunea.

— Cu-atâta afecțiune putea să te și omoare! comentă Art.

Marian își duse palma la gură, să-și ascundă zâmbetul. Nu era momentul să râdă, nici măcar compătimitor.

— Deși – continuă bătrânul – e timpul să-ți

mai împărți
drăgălășeniile și cu noi.
Până acum n-am prea
avut parte.

— Drăgălășeniile?
chicoti Cecily.

Marianei îi pieri
brusc toată veselia. Cu
numai un ceas în urmă,
Griffith începuse „să-și
împartă drăgălășeniile"

cu ea.

Nimic de pe chipul
lui nu părea să trădeze
că s-ar fi gândit la
același lucru.

Dimpotrivă, tânărul
răsuflă adânc și-l așeză
pe Lionel pe genunchi,
asigurându-se că puștiul
nu-l putea lovi cu
piciorușele care nu

stăteau o clipă locului.
Apoi, ștergându-și
fruntea de sudoare,
întrebă:

— Cecily, zici că l-ai
văzut plecând?

Lionel se foi ca să-și
găsească locul, iar
Griffith îl ajută să se
așeze mai bine.

— Spuneai că l-ai

lăsat pe Lionel în
ascunzătoare, după care
te-ai întors să vezi ce se
petrecea în căsuță. Asta
înseamnă...

— N-a luat nimic...
cel puțin, din câte am
văzut eu... Obrazul îi
devenise stacojiu.

Marian și Griffith
schimbară o privire

rapidă. Amândoi bănuiau același lucru: nu cumva doica mințise când spusese că pândise de departe căsuța? Era în firea ei să se arate săritoare, fără a avea curajul de a-și pune în aplicare bunele intenții.

— De unde-ai pândit casa? o întreabă Marian,

privind-o scrutător.

— Din livadă,
răspunse Cecily,
bosumflată.

— De-acolo n-ai cum
să vezi mare lucru,-
observă Marian. E prea
departe.

— Și unde propui să
stau data viitoare?
replică Cecily,

pierzându-și cumpătul.
Cocoțată pe gard?

Art păși între cele
două femei și arătă spre
chepengul din tavan,
spre care duceau câteva
trepte de lemn.

— Mai bine urcă și
pregătește patul pentru
stăpâna ta și pentru
domnișor, până nu spui

vreo prostie pe care s-o
regreți mai târziu.

Cecily se albi la față.

— Nu putem rămâne
aici. Nu-i așa, *my lady* ?

Dar Griffith nici n-o
lăasă, să-și termine vorba.

— E singurul loc
unde puteți rămâne.

Marian ridică din
umeri.

— O să mergem într-unul din dormitoarele de jos. La urma urmei...

— Rămâneți aici, o întrerupse Griffith, pe un ton ce nu admitea replică.

— Dar ce ni s-ar putea întâmpla în castelul tatălui meu?

Griffith își scutură

pletele negre și-și
încruntă sprâncenele, eu
un aer mai sălbatic ca
oricând.

— Exact ce ți s-ar fi
întâmplat azi, dac-ai fi
fost acasă.

— Adică nimic,
insistă Marian, cu glas
nepăsător.

— Dar nu înțelegi,

femeie? se răsti Griffith. Cel care ți-a întors casa cu susul în jos nu era un slujitor supus, ascultând porunca tatălui tău. Omul acela căuta ceva, căuta cu disperare. Dacă i-ai fi stat în cale, s-ar fi descotorosit de tine prin orice mijloace.

— Tatăl meu...

— Nu pricep de ce crezi că-i vorba de tatăl tău. Ce-ar putea fura de la tine? Ce-ar putea căuta în casa ta? se miră el.

Ea evită să-l privească.

— N-am de unde ști ce-i în mintea lui.

— Chiar dacă el ar fi

dat porunca, tu ai încredere în slujitorii lui?

Văzu cum Marian se crispase.

— Ei, de-abia acum începem să ne apropiem de adevăr. Deocamdată nu putem da răspunsuri la nici una din aceste întrebări, așa că sunt cu

ochii pe tine.

Ea îi aruncă o privire fugară, apoi se uită în altă parte.

— Nu pot rămâne aici, cu tine.

— Vrei să spui că-ți strici buna reputație?

Nu cumva era sarcastic? Marian nu știa și, de altfel, puțin îi

păsa.

— N-am chef să se spună că trăiesc cu tine.

— Atunci vei dormi în pat cu Cecily, hotărî Griffith.

— Nu! se opuse vehement doica.

Dar înainte ca Griffith să deschidă gura, Art făcu un salt

spre Cecily și-o apucă de ureche.

— Ba da!

Boneta îi căzu din nou într-o parte, rămânând agățată în voal. Plângea – în semn de protest la gestul lui Art sau poate la porunca de-a rămâne acolo – dar bătrânul nu se sinchisi.

Arătând spre scara în spirală, spuse:

— Nici o prăpădită de slujnică englezoaică să nu îndrăznească să-l contrazică pe stăpânul meu! Acum mișcă până nu-ți ard una!

Marian îl dojeni, dar Cecily nu așteptă ca stăpâna să-i ia apărarea.

Sări în picioare, cu ochii
în lacrimi, și privi,
șovăind, spre ușă, apoi
spre scări. Se uită lung la
Marian și suspină.

— Nu te pot lăsa
singură.

Și se îndreptă încet
spre scară.

Marian își frângea
mâinile.

— Uite ce-ai făcut!
Vezi cum plânge?

— Smiorcăita asta se
văicărește tot timpul,
pufni disprețuitor Art.

— Da, și pe urmă
schimbă pernele și mi-o
lasă mie pe cea udă.

Griffith chicoti
satisfăcut.

— Va să zică, rămâi.

Marian dădu să protesteze, dar chiar în clipa aceea Art îi vesti:

— Contele și oaspeții lui se întorc de la vânătoare.

Marian se ridică, scuturându-se de praf.

— Mă duc să stau de vorbă cu tata.

Griffith încercă și el

să se ridice, dar Lionel se agăță de gâtul lui, făcându-l să cadă la loc pe scaun.

— Nu trebuie să mergi singură.

— Iar tu nu poți veni cu mine.

Griffith vru să protesteze, dar ea nu-i lăsă răgaz.

— Nu fii naiv!

Trebuie să aflu dacă Wenthaven l-a trimis pe omul acela la mine acasă. Și de-a fost porunca lui, vreau să știu din ce motiv a dat-o. Dar dacă n-a fost el...

— Ei bine? o întreabă

Art.

— În cazul acesta,

înseamnă că nu știe,ce se petrece chiar sub nasul lui. Se lăuda că nu-i scapă nimic din ce se întâmplă pe domeniu.

Ridică, amuzată, din sprâncene.

— Mi-ar face o mare plăcere să i-o spun cu gura mea.

— Marian! o chemă

Griffith cu glas adânc.

— Cee?

Își dădea seama că-l nemulțumea ceva, dar nu avea chef să audă altă predică. Nu-i plăcea felul în care tânărul își asuma răspunderea pentru ea.

El îi întinse punga.

— Banii tăi au rămas

la mine.

— Banii mei! Uitasem de ei!

— Uitaseși? Cum puteai să uiți de bani? Doar asta căutau și hoții, nu?

Vorbea ca șucum ar fi descoperit motivul jafului, iar Marian se gândi ce ușor i-ar fi fost

să-i confirme
presupunerile. Dar nu
voia să se mai încreadă
în nimeni și nu înțelegea
cum reușise acest supus
al regelui s-o atragă spre
el.

Străbătu încăperea,
fără un cuvânt, însă în
clipa când vru să-și ia
punga, tânărul o ascunse

la spate.

— Te las să mergi singură la tatăl tău, însă numai cu o condiție.

— Adică?

— Să te întorci să-ți petreci noaptea aici.

Ridică mâna, ca să-i stăvilească protestele.

— Vreau să-mi dai cuvântul tău, altfel nu

primești banii.

Ea se uită la pungă,
cu un aer răzvrătit.

— Atâta timp cât
dormi în pod, continuă
Griffith, ademenind-o
precum șarpele biblic,
reputația ta nu va avea
nimic de suferit. Și nici-
n-ar trebui să te
împotrivești, pentru că

oricum nu mă placi.
Sunt o creatură urâtă și
nesuferită, care nu știe
altceva decât să-1
slujească cu credință pe
Henry Tudor. Cred că
regele Henry a întrecut-
o în vicleșuguri pe
Elizabeth în timpul
domniei lui Richard. Și
mai cred c-ar trebui să

te măriți cu unul care
să-ți tragă de două ori
pe zi câte o mamă de
bătaie, ca să n-apuci pe
căi greșite.

Marian îi repetă
vorbele ce reprezentau
crezul ei de când se
întorsese la castelul
Wenthaven.

— N-am să mă mărit

niciodată.

Dar cuvintele n-aveau
pentru ea nici o noimă.

— Eu sunt convins că
da.

Era o provocare. Tot
ce-i spusese era o
provocare, cu-atât mai
mult cu cât tot timpul o
învăluise într-o privire
caldă și grăitoare. În

ochii lui strălucea o lumină aurie ca razele soarelui, sau ca focul, amintindu-i Marianei clipa ei de slăbiciune, când îl sărutase în livadă.

Dar Griffith nu uitase, așa pum spera fata. Continua s-o fixeze cu privirea, fără grabă și

fără fereală.

— Mă voi întoarce aici, zise ea în cele din urmă.

El îi întinse punga cu bani. Nu zâmbea, dar Marian simți cât era de mulțumit.

Înainte de-a apuca să regrete că cedase, Art îi smulse punga din mână.

— O pun aici, vorbi
el, aruncând-o pe
dulapul cel înalt. Poți s-
o iei și mai târziu. My
lady, nu-ți fă griji pentru
tânărul de colo. Griffith
e urât ca o sălbăticiune
și nedemn de
frumusețea dumitale.
Pun prinsoare că nici
măcar nu-i știi culoarea

ochilor.

Marian se uită la Art printre gene.

— Parcă... galbeni...

— Ba au culoarea noroiului, râse bătrânul. Cel puțin, atunci când e furios.

— Eu una n-am băgat de seamă, protestă fata.

Art rânji satisfăcut

spre ea, apoi spre Griffith. Marian se uită de la unul la altul, nedumerită de privirile pe care le schimbau cei doi. Înțelegând că nici unul din ei n-avea de gând s-o lămurească, își azvârli pelerina pe umeri și ieși.

Ușa masivă, de stejar,

nu putea fi trântită. Era
prea grea și avea
balamalele neunse,
Marian, își dădu toată
silința, dar nu reuși să
obțină decât o bufnitură
înfundată. Instinctiv,
Griffith își pipăi
vânătaia de la nas.

— Crezi c-am reușit
s-o conving de pericolul

în care se află?

— De convins ai convins-o, numai că pericolul de care se teme ea e-aici, în cameră! replică bătrânul.

Lionel aruncă mingea și Griffith îi dădu drumul din brațe, ca să se ducă după ea.

— Am făgăduit s-o

apăr și uite ce-a ieșit!

— Wenthaven va fi nemulțumit.

— Dracu' să-l ia pe Wenthaven! izbucni Griffith, pierzându-și cumpătul. Aș vrea să știu și eu din ce parte vine amenințarea! Am sosit abia ieri. Nu cumva căsuța Marianeii a fost

distrusă tocmai pentru
că am venit noi?

— Sau poate c-am
venit la țanc!

Presupunera lui Art
făcu să i se strângă
inima.

— Nu cumva cineva a
înțeles că stăm în calea
unor anumite planuri?
Sau poate s-a aflat de ce

suntem aici?

— Cineva ca Wenthaven? întrebă Art, ghicindu-i gândul.

— Întocmai.

— Nu vrei să mă duc la spălătorie și să mă dau bine pe lângă vădana aia, Jane? adăugă bătrânul, cu un surâs viclean.

— Ba chiar așa.

Griffith se ridică în picioare, luându-l în brațe pe Lionel.

— I-am promis lui Lionel că în dimineața asta mergem la plimbare. E deja amiază, dar poate n-ar fi rău să facem o vizită mercenarilor. Cât timp

Lionel se va uita la arme
și armuri, eu aș vrea să
schimb o vorbă cu
căpitanul.

— Ai grijă să nu-i
scapi din ochi pe lady
Marian și pe
Wenthaven.

— Fii pe pace! Nu-i
scap din ochi!

Capitolul 6

De cum ieși din castel, Marian auzi mârâitul câinilor care săreau în jurul unui mistreț sfârtecat și-a câtorva biete veverițe pe care le vânaseră. Femei despletite se strigau una pe alta cu glas ascuțit.

Caii tropăiau în loc, sforăind, obosiți și încălziți de goana prin pădure. Bărbații se băteau pe spate, vorbind tare, cu prefăcută camaraderie. Slujitorii se strecurau printre oaspeți, cu căni de bere și tăvi cu friptură, grăbindu-se să

îndeplinească poruncile
celor ce strigau care mai
de care:

— Hei, băiete! Vino
întâi la mine!

Toată curtea mirosea
a sânge, a sudoare
bărbătească, foame, sete
și pasiune carnală abia
stăpânită. Emoția și
agitația vânătorii avea să

se potolească de-abia după ce oaspeții se vor sătura de mâncare, băutură și femei. Bărbații adulmecau femeile ca niște ogari pe urma prăzii și-și alegeau, rând pe rând, câte una cu care să petreacă. Desfrâul avea să țină toată noaptea,

prin colțuri, pe mese și
pe coridoarele
castelului.

Marian ocoli cu
prudență vacarmul, cu
ochii după Harbottle și
după tatăl ei. Trase de
mânecă o servitoare,
întrebând-o:

— Conte de
Wenthaven e cumva la

cuștile cu câini?

Slujnica își frecă
șoldurile îndelung
ciupite.

— Da' unde în altă
parte ar putea fi?

Marian privi cu
dezgust pe deasupra
capetelor înfierbântate
ale mulțimii petrecărețe:
„Chiar așa, unde în altă

parte?"

Dintre toate apucăturile tatălui ei, aceasta îi displăcea cel mai mult. Organiza chefuri, îi îndopa pe toți cu băutură, apoi se distra privind cum femeile se certau între ele pentru o pereche de nădragi și cum bărbații

ajungeau să se lupte pe viață și pe moarte pentru câte o târfă..

Mâine dimineață, la micul dejun, contele va pune întrebări, cu glas suav, fiecărui oaspete în parte. Va povesti în gura mare fapte ce scăpaseră atenției celorlalți, zâmbind la gândul că-i

ținea pe toți captivi în
lațul bogăției sale. De
altfel, unde s-ar fi putut
duce? Nici o casă
respectabilă n-ar fi
primit sub acoperișul ei
vreun oaspete al lui
Wenthaven.

Marian păși printre
cuști și îngenunche să
mângâie ogarii murdari

și obosiți.

— V-ați distrat bine?
îi întrebă ea,
mângâindu-i pe cap cu
blândețe.

Sheldon, îngrijitorul
câinilor, se apropie,
ștergându-și mâinile cu
o cârpă.

— Și încă cum, *my
lady* ! sunt cei mai buni

ogari din toată Anglia.

— Numai din Anglia?
întrebă, zâmbind,
Marian.

Sheldon începu să
râdă.

— Nici măcar
ticăloșii ăia de spanioli
n-au așa câini cum
creștem noi.

Marian scarpină între

urechi un cățelandru,
întrebând în șoaptă:

— Ia zi, ai prins
vreun cocoș sălbatic?

— Ba chiar o duzină,
dacă nu mai mult!
răspunse Sheldon în
locul lui.

Auzi o răsuflare
șuierată la ureche și, în
aceeași clipă, o limbă

fierbinte începu s-o
lingă pe obraz.

— Pfui! Gata cu
pupăturile! protestă ea,
încercând să scape de
ogarul care ținea morțiș
să-și arate afecțiunea.

Mathe se lăsă la
pământ și se rostogoli
cu labele în sus, în semn
de supunere totală, dând

din coadă, cu o privire
grăitoare,

— Mathe e de părere
că azi trebuie să sărute
pe toată lumea, zise
Sheldon. A încolțit o
minunăție de cerb și-
acu' nu-și mai încape în
piele de mândrie.

— Un cerb?

— Da-da. Ori astea-s

acu' animale rare.

Marian se aplecă să-l mângâie pe burtă.

— Bravo, băiete!
Bravo, istețule! Dar de
ce te tăvălești pe jos?

Sheldon clătină din
cap, impresionat de
demonstrația de bucurie
a ogarului.

— Pentru dumneata

se tăvăleşte, lady Marian. Aşa ar trebui să facă orice bărbat când întâlneşte o femeie la fel de tare ca el.

Marian izbucni în râs şi se ridică în picioare.

— Bine-ar fi să priceapă asta toţi bărbaţii. Şi ăia pe două picioare.

— Fiecare se poartă după instinct, spuse Sheldon, gonind ogarii din preajma ei. Tatăl dumitale e acolo, în spate, m-ajută să spăl câinii.

Marian dădu din cap în semn de mulțumire și străbătu curtea, admirând cuștile

strălucind de curăţenie.
Wenthaven nu se uita la
bani când era vorba de
animalele sale favorite.
Ogarii lui, mari şi mici,
erau socotiţi cei mai
buni câini de vânătoare
din această parte a
Angliei şi numai
datorită lor reuşise
contele să rămână în

relații civilizate cu nobilii de pe moșiile învecinate.

Îi mărturisise Marianei că acesta era și motivul pentru care se ocupa atât de mult de câini. Zărindu-și tatăl, gol până la brâu, cu brațele vârate până la cot în apa murdară,

unde tocmai clătea o
cățelușă îndărătnică,
Marianei nu-i veni să-și
creadă ochilor.

— Ah, dacă te-ar
putea vedea acum
dușmanii tăi!

Din cauza
lătrăturilor, Wenthaven
n-o auzise venind, totuși
nu păru surprins.

— Dacă m-ar vedea acum, s-ar înghesui s-o cumpere pe zănatica asta, iar eu zău c-aș accepta. Mare pacoste!

Dădu drumul animalului, care se grăbi să sară afară din troacă. Dar unul din îngrijitori o prinse de gât, s-o șteargă de apă.

— Usuc-o cu grijă!
porunci Wenthaven. Nu
vreau s-o aud din nou
tușind.

— Prea bine, *my lord*
! se înclină slujitorul,
apoi se întoarse spre
ceilalți îngrijitori,
strigând:

— Hei, băieți!
Stăpânul are nevoie de

apă curată pentru
câinele care-i la rând! La
treabă!

Doi servitori se
grăbiră să golească și să
clătească bine troaca, în
vreme ce alți doi dădură
fuga să scoată apă din
fântână. Cu iuțeala unei
practici îndelungate,
așezară troaca spălată pe

două bănci de lemn,
astfel încât contele să nu
fie nevoit să se aplece,
și-o umplură cu apă
curată.

Wenthaven își privi,
bombănind, degetele
zbârcite de umezeală.

— Tot timpul trebuie
să fiu cu ochii pe ei,
altfel n-ar vedea de câini

aşa cum trebuie.

— Dar Sheldon e un om de nădejde, nu? întrebă Marian.

— N-are pereche în toată Anglia. Altfel nici nu l-aş fi adus aici.

— Atunci bizuie-te pe el.

— Asta şi fac.

Wenthaven

se

apropie de troacă și
fluieră scurt. Cățelușă
lui favorită se apropie
dintr-un salt și sări
singură înăuntru,
împroșcând apă în toate
părțile. Șorțul pe care
contele și-l legase la
brâu era ud leoarcă.
Wenthaven începu să-i
vorbească pe un ton

drăgăstos:

— Ești o fetiță bună.
Așa... Cuminte... Bravo...

Cățelușă cu blană
aurie se zbenguia în apă,
încercând să-l lingă pe
obraz. Wenthaven îi
făcu pe plac, aplecându-
se spre ea.

— Bravo, fetițo!
Bravo, Honey ^[3]!

Își vârî degetele în
săpunul lichid pe care-l
folosea ca să omoare
puricii și începu să spele
câinele. Făcu semn
Marianei să treacă în
dreptul lui, astfel încât
s-o poată vedea, și
întrebă:

— Ia zi, ce vânt te-
aduce?

Marian se proțăpi în fața contelui, cu picioarele depărtate și mâinile în șolduri.

— Cineva a intrat la mine în lipsa mea și mi-a întors casa cu susu-n jos!

Auzindu-i tonul supărat, cățelușa mârâi scurt.

— Cineva ți-a răscolit casa? repetă contele.

— Îmi închipui că la porunca ta.

Wenthaven negă, fără să ridice glasul.

— Haide-haide, tată! Doar știi tot ce se petrece cale de cincizeci de mile de jur-împrejurul castelului.

Nu-mi spune că habar n-aveai de treaba asta.

— E drept că *încerc* să fiu la curent cu tot, o corectă el. Se pare însă că nu reușesc întotdeauna. Iar excepția nefericită ești tocmai tu. Ce ți s-a furat?

— Nu știu. Știu doar

că...

Glasul i se frânse, la gândul a ceea ce putea să se întâmple. Până acum, singura ei grijă fusese Lionel. Brusc, îi veni în minte și celelalte obiecte distruse: amintiri din copilărie, de la Curte, daruri primite de la lady

Elizabeth. Praful se
alesese de toate.

— Fiul tău e teafăr?

Marian își șterse
ochii cu mâneca.

— Da.

— La urma urmei,
asta-i cel mai important,
nu? Semenii grozav cu
maică-ta. Și ea trăia
numai pentru tine.

Fata suspină adânc.

— Așa e.

Wenthaven se aplecă deasupra lui Honey, săpunindu-i bine gâtul.

— Atunci? Ai venit să-mi ceri bani ca să-ți cumperi alte haine? .Nu mai ai nici una întreagă? Nici o problemă. O să-ți iei altele noi.

Marian nu se mai putu stăpâni.

— N-am venit ca să-mi ei alte haine! țipă ea, exasperată. Am venit să te întreb de ce l-ai pus pe omul acela.

— Crezi că hoțul căuta ceva anume? o întrerupse contele.

Marian își feri

privirea.

— Ce-ar fi putut să caute?

— Asta mă întreb și eu. Dac-aș fi pus pe cineva să-ți scotocească prin casă, n-ai fi aflat în vecii vecilor. De ce să-ți distrug lucrurile, Marian? Gândește-te și tu. Nu-i stilul meu.

Ea șovăi, apoi îi dădu dreptate.

— Și de ce să fur de la tine? Tot ce ai tu îmi aparține și mie.

— Nu chiar tot.

— Da, mai e și aurul pe care ți-l trimite regina. Dar am impresia că-l pui deoparte, nu-i așa? Mă întreb de ce.

— Pentru Lionel, răspunse ea fără ocolișuri. Ca să aibă tot ce-i trebuie. Mi-am dat seama că nu-i chiar atât de neplăcut să trăiesc din mila ta. Singurul obstacol e orgoliul meu.

— Văd că faci haz de necaz! Nostim, nu? Conteale arăta de parcă i

s-ar fi strepezit dinții.

— Mărturisesc că ți-am făgăduit haine noi ca să-mi mai liniștesc conștiința. Nu-mi iese din minte că s-a petrecut ceva fără știrea mea.

Înveselită de
nemulțumirea lui,
Marian încercă să

glumească.

— Poate-ai început să-ți scapi din mână liota de lingușitori.

— Sper că nu, draga mea, altfel ar fi un adevărat dezastu.

— Fiindcă veni vorba de dezastu, l-ai îndemnat sau nu pe Adrian Harbottle să se

țină mereu de coada mea?

Wenthaven se opri din spălat, ridicând ochii spre ea.

— Ia te uită! Ești isteață, nu glumă. Nu credeam c-ai să-ți dai seama.

Marian își ieși din fire.

— L-ai îndemnat să mă violeze?

Honey mârâi din nou. Wenthaven o linişti, continuând să-şi privească fiica drept în ochi.

— Să te violeze? Când?

— Azi, la vânătoare.

Nu-şi putu stăpâni un

fior de groază. Din
privirea rece a tatălui
ghici că se trădase.

— Bănuiesc c-ai fost
în stare să te aperi.

— Nu știu ce
bănuiești, dar află că m-
am apărat.

— Multe femei s-ar
simți onorate de
atențiile unui... începu

contele.

— Unui dobitoc
încrezut, care râvnește
la onoruri mai presus de
el?

— Draga mea, uneori
îmi vine să cred c-ai
moștenit inteligența
mea, și asta mă umple
de mândrie – un
sentiment străin de firea

mea și, prin urmare,
derutant.

Începu din nou să
spele câinele.

— Așadar, folosește-ți
inteligența și spune-mi
dacă, într-adevăr, crezi
că te-aș da plocon unui
bărbat.

— Posibil, dacă te-ai
putea sluji de el ca să

capeți control asupra mea.

El râse scurt, evitând un răspuns direct.

— Ești moștenitoarea mea și, chiar cu reputația pe care o ai, meriți un soț mai acătării. Bărbații sunt dispuși să uite multe pentru o zestre

generoasă.

— De când m-am întors de la Curte n-a prea plouat cu pețitori.

Wenthaven chicoti încetișor.

— Au venit câțiva și vor mai fi și alții, pe măsură ce trece timpul și se așterne uitarea peste păcatul tău. Pur și

simplu, am considerat
că nu-i cazul să-ți bați
capul cu ei.

— De ce, au refuzat
să colaboreze cu tine?

— Eu nu-mi vând
fiica pentru bani.

— Zău? Doar n-ai să-
mi spui că ofertele au
venit din partea unor
familii de vază.

— Vezi ce bine mă cunoști?

— Sigur că te cunosc. Și încă îndeajuns ca să mă întreb dacă-mi spui adevărul.

— Te asigur că niciodată nu te-aș putea da unui individ ca Adrian Harbottle. Asta mi-a scăpat din frâu.

— Atunci ce l-ai încurajat să facă?

— Asta a fost mai demult și speram c-a uitat. Ba aștepta, bătând nervoasă din picior.

— L-am încurajat să se dueleze cu tine.

— Dar de ce? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? întrebă Marian,

exasperată.

— Ca să mă distrez.

— Nu-mi place să fiu
asmuțită ca un urs
asupra unui taur.

— Nimănui nu-i
place – dacă-și dă
seama... Când te-ai
întors la castelul
Wenthaven, ți-ai
înfruntat soarta cu

îndrăzneală. Dar pe măsură ce trecea timpul, te-ai conformat din ce în ce mai mult la regulile societății și... – dacă-mi îngădui – aș spune c-ai devenit neinteresantă.

Își flutură mâna, împrôșcând cu apă în toate părțile.

— Dovadă cererile în

căsătorie pe care le-ai primit.

— De ce când am venit de la Curte m-ai încurajat să fac tot soiul de lucruri scandaloase?

— Când un câine o ia razna, mai bine-l împuști. Ai fost complet dezonorată, așa că ori te spânzuri, ori încerci să-

ți dregi proasta
reputație – e tot una.
Voiai s-arăți tuturor că
puțin îți pasă, iar eu te-
am ajutat.

— Deși prin asta îmi
faceai și mai mult rău?

— Mai mult rău?
repetă el, aplecându-se
spre Marian, aproape să-
i atingă fruntea cu

fruntea lui. Ți-aduci
aminte cum la vârsta de
cinci ani te-am trimis s-
o slujești pe lady
Elizabeth? Mai știi ce
sfat ți-am dat cu o
noapte înainte de
plecare?

Marian îl privi în
ochi, părându-i-se că
bariera timpului s-a

șters și că se afla din nou
în fața contelui,
îngrozită că trebuia să
plece de acasă, încă și
mai îngrozită să-i
mărturisească tatălui ei,
și agățându-se de gândul
că, dacă-i făcea pe plac,
el va fi mulțumit și-o va
aduce înapoi. Cum să fi
uitat?

— Sigur că-mi
amintesc. Mi-ai spus să
mă străduiesc să
mulțumesc pe toată
lumea, să observ
greșelile stăpânei mele și
s-o povățuiesc de bine,
iar dacă nu va pleca
urechea, să-i arăt
credință și să-mi asum
întreaga răspundere

pentru urmări.

— Era un sfat bun?

— Da, răspunse Marian fără ezitare.

— Ei, acum am să-ți mai dau unul. Niciodată să nu-ți ceri iertare pentru greșelile din trecut. Niciodată să nu explici și nici să nu-ți arăți regretul că ești așa

cum ești. Ești fiica mea,
și reprezinți o forță în
țara noastră.

Se trase înapoi,
întorcându-se la treaba
lui.

— Să nu uiți asta cât
 trăiești.

Marian simți aceeași
teamă ca în copilărie.
încerca să înțeleagă niște

lucruri care-o depășeau.

— Tânărul... tânărul acela nu trebuie scăpat din ochi, zise contele.

— Cine?.. Ah, Harbottle? Nu cred.

Wenthaven o scoase pe Honey din apa murdară.

— L-ai ucis?

— Nu. L-am lovit cu

piciorul...

— Ce lipsă de
imaginație!

— ...în gât.

— Ei, așa mai merge.

— Dar tocmai atunci
a apărut sir Griffith, care
mi-a spus că nu aveam
de ce să-mi fac griji.

— Sir Griffith ap
Powel?

Fără voie își încleșta degetele pe gâtul cățelușei, care latră de durere. Wenthaven o mângâie și începu s-o clătească.

— Powel e un adevărat cavaler.

Marianei nu-i plăcu tonul pe care vorbise tatăl ei. în gura lui

vorbele sunaseră a
insultă.

— Ca o simplă
curiozitate, pot să te
întreb de ce l-ai dus în
turn?

Contele remarcă în
sinea lui că Marian nu se
pricepea la fel de bine să
jongleze cu adevărul. O
văzu cum șovăie și

înțelese că a căpătat un
avantaj asupra ei.
Întreaga conversație
fusesse pentru el o
revelație a propriei
incompetențe. Îl crezuse
pe Harbottle prea
dobitoc ca să aibă vreo
inițiativă, dar îi
subestimase orgoliul și
virilitatea. Trebuia să se

ocupe neapărat de el.

Își subestimase și fiica.

Într-o viață de om cunoscuse regi, curteni și oameni simpli, însă nu întâlnise pe nimeni care să aibă măcar jumătate din inteligenta și capacitatea lui de-a țese intrigi. Dar fiica sa

– ei bine, ea era grozav de iute la minte. Ceea ce contele luase drept prostie nu fusese decât naivitate. Dacă se ocupa de ea așa cum trebuie, o putea ușor aduce la nivelul lui.

Constatarea ar fi trebuit să-l alarmeze. Totuși, contele se simțea

mândru — lucru neobișnuit pentru unul ca el. Acum voia să afle ce-i în mintea Marianeii, ca să înțeleagă ce sentimente nutrea față de Griffith ap Powel. Ezitarea ei îl umplu de mulțumire.

— Aăă... păi... voia o cameră unde să poată

vorbi fără să tragă
nimeni cu urechea.

— Și mă rog cum a
descoperit că cineva
trage cu urechea?

— Nu știu, ridică ea
din umeri. Habar n-am.
Tot ce știu e că
servitorul lui mi-a pus
întrebări despre spionii
tăi. Probabil că și regele

Henry e la curent cu asta, de nu cumva spionii lui îi spionează pe ai tăi.

Era o idee demnă de reținut. E drept, cam tristă, însă merita analizată. Dar contele încă nu terminase discuția cu Marian.

— De ce te-ai dus în

camera lui Powel în
crucea nopții?

Era limpede că
Marianei nu-i convenea
întrebarea, totuși
răspunse fără ezitare.

— Am fost ca să-mi
iau banii.

— Desigur.

N-o credea, dar asta
nu avea nici un fel de

importantă.

— Îți repet prima întrebare. De ce l-ai dus în camera din turn?

— Nu înțeleg la ce te referi.

Parase bine, dar contele îi străpunse defensiva.

— Mai nou, e amantul tău?

— Nu.

Obişnuit cu rolul de anchetator, Wenthaven o fixă cu o privire acuzatoare.

— L-ai dus în turn ca să-ţi faci de cap cu el fără ştirea mea.

Văzând-o că răsufală uşurată, îl încercă acelaşi sentiment de

mândrie.

— Nu. Sir Griffith e arțăgos, prost crescut, ba pe deasupra și urât. Mă socotește o târfă și mă disprețuiește pentru purtările mele ușurate. De la nașterea lui Lionel, nu m-a atins nici un bărbat. De ce crezi că m-aș fi lăsat sedusă

tocmai de el?

Wenthaven se
minună ce bine învățase
Marian arta
prefăcătoriei cât timp
rămăsese la Curte.
Făcuse cumva o pasiune
pentru acest Griffith ap
Powel? Wenthaven
înțelegea mai bine ca
oricine că dragostea e

oarbă. Luă apă în căușul palmei și-o turnă pe urechile lui Honey.

— Mama ta nu era nici din cale-afară de frumoasă, nici din cale-afară de interesantă, dar am iubit-o pătimaș, chiar și după ce m-am însurat cu ea. Chiar și-acum, când se întâmplă

să întâlnesc o femeie
care-i seamănă... dar nu,
nimeni nu-i ca ea.

Aşa cum prevăzuse,
Marian surâdea
înduioşată.

— Vrei să spui că ai
plâns mult după ce-a
murit mama?

Ceva îl îndemnă să-i
spună adevărul, pe un

ton neutru, menit să-i ascundă rana încă vie după aproape douăzeci de ani.

— Dac-aș putea, aș face una cu pământul turnul care-a ucis-o.

— Ar fi cam greu, dar nu și imposibil. De ce zici că nu poți?

— Ea n-ar fi de acord.

Cândva chiar luasem această hotărâre, dar când m-am dus în turn, ca să explic lucrătorilor ce aveau de făcut, ea...

Își aminti foșnetul de mătase... parfumul de trandafiri... Se răsucise brusc în loc și... nimic. Își apăsă mâna udă pe frunte, apoi o cufundă

din nou în apă.

— De-atunci n-am mai călcat pe-acolo. Nu-i cine știe ce plăcere să te știi dirijat dintr-un mormânt. Oricum, nu de o femeie care, cât timp trăia, avea atât de puține de spus.

— Crezi că te dezaprobă?

— Mama ta era o făptură curată la suflet.

Îl înfuria constatarea că, chiar și după atâta timp, tot îi ducea dorul.

— Niciodată n-a fost de acord cu apucăturile mele, cu vicleșugurile prin care îmi adunam informații. Nu-i plăceau oamenii pe care-i aveam

în jurul meu.

Nu îndrăznea să-și privească- fiica drept în față, dar, trăgând cu coada ochiului, o văzu că-și recăpătase încrederea, își adună tot curajul, pregătindu-se să înfrunte alte întrebări privitoare la fosta lui soție.

Dar Marian voia să afle un singur lucru:

— De ce-i ții în jurul tău pe toți indivizii ăștia?

— Care indivizi?

— Maimuțoii ăștia...

Caricatura asta de suită... Netrebnicii care-ți dau târcoale, pândind să înșface un ciolan la

masa ta. Până și câinii
au mai multă demnitate.

— Chiar tu ai spus.
Sunt niște netrebnici.
Părea că savurează
cuvântul.

— Dacă eu nu i-aș
primi la masa mea, cine
crezi c-ar face-o?

— Ar trebui să-și
găsească și ei un rost.

— Cum? Cei mai mulți sunt nobili și nu se pricep la nimic. Cei tineri mai știu să lupte într-un turnir, să recite vreo poezie de două parale, să încalece un cal – ba unul chiar știe să spună liturghia. A fost preot și era menit unei înalte funcții bisericești,

până când l-a prins
episcopul pipăind-o pe
fie-sa.

Wenthaven o privi cu
ochi rotunzi de mânie.

— N-au intuiție
politică.

— Dar femeile?

— Ah, niște biete
scăpătateP

Suflă ca să-și alunge

de pe frunte o şuviță
argintie.

— Cine le-ar plăti
doar ca să dea cu acul și
cu gura? Sărmanele
depind numai și numai
de mine.

— Și asta te face să te
simți puternic.

El îi aruncă o privire
piezișă.

— Bine gândit, draga mea.

— Dar la ce-ți trebuie atâta putere?

— Chiar vrei să știi de ce?

— Da... Cred că da.

Contele plescăi din limbă și se strădui să rămână cât mai calm.

— E pentru prima

oară că te arăți
interesată de mine și de
soarta mea. Mărturisesc
că mă simt măgulit.

Marian avu
înțelepciunea să nu
spună nimic.
Wenthaven îi răsplăti
gestul cu o amintire din
trecut.

— În tinerețe și eu

am fost un netrebnic.

Luă cățelușa în brațe,
adresându-se
îngrijitorului:

— Mă ocup eu de
Honey. Apoi se întoarse
către Marian: Eram ruda
săracă a familiei
Woodville, care pe
vremea aceea nu
deveniseră neamuri cu

regele. Când Elizabeth
Woodville s-a măritat cu
regele Edward, făcându-i
o droaie de copii – între
care și stăpâna ta,
Elizabeth de York –
lucrurile s-au schimbat.
Verișoara Elizabeth
Woodville – acum
regina văduvă a Angliei
– i-a cerut regelui

Edward să-mi acorde un titlu, apoi mi-a găsit o moștenitoare bogată, și așa m-am însurat.

— E vorba de mama?

— Da.

Arătă spre o grămadă de cârpe uscate, adăugând:

— Dă-mi, te rog, ștergarul de colo.

Marian se supuse.

— Cum a văzut ea
căsătoria ăsta?

El surâse sceptic.

— Mama ta nu era o
femeie prea lesne de
înțeles.

— Te-a iubit?

— În aristocrație nu
există iubire.

— Atunci să te întreb

altfel: tu ai iubit-o?

Contele o privi, remarcându-i picioarele lungi și zvelte și conturul mândru al bărbiei. Pentru prima oară în viață dezvăluise prea mult din ce gândea, și Marian credea că are un avantaj asupra lui. Își închipuia că-l putea

insulta nepedepsită.
Răspunse cu glas de
gheață:

— Nu-s atât de josnic
pe cât crezi, Marian. În
orice caz, eu n-am venit
sub acoperișul părintesc
cu un bastard în brațe,
cerând tatălui meu să-
mi ofere adăpost.

Marian tresări de

parcă ar fi primit o palmă în plin obraz.

— Niciodată nu mi-ai făcut reproșuri.

— Reproșuri? Pentru ce? Pentru că mi-ai înșelat speranțele? Pentru că ți-ai bătut joc de șansa pe care ți-o cumpărasem cu bani grei?

Marian se aplecă pe deasupra câinelui, punându-și mâna pe brațul tatălui ei.

— Am făcut ceea ce mi-ai cerut să fac.

Cu un mârâit, Honey se repezi asupra ei. Wenthaven o apucă de ceafă, iar Marian scoase un țipăt și se rostogoli

pe spate, în iarbă. Honey lătra furioasă, zbatându-se să scape din strânsoare, ca să-și apere stăpânul. Contele se lupta s-o rețină, mânios pe Marian, care-o stârnise, și pe sine însuși, că se lăsase antrenat într-o astfel de discuție.

Ar fi trebuit să
asmută câinele s-o sfâșie
pe Marian. Asta i-ar fi
dat o lecție
binemeritată, lăsându-i
și niște urme care-ar fi
ținut la distanță pe
Harbottle și pe Griffith.
Pe toți cei cu care-și
făcuse ea de cap.

Totuși, instinctiv,

lupta să potolească
animalul.

Nu voia ca Marian să
sângereze. Nu voia s-o
vadă suferind.

— Dracu' s-o ia de
cătea! țipă Marian, cu
ochii la colții ascuțiți ai
animalului. Ce i-a venit
așa, deodată?

Wenthaven potoli

câinele, care se culcă la pământ, continuând să mârâie.

— A vrut să mă apere.

— Doar n-aveam de gând să te mușc! se răsti Marian, sărind în picioare și scuturându-și hainele pline de iarbă și noroi. Honey nu m-a

plăcut niciodată.

— Bineînțeles că nu. Honey e cățeaua cea mai importantă din haită și reacționează la tot ce-i amenință domeniul.

— Bine, dar n-am amenințat-o! protestă fata.

— Eu știu, însă nu văd cum o convingi pe

Honey.

O bătu ușor pe obraz.

— Îți cunoaște
mirosul. La urma urmei
– adăugă cu un zâmbet
larg – la castel tu ești
căteaua cea mai
importantă.

Capitolul 7

Lionel se foi pe umerii lui Griffith și tânărul îl ajută să se așeze mai bine, deși cu gândul în altă parte. Cum altfel, când discuția avută eu mercenarii velși, îndeosebi cu căpitanul

lor viteaz și brăzdat de cicatrici, se dovedise mult mai interesantă decât și-at fi închipuit?

Lionel se foi din nou, trăgându-l zdravăn de păr.

— Ei, puștiule! îl certă Griffith, dându-l jos de pe umeri. Ce te-a apucat?

Copilul râse vesel, arătând spre gardul dincolo de care se aflau cuștile câinilor. Privirea lui Griffith se opri asupra tânărului înalt și grațios care tocmai închidea poarta.

Numai că nu era un băiat, ci o fată. Straiele bărbătești îi veneau atât

de bine, încât în prima clipă Griffith n-o recunoscuse.

Marian.

Mercenarii erau de aceeași părere cu Griffith. Unul din ei, Cledwyn, râse arătându-și dinții sparți și spuse în velșă:

— Fiica aia zurlie a

contelui! Mi-am pus în minte să-i fac și eu o vizită într-o noapte.

Griffith îl apucă de tunica soioasă și lungă până la genunchi – singura pe care o avea, de altfel – și-l trase lângă el, apoi, privindu-l în ochi, îi spuse tot în velșă:

— În locul tău m-aș
mai gândi, dacă nu vrei
să-ți tai limba aia
afurisită.

— Dar ce, întrebă
Cledwyn tremurând, e
sub protecția ta?

— A mea și-a regelui
Henry.

— Henry? Și nu mai
pot eu de frica lui!

hohoti mercenarul,
repezindu-și două
degete spre ochii lui
Griffith.

Tânărul se feri,
plesnindu-l peste mână.
Cledwyn îl măsură din
cap până în picioare.

— Știi să te lupți, așa-
i?

Fără să se tulbure,

Griffith își descleștă
degetele de pe tunica
murdară a
mercenarului.

— Cum s-a întâmplat
de ți-ai pierdut dinții?

— Am primit o
lovitură de ghioagă
peste față.

Lipsit de dantură,
chipul lui Cledwyn arăta

ca o bucată de lut
frământată între degete:
lovitura îi zdrobise
obrazul de la gură până
la frunte.

— Numai un velș
solid ca mine putea
supraviețui cu rana asta.

Griffith încuviință
din cap.

— Ar fi păcat să ți se

întâmpie încă o dată. Mă
îndoiesc c-ai avea
norocul să scapi cu viață
și a doua oară.

Cledwyn îl cercetă
din ochi pe Griffith, fără
teamă.

— Halal veș, dac-ai
ajuns s-ameninți pe ăi
de-un neam cu tine.

— Halal veș, replică

Griffith, dacă-l trădezi
pe regele Henry.

Cledwyn părea mai
curând surprins decât
supărat.

— Păi din asta câștig
o groază de bani!

Lionel îl trase de
mâncă pe Griffith,
care-l bătu ușurel pe
creștet, răspunzând lui

Cledwyn:

— Asta nu-i o scuză
pentru trădare.

— Banii-s o scuză
pentru tot.

Văzând că i se ivise
prilejul de a-l provoca pe
Griffith, Cledwyn rânji
batjocoritor:

— Mai ales când
Henry își aduce aminte

că e velș numai atunci
când simte că i se
clatină tronul sub fund!
Pe urmă face toate
porcăriile în țara lui de
baștină.

Suspînul lui nu-l
impresiona pe Griffith
câtuși de puțin.

— Nu dau doi bani
pe dragostea ta pentru

Țara Galilor.

Lionel îl trase din nou de mânecă, dar Griffith se smulse din mâna lui.

— Dacă toți velșii ar gândi ca tine și s-ar lăsa plătiți de un lord ambițios, care se întinde mai mult decât îi e plapuma, atunci Henry ar avea destule motive

să-și trădeze țara de
baștină, nu crezi?

Cledwyn ridică glasul.

— Nu-ți mai bate
gura de pomană, că tot
nu mă convingi, rahat
cu ochi ce ești!

Griffith îl trase pe
Lionel departe de
piciorul păros al
mercenarului, chiar în

clipa când palma lui
Cledwyn cobora
năprasnic spre creștetul
lui.

— M-a mușcat! țipă
velșul, repezindu-se să-l
prindă pe Lionel.
Bastardul ăsta idiot m-a
mușcat de picior!

Griffith avea mâinile
ocupate, astfel încât îi

arse lui Cledwyn o lovitură de picior în testicule, cu atât mai cumplită cu cât velşul se năpustise asupra lui cu toată greutatea. Cledwyn întinse braţele în lături şi înlemni pe loc, ca o păpuşă de cârpe atârănând de-un laţ. Brusc, se ghemui la

pământ, în aclamațiile
tovarășilor lui.

Tânărul cavaler nu
luă în seamă strigătele
lor admirative, convins
că ovațiile ar fi fost exact
aceleași dacă în locul lui
Cledwyn ar fi zăcut el.
Se întoarse către
nemernicul încovrigat
de durere și-i spuse:

— Te-am prevenit să-
ți ții gura.

— Mama! țipă Lionel,
arătând spre castel.
Mama!

Griffith îl privi, uluit
la culme.

— Poți să vorbești!

— Și încă foarte
limpede, comentă unul
dintre mercenari.

— Probabil c-a făcut
niscaiva exerciții de unul
singur, agăugă un altul.

Griffith zâmbi larg,
mândru ca un tată.

— E primul cuvânt pe
care-l rostește, și mi-a
fost adresat mie.

— Mama! strigă
Lionel.

Griffith se uită în

direcția în care arătase
puștiul, dar Marian
dispăruse.

— Unde oare s-a dus?

Socotind probabil că
vorbise îndeajuns,
Lionel se mulțumi să
arate cu degetul. Griffith
îl luă în brațe și porni
grăbit prin livadă, în
căutarea Marianeii. O

ajunse din urmă chiar
când intra pe poarta
căsuței. Ar fi vrut s-o
cheme pe nume, dar ea
se furișa cu atâta băgare
de seamă, încât tânărul
renunță să-și facă
simțită prezența. Până și
Lionel părea să fi ghicit
dorința mamei lui de-a
trece neobservată,

pentru că se abținu s-o strige cu glăsciorul lui ascuțit și pătrunzător.

Marian ocoli căsuța și se strecură către zidul castelului.

Porni în direcția pâlcului de copaci și, spre nemulțumirea lui Griffith, dispăru în lăstăriș. Tânărul își lungi

gâtul, încercând s-o
zărească, dar fata
continua să rămână
ascunsă privirii lui.
Oricât se străduia, îi era
cu neputință s-o
descopere. Înțelegea
acum de ce fata își
alesese tocmai acest loc
pentru a-i încredința
taina ei.

Când Marian reapăru
dintre copaci, Griffith se
trase înapoi, ferindu-se
să fie văzut.

Nu-i plăcea că trebuie
să se ascundă. Nu așa
proceda un cavaler
cinstit, dar Griffith
descoperise că atunci
când ai de-a face cu
fiarele sălbatice, cu regii

și femeile, un strop de
șiretenie era cât se poate
de binevenit.

Cu Lionel în brațe,
Griffith înainta de-a
lungul zidului, care-și
așternea umbra asupra
pâlcului de copaci. Se
lipi de pietre, ca să se
ferească de eventualii
spioni de la ferestre,

înfășurându-se în
mantia neagră, pentru a
nu fi recunoscut.

Copăceii arătau exact
la fel ca în urmă cu
câteva ceasuri, numai că
soarele nu mai ajungea
până la ei. Acum locul
nu mai era idilic, ci
misterios, prielnic
ascunderii unor taine.

Aceiași copaci, același hamac și totuși... ceva se schimbase.

— Mama... șopti Lionel, arătând undeva, într-o parte. Griffith scrută lăstărișul dintre copaci, dar nu zări nimic. Copilul îi apucă obrazul cu amândouă palmele, întorcându-l cu

fața spre el și, privindu-l
în ochi, rosti rar:

— Mama.

— Văd că ești de
partea mea, râse
Griffith.

Înaintând printre
copaci, ajunse la locul
spre care îl îndemna
Lionel. Aici văzu o
movilită de pământ

proaspăt, probabil o
groapă săpată și
astupată în grabă.
Griffith îl așeză pe
Lionel în hamac și
începu să dea pământul
la o parte, până ce mâna
lui întâlni o cutioară
neagră și lucioasă.

Cutia era goală.

— De ce te îmbraci
aşa urât?

Întrebarea Marianei
rupse tăcerea adâncă,
dar nimeni dintre cei
din turn nu păru să-i
dea atenție. Cecily nu
făcu nici o mișcare,
preferând să rămână în
continuare lângă foc, cu

brațele înlănțuite în jurul mijlocului. Lionel stătea lângă ea, pe o pătură, sugându-și fericit un deget. Art și Griffith, călare pe o bancă de lemnjucau șah, bând bere și mormăind într-o limbă de neînțeles pentru Marian.

Fata își zise că poate

doar visase că pusese o
întrebare. Vorbi din
nou, de astă dată
ceva'mai tare:

— Griffith ap Powel?
De ce te îmbraci așa
urât?

Griffith ridică
fruntea.

— Cu mine vorbeai?

— Dar ce, nu te

cheamă Griffith ap
Powel? se răsti
exasperată Marian. Și nu
ești singurul din
încăperea asta care
poartă asemenea
veșminte îngrozitoare?

Griffith se uită, pe
rând, la toți cei de față,
apoi privirea i se opri
asupra Marianeii. Fata își

netezi corsajul strâmt al
uneia din rochiile
trimise de tatăl ei.
Regreta că poalele nu
erau destul de lungi ca
să-i acopere gleznelor, și
că nu purta un văl, ca
să-i ascundă expresia
feței.

Își prinse la loc câteva
șuvițe răzlețe și-și aținti

privirea, cu curaj, asupra tunicii urâte și cafenii pe care Griffith o purta peste cămașa de in.

— De cincizeci de ani nu se mai poartă tunicile astea. Arăți de parcă te-ai fi tăvălit prin noroi.

Griffith își privi tunică, câtuși de puțin

afectat.

— E o culoare foarte portivită când urmărești vânatul prin pădure. Și, la urma-urmei, ce importanță are dacă-i demodată? Eu nu-s păun, ca să-mi arăt penele lucitoare când vreau să-mi găsesc perechea.

Și, considerând
subiectul încheiat, își
îndreaptă atenția spre
tabla de șah.

Fusese o seară
ciudată.

Când Marian se
întorsese în turn – așa
cum fusese înțelegerea –
n-o găsisese aici decât pe
Cecily, care sărea

însăimântată ori de
câte ori trosnea sau
scârțâia vreo scândură,
bolborosind ceva despre
spiritul rău-voitor al
contesei de Wenthaven.
Dar cum se pare că se
temea mai mult de Art,
rămăsese fără să
crâcnească.

Marian își dusesese

rochiile trimise de tatăl ei în cămăruța din turn, unde ascunsese și comoara dezgropată din crângul din spatele căsuței. Când Griffith se întoarse împreună cu Lionel, o găsi îngenunchiată în fața șemineului, gata să aprindă focul.

Ar fi vrut să dea o replică usturătoare cât privea supunerea ei la poruncile lui Griffith. Dar văzând cu câtă tandrețe îl strângea la piept pe băiețel velșul cel uriaș, își înghițise vorbele. Mai apoi se bucurase că-și ținuse gura, pentru că Griffith

nu părea în toane bune.
De fapt, rămăsese tot
timpul posomorât și
tăcut, astfel încât la
sosirea lui Art Marian
sărise în sus de bucurie.

Dar chiar și veselul
Art arăta obosit și fără
chef de vorbă.

Își închipuise că în
cursul serii tensiunea

adunată între ea și Griffith va exploda în vreun fel. Dar velșul nu-i dăduse nici o atenție și Marian continuase să-și vadă de treburi, lungind tivul celorlalte rochii primite de la Wenthaven.

Înțelegea că nu era rost de ceartă cu Griffith

și o nemulțumea gândul
că tare i-ar fi făcut
plăcere să se
ciondănească puțin cu
el. Nu cumva se purta ca
un copil, care dorea cu
orie preț să atragă
atenția asupra lui?

Dar până și Lionel
tăcea, adâncit în
gândurile lui, iar Marian

nu se simțea prea flatată de comparație.

— Hai, Lionel! zise ea, ridicându-se în picioare. Ai avut o zi obositoare. Mergem la culcare.

De fiecare dată când venea ora de culcare, Lionel își țuguia buzele, bosumflat. De astă dată,

însă, reacția lui fu cu totul alta.

— Nu!

Marian încremeni în locul unde se afla.

Cecily se înecă, apoi începu să tușească.

— Ai spus ceva? îngăimă ea într-un târziu.

— Nu!

— Dragul mamei!
izbucni Marian,
repezindu-se spre Lionel
și îngenunchind pe
pătură, alături de el. Mai
spune o dată.

— Nu, nu, nu!

— Ați auzit? se
adresă ea celorlalți, plină
de mândrie. A rostit
primul cuvânt. Nu!

Zăbovi asupra celor două sunete, de parcă ar fi fost cea mai frumoasă silabă din lume.

— Nu.

Cecily își umezei buzele.

— E... e chiar primul cuvânt? Probabil că mult timp de-acum încolo va repeta numai

asta.

— De fapt... începu
Griffith.

Încântat că i se
acorda atâta atenție,
Lionel îl întrerupse.

— Mama!

Marian simți că-i sare
inima din piept.

Aproape că nu
îndrăznea nici să

respire.

— Mama? repetă ea
în șoaptă.

— Mama! întări
Lionel, ghemuindu-se la
pieptul ei, râzând și
sărutând-o. Mama!

Marian își lăasă capul
pe umărul copilului, cu
ochii scăldați în lacrimi.
Nu-i era rușine de

ceilalți, nu se sfia să fie văzută plângând. Erau lacrimi mult prea prețioase ca să le rețină. Copilașul ei, drăgălașul ei băiețel, rostise primele cuvinte.

— Mai poate spune și altceva? întrebă Cecily, cu un tremur în clas.

Art răspunse pe tonul

filozofic al unui tată cu experiență:

— Vom afla curând.

— Sfinte

Dumnezeule! murmură Cecily.

Marian întinse o mână către ea, fără s-o privească, iar doica i-o strânse cu toată puterea. Marian își ridică obrazul

plâns și zâmbi spre
Cecily, cu ochii
împăienjeniți de lacrimi.

— Scumpa mea
verișoară, tu ai fost
singurul meu sprijin în
toți acești ani. Ce
fericire să ne putem
bucura împreună de-o
asemenea clipă!

— Așa e, încuviință

Cecily. N-aș fi crezut niciodată să mă impresioneze atât de mult o singură silabă.

Marian se ridică în picioare, cu Lionel în brațe. Prin mătasea subțire a rochiei, picioarele lungi se profilau în lumina flăcărilor. De-ar fi fost în

stare să se miște din loc,
Griffith i-ar fi pus lui
Art mâna la ochi. Însă
rămase pe loc, cu un aer
nătâng, fără a îndrăzni
să facă vreo mișcare, în
timp ce Marian își
pregătea fiul de culcare.
Înainte de-a urca scările,
se întoarse către ceilalți:

— Lionel, spune

„noapte bună" lui Griffith și lui Art. Prea uluită de miracolul de adineauri, nu se aștepta ca puștiul să-i dea ascultare.

— Griffith... spuse încet copilul.

Pe chipul Marianei se citea mândrie, dar și neîncredere. Se clătină

pe picioare, de parcă
dintr-o dată Lionel ar fi
fost o povară prea mare
pentru ea.

Pentru prima oară în
viață, Griffith simți că-i
năvălește tot sângele în
obraz. Își drese glasul-și
spuse, voit morocănos:

- Somn ușor, băiete.
- Cred c-ați primit

răspunsul la întrebarea
dacă mai știe și alte
cuvinte, vorbi Art.

Cecily întinse brațele
spre Lionel.

— Îl duc eu la
culcare, *my lady*.

Marian i-l dădu, fără
prea mare tragere de
inimă, și întoarse chipul
ud de lacrimi spre

Griffith și Art.

— Primul lui cuvânt a fost „nu”. Asta înseamnă cumva că are stofă de războinic?

Izbucni în râs și-o luă în sus, pe scări, pe urmele doicii.

Griffith rămase cu ochii la ea până ce dispăru în cămăruța de

deasupra. La urechile lor
răzbăteau sunete vagi.
Lionel scânci un timp,
apoi se lăsă convins să se
culce, obosit după o zi
plină de realizări.
Curând amuți și
murmurul celor două
femei. În tăcerea care se
lăsase, Griffith dădu frâu
liber imaginației –

ocupație neglijată de
atâta timp.

Oare Marian era în
pat? Purta cămașă de
noapte transparentă sau
dormea goală în
așternutul răcoros? Și
atunci...

Se întoarse brusc spre
Art, care se strădui să-și
ascundă privirea

cercetătoare.

— Primul cuvânt al lui Lionel a fost „mama”. L-a rostit azi după-masă. Crezi c-ar trebui să-i spun și ei?

— Dacă ți l-a adresat ție, mai bine nu! răspunse Art scandalizat. Las-o să creadă c-a zis mai întâi

„nu", măcar cuvântu'
ăsta i l-a spus ei!

— Așa gândeam și eu!
mormăi Griffith.

Se frecă pe frunte,
simțind că-i dădea
târcoale o vagă durere
de cap.

— Azi am făcut o
treabă bună.

— Ai discutat cu

mercenarii? întrebă Art.
Atunci ai făcut două
treburi bune.

— Se pregătește o
trădare, murmură
tânărul, cu ochii în
tavan. Și nu știu cine-o
pune la cale.

— În orice caz, nu
Marian! protestă Art la
bănuiala subînțeleasă a

lui Griffith.

— Nu Marian, dar pot să jur că e în legătură și cu ea.

Griffith își puse mâna pe umărul lui Art.

— Hai să facem focul și să ne așezăm sub baldachin, propuse el. Acolo e mai cald și nici nu-i deranjăm cu vorba

pe cei de deasupra.

Art se lăasă pe vine în fața șemineului.

— Adu tu lemnele.

Azi m-am spetit muncind pentru tine.

Surprins de această cerere neobișnuită,

Griffith îi făcu pe plac, punând lemnele la îndemâna lui Art, apoi

se ghemui lângă el.

— E prima oară când te-aud spunând una ca asta.

— Nici n-am crezut vreodată că voi avea prilejul, replică Art, răscolind jarul cu vătraiul. Știai că vădana ara, Jane, a vârât în pământ cinci soți?

— Aha! exclamă Griffith, frecându-și bărbia. Înțeleg... Nu, n-am știut. Câți ai zis, cinci?

— Cinci..

Art arătă spre tăciunii din șemineu.

— Pune lemnul ăla acolo. Cinci. Și cred că am descoperit de ce-au

murit.

— Otravă? Farmece?

— Sfârșeală! I-a stors
de puteri pe toți cinci, și
azi m-a frânt și pe mine.

Neînțelegând
indignarea lui Art,
Griffith întrebă:

— Cu ce? Ai muncit
la rufe?

— Am muncit la ea!

Femeia aia...

Griffith izbucni într-un râs nestăpânit.

— ...își mișcă
șoldurile c-o iuțeală care
te dă gata. N-am întâlnit
așa ceva de când sunt!

Îl fulgeră pe Griffith
cu o privire furioasă.

— Și-am cunoscut
destule la viața mea!

— Nu credeam s-apuc ziua asta! hohoti Griffith.

— A fost cât pe-acisă-mi dau duhu'!

— Măcar mureai-fericit!

— Da, da' tu n-ai mai fi avut parte de ce-am aflat io, cu sacrificiu' lu' „Jack-cel-fără-de-frică”!

mârâi Art.

Griffith deveni brusc
serios.

— Țe-ascult.

— În cursu' iernii, la
castel au început să se-
adune mercenari, în
mare parte străini de
aste locuri și puși pe
rele.

Art ațâța focul cu

foalele, clipind des din cauza fumului.

— Vecinii lu' Wenthaven s-au cam înspăimântat. Se temeau să nu se iște vreo luptă prin apropiere, care să-i șteargă de pe fața pământului! Da' tre' să știi că-i mai rău de-atât. Țștia-s oameni ai dracu',

cu ochii numa' după jaf
și tâlhărie. De multe ori
au dat noaptea câte o
raită prin sat, au violat
femei, au omorât
prunci, au dat foc la
case...

Griffith își aminti
chipul sălbatic al lui
Cledwyn și hotărârea lui
de a-i face o vizită

Marianei. Se aplecă spre foc, murmurând:

— Sfinte Dewi...

— Patru familii au rămas fără adăpost. Wenthaven a plătit pagubele, și după asta și-a ținut din scurt mercenarii, da'...

Griffith se descălță și-și puse pantofii aproape

de foc.

— Știe cumva văduva
ta de ce-s aici?

— Nu, da' io cred c-
am ghicit.

Art privea țintă
flăcările, de parcă acolo
ar fi văzut scris adevărul
lui Dumnezeu.

— Conteale vrea să se
alăture rebelilor

irlandezi de care mi-ai vorbit.

— Lui Warwick? Trădătorul ăla? S-ar putea să ai dreptate. Dar lady Marian ascunde niște taine și pun prinsoare că de-aia se teme Henry.

— Vrei să zici că taina ei e motivu' pentru

care-a strâns armată
Wenthaven?

— Nu știu. Nu știu
decât ce-am văzut cu
ochii mei. Îi făcu semn
lui Art și amândoi se
cocoțară, în patul cu
baldachin. Trăgându-l
mai aproape pe bătrânul
slujitor, Griffith îi
murmură la ureche:

— Ce-ai zice dacă Lionel ar fi de os regesc?

Deși experiența îl învățase pe Art să nu-și trădeze sentimentele, totuși nu-și putu stăpâni o tresărire.

— Nu poate fi vorba de prinții care-au dispărut în Turnul Londrei. Erau prea

tineri. Nu cumva regele Edward? Că tare-a fost destrăbălat!

— Chiar dacă Edward ar fi murit în timp ce-l zămislea pe Lionel, puștiul tot ar fi trebuit să aibă cel puțin trei ani.

Art își umezi buzele cu limba și rosti în șoaptă numele la care se

gândiseră amândoi.

— Richard?

Griffith nu-i
răspunse, continuând
să-1 fixeze cu privirea.
Chipul lui Art oglindea
sentimente amestecate,
de la uimire la
îngrijorare.

— Bine, dar dacă
taică-său e Richard, de

ce-l ascunde Marian?
izbucni bătrânul într-un
târziu.

— Pentru putere? Sau
poate pentru bani? îşi
dădu Griffith cu părerea.
Cine ştie dacă n-a sperat
să fie regină când a
murit soţia lui Richard!

Art sări în picioare,
strângând furios din

pumni.

— Uneori tare mi-ar place să-ți pocesc mutra. Numa' un dobitoc ar bănui-o pe lady Marian de-aşa o faptă! E cea mai dulce fată din câte-am cunoscut.

— Dulce? chicoti Griffith.

Art îi făcu semn să

vorbească mai încet.

— Dulce? repetă tânăru în șoaptă. E ultimul lucru pe care l-aș spune despre Marian. În rest, să știi că-ți dau dreptate. Când mi-a spart nasul, a zis ceva. Poate că durerea mi-a întunecat mințile, sau poate – cum spui tu –

„am fost un dobitoc" și nu mi-am dat seama cât era de important.

— Ei, așa mai merge! se liniști Art.

— Mi-a mărturisit că lady Elizabeth a sacrificat tot ce-avea mai scump, ca să-și salveze frații din ghearele lui Richard.

Griffith își scoase tunică, aruncând-o la piciorul patului.

— Să știi că are dreptate, zise Art, cu ochii la haina cafenie de postav. Zău că-i urâtă.

— Atunci de mâine am să-mi pun niște veșminte de-am să vă iau ochii, replică

tânărul.

Se dezbracă de cămașă, apoi de pantaloni. Tremurând în pielea goală, își trase o pătură pe umeri și se vârî în așternut.

— Asta explică și purtările Elizabethiei la curtea lui Richard.

— Și tu, care erai

convins că Elizabeth e o ticăloasă fără seamăn! îl dojeni Art.

— Recunosc c-am greșit.

Griffith se simțea bine în așternutul rece, pentru că astfel rămânea cu mintea trează, lucru de care avea mare nevoie. Era un luptător:

fire simplă și aspră. De cele mai multe ori nu reușea să se descurce în păienjenișul de intrigi de la Curte și se temea că firul pe care tocmai îl descoperiseră duce către moarte – a lui, a lui Art, a Mariane și-a lui Lionel. Era necesar să fie cât se poate de prudent.

Răspunderea pe care și-o asumase îi apăsa greu pe umeri dar, în același timp, îl și îndemna la acțiune.

— Totuși, Henric a prins drag de Elizabeth și pare s-o socotească mai presus de orice altă femeie. Regele nu-i prost, și...

— Atunci, crezi că lady Marian a sacrificat totu' de dragu' tinerei prințese?

— Îi poartă o credință fără margini, se văzu silit să recunoască Griffith.

— Și-n plus, e și vitează. Va să zică, regele nostru Richard al

III-lea i-a ucis pe prinți,
apoi s-a folosit de sora
lor ca să câștige
respectu' supușilor,
lăsând-o să creadă pe
prima domnișoară de
onoare că cei doi frați
puteau fi salvați dacă ea
își sacrifica fecioria în
patu' lui?

De regulă, Griffith

aprecia descrierile
sugestive ale bătrânului,
dar de data asta i se
părură greu de suportat.
Cel puțin privitor la
Marian. Gândul că
Richard o șantajase sau
o violase îl scotea din
minți.

— E o presupunere
pe care trebuie s-o avem

în vedere.

— Și asta în timp ce nevastă-sa trăgea să moară! pufni Art, simțind că i se face greață. Mi se întoarce stomacu' pe dos.

— Poate de asta ne-a și trimis Henry s-avem grijă de lady Marian și de fiul ei.

Art se sculă din pat,
ca să ia ulciorul de bere
și două căni.

— Crezi că Henry are
de gând să-1 ucidă pe
copilașu' ăsta? întrebă
el, în timp ce amândoi
sorbeau încet băutura.

— Richard a avut și
alți copii din flori, iar
Henry nu s-a atins de

nici unul.

Art se uită fix la Griffith, care se văzu silit să adauge:

— E drept că nici nu s-a purtat prea blând cu ei.

— La dracu', Griffith, mie nu-mi miroase a bine. Toate se potrivesc la fix. Lady Marian are

un copil cu Richard,
Wenthaven află tot și-și
dă seama că i s-a ivit un
prilej de-a fi regent...

Art își goli cana
dintr-o înghițitură.

— ...asta dacă
reușește să-l suie pe
Lionel pe tron.

— Deci Wenthaven
tocmește, mercenari și

uneltește împreună cu irlandezii să-l detroneze pe Henry.

Griffith mai sorbi câteva înghițituri de bere, apoi îi întinse cana lui Art.

— Sau poate vrea numai să se folosească de revoltă ca să-și ascundă propriile

intrigi.

— Între timp, Henry află cine-i tatăl băiatului, prinde de veste ce urzește Wenthaven și ne trimite s-avem grijă de Marian și Lionel, deși, la o adică, ne va da poruncă să ucidem copilu'.

—: Eu n-aș putea să

omor un copil – și
Henric știe asta foarte
bine. Aici se încurcă
treaba, se înverșuna
Griffith, lovindu-și iritat
palma cu pumnul. De ce
oare nu mi-a împărtășit
Henry temerile sale? E
ceva care ne scapă.

Deodată auziră un
pas ușor. Se uitară

repede în jur, cu
pumnalele trase afară
din teacă.

În capul scării stătea
Marian.

— Puneți cuțitele
deoparte. N-am să vă fac
nici un rău. Vorbise cu
glas hotărât, dar trupul
ei zvelt se clătina ca o
salcie în bătaia vântului.

Purta aceeași rochie transparentă, dar își pusese un șal de lână pe umeri.

Griffith își stăpâni imboldul de-a se răsti la ea și aruncă o privire rapidă către Art. Amândoi își vârâră pumnalele în teacă și zâmbiră cu aceeași voită

inocență, ca doi
băiețandri prinși asupra
faptului.

— Ne-ai speriat,
fetițo! zise Art.

— Iar noi am cedat
unor deprinderi mai
vechi, expli Griffith,
bătând ușor cu palma în
perna sub care-și
ascunsese pumnalul.

— V-am auzit
vorbind și-am crezut...

Făcu vreo câțiva pași,
în picioarele goale, pe
podeaua rece de
scândură.

— Sigur că ne face
plăcere să stai cu noi!
sări Art, clipind cu
singurul său ochi.

Efectul era atât de

caraghios, încât fata
zâmbi, dar numai
pentru o clipă.

— Ăă... vrei să
continuăm discuția de-
adineauri sau preferi să
vorbim despre altceva?

— N-am înțeles nici
un cuvânt. Vorbeați în
velșă...

— Așa e, încuviință

repede Griffith.

— Tocmai spuneam că berea noastră e mult mai bună decât aia englezească, explică Art, umplând cana lui Griffith și oferindu-i-o Marianei. Da' gustă mai întâi și zi ce crezi.

Marian făcu un pas spre ei, cu ochii țintă la

cană. Art o îndemnă,
râzând, să se apropie.

— Nu poți să-ți dai
cu părerea dacă nu
guști. Da' după ce-ai să
sorbi o gură din berea
noastră velșă ai să
înțelegi de ce la noi
bărbații sunt așa
puternici și femeile așa
frumoase.

Marian mai făcu un pas.

— Bine, dar asta-i bere englezească. Nu știu cum aș putea s-o compar cu a noastră.

Art își arse o palmă peste frunte, de parcă abia atunci și-ar fi dat seama că se afla într-o situație imposibilă.

— Va trebui să vii cu mine în Țara Galilor, și-ți făgăduiesc că n-o să-ți pară rău. Sunt sigur c-o să-ți placă. Avem munți frumoși și sălbatici, deasupra cărora se înalță piscu' Snowdon. Oamenii noștri sunt blânzi și primitivi, cu suflet poetic, gata

oricând să cânte.
Castelu' Powel se ridică
în vârful unei coline,
chiar pe țărmu' stâncos
al Atlanticului, acolo
unde se sparg valurile și
țipă pescărușii. Da, da,
my lady, trebuie să vii cu
noi în Țara Galilor.

Văzând-o cum șovăie,
Griffith fu cât pe-acți să

facă pasul decisiv, dar se stăpâni, de teama urmărilor.

Îi era ușor lui Art s-o ademenească, povestind zâmbitor. Art nu era cu ochii la părul împletit în cozi groase și nici nu-și imagina cum i-ar sta Marianei cu pletele revărsate pe umeri. Nu

și-o închipuia
pieptănându-și pletele
roșii ca para focului. Nu-
i observa degetele
delicate și nu avea în
mintea tabloul arstor
mâini gingașe strângând
la piept un pui de om cu
sânge velș. Art nu-i
privea picioarele lungi și
goale, gândind cum ar fi

să le-simtă încolăcite
peste ale lui în nopțile
reci de iarnă. Art nu visa
la nici una din plăcerile
după care tânjește un
bărbat în căutarea
perechii lui de-o viață.

În schimb, bătrânul
ghicea ce-i în mintea lui
Griffith și era hotărât ca
de data asta să nu-i mai

îngăduie să facă pe nevinovatul.

Marian nu-și dezlipise ochii de cana cu bere. Părea că încremenise în loc, iar Art nu mai avea răbdare să aștepte. Se duse lângă ea și, punându-i în mână cana, o îndemnă părintește:

— Hai fetiço, ia și bea.

— Nu pot, murmură ea. Mi-e foarte frig.

— Ia te uită, da' dârdâi, nu glumă! observă Art, pornind grăbit către foc.

Într-adevăr, îi clănțăneau dinții și tremura din tot corpul,

parcă luptând să-și înfrângă o mare emoție. Griffith o apucă de încheietura mâinii, care zvâcnea în palma lui ca o pasăre speriată. Dar nu era singurul semn de tulburare. Marian își mușcă buzele, se uită în ochii lui, apoi își feri privirea.

Viteaza lui Marian se
temea de ceva!

Aproape fără voie, își
slăbi strânsoarea,
străduindu-se să se arate
blând:

— Ce s-a întâmplat,
iubito? Marian tresări ca
mușcată de șarpe.

— Voiam doar... să...
ah!

Ieșind pe jumătate de sub așternut, Griffith își puse palmele peste ale ei și-i ridică stacana plină la buze, ajutând-o să bea, așa cum făcea și ea cu Lionel.

— Hai, bea! o îndemnă, și Marian se supuse. După ce fata goli cana, tânărul o puse

pe masă și repetă
întrebarea:

— Ce te neliniștește?

Marian își plimbă
privirea pe trupul lui,
așa cum se ghice prin
așternut, pe pieptul
dezgolit, apoi pe chipul
aspru.

— Am... ăă...

copilașul meu dormea și

n-am vrut să-trezesc,
aşa., că... am...

Griffith începea să
înţeleagă, dar o încuraja
să-şi ducă gândul la
capăt.

— De ce voiai să-l
trezeşti?

— N-am vrut,
doream doar să-l țin
puțin în brațe, începu

din nou să tremure și Griffith își dădu seama că nici șalul cel gros de lână nu reușea să-i domolească fiorii. Art veni lângă ei.

— Uite, am înfășurat în cârpe o piatră încălzită în foc. Ți-o pun aici, în mijlocul patului.

Apoi se adresă

Marianei:

— Eu am întâlnire cu văduvioara de la spălătorie, așa că trebuie să plec. Griffith o să-ți poarte de grijă.

Își strecură un picior pe sub pătură și-l pocni zdravăn pe Griffith în genunchi.

— Nu-i așa, Griffith?

— Arthur, nu pleca! îi porunci tânărul, dar Art se făcu nevăzut, fără a-i arunca măcar o privire. Ah, dracu' să te ia! Nădăjduiesc să te stoarcă Jane de vlagă ca pe-o cârpă.

Simți cum mâna Marianei începuse să tremure din nou în

palma lui.

— Ești furios, șopti
ea.

— Nu. Adică nu pe
tine, o liniști Griffith.

Nu îndrăznea să-i
spună să se urce în pat,
să-și încălzească
picioarele pe piatră.
Abia se stăpânea să nu-i
sărute mâna rămasă

prizonieră în palma sa.
Anii întregi de
abstinență îl ațâțau ca o
lovitură de pinteni în
coastele unui cal
nărăvaș, încercă să-și
țină firea, spunându-și
că, la urma urmei, el era
călărețul.

O trase ușurel de
mână, iar Marian șopti:

— Ai dreptate. N-ar fi trebuit să vin. Iartă-mă! Lasă-mă să plec.

— El îi sărută palma deschisă.

— Sunt îngrijorat pentru tine. Zici c-ai avut un coșmar?

Marian nu-i pricepu șiretlicul și-și duse mâna la ochi.

— A fost îngrozitor.
Se făcea că cineva mi-a
dat foc la casă și nu-l
puteam găsi pe Lionel...
Iar când, într-un târziu,
am dat cu ochii de tine,
aveai un pumnal înfipt
în inimă...

Cu mâna liberă,
Griffith îi îndepărtă
degetele de la ochi și

văzu că erau ude de
lacrimi. Pe obraz îi
șiroiau altele și altele. O
apucă de mijloc și-o
trase pe pat, lângă el. Îi
înveli picioarele
înghețate și-i strânse
pătura în jurul trupului,
apoi spuse:

— Stai aici, lângă
mine.

— De ce faci asta?
izbucni ea.

— Ce anume?

— Mă sucești pe
toate părțile, mă urci în
pat cu mâna ta și pe
urmă mă rogi să stau
lângă tine.

Griffith râse cu
blândețe. Îi plăcea să-i
simtă coapsa lipită de a

lui, mai ales că între ei doi se găsea bariera sigură a cearșafului. O îndemnă să se culce pe pernă lângă el, zicând:

— Întinde-te puțin. Am observat că faci numai după cum te taie capul, în schimb pe alții îi ții sub papuc.

— În special când nu-

i vorba de femei, îl
întrerupse ea,
posomorâtă.

— În special când nu-
i vorba de inși slabi de
înger, o corectă Griffith.

Apoi, înainte ca ea să-
i fi putut răspunde, o
întrebă:

— N-ai fost în stare
să-ți ții în brațe

copilașul și-ai venit să mă ții pe mine?

Marian încetă să mai tremure. Se foi, neliniștită. Tot trupul i se crispa. Era temătoare, intimidată, vulnerabilă. Toate fetele știau ce riscă atunci când îndrăzneau să treacă pragul camerei unui

bărbat. Chiar și Marian
descoperise acest adevăr
– dovadă că-l născuse pe
Lionel. Totuși, își
învinsese reținerea și
venise la el.

E drept că de teamă,
dar venise.

Griffith se hotărî să-și
domolească pornirile
vijelioase și să-i ofere

căldura sufletească pe care-o căuta.

Își petrecu brațul pe după umerii ei și-i aplecă ușurel capul culcându-i fruntea pe pieptul lui gol. Marian încercă să se împotrivească, dar el era mai puternic. La fel și dorința ei

— Odihnește-te la
pieptul meu, murmură
tânărul. Marian scoase
un suspin adânc și tot
trupul i se destise.

Griffith îi simțea pe
piele răsufierea
fierbinte. Mâna ei
începu să-i netezească
părul aspru de pe piept.

Griffith zâmbi

bucuros că ea nu-i putea
vedea expresia
triumfătoare.

— Tuturor fetelor le
place să se uite la mine.
Dar numa câteva au avut
prilejul să mă atingă.

Acest fel de-a glumi
era cu totul nou, și
Marian ridică privirea.
Dar tânărul o sili să-și

sprijine iarăși tâmpla
pieptul lui și întrebă:

— Auzi cum îmi bate
inima?

— Da.

— Încă n-a săgetat-o
nimic. E destul de
sănătoasă să...

În aceeași clipă,
Marian îl sărută.

Nu făcuse decât să-i

atingă ușor și nevinovat
pielea cu buzele. Chiar
în dreptul inimii.

Griffith scăpă din
mână frâul calului
năvălaș, care-l călărea...
adică pe *care-l* călărea...

Marian își plecă din
nou fruntea și Griffith
avu senzația că încetase
să respire. Fata îi auzea

bătăile năvalnice ale
inimii, iar Griffith ştia,
dar nu-i mai păsa, că se
trădează. Vrajit de părul
ei ca o flacără, ridică
mâna şi începu să-i
mângâie pletele cu
blândeţe. Degetele
lunecară în jurul urechii,
coborând spre pielea
catifelată a gâtului, apoi

de-a lungul spinării. Iar
și iar...

— Ți-am spus
vreodată că ai un păr
nespus de frumos?

— Nu..

Vorbise atât de încet,
încât Griffith aproape că
n-o auzise. Răsuflarea ei
îi încălzea pieptul.
Închise ochii de plăcere.

— Cât de lung e părul tău când îl lași despletit?

— Până la... ah!

El îi mângâie cu blândețe șoldul, apoi, pe furiș, îi dezlegă panglica, despletindu-i părul.

— Așa gândeam și eu.

— Când îl las liber, aproape mă înfășor în el. Ar trebui să fie mai

lung, dar...

Griffith îi desprinse încet șalul de pe umeri și începu s-o mângâie, simțindu-i pielea caldă prin mătasea transparentă. Ea tăcu, înfiorată.

— Dar? o îndemnă el să continue.

— Când eram mică,

nu puteam suferi
culoarea. Toți râdeau de
mine și mă necăjeau.
Așa că într-o zi am luat
o foarfecă și...

— Ești prea
nestăpănită.

Tânărul se întreabă
cum de avea
neobrăzarea s-o certe
când stăteau culcați în

patul lui, unul în brațele
celuilalt, iar el îi
despletise părul.

— Poate în copilărie.

La cinci ani îmi
cunoșteam deja
îndatoririle și-mi
puteam controla
pornirile nesăbuite. Tata
m-a învățat.

Griffith ar fi vrut s-o

întrebe ce anume o
determinase să intre în
patul celuiilalt bărbat,
dar ştia că întrebarea ar
fi înfuriat-o şi-ar fi
speriat-o, iar el nu dorea
cu nici un chip să
tulbure mica lor
discuţie, din care putea
afla atât de multe. Poate
că din cauza

întunericului, a locului
singuratic și straniu
unde se găseau,
reuşiseră – în sfârșit – să
stea de vorbă.

Nu se răsteau, nici nu
se repezeau unul pe
altul. Pur și simplu
discutau, lucru care-l
umplea de încântare.

— Tatăl tău?

— Da, el m-a pus în slujba Elizabethei și tot el m-a învățat ce datorii aveam față de stăpâna mea.

— Tatăl tău în persoană?

— Bineînțeles, râse ea. Dar te asigur că n-a făcut-o-din motive onorabile, ci numai ca să

sporească averea
familiei. Pe-atunci casa
de York părea sigură și
stabilă. Eu trebuia să mă
fac indispensabilă
Elizabethei și să-i rămân
credincioasă în orice
împrejurări – ceea ce s-a
și întâmplat.

— Pentru binele
familiei?

— Pentru binele Elizabethiei, îl corectă ea. Mă iubea mai mult decât ca pe-o soră.

— Iar tatăl tău nu te iubește deloc.

— Tatăl meu mă iubește atât cât e el în stare să iubească... sau poate deloc.

Tânărul își trecu

degetele prin părul ei, ca un pieptene, și spuse:

— Văd că te resemnezi cu asta.

Marian ridică din umeri.

— Nu poți duce dorul a ceva ce n-ai avut niciodată.

Griffith își aminti ce mult îl iubeau părinții

lui și se întrebă...

Dar sigur că ea avea dreptate. Și nici măcar nu suferea.

— Dacă tata ar fi ținut cât de puțin la mine, nu m-ar fi trimis de-acasă, iar eu n-aș fi avut cum s-o ajut pe Elizabeth.

Clătină ușor din cap.

— Ea chiar că era impulsivă. Pentru iubire ar fi sacrificat orice.

El își apăsă mâna pe umărul Marianei.

— Dar tu, tu ce-ai sacrifica pentru iubire?

De fapt, voise s-o întrebe dacă-și dăruise trupul pentru a o ajuta pe Elizabeth.

Dar fata dăduse
vorbelor lui un sens
mult mai personal.

Marianei nu-i mai era
frig. Picioarele i se
încălziseră de la piatră,
iar trupul absorbise
căldura trupului lui
Griffith. Totuși, începu
din nou să tremure. Se
ridică într-un cot și-l

privi drept în ochi:

— Ce-aș sacrifica eu pentru iubire?

Părea să-i citească gândul și cu fiecare fibră răspundea întrebării lui nerostite.

Griffith ar fi vrut ca ea să i se dăruie, așa cum făcuse și cu alții – poate chiar mai mult.

— Nu pot... șopti Marian.

— Eu n-am să te silesc... răspunse Griffith, continuând s-o privească seducător, uitând de chipul lui aspru și marcat de lupte.

Acel Griffith pe care-l vedea oglindit în ochii ei era ca o icoană frumoasă

și adorată.

— Ar fi o nenorocire.

— Ar fi...

Făcu o pauză, apoi
râse:

— ...minunat!

Ea se supuse și
tânărul simți cum îl
inundă un val de
bucurie. Părul ei
despletit îl învălui într-o

cascadă de culori de toamnă. Marian se aplecă deasupra lui.

Prima dată îi aflase gustul. Acum o savura. Buzele ei întredeschise, obrazul de culoarea piersicii, parfumul de cedru al rochiei ținute mult timp în dulap... Zgomotul ușor al șalului

azvârlit pe podea,
picioarele lungi și zvelte
lepădând rochia de
mătase, părul de pe
pubis, roșu ca focul...

— Dacă aici se află
intrarea în iad,
murmură el, nu mă tem
s-a aleg calea pierzaniei.

Ea râse, uimită și
încântată.

— Și tu ești pe placul meu. Părul negru de pe piept, de pe tot corpul...

Își plimbă o clipă degetele prin şuvițele căzute pe frunte și întreabă:

— Văd că ai părul castaniu închis. Îl vopsești cumva cu zeamă de castane?

— Nu! răspunse Griffith, prea indignat ca să-și amintească de prima lor întâlnire.

Își aminti abia când ea începu să râdă, și o pedepsi cu un sărut care-i coborî de pe buze în sânge, înfiorând-o din cap până în picioare.

Mângâierea lui nu era

savantă. Abia dacă-i atingea, în treacăt, trupul așa cum și-ar fi dorit ea să fie atinsă. La urma urmei, era vorba de o pedeapsă. Dar Marian păru să nu-și dea seama că Griffith încerca s-o păcălească. Țipătul înăbușit în pernă, trupul încordat ca un arc,

dovedeau o inocență pe care primul ei iubit o lăsase neatinsă... Griffith se hotărî s-o facă să uite de celălalt, de parcă acum s-ar fi dăruit pentru întâia oară.

— N-ar trebui... îngăimă ea.

— Să te mângâi și pe spate? Ai dreptate. O

culcă pe burtă și începu
să-și plimbe degetele pe
ceafa ei. Marianei îi
plăceau nespus
mângâierile tânărului,
iar când acesta o
întoarse din nou cu fața
către el, brațele ei îl
înlanțuiră cu putere.
Griffith se lăsă greu
peste trupul fetei,

cuprins de un irezistibil
sentiment de posesie. O
prinse de păr cu
amândouă mâinile,
sînd-o să-l privească în
ochi, și-i șopti:

— Ești a mea.

Ca de obicei, Marian
se feri de un răspuns
direct.

— Numai în clipa

asta.

Altceva voia el să audă. Dorea s-o facă să înțeleagă că flacăra de-acum va arde în sufletul lui întotdeauna. Citi în ochii ei un început de trezire la realitate. Nu mai putea da înapoi. Nu mai era în stare să se stăpânească. O dorea

nebunește, aproape cu disperare. Știa, era convins că o va face să-l dorească la fel de intens. Poate că nu era amantul ideal, dar cu Marian se potrivea perfect.

Ținând-o în brațe, îi spuse aproape autoritar:

— Acum stai cuminte. Am să-ți arăt...

Totul.

Cu un sărut, care-i smulse Marianei un geamăt de plăcere, începu s-o învețe cum trebuia să-l mângâie, până ce fata își uită complet inhibițiile, lăsându-se în voia lui.

Era minunat, simplu și direct. Ea îi căuta

trupul cu mâini
tremurânde, îmbujorată
și uimită, timidă și
extaziată, stârnindu-i
niște senzații cu
adevărat dumnezeiești.
Griffith o învăța ca pe o
fecioară, așa cum
reacționa și Marian.
Până în clipa când
încercă s-o pătrundă.

— Ești foarte strâmtă, murmură el. Foarte strâmtă...

În subconștient îl sâcăia o teamă nelămurită, dar până atunci orice gând lucid fusese înfrânt de dorința pătimasă, înfiorat de plăcere, Griffith lupta din greu să-și păstreze

controlul. O sărută cu pasiune, atingându-i ușor sâni, apoi singurul loc de pe trupul ei pe care-l ocolise până în clipa aceea.

Îl lăsase la urmă, știind că mângâierea finală o va face pe Marian să se abandoneze cu totul.

Fata gemu înăbușit.
Gâfâia, se zvârcolea, se
agăța de el, apoi mușchii
ei îl absorbiră cu totul.

Cel puțin așa își
imagina, dar cu
siguranță că-și pierduse
mințile, pentru că putea
să jure că Marian fusese
fecioară.

Ea gemu din nou, de

durere nu de plăcere, și
Griffith își ridică
fruntea, privind-o drept
în ochi.

Din buzele ei strânse,
din ochii închiși, din
obrazul înlăcrimat,
înțelese adevărul.

*Fusese, într-adevăr,
fecioară.*

Pe toți sfinții, fusese

fecioară!

Capitolul 8

Marian încercă să-și înăbușe un țipăt, dar era prea târziu. Ce făcuse? Sfântă Fecioară, ce făcuse?

Oare el își dăduse seama? Reușise să-i ascundă realitatea?

Deschise pleoapele,

privindu-l drept în ochi.

Griffith era furios. Privirea lui nu era blândă, dar rămăsese arzătoare. Doamne, cât de arzătoare! Deodată, chipul i se luminează de un zâmbet.

— Te-a durut, iubito, dar n-am avut încotro. Acum... acum am să-ți

arăt ce înseamnă
adevărata plăcere.

Când terminară,
patul era cu susul în jos.
Pernele căzuseră,
cerșaful era adunat într-
un colț, păturile
azvârlite cât-colo. În
cameră se făcuse frig,
dar Marian nu-și mai
dădea seama.

Răzbunarea lui Griffith pentru înșelăciunea ei fusese cea făgăduită: adevărata plăcere.

O plăcere aproape insuportabilă.

Marian se simțea ca o oglindă spartă în mii de cioburi. Nu le putea aduna pe toate, ca să redevină cea de la

început. Căuta cu febrilitate vorbe sau gesturi în spatele cărora să se ascundă.

Dar Griffith nu-i lăsa răgaz s-o facă. Se aplecă deasupra ei, mângâind-o pe gât până când ea deschise ochii, și-i zise râzând:

— Și când te gândești

că ani de zile ai stat
călare în şa... degeaba!

Era mulțumit. Marian
era convinsă, deși nu se
pricepea prea bine la
bărbați.

Dovadă
geamătul de extaz și
privirea lui intensă,
chiar și acum, când ea
căuta, grăbită, un capăt
de cearșaf ca să-și

acopere goliciunea.

— Ce vrei să spui?
întrebă Marian, cu glas
tremurat.

El râse din nous un
râs aspru și sălbatic.

— Statul călare nu ți-
a răpit fecioria.

Ea tresări, șocată.

— Știu, vorbi el din
nou, cu glas apăsător.

Marian încercă încă o dată să se învelească, dar el n-o lăasă.

— Mi-e frig, scânci fata.

— Am să te acopăr eu.

Nu se referea la pătură. O trase sub el. Trupul îi ardea, ca și privirea. Marian se luptă

să-și învingă panica,
pregătindu-se să suporte
consecințele propriiei
prostii – nu și pe cele ale
pasiunii.

— Acum să-mi spui
cum ai ajuns să-l ai pe
Lionel, îi ceru Griffith.

Marian își apăsă
degetele pe buze, dar nu
le putu potoli tremurul.

Vorbi, fără a spune de fapt nimic.

— Niciodată nu ți-am spus lucruri importante. Văzând-o cum ocolește subiectul, Griffith se înfurie și-i strivi trupul sub al lui.

— Dar te-ai culcat cu mine. Nici asta nu-i important?

— N-am dreptul să
dezvălui adevărul. M-am
dăruit ție. Nu-mi cere
mai mult.

— Nu mi te-ai dăruit
mie. Mie mi-ai dat
numai trupul, și oricât
ar fi de frumos, nu-i de-
ajuns.

Îi prinse tâmpilele în
mâini și-i murmură la

ureche.

— Eu vreau să știu
ce-i aici, în căpșorul tău.
Vreau să cunosc sufletul
și gândul Marianeii
Wenthaven.

— Nu se poate.
Curând vei pleca, iar eu
voi rămâne aici.

El clătină din cap și
Marian îl întreabă cu

asprime:

— Vrei să spui că nu-i așa?

— Voi rămâne alături de tine atâta timp cât va porunci suveranul meu, regele Henry.

Ea încercă să-l îndepărteze, cu palmele transpirate. Griffith se ridică în capul oaselor.

Trupul lui gol era, într-adevăr, impresionant: mușchii jucau sub pielea bronzată, brăzdată ici-colo de cicatrici vechi și noi. Tânărul o privi lung și de astă dată n-o mai împiedică să se învelească.

Dar dorința de a-și acoperi trupul era tot

atât de puternică
precum aceea de a-l
înțelege pe Griffith. Îl
privi neîncrezătoare și
îngrijorată, șoptind:

— Cum adică, regele
ți-a poruncit să rămâi
lângă mine?

— Am o scrisoare de
la el, prin care-mi cere
să stau aici și să veghez

asupra ta.

Mai bine ar fi plesnit-o peste obraz. Un act de violență ar fi fost mult mai ușor de suportat decât trădarea. Ce prostie făcuse, închipuindu-și că tânărul o ocrotise din iubire.

— Va să zică, ai venit

ca să mă spionezi?

— Am venit ca să
înmânez aurul trimis de
regină pentru fosta ei
domnișoară de onoare.
Pe urmă am primit
poruncă să vă protejez,
pe tine și pe fiul tău.

— Adică să mă
spionezi?

Obrajii ei ardeau de

indignare și durere.

— Așa cum fac slugile tatălui meu?

— Să te protejez!

— E-același lucru!

replică ea, cu ochii în lacrimi. Nu dau doi bani pe protecția asta. Nu dau doi bani pe...

El îi puse mâna la gură, la fel de furios.

— Uite ce e, fetiço!
Cu mine nu te joci! Nu
uita că m-ai mințit din
prima clipă, și
indignarea ta nu-și are
rostul dacă te uiți puțin
la sângele de pe cearșaf.
Nu ești ceea ce vrei să
pari.

— Ba da! se răsti ea,
lovindu-l peste mână.

— Nu ești mama lui Lionel.

— Ba sunt! insistă Marian, aproape cu disperare. El își dădu la o parte șuvițele răzlețe pe obraz.

— Chestia cu nașterea din fecioară s-a petrecut acum o mie cinci sute de ani, așa că

puștiul care doarme în camera de sus nu-i copilul tău.

Frigul din cameră reușise să-i mai răcorească furia, făcând-o să înțeleagă primejdia în care se afla Lionel. Se lăsase sedusă de căldura și blândețea lui Griffith, de mângâierile și vorbele

lui înșelătoare. Se
dăruise unui bărbat în
care crezuse că putea
avea încredere, iar el se
dovedise a fi nedemn.

— Nu știi ce vorbești.

— E cazul să-ți
amintesc că în privința
ta sunt singurul care știe
ce vorbește.

Marian îi strânse

măinile într-ale ei cu disperare.

— Dacă îndrăznești să spui ceva despre mine...

Brusc, el își eliberă mâinile, apucându-le pe-ale ei.

— Ți-am spus că te voi ocroti, așa că, de-aș dezvălui ce știu, v-aș

pune într-o mare
primejdie pe tine și pe
Lionel. Dar ca să te pot
ajuta cu-adevărat,
trebuie să ai încredere
în mine.

Insistența lui o făcu
să-și iasă din minți de
furie.

— Să am încredere în
tine? În tine ? N-am

nevoie de ocrotirea ta.
N-am nevoie să mă
apere o slugă de-a lui
Henry!

— Nici chiar când e
în joc viața lui Lionel?

Marian înlemni cu
gura căscată și Griffith
se aplecă, sărutând-o cu
tandrețe. Prima
izbucnire de mânie se

potolise, alungată de-o rază de rațiune.

— Ai nevoie de ajutor, iubito, fie că recunoști sau nu. Tatăl tău pune ceva la cale.

Ea îl privi alarmată.

— Ce vrei să spui?

— Nu te-a mirat numărul mare de mercenari tocmiți de

Wenthaven?

— Bine, dar tata n-a arătat niciodată c-ar fi preocupat de soarta mea.

— Nu de-a... ta! răspunse el pe-același ton. Dar există oare vreun loc destul de sigur pentru un copil *de rege* ?

Privirea Marianei era

destul de grăitoare.
Ochii ei spuneau
adevărul. Bănuielile lui
Griffith fuseseră
întemeiate. O trase mai
aproape și se culcă pe
spate, silind-o să rămână
lângă el, în ciuda
împotrivirilor ei.

- Hai, fetiço. Rămâi și
dormi aici, cu mine.

Mâine dimineată o să fii mai optimistă. Vom sta de vorbă amândoi și vei vedea că am dreptate.

Patima și supărarea lui se topiseră. Se simțea încrezător și cu mintea limpede. De ani de zile nu mai trăise o astfel de senzație.

De fapt, niciodată nu-

i fusese atât de bine ca
acum. Era uluit de
miracolul produs în el
de această femeie.
Femeia lui. Dragostea
lui.

Marian se ghemui
lângă Griffith ca un
copil, iar tânărul începu
s-o mângâie,
străduindu-se să-i redea

încrederea. Cu capul
vârât în perne, ea
murmură pierdută:

— Dar nici măcar nu
te cunosc...

El râse abia auzit.

— Mă cunoști mai
bine decât a reușit în
doi ani fosta mea soție.

— Numai un dobitoc
își închipuie că poate

avea încredere în cineva
cu care s-a culcat.

El o strânse la piept
cu tandrețe.

— Bine, atunci eu
sunt un dobitoc.

— Sunt un dobitoc!
urlă Griffith în velșă și
strigătul lui răsună pe

toată înălțimea scărilor
din turn. Un dobitoc, un
cretin, un idiot!

Art îl împinse înapoi,
în camera contesei:

— Sfinte Dewi,
omule, nu-i nevoie să
spui la toată lumea!
Griffith trânti ușa cu
putere, făcând-o să se
zgâlțâie din

balamale.

— Unde dracu' s-a putut duce? Cu un copil în brațe!

— Mai bine zis, unde s-a dus?

Întrebarea și tonul lui Art erau încărcate de reproșuri. Griffith își apropie fața de cea a bătrânului slujitor,

șuiерând furios:

— Asta pentru c-am
făcut ceea ce ne-ai
îndemnat tu să facem!

Ochii lui Art
scăpărau de mânie.

— Te-ai purtat așa
urât c-a fugit de tine?

— Oh, Arthur! mârâi
Griffith, cu pumnii
strânși. Nici n-ai idee

cât aş vrea să-ți succesc
gâtul. M-am purtat mai
frumos decât merita. O
să-și amintească de
mine multă vreme. De
fapt... adăugă, începând
să se plimbe de colo-
colo prin cameră, n-o să
mă uite câte zile va avea.

— Înfumuratule! îl
apostrofă Art.

— Ba deloc! i-o
întoarse Griffith, fără să
se tulbure. Chiar tu
spuneai că o femeie nu
uită niciodată primul
bărbat cu care s-a
culcat.

— Da, îmi amintesc
că ți-am spus asta, dar...

Brusc, se opri, făcând
ochii cât cepele.

— Ce vrei să spui?

Griffith se proțăpi în fața lui și, înșfăcându-l cu amândouă mâinile de guler, îl ridică de la pământ ca pe un fulg.

— Vreau să spun că nu trebuie să ne întrebăm cine-i tatăl lui Lionel, ci, mai curând, cine-i mama!

Art rămăsesse cu gura
cască. Abia într-un
târziu reuși să respire.

— Așa.

Art se smuci din
mâinile lui Griffith.

— Tre' să fi foarte
atent când ai de-a face
c-o fecioară. Tu ai fost
atent?

Tânărul surâse cu

amărăciune și se sprijini
de pervaz, privind afară,
pe fereastră.

— Am fost cât se
poate de atent. E drept
că din cu totul alte
motive, dar am fost
atent.

Art deschise dulapul
și scoase rând pe rând
hainele lui Griffith,

trântindu-le într-un
maldăr pe podea.

— Când pornim după
ea?

— Nu ştiu. Uită-te şi
tu! Şi-a lăsat aici toate
lucrurile.

Ridică de pe jos
rochia Marianei, apoi,
arătând spre şemineu,
adăugă:

— Până și spada.

Art luă arma și-o
șterse bine cu o cârpă,
după care o rezemă din
nou de șemineu.

— Poate se va
întoarce după ea, își
dădu el cu părerea.

Griffith se îndreptă,
poticnindu-se, spre
scara care ducea în

cămăruța de sus și strigă
în englezește:

— Cecily! Vino
încoace! Coboară
imediat!

Îndată, capul blond al
doicii se ivi în
deschizătură, dovadă că
tot timpul trăsesse cu
urechea. Griffith se
bucură în sinea lui că

fata nu înțelegea o iotă din limba velșă. Îi făcu semn încă o dată să coboare și Cecily se supuse fără întârziere.

— *My lord!*

— Când a plecat stăpâna ta?

— Lady Marian a plecat?

— Da, și tu știi asta

foarte bine, ticăloasă
mică ce ești! comentă
Art în velșă.

Cecily îl săgeta cu
privirea, dar bătrânul
continuă să îndese în
traiste hainele
stăpânului, fără să se
uite nici în dreapta, nici
în stânga.

— Mi s-a părut mie

azi-noapte c-am auzit-o
mișcându-se prin
cameră! recunosc
doica.

Griffith simți cum îl
mănâncă palma. Nu-i
plăcea să aibă de-a face
cu inși săraci cu duhul,
mai ales când umblau cu
minciuni gogonate.

— De ce n-ai ajutat-

o?

Ea făcu ochii mari.

— Mi s-a părut că visez. Stăpâna nu m-a părăsit niciodată până acum.

— Niciodată? se răsti Griffith. Chiar niciodată?

Cecily își feri privirea.

— O singură dată,

mărturisi ea. Atunci
când lady Elizabeth a
plecat în exil. Lady
Marian nu m-a lăsat s-o
însoțesc.

— De ce?

— Pentru că voia să-
mi găsesc un soț la
Curte.

— Nu asta te întreb,
se opuse Griffith,

străduindu-se să-și țină
firea. De ce-a fost exilată
lady Elizabeth?

— Fiindcă se zvonea
că se va mărita cu regele
Richard.

Art încremeni cu
mâna în aer.

— Când a luat calea
exilului? insistă Griffith.

— Acum doi ani.

Adică... – șovăi Cecily,
cu obrazul stacojiu –
atunci când lady Marian
l-a născut pe Lionel.

Art își reluă
îndeletnicirea,
înțelegând dintr-o dată
cum stăteau lucrurile,
Griffith își șterse fruntea
brobonită de sudoare.

— Va să zică, azi-

noapte ai auzit-o pe lady Marian pregătindu-se de plecare?

— N-am auzit nimic, se apără doica. N-am auzit *nimic*.

— Ba ai auzit prea multe, bombăni Art, tot în velșă.

Cecily se întoarce către el, tremurând de

furie.

— Nu știu ce tot mormăi acolo despre mine, dar află că nu-i adevărat. Habar n-am unde s-a dus lady Marian, habar n-am când a plecat și habar n-am de ce. Dar pun prinsoare – se înverșună ea, fulgerându-l cu

privirea pe Griffith – că unul din noi știe asta, și încă foarte bine.

Art își scarpină țepii cărunți din barbă și spuse, de astă dată în englezește:

— S-ar putea să ai dreptate.

Văzându-se astfel încurajată, Cecily se

întoarce către Griffith:

— Și dacă ai distrus din nou viața stăpânei mele, contele de Wenthaven vă va ucide pe amândoi. Un al doilea bastard îi va da definitiv peste cap toate planurile pe care le făcuse pentru ea.

Art vorbi din nou în

velșă, pe un ton liric, dar
cuvintele lui erau
departe de-a fi
sentimentale:

— Bag de seamă că și
mătăluță ai unu' pe
drum. Nu trece mult și-
am să te văd cu
burtică la gură.

Griffith o măsură
rapid din ochi, apoi își

aținti privirea asupra lui Art, care dădu din cap, cu un aer cunoscător.

— Da, da. E cât se poate de limpede. Peste două săptămâni, va afla toată lumea.

Cecily se înroși și-și puse mâna pe burtă, într-un gest trădător.

— Prin urmare, nu

știi când a plecat, îi
spuse Griffith. Ai cumva
idee unde s-ar fi putut
duce?

Cecily răspunse, cu
un aer îmbufnat:

— Probabil s-a
ascuns undeva, pe moșia
contelui. N-ar fi plecat
de n-ar fi fost convinsă
că Lionel e în primejdie.

— Și în cazul acesta,
unde s-ar fi dus?

— Cât mai departe cu
putință. Poate chiar
înapoi, la lady
Elizabeth... bolborosi
Cecily.

Griffith îi arătă ușa,
cu un gest plin de
mânie.

— Du-te să îmbuci

ceva și nu uita: nu care cumva să sufli, vorbă despre plecarea stăpânei tale.

Cecily se grăbi să se facă nevăzută. Rămași singuri, cei doi bărbați continuară discuția în velșă.

— Oare cât va trece până va afla ioată lumea?

întrebă Art.

— Nu prea mult.

— Crezi că Marian e undeva prin apropiere?

— Nu.

— Să se fi întors la lady Elizabeth?

Griffith clătină din cap.

Art își coborî glasul, fără a se încrede prea

mult în protecția pe care
le-o oferea graiul velș.

— Elizabeth e mama,
nu-i așa?

— Mă tem că da,
răspunse Griffith,
pornind în sus pe scări.
Hai să vedem dacă nu
cumva Marian a lăsat
vreun semn în urma ei.

Sir Adrian Harbottle stătea în aripa unde fuseseră încartiruiți mercenarii, îngăduindu-și primul zâmbet de după întâlnirea avută în pădure. Era primul zâmbet după ce Griffith îi răsucise brațul drept, gata să i-l smulgă din

încheietură, lăsându-l
acolo, nevolnic,
tăvălindu-se de durere
și... lipsit de singurul
mijloc prin care-și putea
câștiga existența.

Cledwyn îi zâmbi și
el, cam din același motiv
și cu aceeași înțelegere.

Cățeaua și puiul ei
scăpaseră.

Se strecurase afară
din castel înainte de
revărsatul zorii
îmbrăcată bărbătește,
dar lăsând atâtea urme,
încât și-un dobit ar fi
descoperit-o fără prea
mare greutate. Prima lor
pornire fusese să
pornească după ea fără
zăbavă și să trăiască

plăcerea răzbunării, dar, gândindu-se mai bine, aleseseră altă cale. Se aflau prea aproape de castelul Wenthaven. Mai rău decât atât, Griffith ar fi aflat numaidecât și amândoi învățaseră pe pielea lor ce însemna mânia velșului.

Așadar, avură grijă să

șteargă orice urmă, ba chiar să lase altele false, și reîncepuseră să aștepte marea hăituială.

— Să vezi ce-o să ne mai distrăm, zise Cledwyn.

Harbottle zâmbi din nou.

— Într-adevăr, va fi o distracție pe cinste.

Marian se uită de jur-
împrejur, prin poiana
înconjurată de copaci,
apoi din nou spre poteca
pe unde venise. Sări jos
din șa, împreună cu
Lionel, pe care-l legase
într-o bocceluță
atârnată de gâtul ei. Dar

înainte de a-l scoate din
boccea, Lionel se
zvârcoli, ieșind singur
afară, și căzu pe burtă.
Marian se repezi să vadă
dacă nu cumva se rănise,
dar copilul sări în
picioare și-o luă la fugă
prin iarba proaspătă.

— Nu te duce prea
departe, Lionel! strigă

ea.

— Nu!

Marian se uită spre soare, îngustându-și pleoapele, apoi luă traista cea mai grea din spatele calului și dădu dnimul animalului să pască.

Erau doi ani de când aștepta primul cuvânt al

lui Lionel, dar, după o singură zi, se săturase până peste cap. Oricum, se simțea prea obosită și prea îngrijorată ca să-l mai dojenească. Știa din alte excursii că băiețelului nu-i plăcea să se afunde în pădure, astfel încât nu era nevoie să stea tot timpul cu

ochii pe el.

Cu ochii pe el! Ce expresie îngrozitoare! Cineva fusese tot timpul cu ochii pe ea. Își plimbă degetele pe cuțitul bine ascuțit pe care-l purta la cingătoare și pe spada agățată la oblânc. Îi părea rău că nu-și luase

propria spadă, dar în condițiile în care plecase, îi fusese cu neputință. O lăsase sprijinită de șemineu, mult prea aproape de patul unde se afla Griffith. În locul ei își luase alta, din panopliile lui Wenthaven.

De-ar fi avut o praștie

sau un arc, ar fi fost mai puțin îngrijorată, atât pentru fiul ei, cât și pentru comoara de preț pe care o ascunsese într-o punguță din piele legată de picior. Se liniști, spunându-și că, la urma urmei, nu avea nevoie chiar de un arsenal. Reușise să-și

facă pierdută urma.

La început se temuse
că cel ce-o urmărea era
Griffith. Și chiar ar fi
putut să fie el. N-ar fi
mirat-o câtuși de puțin.
Nu după noaptea
petrecută împreună,
când trăiseră clipe de
durere și extaz.

Apoi își dăduse

seama că Griffith nu s-ar fi furișat ca un hoț. Ar fi venit direct la ea, cerându-i socoteală de ce plecase. Ar fi vorbit tare și răstit, vrând să-i impună voința lui, dar nu i-ar fi făcut nici un rău. Cu siguranță că nu s-ar fi atins nici de ea, nici de Lionel.

Ceea ce nu s-ar fi
întâmplat în cazul unui
alt urmăritor. Atunci,
cine se luase după ea?
Spionii contelui? Sau
cineva care-i dorea răul?

Se lăsă pe vine sub un
copac și scoase dopul de
la ploscă.

— Lionel, vino să bei
puțină apă.

— Nu.

Marian își apăsă
mâna pe stomac și
începu să bea cu
înghițituri mici, sperând
că apa îi va mai potoli
durerea. Era îngrozitor
de speriată, știind că
mulți îi purtau
sâmbetele.

Dobitocul și mârlanul

de Adrian Harbottle.

Regele Henry Tudor.

Și tatăl ei, *contele de Wenthaven*.

Vorbele rostite de Griffith cu o noapte în urmă o înspăimântaseră. Nu cumva Wenthaven tocmise mercenari din pricina lui Lionel? Iar în acest caz, o făcuse fără

știrea ei – ori Marian
avea nevoie de conte,
numai că voia să aibă ea
cuvântul hotărâtor.
Dorea să joace un rol
important și să țină
situația sub control.

La un moment dat,
scăpase lucrurile din
mână. Intrigile pe care
cândva le țesea cu

măiestrie, acum o prinseseră în plasa lor. Simțea că regele avea un amestec, dar nu-și putea da seama împotriva cui erau îndreptate uneltirile, și nici cin era principalul autor.

Griffith nu se înșelase. Lionel era copil de rege, prin urmare un

pion important în
mâinile celor dornici de
putere.

Așadar pornise la
drum, cu ochii în patru,
cu urechile la pândă,
întorcând mereu capul
în urmă și ținând palma
la gura lui Lionel, ca să-i
înăbușe gângurelile.

Reușise să scape de

urmăritori. Era sigură. Numai că, din când în când, i se părea că aude zvon de pași și răsuflarea gâfâită a unui bărbat.

Avea un cal bun: suficient de puternic ca să reziste îngrozitoarelor drumuri englezești și îndeajuns de iute de picior ca să lase în urmă

orice călăreț.

Totuși, nu se putuse folosi prea mult de aceste însușiri, fiind nevoită să se oprească la tot pasul. Călătoria împreună cu un copil de doi ani, zvăpăiat și încăpățânat, îi punea răbdarea la încercare. Probabil că și Lionel

simțea același lucru.

— Lionel! strigă Marian. Uite o veveriță!

Copilul se uită în sus, apoi bătu din palme, iar când veverița se făcu nevăzută, țipă ascuțit:

— Nu!

Marian îl luase de lângă Cecily pe jumătate adormit și-l dusesese în

grajd. Nu se mișcase deloc nici atunci când maică-sa îl rugase frumos pe Billy să coboare podul mobil și s-o lase să plece. Dar asta-i fusese toată liniștea.

Puștiul se trezise în zori, pregătit de o nouă zi de joacă și,

neîngăduindu-i-se acest lucru, devenise un mic tiran. Nu voia să călărească, voia să alerge. Nu voia doar să se uite la copaci, voia să-i și atingă. Nu voia să mănânce carne uscată, ci noroi.

Tot timpul se cerea jos din șa, iar Marian

fusesese nevoită să oprească mult mai des decât ar fi trebuit. Având de ales între dorința nebună de-a fugi și capriciile fiului ei, până la urmă cedase rugăminților copilului.

La un moment dat, zări o insectă roșie, cu antene lungi și strigă: .

— Lionel, vino repede, uite o căprioară!

Lionel se răsuci în loc, uitându-se oriunde în afară de desișul pădurii.

— Acolo! arătă ea.

Dar „căprioara”, o luă la sănătoasa.

— Gata, a fugit!

— Nu! zise hotărât

Lionel.

Oare de ce-l trimisese regele pe Griffith? Ce știa Henry?

Când regele se însurase cu Elizabeth, Marian așteptase, tremurând îngrozită că totul avea să fie dat în vileag. Dar noaptea nunții trecuse fără nici

un incident. Oare Henry nu observase chiar nimic? Era atât de naiv încât să nu-și dea seama de deosebirea între o fecioară și o femeie care adusesse pe lume un copil? Să fi fost atât de îndrăgostit încât să nu fi înțeles că fusese înșelat? Sau poate dorea prea

mult să-și păstreze
tronul și nu suflase o
vorbă, preferând să-i
facă soției sale reproșuri
între patru ochi?

— Lionel, nu mai
mânca gânganii!

Puștiul își ridică
privirea către ea. Din
gură îi atârna un capăt
de antenă.

— Nu!

Marian se ridică,
pornind către el.

— Căh! scuipă ce-ai
în gură!

— Nuu!

Greierele profită că
Lionel deschisese gura și
sări afară, scutind mama
și fiul de o ceartă. În
locul bieteii insecte,

Marian îi oferi
băiețelului un codru de
pâine, pe care Lionel îl
acceptă, fără prea mare
tragere de inimă.

Marian urmări jocul
de lumini și umbre în
părul lui negru,
minunându-se ce mult
semăna puștiul cu tatăl
său și ce puțin cu maică-

sa. Se gândi că-i dorea tot binele din lume, dar că va fi teribil de greu să-și vadă împlinită dorința. Își zise că acum era vesel și vioi, dar că – probabil – nu va apuca vârsta de trei ani. Însă știa că-l va apăra cu prețul propriei vieți, pentru că – orice-ar fi

spus Griffith – era fiul ei.
Fiul ei de suflet.

Griffith. Știa prea multe. Credea că știe tot, dar nu era adevărat. Nimeni nu știa tot – în afară de Elizabeth și de ea. Toți cei ce cunoscuseră taina erau morți. Toți.

Oare de ce nu-i

spusese de la început că
fusesse trimis de rege ca
să vegheze asupra ei și a
lui Lionel?

Poate pentru că nu
găsise un moment
potrivit. Sau poate
pentru că nu se
împăcase cu o astfel de
misiune, nedemna de un
luptător ca el. Sau poate

pentru că ea îl călcase pe
nervi tot timpul...

Dar nu numai că-l
călcase pe nervi! îl
provocase, îl luas peste
picior, râzând de el.
Ciudat mod de-a flirta:
crud, ascuns, născut
din... din ce? Din flori și
din nopți cu stele? Din
pofta cărnii și din

pasiune? Sau din
întâlnirea a două suflete
pierdute?

Felul de-a fi al lui
Griffith îi zguduise din
temelii credința oarbă
că ea una n-ar face
nimic prin care să
primejduiască viața lui
Lionel. De asta o și
durea groaznic trădarea

lui. Cavalerul fusese trimis s-o spioneze – de nu cumva aștepta poruncă de la rege ca să-i ucidă copilul.

Care erau vorbele lui?

Că trebuia să se încreadă în el, pentru binele lui Lionel? Ce voise să spună cu asta? Cumva că îi va ocroti

fiul dacă ea se oferea să colaboreze? Dacă-l mituia, dacă se culca cu el? Oare asta fusese în mintea lui? Și cât timp s-ar fi putut declara mulțumit cu un astfel de târg? Până se plictisea de ea? Până ce Lionel ar fi început să-l scoată din sărite? Până ce regele ar

fi dat poruncă să-i fie ucis fiul?

Dracu' să-l ia pe Griffith, cu chipul lui aspru și cu trupul voinic și musculos! Mai întâi se dăduse drept un războinic călit în lupte, apoi se prefăcuse a avea suflet de poet și minte de savant. O convinsese

să-i acorde încredere, ca până la urmă să-și dea arama pe față.

De-ar fi bănuir ceva, ar fi fost cu ochii în patru. Ar fi rezistat ispitei. N-ar fi ajuns în patul lui, ca o curtezană – dar aia măcar lua bani pentru așa ceva!

Cum putea un lucru

atât de frumos să se
preschimbe dintr-o dată
într-unui atât de josnic?
Oare un bărbat capabil
să pedepsească prin
plăcere putea fi rău la
suflet? Nu cumva îl
judeca greșit?

Brusc, își ridică ochii,
privind de jur-împrejur.
Unde dispăruse. Lionel

în numai câteva minute?

— Lionel? Nici un răspuns.

— Lionel?

Ascultă, dar la ureche nu-i ajunse nici un sunet. Poate că se ascunsese. Era un joc pe care-l jucaseră adeseori în vremu-i- bune, dar care acum o făcu să sară,

neliniștită, în picioare.

— Unde-i Lionel?
strigă ea cu glas cântat,
străduindu-se să pară
veselă.

Răsună un răs
cristalin și Marian
răsuflă ușurată. Puștiul
nu se rătăcise, nici nu
fusesse răpit. Nu-i
rămânea decât să-l ia în

brațe și să-l așeze în șa,
pentru o nouă etapă a
obositorului drum
călare.

— Lionel? Unde-i
Lionel? Unde-i?

Cu fiecare hohot de
râs, Marian venea tot
mai aproape. În ultima
clipă, puștiul țâșni din
ascunzătoare și-o luă la

fugă, oprindu-se în
mijlocul pârâului.

— Vai, Lionel!
exclamă Marian,
alergând spre el.

Apa îi pătrunse în
cizme, udându-i
pantaloul. Băiețelul se
împiedică și căzu.
Marian îl ridică în brațe,
udându-și mânecile și

poalele tunicii, și-l aduse
înapoi pe mal.

— Ești ud learcă! îl
certă ea, uitându-se la
hainele din care șiroia
apa. Sper să nu te
îmbolnăvești. Doamne,
Lionel!

Era prea mult. Mai
mult decât putea
suporta. Străduindu-se

să-și țină lacrimile, îi schimbă hainele, apoi își scoase apa din cizme și stoarse mânecile tunicii.

Într-un târziu se adresă puștiului, cu o veselie forțată:

— E timpul să plecăm, Lionel.

— Nu.

Marian se luptă să-l ia
în brațe.

— Acum trebuie să
sui în șa...

— Nu.

— Să pornim călare...

— Lionel nu pleacă,
zise el răspicat.

Marian începu să
tremure. Ieri puștiul
spusese primul cuvânt,

iar după numai o zi – prima propoziție. Îi zbură gândul la mama lui Griffith, care se plângea că fiul ei devenise brusc din caleafară de vorbăreț, apoi la Griffith, care o asigurase că Lionel va vorbi curând. Își dorea din tot sufletul ca Griffith să fi

fost cu ea – acel Griffith
în care crezuse tot
timpul – pentru că,
dintr-o dată, păsările
încetaseră să mai
ciripească, iar undeva
pe-aproape se auzeau
pași necunoscuți.

Capitolul 9

— Mă doare fundu' de-atâta stat în șa. În două zile am răscolit jumătate din ținutul Lancaster – și tot degeaba.

Art arătă spre pădurea întunecoasă din jurul lor.

— Tot ce-ara găsit
erau poteci care se
înfundau în codru.
Nimeni n-a văzut-o pe
lady Marian și, dacă vrei
să știi părerea mea, află
c-am fost trași pe sfoară.
Sunt convins că fata-i la
castelu' Wenthaven și se
ascunde într-o cămăruță
primitoare, dormind

într-un pat, ca toți oamenii.

— Poate, mormăi Griffith. Dar aş fi jurat c-a fugit ca o căprioară speriată. Crezi că cineva a-ncercat să ne-nșele?

— Vrei să spui că cineva a pus mâna pe ea și-acu' plesnește de râs cum căutăm noi prin tot

ținutu'? întrebă Art,
frecându-și fesele
îndurerate. Tot ce se
poate. Ba chiar încep să
cred c-așa s-a și-
ntâmplat.

Griffith își întoarse
calul, zicând:

— Atunci, hai să
mergem înapoi, la
castel, și să ne gândim

cam ce putem face.

Art atâta aștepta. Se simțea istovit, iar vârsta își spunea cuvântul. Griffith își jură să-i sucească gâtul Marianei în clipa când va pune mâna pe ea. *Dacă* va pune mâna pe ea. Și dacă o va găsi teafără și nevătămată. Oare de ce-

și dorea s-o strângă în brațe și, în același timp, s-o pedepsească? Nu cumva era alt tertip de-al Marianei, ca să-l facă să-și piardă controlul? O va întreba când o va găsi. *Dacă o va găsi.*

— Mai ai scrisoarea de la Elizabeth? i se adresă el lui Art.

— Ești îngrijorat pentru scrisoare, ai? râse Art, bătându-se te piept, unde ținea scrisoarea ascunsă în jiletcă. Sigur c-o am! Sper că nu scrie nimic cu care să ne frângem gâtul'.

— E o simplă scrisoare de la o doamnă nobilă pentru prietena

ei aflată în exil. Nu zice
nimic deosebit... decât
dacă știi cum s-o citești.

Griffith își aplecă
fruntea, ferindu-se de o
creangă, apoi scrută
pădurea de jur-împrejur.
Nu erau prea departe de
drumul mare. Înainte de
lăsarea serii, se vor
număra printre oaspeții

nedoriți ai castelului
Wenthaven. Vor fi siliți
s-o caute pe ascuns pe
lady Marian și să-și
supravegheze fiecare
cuvânt pe care-l vor
spune.

Cu istețimea lui
caracteristică, Art
descoperise adevărata
semnificație a rândurilor

Elizabethhei, spre
deosebire de Griffith,
care era prea implicat
sufletește ca să vadă
limpede.

Tânărul își struni
calul și porni la pas
alături de Art,
reproducând scrisoarea
din memorie:

«De la lady Elizabeth
către scumpa ei soră de
suflet, lady Marian. Îți
doresc toate cele bune și
mă rog la Domnul să te
binecuvânteze, așa cum
o fac eu. Îți scriu ca să te
întreb ce face micuțul
tău Lionel. Sper ca
rândurile mele să-l
găsească voinic și

sănătos. Te rog să-mi
scrii în amănunt despre
poznele lui și despre cum
se poartă la această
vârstă. Întotdeauna mi-a
plăcut cum povestești,
cu farmec și umor, mai
ales că, în curând, și fiul
meu Arthur va fi de
vârsta lui Lionel. Tare-aș
vrea să-i văd jucându-se

împreună. Mă doare
absența ta și-mi lipsești
nespus de mult. Arthur
mă vindecă de cumplita
suferință a pierderii
fraților mei, când toți cei
din jur mi-au înșelat
încrederea. Toți, în afară
de tine, surioară.

Și acum, să-ți
povestesc de scumpul

meu soț, regele Henry.
Vorbește nespus de
frumos despre tine, deși
nu te-a întâlnit
niciodată. E foarte bun și
generos și mă îndeamnă
să-ți trimit bani, pentru
că știe ce mult m-ai
sprijinit în vremu de
restriște. În amintirea
acelor zile, te rog să

*primeș această pungă și
să te folosești de bani ca
să-ți crești fi mult-iubit,
totodată finul meu, și
pentru care mă rog
Domnul Dumnezeu în
fiecare zi.»*

— Sărmana femeie!
zise Art, care era milos
din fire. Nici ea nu știe

ce să facă. Văd c-o
îndeamnă pe lady
Marian să nu care
cumva să facă vreo
prostie, că s-a zis cu ele!

— Chiar crezi că asta
vrea să spună? întrebă
Griffith, simțind că i se
ia o piatră de pe inimă.
Așa gândeam și eu, dar
de multe ori m-am

înșelat vrând să ghicesc
ce zace-n minte unei
femei.

— N-ai grijă, că nu
ești singuru'!

— Am greșit și față
de Marian.

— Să știi că dacă nu-
mi spuneai, nici nu mi-
aș fi da seama!...

— Dar dacă tu crezi

că asta vrea să zică lady Elizabeth...

Se opri, văzând zâmbetul batjocoritor al lui Art.

— Râzi de mine, Arthur?

— Nu, *my lord*, de ce să râd? Nici prin gând nu-mi trece... Se feri de Griffith, care-și ridicase,

amenințător, mâna
înmănușată.

— ...să râd de-un
cavaler așa viteaz cum
ești domnia ta. Când văd
câtă înțelepciune ai
strâns numa'-n degetu'
mic...

Se feri din nou,
chicotind amuzat.

— ...înțeleg că nu mă

pot măsura cu judecata
înțeleaptă... înțeleaptă...

Glasul i se frânse.
Ridică brațul, cu capul
aplecat într-o parte,
ascultând cu atenție.
Rămase cu mâna în aer.
Auzise pașii grăbiți ai
unui bărbat. Dădu
pinteni calului, pornind
spre drumul mare. Aici

se întâlneau în nas cu Billy, slujitorul însărcinat cu paza Marianei la castel, și care venea chiar în direcția lor. Billy îi zări abia în clipa când ajunse lângă ei și se opri, gâfâind.

— *My lord!*

Își puse mâinile pe

genunchi, încercând să-și tragă sufletul cu să poată vorbi.

— *My lord...* Am vești... despre lady Marian...

Griffith schimbă o privire rapidă cu Art, care-i întinse lui Billy plosca cu apă.

Paznicul bău cu

lăcomie, apoi își turnă
restul de apă în iap.
Când socoti că-și
revenise îndeajuns ca să
vorbească, Griffith îl
îndemnă din nou:

— Hai, zi ce ai de zis.

— A plecat alaltăieri,
dis-de-dimineată.

— De unde știi? se
răsti Art.

— Chiar eu i-am deschis poarta. Ținea în brațe copilașu', care dormea adânc.

Art scoase o exclamație furioasă.

— E stăpâna mea, se apără Billy. Face precum îi e voia. Mi-am zis că mai bine îi deschid io, decât altu', care-ar fi

prins prileju' ca să-i facă rău. Și-a fost bine așa, pen' că n-am fost singuru' care-a văzut-o ieșind.

— A fost prinsă?
îngăimă Griffith,
îndreptându-și spatele.

— Nu, *my lord*.
Ultima oară când am
văzut-o era teafără și

nevătămată. După ce i-am dat drumu' pe poartă, am rămas de strajă. Căpitanu' mercenarilor știe cam tot ce se petrece la castel și oamenii ăia ai lui își vâra mereu nasu' unde nu trebuie, așa că io n-am încredere în ei. Ei bine, am văzut cum

Cledwyn se uita lung după ea. P'ormă a apărut ălălalt, Harbottle, și-amândoi au pornit după ea, fără să știe că și io mă țineam de coada lor.

— Bravo, băiete! îi zise Griffith.

— Era de datoria mea, răspunse Billy. Oricum, nu-mi prea

plac străinii ăștia care
tot vin în Shropshire, cu
tot felu' de apucături,
vorbind alt grai decât al
nostru... Iertați-mă, *my
lord*.

Griffith își aminti
atitudinea lui Billy în
seara când o condusesse
acasă pe Marian și
întrebă, din pură

curiozitate:

— Adică te îndoiești de Cledwyn și Harbottle, dar încredere în mine?

— Cam greu de spus pentru un om de rând ca mine, *my lord*, da'...

Billy înălță capul, țintuindu-l pe Griffith cu o privi acuzatoare:

— Sunteți singuru' în

castelu' nostru căruia îi
pasă de soarta stăpânei...
deși nu prea pricep de
ce... Tot îi dați târcoale,
cum fac ogarii lui
Wenthaven când le iese
în cale o cățea.

— Măcar ăia știu ce
să facă cu cățea! —
remarcă Art.

Griffith nu dădu nici

o atenție comentariului, dar Billy îl măsură pe bătrânul slujitor cu o privire plină de respect, de parcă ar fi avut în fața ochilor un câine de rasă.

— Da, poate că are gânduri bune, chiar dacă-l muncește grija și de fitilu' lui.

Enervat de discuția celor doi, care uiau că sunt simpli servitori, Griffith mormăi printre dinți:

— Vreau să mă însor cu lady Marian.

Billy își descreți brusc fruntea și supărarea i se topi ca un nor gonit de vânt.

— Așa da! Să știți că nu-i atât de ușuratică pe cât încercă să se arate. Dac-o să-i dați de lucru, turnându-i câte un plod pe an, n-o să mai aibă timp să umble teleleu, căutând necazu' cu lumânarea.

— Exact asta am de gând să fac, vorbi

solemn Griffith, de
parcă Billy i-ar fi fost
tată.

Oșteanul îi primi
făgăduiala la fel de
solemn, de parcă
Griffith i-ar fi fost fiu.

— Prin urmare,
unde-i acum? întrebă
Art.

Billy începu să

scurme în țărână cu
vârful piciorului, cu un
aer stânjenit și
îngrijorat.

— N-aș putea să vă
spun unde-i chiar în
clipa asta, pen' c-am
venit drept încioace, să
vă caut.

Și, luminându-se la
față, adăugă:

— Da' știi unde-ați putea începe căutarea. Cledwyn și Harbottle au mers spre sud aproape toată dimineața, și io după ei! P'ormă stăpâna a luat-o către asfințit, spre Țara Galilor, și-a pornit glonț spre tinuturile alea păgâne – fie-mi cu iertare, *my*

lord! Nemernicii ăia doi
se pare că s-au mulțumit
cu-atâta, fin'c-au făcut
cale-ntoarsă.

- Țara Galilor? repetă
Art, nevenindu-i să-și
creadă urechilor. Ce
naiba să caute acolo?
Doar nu vorbește velșa.
Pe urmă. Țara Galilor e
patria mea și-a lui

Griffith. Acolo s-ar afla-n puterea noastră.

— Dac-o ajungeți din urmă, le aminti Billy.

Griffith își mângâie barba nerasă de două zile.

— O țicneală de-a ei, dar una cu cap. își închipuie că nu ne va da prin minte s-o căutăm

tocmai acolo – și nici n-am fi căutat-o, de nu ne-ar fi vestit Billy. Nici Henry nu-i mai poate prinde urma. Dar ca să se îndepărteze cât mai mult, trebuie s-o ia spre nord, spre ținutul lacurilor. Ori asta înseamnă cale lungă.

— Eu unul cred că s-a

dus la...

Art oftă adânc,
uitându-se la Griffith.

— Nu ești singuru'
care nu știe ce zace-n
mințea unei femei. Nu
toți velșii sunt niște
șopârle nesătule și
scârboase, care nu știu
decât să stea cu burta la
soare... așa cum fac

englezii.

Griffith își stăpâni cu greu un zâmbet. Sosise rândul lui Art să se zbârlească.

— Sunt luptători viteji și singura lor dorință e să-i ucidă pe englezi.

— Marianei i-ai spus cu totul altceva, ți-aduci

aminte? îl trezi la
realitate Griffith. în
seara în care a plecat, i-
ai îndrugat o poveste
duioasă, despre un ținut
de basm, cu oameni
primitivi, bucuroși s-o
aibă sub acoperișul lor.

Chipul lui Art arăta
sincer îngrozit.

— Ești sigur, Billy?

Noi am căutat-o doar spre sud.

— Cledwyn și Harbottle au încercat să ascundă urmele. Voiau să nu afle nimeni încotro a luat-o.

— Pot să jur c-au lăsat și urme false, murmură Art. Tre' să recunosc că pentru niște

javre îi duce mintea!

— Nu zău! se răsti Griffith, furios că lui nu-i dăduse prin gând să vadă în ce ape se scălda Cledwyn, dar încă și mai furios că nu-i venise de hac lui Harbottle atunci când i se ivise prilejul. Ticăloșii ăștia vor ajunge hrană pentru viermi.

— Așa vă vreau, *my lord* ! încuviință Billy. Două zile am mers pe urmele stăpânei mele și-s sigur că acum e-n Țara Galilor, numa' c-a înaintat tare încet, din pricina copilului. A să vă duc în locu' unde-am văzut-o ultima oară și de-acol putem porni mai

departe.

— Bine, du-ne!
acceptă Art.

Griffith se aplecă în
șa, murmurând la
urechea lui Billy:

— După aia te întorci
la castel. Vezi ce faci ca
să le pui bețe-n roate lui
Cledwyn și Harbottle.

Billy rânji cu gura la

urechi.

— Le pun, *my lord*.

Lăsați pe mine!

— Ah, tu ești! zâmbi

Wenthaven, zărind

paznicul care se oprise,

șovăind, în pragul

dormitorului.

Contele o mângâie pe

cap pe Honey, care începuse să mârâie, și-i porunci să tacă.

— Intră, Billy, ești binevenit!

Spunând acestea, nu-i mai acordă nici o atenție servitorului, care se apropie timid, pas cu pas. Nu se uită nici la noroiul lăsat pe covorul

scump de ghetetele lui
butucănoase, nici la
răsuflarea umedă și
zgomotoasă a
oșteanului. Turnă două
căni zdravene de bere,
porunci câinelui să stea
culcat și se îndreptă spre
jilț.

— Vino și stai jos,
Billy. Hai să bei ceva cu

mine.

— *My lord...*

Numai slujitoarele
cele noi mai vorbeau pe
un ton atât de timid și
încurcat.

— Nu pot să beau cu
dumneavoastră.

— De ce?

— Nu s-ar cuveni.

Wenthaven râse

amuzat și se trânti în
jilț, cu Honey la
picioare.

— Cred că știu și
singur ce se cuvine și ce
nu. La urma urmei, dacă
am chef să beau bere
împreună cu unul din
cei mai vechi și
credincioși servitori ai
mei, cine-o să mă

împiedice?

Billy mormăi ceva nedeslușit.

— Hai, vino și ia loc lângă mine! îl îndemnă contele, împingând cu piciorul un scaun. Vreau să stăm de vorbă.

Neluând în seamă protestele lui Billy, surâse binevoitor, până

ce oșteanul își așează
trupul uriaș pe scăunel.

— Stai bine, Billy?

Era limpede că nu,
dar omul încuviință din
cap.

— Ține o cană cu
bere, Billy.

Billy luă cana cu
mâini tremurătoare.

— Ia spune, Billy, de

când ești în slujba mea?

— Păi...

Dinții lui Billy
clănțăneau pe cană.

Wenthaven închise
ochii, ca să-și ascundă
durerea.

Îi lipsea Marian. Îi
lipsea singura ființă cu
care se putea măsura din
punct de vedere al

spiritului. Îi lipsea
unicul om de care avea
nevoie, fiind în schimb
înconjurat de
nenumărați idioți, care
mai de care mai sărac cu
duhul. Deschise ochii și
privi la Honey, care se
ridicase adulmecând de
parcă ar fi prins o urmă.

— Am venit la castel

când aveam vreo unș'pe ani, *my lord*, iar acu' am...

Se încruntă, încercând să socotească.

— Cred că am trei'j'doi... Adică sunt aici de șaiș'pe ani, *my lord*.

Contele se lăsa pe spate în jilț. Doamne, ce

prostovan!

Ce

prostovan!

Ce

prostovan!

— Bravo, Billy!

Honey se apropie de
draperii, adulmecând
din ce în ce mai-cu
râvnă.

— Şi-n toţi aceşti
şaisprezece ani, de câte
ori ai plecat de la castel?

— Niciodată...

Adică...

Brusc, începu să se
foiască, începând să
înțeleagă unde bătea
Wenthaven.

— ...numa' două zile.

— Ieri și-alaltăieri?

Honey își vârî capul
pe sub draperie, dând
veselă din coadă.

— Da... cam așa ceva...

— Bea-ți berea, Billy. Nu-mi place să te văd așa de stânjenit, mă faci să cred că nu-s o gazdă bună.

Curios și bănuitor, contele se apropie de draperie.

— Văd că tremuri.

Poate ți-e frig. Vrei să trag draperiile? Zicând acestea, smuci faldurile de catifea. Cățeaua sări înapoi, speriată, și Wenthaven își stăpâni cu greu un hohot de râs.

— Nu, *my lord*, răspunse Billy. Mi-e foarte bine. Nu mi-e frig deloc.

Wenthaven pipăi o clipă draperia, apoi dădu din cap, aprobator.

— Cum vrei... Atunci nu trag draperia... nu încă. Vino, Honey.

Contele se așeză din nou în jilț.

— Scaunul tău e destul de moale?

— Da, *my lord*,

îngăimă Billy. Nicodată nu m-am simțit mai în largul meu.

— Foarte bine, Billy, foarte bine. S-ar zice că suntem doi vechi prieteni!

— Dda... ăă... nu... adică...*my lord*, am avut un motiv serios ca s-o las să plece...

— Nu vrei... începu
Wenthaven, studiindu-și
cu atenție unghiile, ...nu
vrei să mi-l spui și mie?

— Am vrut s-o apăr
pe fiica dumneavoastră,
declară Billy fără
ocolișuri.

— Am auzit c-a
plecat în zorii zilei.

Chipul lui Billy

oglindea stânjeneală și neîncredere.

— Așa e, *my lord*, dar cine v-a spus?

Wenthaven zâmbi auzindu-l cum îi pune întrebarea, de parcă ar fi avut tot dreptul s-o facă. Marian își însușise bine lecția lutălui. Îl legase de ea pe dobitocul ăsta

printr-o purtare plină de blândețe și iată că Billy se dovedise un slujitor credincios.

— În ultima vreme cam mulți au lipsit fără motiv, urmă contele. Pur și simplu eram curios să știu de ce. L-am chemat pe tânărul Harbottle... îl cunoști,

nu?

— Ăla nu merită nici să-mi facă cizmele, *my lord*.

Wenthaven zâmbi fără voia lui.

— Văd că-l cunoști pe Harbottle. Când l-am văzut, mi s-a părut c-a suferit un accident. Avea umărul aproape scos din

încheietură. L-a aranjat bine cineva pe nume sir Griffith ap Powel.

Billy se liniștise îndeajuns ca să răspundă.

— Asta-i un om de ispravă!

— Va să zică îl cunoști și pe cavaler? întrebă Wenthaven cu

prefăcută mirare. Mi se pare că și el a dispărut cam în același timp cu fiica mea.

Billy își încreți fruntea, silindu-se să chibzuiască. Era limpede că nu avea încredere în Wenthaven și că nici nu se gândea să-i trădeze pe Marian și Griffith.

— Sir Griffith a fost trimis sub umilul meu acoperiş de însuşi regele Henry.

Billy se lumineă la faţă, vădit impresionat.

— Însă nu cunosc motivul pentru care l-a trimis, şi asta mă nelinişteşte.

Îşi duse palma la

frunte, adăugând:

— Crezi că-i
însărcinat cu vreo
misiune mai puțin
onorabilă?

— Nu, răspunse Billy,
foarte sigur de el. Sir
Griffith e la fel de
devotat stăpânei mele ca
mine și ca
dumneavoastră.

— Foarte interesant...

Cum ți-ai dat seama?

— Pentru că mi-a dat cuvântul lui.

Wenthaven simți un fior pe șira spinării. Se aplecă spre Billy, cerând lămuriri:

— Cuvântul lui?

— A făgăduit s-o ia de soție pe lady Marian.

Văzând expresia mânioasă de pe chipul lui Wenthaven Billy începu să se foiască, fâstâcit, dar contele pur și simplu nu se mai putea stăpâni.

— Va să zică, ridică el glasul, a făgăduit că se va însura cu fata mea?

— Da, și-are de gând

să-i facă un copil pe an,
ca să-i dea o ocupație și
s-o pună la adăpost de
primejdii.

Se trase înapoi,
ridicând brațul într-un
reflex de apărare, dar
Wenthaven nici nu se
gândea să-l lovească. Nu
pe Billy era furios, ci pe
sir Griffith, care-și

închipuia că se putea
însura cu fata contelui
de Wenthaven. Și pe
Marian, târfa asta
nerușinată care refuza
să-i facă jocul,
nelăsându-se prinsă în
planurile sale.

La dracu', și totuși
era fiica lui! Când se
întorsese la castel, cu un

bastard în brațe, contele trăise un moment de adâncă dezamăgire. Dar Marian nu-și ceruse iertare și nici nu-i dăduse explicații, iar după ce-și potolise mânia, contele înțelesese de ce.

Fiul ei – cum îi zicea?

Parcă Lionel? Lionel

semăna leit cu cei din
neamul York. Cu
Richard, regele Angliei.

Desigur, bastarzii
regali nu valorau cine
știe cât, mai ales cei ai
unui rege detronat, dar
Wenthaven avea o
bănuială privind
împrejurările în care se
născuse Lionel. Dar dacă

se înșela? Avea ceva de pierdut? Doar se înrudea cu regina văduvă, prin familia Woodville. Pe măsură ce Henry își consolida tronul, avea tot mai puține interese de-a rămâne în bune relații cu Wenthaven – ca și cu ceilalți Woodville. Cu

fiecare zi a domniei lui Henry, contele vedea cum îi slăbește poziția, iar jurământul lui de credință către rege începea să nu se mai împace cu hotărârea din tinerețe de-a deveni unul din cei mai puternici nobili din regat.

Prin urmare, îi purta recunoștință Marianei. Ea îi adusesese un copil de rege, pion important în uneltirile lui. Poate că n-o făcuse cu intenție, poate că nu-i aproba planurile, dar contele îi era tată și-i voia doar binele.

Se mulțumise s-o

studieze din umbră.
Marianei nu-i plăcea că
fusesse nevoită să plece
de la Curte. Se dăruia
trup și suflet fiului ei.
Wenthaven știa că, până
la urmă, fata i-ar fi
apreciat eforturile, așa
că așteptase să se ivească
momentul potrivit. Iată,
acum sosise clipa, dar

Marian fugise,
aruncându-se în brațele
unui amărât de cavalier
velș, care se credea
suficient de bun pentru
a-i fi soț.

Wenthaven își
încleșta mâna pe jiletcă.
Blestemata de Marian! Îi
lăsase o rană atât de
adâncă, încât n-o mai

putea vindeca nici cu o
bărdacă de vin. Cât
despre apărătorul ei,
Billy, acesta se refugiase
în celălalt capăt al
încăperii, aruncând
priviri disperate spre
ușă.

Câțiva îi spusese ră lui
Wenthaven că atunci
când se înfuria, căpăta o

expresie diabolică. Dar miza era prea mare ca să riște. Sarcina lui era de-a câștiga încrederea lui Billy – lucru greu de realizat, întrucât oșteanul văzuse cum ani întregi tatăl își neglijașe fiica. Însă contele știa că oricine cedează până la urmă, dacă te pricepi

cum să-l iei. Trebuia neapărat să-l câștige de partea lui pe Billy.

Cum să-l convingă că nu dorea decât ca Marian să fie în siguranță? I-ar fi putut porunci paznicului să-i spună unde se afla fata și ce rol jucase Griffith în această dispariție, dar

nu l-ar fi silit niciodată să-i facă vreun rău ei sau copilului. Se strădui să-și țină firea și chemă cățeaua lângă el.

— Honey! Aici, fetițo!

Cățelușa se ridică, dând din coadă fericită. Wenthaven se bătu ușor pe genunchi și ea îi sări în brațe, fără teamă.

Într-adevăr, avea o încredere fără margini în conte. Se arătase întotdeauna afectuoasă, credincioasă, dornică să-l mulțumească. Nu-l dezamăgise niciodată, nici el pe ea. Își adora stăpânul, care o privea acum cu mândrie, admirându-i blana

auriu-roșcată și privirea inteligentă. Pe furiș, contele studia reacția lui Billy, care se dovedea exact cea așteptată.

Omul pe care câinele său îl iubește atât de mult nu poate fi rău la suflet. Cel ce-și răsfășă astfel animalul favorit n-ar putea face rău cu

bună știință propriei
sale fiice.

Fără a ridica privirea,
contele era convins că
odată cu fiecare
mângâiere pe spinarea
cățelușei, Billy se
destindea tot mai mult.
Când îl consideră
îndeajuns de liniștit și
încrezător, îl privi în

treacăt, spunând:

— Billy, adu încioace
brânza și pâinea de colo.
Hai să mâncăm ceva, iar
tu ai să-mi povestești
cum a ajuns sir Griffith
să facă acest legământ.

Billy rămase tăcut
câteva clipe, părând că-
și alege cuvintele

— Căuta urmele

stăpânei, ca și mine, dar
io nu l-am lăsa să plece
până n-a jurat. Ultima
oară când l-am întâlnit,
pornise după ea în Țara
Galilor.

— În Țara Galilor?
repetă Wenthaven,
sincer surprins. De ce să
se fi dus așa departe?

— Sir Griffith zice că

lady Marian nu-și
închipuie că cineva ar
căuta-o tocmai acolo.
Da' io cred – adăugă
oșteanul bătându-se
peste frunte cu degetul
lui uriaș – că pur și
simplu a fugit unde a
văzut cu ochii. Asta pen'
că era înspăimântată.

— Înspăimântată? Și

de ce, mă rog?

— Nu știu.

— Și-a petrecut
noaptea în dormitorul
lui sir Griffith.

Billy clătină din cap,
neîncrezător.

— Cum, dar nu ți-a
spus? Atunci pun
prinsoare că nici sir
Griffith n-a suflat o

vorbă.

Billy șovăi. Începea să nu mai fie atât de sigur de sir Griffith. Wenthaven îi observă deruta și se felicită în gând. Câștigase primul punct.

— Acum să vedem cum facem ca s-o aducem înapoi pe lady

Marian, teafără și
nevătămată.

— S-o aducem
înapoi?

— Bineînțeles, întări
Wenthaven, scărpinând-o
între urechi pe Honey.
Lady Marian trebuie să
se întoarcă la castel.

Billy vârî în gură un
dumicat, cu mâna

tremurândă.

— Nu și dacă se mărită cu sir Griffith.

— Billy, aici nu-i vorba de-o țărăncuță oarecare, ci de fata contelui de Wenthaven. Dacă sir Griffith vrea s-o ia de soție' – lucru de care nu mă îndoiesc – atunci așa va face. Dar

fii sigur că nu din dragoste. O soție ca lady Marian Wenthaven e un mare chilipir. Familia luj va dori să afle ce zestre are fata, iar eu voi cere să cunosc cât îi oferă ei în caz de văduvie. Va trebui discutat contractul de căsătorie, apoi hainele și lenjeria

care-i revin miresei.
Lady Marian trebuie să
se întoarcă, măcar
pentru transferul de
avere și pământuri. Billy
nu-și ridică privirea de
pe pâinea și brânza pe
care o ținea în mână.

— Sir Griffith n-o ia
de soție pentru bani.

— Poate că nu. Ești

bun să tai puțină pâine?
Nu vreau s-o deranjez pe
Honey când stă atât de
bine. Averea mea va
ajunge în Țara Galilor.
Pot să pun mâna-n foc.

— Și pe mine mă
frământă treaba asta. Nu
banii dumneavoastră, ci
faptu' că sir Griffith e
velș.

Billy scoase cuțitul de la brâu și, tăind o bucată de pâine, i-o întinse contelui.

— Credeți că-i un sălbatic?

— N-aș vrea să dau ochii cu el pe câmpul de luptă – dacă la asta te referi. Sunt sigur, însă, că nu-i va face nici un

rău Marianei.

Wenthaven îi dădu
cățelușei o coajă de
pâine.

— Adică, nu ceva
grav.

Ridică ochii,
întâlnind privirea
îngrozită a lui Billy.

— Pe urmă, mai e și
Harbottle... trebuie să-ți

spun că l-am dat afară
din castel.

— Și bine-ați făcut,
my lord! îl aprobă Billy
cu căldură.

— Mda, e soi rău.
Dar Griffith a dat, într-
adevăr, dovadă de
sălbăticie – și șiretenie –
când i-a smuls lui
Harbottle brațul din

încheietură – și încă
brațul drept.

Wenthaven mușcă
din pâine și începu să
mestece cu un aer
gânditor.

— Ia spune, lady
Marian avea vreun os
rupt în dimineața în
care-ai ajutat-o să plece?

— N-nu... se bâlbâi

Billy. Nici vânătăi. Da' era întuneric și n-am putut vedea prea bine.

— Hm! Probabil c-a fugit de Griffith într-o pornire de sfială feciorelnică. E drept că nu-i fecioară, dar astfel de reacții sunt foarte posibile.

Pâinea și brânza îi

alungaseră nodul din
stomac, iar încercarea sa
de a-l pune gri pe
Griffith părea să fi avut
succes. Contele se tolăni
mai comod în jilț, în
timp ce mintea lui urzea
noi planuri.

— Sper că-i și ea de-
acord să se mărite. Aș
vrea s-o pot ajuta dacă

va fugi din fortăreața
familiei Powel. Dar nu-i
chip să cer unui englez
să dea târcoale pe
pământ străin, ca să-mi
mai potolesc
îngrijorarea.

Billy ridică mâna, dar
Wenthaven îi făcu semn
să tacă.

— Nu, Billy! Lasă-mă

să mă gândesc.

Rupse încă o bucăţică
de brânză pentru
Honey.

— Îi am pe
mercenarii velşi, dar
ăştia doar şi-ar face
mendrele prin sate.
Drept să-ţi spun, nici n-
am încredere în ei. Mă
tem să nu abuzeze de

lady Marian în drum
spre casă, ba chiar să-mi
ceară și plată pentru
asta.

— Vă implor, *my
lord...*

— De-ar exista vreo
cale...

Wenthaven își vârî în
gură un dumatic de
pâine atât de mare, încât

nu mai putea să vorbească. Billy profită de ocazie.

— Dar există o cale, *my lord!* izbucni el, pătimaș. Dați-mi mie comanda mercenarilor.

Wenthaven înghiți, apoi își dresă glasul. Se uită în ochii strălucitori ai lui Billy și spuse:

— Tu nu-i poți comanda pe toți soldații ăia. Pe urmă, cine s-ar mai îngriji să apere castelul Wenthaven? Nu-l poți lăsa fără nici un oștean.

— Aveți și oșteni englezi, *my lord* – insistă Billy – care-s gata să apere castelu'. Da' dacă

țineți să rămână
mercenarii, atunci dați-
mi măcar trei oameni.
Cu trei oameni pot s-o
scot pe lady Marian din
Țara Galilor.

— Doamne, Billy, dar
știi că-i o idee bună!
exclamă Wenthaven.

Puse câinele jos pe
podea și se aplecă să-l

mângâie, ascun-zându-și chipul, de teamă să nu i se citească în ochi victoria.

— Am să-ți dau, nu trei, ci cinci oameni. Ia cu tine cinci oameni. Ei o să te-ajute să treci cu bine prin Țara Galilor și să mi-o aduci înapoi pe lady Marian.

Billy gemu atât de încet, încât Wenthaven nici nu-l auzi.

— Da' dacă stăpâna vrea să se mărite cu sir Griffith? Aș putea să jur că-i om de treabă.

— Există destui oameni de treabă care nu se poartă bine nevestele, spuse

Wenthaven și Billy îi dădu dreptate.

— Deși am alte planuri cu ea, dacă vrea să se mărite cu sir Griffith, am să-i dau binecuvântarea mea, precum și zestrea, și voi fi încântat să-l socotesc pe velș ruda mea cea mai apropiată.

Auzind de o posibilă înrudire cu un velș, Billy făcu o mutră acră, dar se ridică, spunând:

— Mă duc să-mi aleg oamenii.

— Ia-l cu tine pe Cledwyn, îi porunci Wenthaven.

— Bine, da' nu-i de încredere.

— E căpitanul
mercenarilor. Vorbește
și velșa, și engleza.
Trebuie neapărat să-l iei.

Billy studie câteva
clipe posibilitatea și,
negăsind alta mai bună,
se învoi.

— Așa am să fac, *my
lord*, da' să știți că sunt
cu ochii pe el.

— Foarte bine.

Când Billy porni spre uşă, contele murmură în urma lui:

— Iar el va fi cu ochii pe tine.

— Aţi spus ceva, *my lord*?

— Voiam să-ţi mulţumesc, Billy. Mi-ai luat o piatră de pe

inimă.

Surâzător,

Wanthaven îi îngădui să
plece, aplecându-se din
nou s-o mângâie pe
Honey.

Când se asigură că
Billy ajunsese destul de
departe, se apropie de
fereastră și aruncă afară
berea rămasă în căni.

Apoi se întoarse la masă, umplu două cupe cu vin și, ținând una în mână, se duse cu pași mari spre draperie, trăgând-o la o parte:

— Hai, dragul meu, vino și bea cu mine! Și scoate-ți din cap c-ai putea vreodată să-ți spionezi stăpânul.

Capitolul 10

— Crezi că Marian poate fi aici? întrebă Art, cu ochi la coliba dărăpănată, bătută de ploaie și de vânt. Aici?

Aruncă o privire de jur-împrejur, spre cătunul prăpădit, aflat în munții Clwyd din Țara

Galilor.

Să înnebunești, nu
alta! Griffith nu putea
pricepe nici în ruptul
capului cum ajunsese ea
atât de departe și de ce
se oprise tocmai în satul
acela. La început, sătenii
negaseră cu
încăpățânare că Marian
ar fi trecut pe-acolo, dar

la vederea unei monede
lucitoare, unul din copii
făcuse semn spre coliba
din marginea satului.
Supărați că vor pierde
musafira cea bogată,
sătenii se adunaseră pe
la porți, urmărindu-i cu
privirea pe cei doi
străini, în ciuda ploii
care bătea dinspre apus.

— De ce n-o fi rămas în casa preotului? se miră Art. Acolo s-ar fi aflat la căldură și în deplină siguranță.

— Dar și mai ușor de găsit! replică Griffith.

Descoperise că înțelegea nevoia Marianeii de-a fugi. Îl dureau doar că fugise de

lângă el.

Fără voia lui, Art puse
paie pe foc.

— Să vezi ce-o să-ți
facă dacă încerci s-o iei
de-aici.

Ud până la piele din
cauza ploii și a zloatei,
Griffith mai găsi, totuși,
putere să râdă.

— Cum, Art, chiar îți

închipui că va prefera să
stea aici, în loc să vină
cu mine într-un loc cald
și...

Își ridică pulpana udă
leoarcă a mantiei.

— ...uscat?

— Fata asta-i
încăpățânată ca nimeni
alta, zise Art,
măsurându-l din priviri

pe Griffith. De-aia și-
arăți ca un războinic
gata să asedieze o cetate.
Ai de gând să te furișezi
înăuntru ca un nor
aducător de furtună, sau
să intri vijelios ca
Sfarmă-Piatră?

Griffith îl fulgeră cu
privirea și porni mai
departe.

— Deci vrei ca
Sfarmă-Piatră! constată
cu satisfacție Art.

Griffith dădu de
perete ușa șubredă a
colibei.

— Și ca un nor de
furtună! completă
bătrânul.

Griffith se aplecă și
păși înăuntru. În

mijlocul încăperii ardea un foc de turbă, scoțând un fum gros și înecăcios. Singurul mobilier erau o banchetă și un pat. În coliba asta Marian n-avea de ce se teme de spioni. Pe podeaua murdară căzuseră bucăți de piatră ce lăsaseră în pereți niște găuri atât de

mari încât i-ar fi fost imposibil unui spion să privească prin ele pe ascuns.

Numai că aceleași găuri lăsau să pătrundă înăuntru vântul și ploaia. Griffith clipi des, orbit de fum. Pe patul din colț, cuibărită sub o pătură, dormea Marian.

Lângă ea stătea Lionel, jucându-se cu câteva surcele. Puștiul ridică privirea și, zărindu-l pe Griffith, scoase un țipăt de bucurie, azvârlind surcelele cât colo.

— Griffith! articulă el.

— Nu, dragul meu – șopti Marian, fără să

deschidă ochii. Nu-i Griffith.

Tânărul intenționase să intre ca o vijelie, să strige, la nevoie să lupte ca să învingă împotrivirea fetei. Dar acum nu mai știa ce să facă. De ce oare zăcea Marian aproape nemișcată? De ce nu

deschisese ochii când el
dăduse ușa de perete? Se
apropie de pat și
îngenunche alături de
mamă și copil. Lionel
întinse mânuțele spre el
și Griffith îl luă în brațe.

— Sunt aici, Marian.

Pleoapele ei se
zbătură, deschizându-se
cu mare greutate, îl

recunoscu și în privire i se aprinse o luminiță de bucur apoi o licărire de spaimă. Făcu un efort să se ridice. Buzele încercară să-i rostească numele – „Griffith” – dar nu izbutiră să scoată nici un sunet.

Griffith ar fi putut să râdă de neputința fetei,

dar obrazii ei încinși și
privirea disperată îi
dezvăluiră brusc
adevărul. Era bolnavă,
atât de bolnavă încât nu
reușea nici să vorbească.
Atât de bolnavă încât
tânărul începu să se
teamă pentru viața ei.

Marian se prăbuși la
loc, pe pat, prea slăbită

ca să-și țină capul
ridicat. Încercă să
întindă mâna după
Lionel, dar brațul îi
atârna prea greu și nu
reuși să-l urnească de pe
pătură. Ochii i se
umplură de lacrimi, iar
Griffith se simți cuprins
de milă tristete. Își
scoase pelerina și-și

suflecă mânecile, apoi îi
puse mâna pe frunte.
Ardea ca focul.
Încruntat, îi făcu semn
din cap lui Art să se
apropie.

Acesta veni către el,
târșâindu-și picioarele –
așa cum se așteptase
Griffith. Bătrânul era
curajos ca un leu, dar și

milos ca un călugăr. Nu se temea de moarte pentru el, ci numai pentru cei dragi... așa ca Marian. Privind-o cu ochii umezi de lacrimi, întrebă șoptit:

— Are febră?

— Arthur! îl dojeni Griffith. Nu boci cât timp e încă în viață.

Marian își strecură
mâna afară de sub
pătură, căutând degetele
uscate ale bătrânului, pe
care le duse la buze,
murmurând:

— Art... Fiul meu!...
Ocrotește-l... Ai grijă de
el...

Era o rugă fierbinte,
un efort pentru care-și

adunase ultimele puteri.
Pe chipul lui Art se
așternuse o expresie de
adâncă tristețe, făcându-
l să-și arate vârsta.

— Te vom ajuta,
fetițo...

— Lionel!... insistă
Marian, cu degetele
încleștate pe mâna lui
Art.

— Vom avea grijă de el, draga mea.

— Trebuie... articula cu greu Marian, privind cu spaimă spre Griffith, apoi din nou spre Art. *Trebuie* să-mi juri.

Uluit, Griffith se poticni și căzu pe spate, cu o bufnitură puternică.

Va să zică, Marian nu avea încredere în el! Se temea să-i încredințeze viața fiului ei!

E drept că și Griffith se întrebase ce urmărea Henry. Logic, putea să-și închipuie chiar că fusese trimis să asasineze copilul.

La dracu', *trebuia* să

se încreadă în el. Doar îi spusese asta. El unul avusese încredere. Îi dăruise sămânța lui.

Art pricepea mai greu spaima Marianei, dar în clipa când înțelese, începu să protesteze:

— Cum, fetișo, dar Griffith n-ar...

— Jură-i, Arthur.

Îngrozit, Art își
împreună mâinile a
rugăciune..

— Bine, dar ea
crede...

— Știu și eu ce crede!
i-o tăie Griffith, jignit și
îndurerat. Jură-i. Măcar
să aibă cugetul împăcat.

Bâlbâindu-se așa cum
nu-i stătea în fire, Art

jură să-1 apere pe Lionel
cu prețul vieții, ferindu-l
de orice pericol.

Marian își lăasă,
ostenită, mâna pe
marginea patului,
ațintind spre Griffith o
privire încă sfidătoare.

Tânărul îi susținu
privirea, adresându-se
lui Arthur:

— Art, ia copilul în brațe.

— Griffith, e bolnavă! Nu știe ce vorbește! protestă bătrânul, aplecându-se să-l ia în brațe pe Lionel.

— Ba știe foarte bine. Du-te să cumperi o căruță.

— Făgăduiești că n-ai

să strigi la ea?

— Făgăduiesc,
răspunse Griffith,
neobișnuit de ascultător.
Și cumpără toate
păturile pe care le
găsești în satul ăsta
blestemat.

Art începu să-l legene
pe Lionel, fără a-și lua
ochii de la cavalier.

— Ai o fire

îngrozitoare.

— Nu mă crezi

în stare să mă stăpânesc?

Bătrânul slujitor păru
destul de mulțumit,
mărginindu-se să
adauge:

— Sătenii ăștia o să
mă stoarcă de bani ca pe
o lămâie.

— Spune-le – mârâi Griffith, dezgolindu-și dinții într-un rânjet – că dacă nu se poartă cum se cuvine, vor avea de-a face cu stăpânul tău cel fioros.

— Am o idee și mai bună. Am să le zic că fata a adu molima-n sat, iar noi am venit s-o

luăm de-aici.

Griffith ar fi vrut să zâmbească de şiretenia lui Arthur, dar maxilarele încleştate refuzau să-l asculte. Din cauza ei. Din cauza propriei lui dezamăgiri.

Îngenunche lângă pat, aplecându-se spre Marian.

— Uită-te la mine.
Încearcă să mă vezi așa
cum sunt. Se apropie și
mai mult de Marian, cu
umerii lați, cu pieptul și
brațele vânjoase, cu
chipul de care Art își
bătea joc, dar de care ea
se simțise atrasă.

Buzele Mariane
începură să tremure și

ochii i se umplură de lacrimi. Și le șterse, frecându-și obrazul de pătură și deschise ochii, privindu-l țintă pe tânărul din fața ei. Îi măsură trupul puternnic, ca un călător în căutare de adăpost. Griffith așteptă răbdător, apoi spuse:

— Sunt luptător. Am fost crescut cu arma-n mână. Dac-aș vrea, i-aș putea frânge gâtul lui Art dintr-o singură lovitură, luându-l pe Lionel cu mine.

— Nu... nu Art... murmură ea.

— Sigur că nu... Cum să-i fac vreun rău lui

Art? Ți-ai ales bine
omul. Dar pe tine cine
să te apere?

Citi pe chipul
Marianei că încerca să-și
adune gândurile, făcând
un efort dureros. Într-un
târziu, fata își aținti
asupra lui privirea
întrebătoare.

— Întocmai, întări

tânărul bătându-se cu palma în piept. Eu sunt cel ce va avea grijă de tine...

Ochii Marianei continuau să-l cerceteze. De ce atâta teamă? Ce-și închipuia? Credea c-o va părăsi aici? Sau că o va ucide pe drumul de întoarcere? Că o va lipsi

de îngrijire, până când
Domnul o va lua la el,
astfel încât să aibă
conștiința împăcată?

Oare fata asta își
dădea seama cum îl
rănise cu neîncrederea
ei? Bănuia că da, numai
că acum era prea slăbită
ca să-și mai poată
ascunde adevăratele

sentimente. Și totuși, nu știa dacă o va ierta vreodată.

După câteva clipe, Marian încuviință din cap și înverșunarea lui începu să se topească. Totuși, mai trebuia să-i pună o întrebare:

— Ai încredere că te voi ocroti?

Fără să șovăie, ea încuviință din nou, silindu-se să zâmbească.

Griffith își stăpâni cu greu un geamăt. Când îi vedea privirea, își dădea seama că i-ar fi iertat oriee. Dar cum nu dorea să-și arate slăbiciunea, mormăi:

— Ei, asta-i cu totul

altceva.

O ridică în brațe și-i înveli trupul tremurând în pătură, încercând să pară cât mai optimist:

— Acum am să fac focul și-am să-ți dau câteva înghițituri de supă fierbinte, ca să mai prinzi putere.

Își lipi fruntea de

pletele ei arămii și-i
spuse, zâmbind:

— Pe urmă, mergem
la castelul părinților
mei.

Ea nu avu putere să
se împotrivească.

Tot timpul cât dură
călătoria, nu scoase un
cuvânt.

Afară era întuneric și

umezeală. Tot trupul îi ardea, și totuși se simțea înghețată. Ținea ochii închiși, între somn și trezie. Căruța se zguduia din toate încheieturile pe drumul plin de hârtoape. O dureau oasele, fruntea părea strânsă într-un cerc de fier și-i clănțăneau dinții

în gură.

Într-un târziu, căruța se opri și Marian deschise ochii. Ce importanță avea? Tot nu putea să vadă. Bezna îi dădea senzația că se înăbușă. Se întrebă dacă nu cumva murise și se găsea într-un sicriu. Cine se va mai îngriji de

Lionel?

Se foi neliniștită și durerea din încheieturi o trezi la realitate. Art îi va purta de grijă copilășului. Jurase să nu-l părăsească și, oricât i-ar fi displăcut lui Griffith, era convinsă că bătrânul își va respecta cuvântul.

Nu, nu murise! Se simțea mult prea îngrozitor ca să fie moartă.

Auzi undeva, în jurul ei, zvon de glasuri, strigând într-o limbă ciudată. În velșă. Apoi, chiar lângă ea, cineva spuse:

— Mamă, ți-am adus

ceva.

Griffith! Se aflau la
castelul părinților lui?
Probabil, și totuși
tânărul vorbise
englezește. Dar nu avu
prea mult timp de
gândire, pentru că la
urechi îi ajunse un glas
grăbit de femeie

— Rufele tale

murdare pot s-aștepte!

Izbucniră hohote de răs, dar Griffith insistă:

— E vorba de ceva ce-mi tot ceri de zece ani încoace. Un nepot.

Un nepot? Marian se foi, neliniștită. Ce mai însemna și asta? Cum îndrăznea să spună că Lionel era copilul lui? N-

o mai mira că vorbise englezește. Voia ca ea să audă și să înțeleagă. Râsetele se potoliră. În jurul căruței se așternu o tăcere grăitoare.

Ei, bravo! Părinții lui Griffith erau și ei la fel de indignați. Apoi un glas subțirel rupse tăcerea:

— Griffith!

— Aşa e, puştiule!
încuviinţă Art. Doamna
e mama lui Griffith.

Ah, de-ar putea vorbi
şi ea! Îşi adună tot
curajul ca să înfrunte
privirea dojenitoare a
mamei lui Griffith şi
aproape îi veni să leşine,
auzind că femeia vorbea

pe un ton blând și aprobator.

— Vai, ce copilăș frumos și sănătos! Câți ani are?

— Încă n-a împlinit doi ani, răspunse Griffith cu mândrie, dar e tare vioi și isteț.

În clipa aceea se auzi un glas bărbătesc, foarte

asemănător cu al lui Griffith.

— Ai ceva de mărturisit, Griffith Rhys Vaughn Ednyfed Powel?

— Am să-ți povestesc de-a fir-a păr, tată, însă mai întâi...

Marian se luptă să-și țină firea, dar nu era pregătită să înfrunte

lumina orbitoare a
soarelui. Când Griffith
dădu la o parte
coviltirul, Marian își
duse mâna la ochi,
ferindu-se de razele
strălucitoare.

Ca prin vis, auzi
glasul mamei lui
Griffith:

— Sfântă Winifred,

fata asta de-abia mai
respiră! Ia copilul, Rhys!

Marian simți o mână
mângâindu-i obrazul cu
blândețe. Apoi răsună
din nou glasul de
femeie, de astă dată
dojenitor:

— Griffith, dar tu n-
ai minte! Nu vezi că fata
asta e bolnavă? Cum ai

putut s-o târâi după tine prin toată Țara Galilor, așa cum faci cu rufele murdare? Draga de ea.

— Lady Marian... preciză Griffith.

— Lady Marian, reluă femeia, eu sunt Angharad, mama lui Griffith, soția lui Rhys, și mă trag din familia

faimosului medic
Rhiwallon. Suntem
vindecători vestiți, așa
că te vom pune pe
picioare.

În timp ce femeia
vorbea, Marian își
coborî încet brațul.
Căruța se găsea într-un
grajd cu pereți înalți,
mirosind a vite și-a fân.

De undeva răzbătea
cârâitul șoimilor închiși
în cotețele lor. Lumina
era slabă, nu
strălucitoare, cum
crezuse o clipă mai
devreme, totuși nu
reușea să-și țină
pleoapele deschise. De
jur-împrejurul căruței
erau adunați servitori și

rândași, alături de Griffith, Art și încă un bărbat, cam la fel de înalt. Necunoscutul îl ținea în brațe pe Lionel – prin urmare el era Rhys. Dar ochii Marianei rămăseseră ațintiți asupra Angharad-ei.

Aceasta purta un văl

de modă veche înfășurat
în jurul capului, lăsând
să se vadă un chip cu
gropițe în obraji.
Ridurile mărunte din
colțul ochilor trădau o
fire veselă și zâmbitoare.
Irișii ei aveau o culoare
neobișnuită – galbeni, ca
ai lui Griffith – și în ei se
citea o blândețe fără

margini.

— Vai, sărmana fată!
o căina Angharad,
strângând-o la pieptul ei
bogat.

Poate mirosul de
pâine proaspătă, ori
poate primirea
neașteptată ce i se făcea,
o impresionară pe
Marian atât de mult

încât ochii i se umeziră.
Începu să plângă tăcut,
luptând să-și înghită
lacrimile.

— Biata de ea!
exclamă din nou
Angharad. Griffith, ia-o
te rog și du-o în casă.

Griffith se aplecă
deasupra căruței și-o luă
în brațe Marian.

— Hai să mergem!
zise el, de parcă fata ar fi
putut să aleagă.

Această simplă
mișcare îi trimise săgeți
dureroase în tot trupul.
Din nou ochii i se
umplură de lacrimi și-și
sprijini capul pe umărul
lui Griffith. Pentru
prima dată de când se

cunoșteau, glasul lui trăda nesiguranță.

— Mamă...

— Las-o în grija mea, băiete! zise Angharad. Art, acoper-o cu ceva, să nu răcească. Rhys, du copilul în casă.

Art o înveli pe Marian cu o pătură calduroasă, dar fata o dădu

deoparte. Voia să poată
privi în jur și să respire
liber. Art se uită la ea cu
tristețe, clătinând din
cap.

— Febra o face să se
poarte așa ciudat.

— Nu te speria, Art.
Se va înzdrăveni curând!
Îl liniști Angharad,
potrivind pătura pe

lângă trupul Marianei. E mai bine așa?

— Am s-o culc în dormitorul meu, zise Griffith.

— Sunteți căsătoriți? întrebă Rhys.

— Încă nu.

— Atunci nu puteți dormi împreună câtă vreme vă aflați sub

acoperișul meu.

— Cum spui
dumneata, tată.

— E văduvă?

Rhys puneă întrebări
de parcă ar fi avut tot
dreptul să-și tragă de
limbă feciorul. Marian îl
cunoscuse pe tânărul
cavaler numai sub
aspectul unui tiran. Iată,

totuși, că exista un om care-i pretindea respect, iar Griffith se supunea fără crâcnire.

— Nu, tată, nu e văduvă.

Rhys îl mută pe Lionel de pe un braț pe altul, ca și cum, dintr-o dată, ar fi ținut la piept un bolovan fierbinte.

— Și n-a fost măritată niciodată?

— Nu, tată! declară solemn Griffith. N-a fost măritată niciodată.

Fie din tact, fie din lipsă de sensibilitate, Rhys dădu din cap aprobator.

— Bine. Mă întrebam dacă nu ne vom trezi la

poartă cu vreun soț abandonat și furios..

— Poți să discuți cu Griffith mai târziu – interveni Angharad și Marian se întreabă dacă, la urma urmei, autoritatea lui Rhys nu avea și ea anumite limite. Acum trebuie să ne îngrijim de lady

Marian. Griffith, du-o în dormitorul tău.

— Ascultă, femeie...

Tonul lui Rhys nu prevestea nimic bun, dar Angharad nici nu se sinchisi.

— Griffith poate dormi în holul mare, cu servitorii.

— Scorpie mică!

mormăi Rhys.

Angharad îi surâse, făcând o plecăciune, și-și apucă șorțul cu amândouă mâinile, exclamând:

— Sfântă Winifred, trebuie să pun slujnicele să deretice prin cameră și bucătarul să pregătească cina.

Zicând acestea, ieși grăbită din grajd, ușoară ca un fulg. Griffith o privi cu un zâmbet care-o făcu pe Marian să simtă un nod în gât, apoi își întoarse ochii către bolnavă, zicând:

— Tu ți-ai pierdut mama. Mama mea va fi și-a ta. O strânse cu

putere la piept și porni spre ușă. Picături de ploaie răcoreau obrazul Marianei, amestecându-se cu lacrimile. Clipides, ca să-și limpezească privirea, și se uită atent spre castelul Powel. Pe lângă zidurile uriașe gărzile păreau niște pitici. Castelul era o

construcție cenușie și
grandioasă, ridicată în
vârful unui povârniș, în
mijlocul curții
interioare. Griffith
începu să urce panta, cu
Marian în brațe. Pe
măsură ce se apropiau,
zidurile deveneau tot
mai impunătoare,
copleșind-o cu măreția

lor și amintindu-i de ceva.

Ar fi vrut să-l strângă în brațe, dar, în același timp, să fugă departe de el. Acest loc îl formase pe Griffith după chipul și asemănarea sa. Ca și cavalerul, își respinsese cu vitejie dușmanii, dar îi ocrotise pe cei aflați la

umbra zidurilor lui.

Marian știa că, de-ar fi rămas cu Griffith, și ea s-ar fi aflat în siguranță. Iar de nu, s-ar fi izbit la infinit – și probabil fără nici un rost – de voința lui neînduplecată ca o stâncă.

Se opriă în fața ușii masive de stejar. Griffith

o împinse cu piciorul și Marian se simți cuprinsă de panică.

— Marian... o chemă pe nume tânărul.

Marian ridică spre el o privire disperată. Griffith știa de ce se teme.

— În Țara Galilor, există obiceiul ca mirele

să treacă pragul cu mireasa în brațe. E o tradiție datând din vremea când miresele erau răpite din casele lor. Au și englezii obiceiul ăsta?

Marianei îi veni să țipe. Dar nu putu decât să murmure:

— Afurisitule! Javră

ce ești!

El îi închise gura cu o sărutare și păși în casă. Urcă scările până la primul cat, unde o lăsă să se uite bine de jur-împrejur.

— Regele vostru englez, Edward, a construit castele ca să-i supună pe rebelii velși,

iar noi am ridicat
castelul Powel ca să-i
ținem piept. Bineînțeles
că n-am reușit. Castelul
Powel a rămas în
mâinile englezilor până
când un strămoș de-al
meu, mai nevolnic, s-a
târât la picioarele noului
său stăpân.

Angharad, care se afla

chiar în spatele lui, îi dădu un ghiont.

— Du-o în camera ta, Griffith. Lady Marian va putea asculta glorioasa istorie a neamului Powel când va fi din nou în putere. Castelul ăsta nu-i decât o văgăună rece și umedă. Nu prea ai cu ce să te lauzi.

Marian îi înțelegea
nemulțumirea. Într-
adevăr, castelul își arăta
vârsta prin lipsa de
confort, dar acest
neajuns fusese
compensat prin perne,
tapițerii și focuri aprinse
zi și noapte. Ferestrele
mari primeau toată
lumina de-afară, iar

servitorii erau mereu cu
zâmbetul pe buze.

Art se apropie, dând
deoparte pătura – acum
udă learcă – ce
acoperea trupul
Marianei.

— Ai să te porți
frumos cu lady
Angharad, așa-i?

Marian șovăi câteva

clipe și mâinile începură să-i tremure.

— Oricât de-amare ar fi leacurile pe care o să ți le dea, ai să le înghiți pe toate, da?

Marian lăasă bărbia în piept. Singurul ochi al lui Art se umplu de lacrimi.

— Nu ți-am spus

niciodată pân-acu', da'
să știi că semeni cu fata
mea cea mare. Nu vreau
s-o pierd și-a doua oară.

— Țsta-i șantaj!
murmură Marian,
dându-și seama că
pierduse bătălia. Bine,
îți făgăduiesc.

Art râse fericit și
lacrimile i se uscară ca

prin farmec.

— Să faci cum zice lady Angharad, ca să te pui pe picioare. Iar eu...

Se uită stânjenit la Griffith, apoi îl luă pe Lionel din brațele lui Rhys.

— ...am să-i port de grijă flăcăuașului tău, așa cum am promis. N-

ai de ce să te frămânți
din pricina lui.

— Bine.

Șovăi din nou. Cum
să nu se frământe din
pricina lui Lionel?

— Voi fi liniștită.

Camera în care o
duse Griffith era plină
de servitoare ce
trebăluiau harnice ca

niște albine. Încălzeau
așternutul, ațâțau focul,
puneau ierburi aromate
sub perne. Într-o oală
atârnată deasupra
focului bolborosea apă
clocotită.

— Bravo! exclamă
Angharad. Văd c-ați
adus și leacurile.

Slujitoarele se

înclinară, zâmbind, iar Griffith o culcă pe Marian pe pat. Apoi, aplecându-se, îi prinse capul în mâini, zicând:

— *Croeso i Cymru.*

Bine-ai venit în Țara Galilor.

Oare-i păruse bine să-l revadă în coliba dintre munți? Dacă da,

n-ar fi putut spune de ce.

Griffith era un bărbat impulsiv și nesuferit. Se arăta prea sigur de talentele lui la pat și de drepturile astfel câștigate asupra ei.

Neliniștită, încercă să-l dea la o parte. Dar Angharad i-o luă

înainte.

— Acum las-o în seama mea! zise, hotărâtă, femeia.

— Vreau să rămân și să te-ajut! o rugă Griffith. Am îngrijit-o tot drumul până la castel. Sunt convins că-ți pot fi de folos și-acum.

— Nu! gemu Marian.

Angharad aruncă o privire către ușa.

— Rhys?

Rhys făcu un pas înăuntru.

— Avem ceva de discutat. Iartă-ne o clipă, lady Marian. Lady Marian...?

Griffith interveni imediat, răspunzând

întrebării subînțelese:

— Lady Marian
Wenthaven.

— Wenthaven?
repetă uluit Rhys. Din
Shropshire?

Alarmată, Marian
înălță capul de pe pernă.

— Da, din
Shropshire! încuviință
Griffith. Dar de ce...?

Rhys îi puse o mână pe braț:

— Trebuie să vorbim.

Griffith furișă o privire spre pat, apoi își urmă tatăl, închizând ușa în urma lui.

Era mulțumit de felul în care decursese totul. Îl apuca disperarea de fiecare dată când se uita

la chipul Marianeii, cu
obrajii supti și arși de
febră, cu ochii neliniștiți
și duși în fundul capului.
Dar avea senzația că
bătrânul castel începuse
deja să exercite o vrajă
tainică asupra ei.

Totuși, ghinionul nu
înceta să-i urmărească.
Cu acest gând în minte,

se adresă tatălui său:

— De unde cunoști numele de Wenthaven?

— Cu două nopți în urmă, a venit la poarta noastră un cerșetor în zdrențe și care șchiopăta destul de convingător. Cum noi suntem creștini, l-am primit în casă, la căldură, și l-am

omenit după cuviință.

Privind pieziș spre Griffith, adăugă:

— Drept să-ți spun, englezul ăla mi s-a părut un cerșetor interesant.

— Un englez? întrebă Griffith, devenind brusc, foarte atent. Și a venit tocmai aici?

— Așa mi-am zis și

eu. Castelul e cam departe de vadul obișnuit al cerșetorilor.

— Desigur. Ți-a oferit vreo explicație?

— La început, nu. Dar după ce-a turnat în el o butie de vin, i s-a urcat la cap și și-a dat arama pe față – spuse Rhys, cu o expresie

încruntată. A început să se plângă că ducea lipsă de femei, drept care a încercat să se lege de slujitoarele noastre. Îndrăznesc să afirm că, de-ar fi fost cu mintea întreagă, s-ar fi priceput destul de bine la trebușoara asta.

— Un tip arătos? Cu

un braț beteag? întrebă
Griffith, simțind că i se
strânge inima.
Harbottle!

— Aha, va să zică îl
cunoști. Până nu demult
a făcut parte din suita
contelui Wenthaven din
Shropshire, fiind chiar și
amantul fetei lui.

— Jigodie mincinoasă

și netrebnică! răcni
Griffith, ca ieșit din
minți. Unde-i acum?

— Vino cu mine.

Porniră împreună
spre o altă încăpere,
aflată nu departe de-a
Marianei.

— L-am încuiat în
cameră, zise Rhys. De
când e aici, înghite câte

trei mese pe zi și bea de stinge. Maică-ta i-a pus brațul la loc și i l-a prins cu scândurele. I-a satisfăcut pofta de vin și, după câte știu, două slujnice l-au vizitat azi-noapte, ca să-i satisfacă și-alte pofte. Deci bănuielile mele, au fost întemeiate: individul e

un mare ticălos.

— Las' că-l vindec eu de treaba asta! se jură Griffith.

— Mama ta, care-i din fire foarte blândă, nu va îngădui să te porți așa cu un ostatic, îl preveni Rhys. Știi bine că i se moaie inima ori de câte ori vede un copil

sau un invalid – ca să nu
mai vorbesc de
zâmbetul tău, cu care
faci din ea ce vrei. N-ai
grijă, o va pune pe
picioare pe lady Marian.
La fel ca și pe Harbottle.

Răsuci cheia uriașă în
broasca de fier și ușa
masivă, de stejar, se
deschise, scârțâind.

Înăuntru se zăreau un
șemineu, un pat, o
bancă, o masă și o tavă
cu diverse mâncăruri,
care-ar fi ispitit și
gusturile cele mai
capricioase. Cu un gest
scârbit, Rhys i-l arătă
fiului său pe sir Adrian
Harbottle, care avea
glezna legată de pat cu o

funie.

Harbottle simți
amenințarea din privirea
celorlalți și mârâi ca un
lup încolțit:

— Griffith ap Powel...

Griffith se înclină cu
prefăcută curtoazie.

— De cum am auzit
c-avem un oaspete, am
venit să te salut! zise el.

E o mare cinste pentru noi să-l primim la caste pe primul spadasin al Angliei.

Trecând pragul cămăruței, adăugă:

— Sau poate nu chiar primul, ci al doilea?

Instinctiv, Harbottle își duse mâna teafără la umărul bandajat,

dovedind că mijloacele
lui de apărare erau mai
puțin mușchii, cât
șiretlicurile.

— Dacă mă atingi,
mama ta va fi grozav de
supărată.

— Maică-mea o
îngrijește acum pe lady
Marian Wenthaven, așa
că n-are cum să-ți audă

zbieretele.

La auzul numelui
Marianei, Harbottle se
schimbă la față.

— Lady Marian?

Părea că-i savurează
numele.

— Lady Marian e-
aici?

Griffith își ridică
pumnii încleștați, gata

să sară în gâtul
ticălosului.

Harbottle își îndreptă
spatele.

— Sau poate că
vorbele îți sunt la fel de
prefăcute ca și
ospitalitatea. A fost aici
tot timpul?

Rhys își prinse fiul de
braț, murmurând:

— Liniștește-te,
băiatule!

Apoi închise ușa după
el și se adresă lui
Harbottle:

— Am venit pentru o
discuție civilizată și
nimic mai mult.

— Ai vrut să mă
arunci în temniță! îl
acuză Harbottle. Și chiar

ai fi făcut-o, dacă soția dumitale nu s-ar fi opus, luând apărarea unui oaspete rănit și bolnav.

— Mă surprinde, replică Rhys. Se spune că sunt omul cel mai primitiv din Țara Galilor. Ia gândește-te ce primire ți s-ar fi făcut în alte case!

Harbottle se albi la față.

— Mai bine nu veneam, bolborosi el.

— Te-a trimis Wenthaven? vru să știe Griffith.

— Nu.

Era limpede că Harbottle ar fi avut mai multe de spus, dar își

ținca gura. Oare se
temea de Wenthaven?
Foarte posibil. Brațul
lung al contelui se putea
întinde și până în
castelul Powel.

— Atunci de ce-ai
bătut drumul până aici?
insistă Rhys. De Ce-ai
făcut atâta cale, pe o
vreme ca asta?

— Am venit să iau ce mi s-a făgăduit.

Era o declarație plină de îngâmfare, așa că Griffith întrebă:

— Și, mă rog, ce ți s-a făgăduit?

— Conteale mi-a promis c-o voi avea pe lady Marian în patul meu.

— Și de ce ți-ar fi promis una ca asta? nu se lăsă Griffith. Nu uita că Marian e fiica și moștenitoarea lui.

— Pentru unele servicii pe care i le-am făcut.

Griffith și tatăl său schimbă o privire plină de înțelesuri.

Harbottle își dădu
seama că-l luase gura pe
dinainte și încercă s-o
dreagă,

— La urma urmei, n-
ar fi o căsătorie chiar
atât de nepotrivită.

— Wenthaven e
conte, adică un om din
cale-afară de bogat și
influent. Îi putea găsi

Marianei un soț de-o mie de ori mai bun ca tine. Dar dacă spui adevărul – zise Griffith, convins că lucrurile stăteau exact invers – pun prinsoare c-ai încercat să-ți iei răsplata înainte de-a face treaba cu pricina, și-atunci contele te-a dat afară.

Harbottle tăcea mîlc.
În încăpere nu se auzea
decît răsufarea lui
șuierătoare.

— Și-acum, vorbi
Griffith cu prefăcută
amabilitate, ia zi, ce
servicii ți-a cerut
contele?

— Chiar vrei să știi?
replică sfidător

Harbottle.

Dar văzând expresia
așternută pe chipul lui
Griffith, țipă speriat:

— S-o înving la duel,
atâta tot!

— Parcă ți-ai mai
încercat norocul o dată.

— Da, dar acum voia
să mă învețe niște
șmecherii pe ca ea nu le

știe, și după aia s-o
provoc la duel.

— Ca s-o ucizi?

— Nu... Eu...

Glasul i se frânse.

— Nu... el n-ar...

Păi... e fiica lui. De ce
m-ar îndemna pe mine
s-o ucid?

— Poate din cauza
copilului, își dădu cu

părerea Rhys.

Griffith îi făcu semn să tacă.

— Copilul ei? Dar cine, mă rog, e plodul ăla? pufni disprețuitor Harbottle. Nici măcar nu i se cunoaște tatăl.

Ochii lui albaștri sclipeau tăios, ca o lamă de oțel. Își mângâie

bărbia, gânditor,
adăugând:

— Ce tată atât de
important ar putea avea
copilul, încât
Wenthaven să...

— Prostii! îi tăie
vorba Griffith. Probabil
c-a avut un alt motiv.

— S-o fac să se
îndrăgostească lulea de

mine? îl ironiza
Harbottle, zâmbind
obraznic.

Griffith trase aer în
piept, luptându-se să-și
alunge o astfel de
închipuire.

— Marian are gusturi
mai bune.

— Mai bune ca mine?
Harbottle se ridică, se

poticni de funia cu care era legat, apoi își îndreptă spatele cu un gest aproape grațios.

— Privește-mă mai bine. Eu nu-s un velș sălbatic și necioplit, care vorbește o limbă barbară, trăind într-un castel umed și plin de igrasie, departe de

Curte. Eu sunt nobil englez, sănătos la minte și la trup.

— Cel mai amărât dintre nobili. Și cel mai neînsemnat.

Lui Griffith îi venea să-l plesnească peste mutra arătoasă și impertinentă și să-l umple de sânge dar,

cum nu putea, se mulțumi să-i arunce, batjocoritor:

— Ce să-i faci? Mai bine un cap de măgar decât o coadă de cal.

— Nu-i adevărat! Sunt de viță nobilă. Mai nobilă decât , toți velșii din lume!

— Pare destul de

curajos pentru un om cu
lațul de picior, comentă
Rhys.

— Poate chiar de gât!
adăugă Griffith, cu
mâinile în șolduri,
încântat de o asemenea
perspectivă.

Dar vorbele lui
Harbottle îi înghețară
zâmbetul pe buze.

— Am venit s-o
salvez pe lady Marian.

Griffith se albise la
față de mânie.

— Lady Marian
rămâne aici, cu mine.

— Pentru c-o ții cu
forța!

Harbottle găsisese
punctul slab al lui
Griffith și-l lovea fără

cruțare.

— Cum ar putea ea să aibă încredere într-un străin, într-un om aflat în slujba regelui pe care-l disprețuiește?

— Marian are încredere în mine, numai că...

Griffith abia își mai găsea cuvintele. Nu

același lucru se întâmpla cu Harbottle, care păși spre el, cu ochi strălucitori, zâmbind cu gura până la urechi.

— Cel puțin, eu o pot stăpâni cu-n dos de palmă, iar puiul ala de cățea n-are decât să stea la contele de Wenthaven. După ce-o

să-i torn câțiva copii, o
să uite cu totul de
bastardul ei. Când va fi
soția mea, o să m-ajute
să pătrund la Curte,
unde are o mulțime de
relații. Va trebui să-și
țină gura, să nu-și vâre
nasul unde nu-i fierbe
oala și să nu-mi dea
bătaie de cap. Prin asta

înțeleg că-i de datoria ei să-și desfacă picioarele ori de câte ori...

Vorbele i se topiră într-un chițăit. Griffith își înfipsese mâinile în gâtul lui. Brusc, în ochi i se aprinse o luminiță și, în aceeași clipă, își repezi pumnalul spre stomacul lui Griffith.

Tânărul se chirci la pământ, săgetat de o durere năprasnică.

— Asta ți-o datoram de mult! rânji Harbottle.

Dar brațul lui Rhys țâșni cu iuțeala fulgerului și, cu un răcnet, ticălosul zbură prin aer, izbindu-se cu capul de zid. Griffith își

adună toate puterile și
se ridică, apoi porni spre
ușă clătinându-se pe
picioare.

Capitolul 11

Auzind scrâșnetul
cheii în broască,
Harbottle scoase un
geamăt înăbușit.
Doamne, ce plăcere îi
făcuse să-l pocnească pe
Griffith! Tare-ar fi vrut
să-l lovească iar și iar,
lăsându-l într-o baltă de

sânge. Era atât de mulțumit, încât aproape uitase de durere. Se ridică, pipăindu-și maxilarul, și-și privi chipul oglindit în apa din lighean.

Își cercetă atent imaginea și se încruntă zărind umflătura lăsată de pumnul lui Rhys. Luă

apă rece în căușul
palmei și-și răcori
obrazul înfierbântat.

Cu puțin noroc, ar fi
putut opri să crească
umflătura, domolindu-și
în același timp durerea.

Nu suporta suferința
fizică. Acesta era și
secretul extraordinarei
sale măiestrii de

spadasin. Detesta să fie rănit.

Își pipăi cu grijă cucuiul de la ceafă. Oare brutele astea nu cunoșteau rânduielile captivității când era vorba de-un ostatic de viță nobilă?

Sigur, el nu era chiar un ostatic. Nimeni n-ar

fi plătit ca să-l vadă pus
în libertate. Dar trecuse
și prin încercări mai
grele, în care fusese
nevoit să se descurce
singur.

Încet-încet, chipul i
se destinse într-un
zâmbet, pe care-l studie
încântat în apa din
lighean. Ce bărbat

frumos! Dinți puternici,
păr cârlionțat, gene
pentru care s-ar fi dat în
vânt, orice femeie. Da,
da! Femeile ar fi în stare
de orice pentru un
bărbat atât de-atrăgător.
Însă, mai întâi, trebuia
să scape, din castel.

Asta era partea cea
mai ușoară.

Problema era pe cine să ia cu el.

Pe Marian? E drept că i-ar fi convenit, dintr-o mulțime de motive. Pentru că-l refuzase, alegându-l pe Griffith. Pentru că era fiica lui Wenthaven, pe cate voia să se răzbune.

O dorea nebunește.

Nu cumva era bolnav?
Când se gândea la ea,
simțea că-l cuprinde
fiebințeleala, iar când și-o
închipuia căindu-se că-l
înfruntase, îl treceau
toate răcorile. Își
imagina duelul final. Ea
îi va opune rezistență,
folosindu-și puterea și
șiretenia. Iar el îi va

zbura spada din mână,
după care va lovi scurt,
lăsându-i un semn pe
viață, ca să-i arate ce
însemna un bărbat
adevărat.

Un singur lucru îl
îngrijora: că va trebui s-
o ia de soție chiar dacă
taică-său ar fi
dezmoștenit-o. Poate că

merita osteneala de-a
îmblânzi o sălbăticiune
ca ea, dar ar fi fost și
mai bine să poată obține
totul: pe Marian, o
situație bună și banii
contelui.

În cazul acesta,
trebuia să-și schimbe
planul. Să se *gândească*.

Cheia era bastardul ei

cel urlător. Când îl adusesse pe lume, Marian se găsea la Curte și, după toate aparențele, Griffith și contele considerau copilul ca fiind foarte important. Iar dacă Wenthaven era de părerea asta, atunci merita să pună mâna pe băiat.

De-ar fi reușit să scape, luând și copilul, de-ar fi reușit să fugă din castel... ei bine, atunci ar fi avut-o și pe lady Marian, dar în condiții impuse de el.

Harbottle surâse din nou. Era o idee tentantă, pentru merita să sufere.

Griffith suferea și el.

Rhys îl trase după sine,
într-o încă mai
luminoasă. Pe tânăr îl
chinuia rana din stomac,
dar mult ca orice îl
durea gândul că-și
supăraseră tatăl.

Rhys închise ușa cu
piciorul, poruncind:

— Scoate-ți hainele
ude! Și între timp,
povestește tatăl tău
iubitor cum vine cu
legătura asta dintre tine
și lady Marian

Griffith își dădu
seama că Rhys era
furios, și pe bun
dreptate. Viitoarea
nevastă nu era numai

treaba lui, ci și întregii familii. Un bărbat se însura ca să sporească pământurile, averea și influența familiei sale.

Așa gândise și Griffith când se însurase prima dată, dar căsătoria se dovedise un eșec. Nu existaseră certuri, pentru că soția lui își

cunoștea lungul nasului. Nu prea aveau ce discuta pentru că ea nu se pricepea nici la politică, nici la război. Da Griffith avusese parte de tot ce-și putea dori un bărbat: o mâncare caldă pe masă și un trup fierbinte de femeie în pat.

Cu numai o lună în urmă, ar fi pufnit în râs dacă i-ar fi spus cineva că se va însura cu alte gânduri decât satisfacția sexuală imediată.

Dar cu o lună în urmă n-o cunoscuse pe Marian. Dumnezeuule, Marian! N-avea nici una din calitățile ce se cer

unei neveste.

— E o femeie extraordinară, începu el, cu voce tremurată. Blândă, perseverentă...

Rhys îi tăie vorba cu un gest categoric, și Griffith își aduse aminte ce autoritar putea fi tatăl său.

— Du-te lângă foc și

scoate-ți hainele!

Griffith se supuse, la fel de ascultător ca și băiețandrul zvăpăiat de altădată. Între timp, Rhys se duse spre cuferele de lângă perete, deschizându-le unul câte unul. Fără a ține cont de ordinea păstrată în ele de Angharad, începu să

arunce afară fel de fel de haine, până ce încropi o costumație completă și călduroasă. Fără să-i întindă hainele lui Griffith, repetă, cu glas apăsător:

— Ei, de data asta poate îmi spui adevărul!

Adevărul? Care adevăr? Că Marian purta

vesrainte bărbătești și se lupta cu spada? Că atunci când se va îndrăveni, va fi la fel de iute și neastâmpărată ca și fiul ei? Nu, nu-i putea spune tatălui său adevărul.

— Tată, când ai s-o cunoști mai bine, să vezi c-ai s-o îndrăgești.

Griffith începu să-și frece brațele. I se făcuse pielea de găină..

— E blândă și politicoasă...

Din nou simți un fior rece pe șira spinării, de astă dată văzând expresia neîncrezătoare de pe chipul tatălui său.

— Ai stat atât de

mult în Anglia încât ai uitat ce înseamnă cinstea?

Pune-ți adversarul într-o situație delicată și vei reuși să-l înfrângi. Era o tactică bună, pe care Griffith o aplicase deseori. Numai că uitase de la cine o învățase. Nu se mai putu stăpâni.

— Tată, dă-mi, te rog, hainele! se milogi el.

— Eu ți-am schimbat scutecele! pufni mânios Rhys. Și tot eu te-am învățat să faci pipi-în pârau. Mie să nu-mi ascunzi nimic... ai înțeles?

— Vrei să-ți vorbesc de lady Marian?

— Nu, îi tăie vorba Rhys, fluturându-i pe la nas un pantalon călduros. Vreau să-mi s p u i *adevărul* despre lady Marian.

Griffith se întrebă cum ar fi putut închina steagul, astfel încât să-și mai îmblânzească tatăl. Trecuse multă vreme de

când sângele lui velș își ceruse dreptul la libertate. Aproape că nici nu-și mai amintea când anume își luase zborul de sub aripa părintească.

— Lady Marian... începu el, cu glas șovăielnic, alegându-și cu grijă cuvintele. Când

îmi înalț ochii spre
soare, o văd pe ea. E ca
un pui de șoim, demn
de un rege, țâșnind pe
cerul limpede de după
ploaie, mai mândră și
mai liberă decât
ciocârlia în fapt de
dimineață.

Rhys îi azvârli cămașa
de pânză.

Griffith o îmbracă
repede, încheindu-i
șiretul de la gât.

— Are pene
strălucitoare și alese și
luminează ca sos în miez
de zi.

Rhys îl privi
cercetător, apoi îi
aruncă jiletca.

— În sfârșit, spui și

tu adevărul.

Griffith făcu o pauză, surprins de propriul său sit poetic, pe care-l crezuse otrăvit și ucis de viața de zi cu zi.

— Nu-i adevărul, ci doar...

— Ci doar sufletul tău velș, pe care l-ai îngropat atât de adânc

încât credeam că n-o să-l redescoperi niciodată! îl completă Rhys, aruncându-i și celelalte haine, după care își trase un scaun lângă foc.

Amuzat de propria-i situație și de faptul că, în sfârșit, taică-său se potolise, Griffith se îmbracă, fără a-și lua

gândul de la „puiul lui de șoim”.

— Când vreun netrebnic îi întinde o cursă, ca s-o aibă în mână, ea îl sfâșie cu ghearele și ciocul până-l umple de sânge. Deși, până la urmă, dușmanul îi dă drumul, tot continuă s-o

urmărească, vrăjit de
penajul și strigătul ei
victorios.

— Dar poate fi
îmblânzită?

— Nu există bărbat
pe lume care s-o
îmblânzească, declară
Griffith, care cunoștea
pe pielea lui acest
cumplit adevăr. Pot să

fluier până îmi dau
duhul, ea va veni la mine
fără tragere de inimă.
Rămâne, fără a se lupta
cu ghearele și cu ciocul,
numai atunci când o
ademenesc...

Șovăi câteva clipe,
apoi urmă:

— ...cu plăceri pe
care nu le poate refuza.

Și pentru scurt timp,
atât cât se simte sătulă
și obosită, îmi aparține
numai și numai mie.

— Nu poți momi un
șoim cu mâna goală,
declară Rhys.

Prăbușit de pe
culmile poeziei, Griffith
se apără, aproape
sfidător:

— Dar mă ofer pe mine.

— Nu cu totul.

— Oricum, partea cea mai importantă și care reprezintă și care reprezintă întregul. Mă îndoiesc că ea ar face deosebirea.

— Zău? întrebă Rhys, ducându-și degetul la

tâmplă. Șoimii — ca și femeile — au un fler grozav pentru cei în care pot avea încredere.

Griffith simți un junghi în inimă, la amintirea jurământului smuls de Marian lui Art. Își turnă o cupă de vin și-o bău până la fund, luptându-se să-și alunge

bănuielile.

— Poate că va învăța cu timpul, dar te asigur că, până la urmă, va avea încredere în mine.

Rhys îi spulberă optimismul cu o frază ca o lovitură de tun.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, dacă nu-i dai voie să te

cunoască.

Griffith își feri
privirea, dar Rhys îi
apucă mâna ce atârna
inertă pe lângă corp,
murmurând:

— Ce s-a întâmplat,
s-a întâmplat de mult.
Noi te-am iertat cu toții.
Numai tu nu ți-ai iertat
vina niciodată.

Amărăciunea și
durerea din trecut
săpaseră cute adânci pe
chipul lui Griffith.

— Pierderea
castelului n-a însemnat
nimic?

— Noroc că n-a durat
mult. N-aș fi renunțat la
el, de n-aș fi știut cum
să-l recapăt. Cât despre

tine, existau cu totul alte căi, chiar dacă nu dintre cele mai ușoare.

— Îmi pare rău c-a fost nevoie să faci asta. Eram tânăr și fără minte.

— Nu fără minte, ci căpos. Așa cum mi-a spus maică-ta pe vremea aia, dacă te-aș fi ținut

mai din scurt, n-am mai fi avut necazuri.

Griffith încercă să-i scuze lipsa de răbdare.

— Ar fi fost cam greu, când trebuia să faci față unui asediu, apoi să raționalizezi hrana... Nu mai vorbesc de teama să nu ne otrăvească pârâul care se

scurgea în fântână!

— Tot de aia ai scăpat și tu din frâu. Pe toți sfinții, omule, spune-i femeii ăleia ce-ai pe suflet și, cine știe, poate te va vrea de soț.

Cum Griffith continua să tacă, Rhys își întinse picioarele, urmându-și gândul:

— Va să zică, asta ți-
ai pus în minte să faci?
Vrei s-o iei de soață pe
lady Marian
Wenthaven?

Bucuros să revină
asupra subiectului,
Griffith se grăbi să-l
întrebe:

— Îți pasă cu
adevărat?

— Suntem îndeajuns de respectați ca să îndurăm umilința de-a accepta în familie o englezoaică. Dar spune-mi, îți aduce și ceva zestre?

— Nu știu. Mă îndoiesc.

— Atunci, ce avantaj avem de pe urma ei?

— Are relații sus-puse la Curte, răspunse Griffith, alegându-și cu grijă cuvintele. E prietenă cu însăși regina Angliei.

Rhys era vădit impresionat.

— Mă îndoiesc că-i blândă, așa cum spui tu. Văd că Art îi poartă un

respect fără margini,
ceea ce i se întâmpla
numai rareori.

— Nu pricep nici eu
de ce-l mai țin lângă
mine pe păcătosul ăsta!
murmură Griffith.

— Poate pentru că-i
datorezi viața? își dădu
cu părerea Rhys.

— Poate, încuviință

Griffith, umplând o cupă cu vin și întinzând-o tatălui său.

Rhys o luă, zicând:

— Credeam că umbli după o soață cum a fost Gwenllian. De multe ori te-am auzit spunând că vrei o femeie care să te aștepte acasă, cu nasul în gherghef.

— Asta poate să învețe și Marian, declară Griffith. Sunt chiar convins că va învăța.

I se păru că taică-său dusesse cupa la buze ca să-și ascundă un zâmbet. Dar când goli cupa, ștergându-se la gură, nu mai rămăsese nimic din veselia de-

adineauri.

— Mă întreb dacă nu ne vom trezi la uşă cu tatăl Marianei, venit şi ia fiica înapoi, acasă.

Griffith se lăsă greoi pe banca de lemn, aplecându-se spre căldura focului.

— Foarte posibil, dac-ar şti unde se află

fata. Însă asediul nu se
numără printre
metodele de luptă ale lui
Wenthaven. El atacă
numai pe întuneric, ca o
nevăstuică, și pleacă
purtându-și în colți
prada însângerată.

— Cât se poate de
liniștitor! Crezi că-i
cazul să facem de strajă,

ca lady Marian să nu dispară?

— În castelul Powel se află în siguranță, zise Griffith.

Cel puțin, așa spera.

— Dar mi se pare că primejdia îl paște în primul rând pe Lionel.

— Umblă taică-său pe urmele lui?

— Nu știu cine-i
taică-său, dar până
acum nu l-a prea
interesat soarta
băiatului. Însă Lionel e
un copil aparte, și asta
din multe motive, pe
care încă nu le-am
înțeles cu totul.

— Așadar, nu m-am
înșelat. Marian e

importantă pentru
Wenthaven din cauza
copilului.

— Bănuiesc că da,
dar n-aș vrea ca
Harbottle să ghicească
adevărul.

— Ce să aibă contele
cu fiul Marianeii?

Griffith ar fi vrut să-i
explice tatălui său cum

stăteau lucrurile și să-
ceartă sfatul. Dar fără
încuviințarea Marianeii,
o astfel de destăinuire ar
fi însemnat un act de
trădare.

— Tată, n-am dreptul
să-ți împărtășesc o taină
care nu-mi aparține, dar
trebuie să te previn că
prezența Marianeii și-a

lui Lionel sub acoperișul nostru poate primejdui atât castelul, cât și pe toți locuitorii lui. Dacă dorești, poți refuza să-i primești, și-atunci eu am să încerc să-i duc în altă parte.

— Prostii! protestă Rhys, aproape uitând de bunele maniere. Dacă aș

refuza să-i ascund, din teamă pentru viața mea, maică-ta mi-ar face vânt din turnul cel mare – sau, și mai rău, nu m-ar mai primi în patul ei.

Griffith începu să râdă. Reacția tatălui său fusese exact cea la care se așteptase. Totuși, i se păruse cinstit să-1 pună

în gardă.

— Înțeleg. Să știi însă un lucru: Marian n-a fost niciodată amanta lui Harbottle.

Rhys își îngustă pleoapele, măsurându-și fiul din cap până în picioare.

— N-aș vrea să crezi că-ți cer să renunți la

onoare, dar te sfătuiesc să-ți ții gura față de maică-ta. Nu prea-i plac tainele.

Griffith se sprijini de spătarul jilțului. Înțelese că, pentru moment, Rhys nu mai avea nici un fel de obiecții cu privire la Marian. Dacă datoria lui Griffith era să

ducă mai departe
numele familiei, Rhys
încă își păstrase un
strop de romantism velș,
care-l făcea să regrete
îndepărtarea fiului de
toți cei dragi.

— Atunci, ce facem
cu Harbottle? întrebă
tânărul.

Rhys râse, apoi

deveni brusc serios.

— Îl ținem în continuare aici? urmă tânărul. E un șarpe veninos și poate n-ar fi rău să-l avem sub ochii noștri.

— Sau e mai bine să-l zvârlim afară? cugetă Rhys. Vremea-i tare capricioasă: când ploaie,

când frig. Nu i-ar prii
deloc să mai rămână pe
meleagurile astea.

— O duce foarte bine
în captivitate.

Privirile li se întâlniră
și amândoi dădură glas
aceluiași gând:

— Atunci îl dăm
afară.

— Trebuie să-ți iei leacul, spuse cu blândețe Angharad, apropiind cupa de buzele strânse ale Marianei. I-ai promis lui Art c-ai să fii cuminte.

Marian își prinse nasul cu două degete, scârbită de mirosul

doctoriei.

— Dar nu la nesfârșit.
Acum sunt sănătoasă.

— Așa e. Ți-a prins bine să stai o săptămână în pat, zise Angharad, punând cupa între degetele Marianei. Să vezi ce bine o să-ți prindă încă una.

— Încă una? gemu

Marian, simțind că-i
tremură glasul!

Angharad nu putea
scăpa un prilej atât de
potrivit.

— Vezi? Ce-ți
spuneam eu?

O mângâie pe obraz,
ca o mamă încercând să-
și convingă copilul.

— Dacă ești cuminte

și-ți iei doctoria, am să-ți îngădui să primești vizitatori.

Marian se îmbufnă, furioasă pe propria-i slăbiciune. Crezuse că era pe moarte. Abia acum înțelegea prin ce trecuse: zile întregi de febră, apoi durerea și teama, nopți cu

coșmaruri îngrozitoare,
tusea sâcâitoare, care-o
lăsa epuizată și learcă
de sudoare.

Boala o storsese de
voință și putere. Acum
își putea înălța capul de
pe pernă, dar gestul i se
părea lipsit de sens. În
fiecare zi avea
posibilitatea să verifice

dacă prețioasa ei
comoară se află tot în
sacul în care o
ascunsese, dar faptul nu
mai prezenta nici un fel
de importanță. Era în
stare să se ridice în
capul oaselor, ca să-și
perie părul, sau să se
scoale din pat pentru
nevoile zilnice, dar n-

avea chef să părăsească dormitorul nici măcar ca să înfrunte grijile mărunte ale vieții zilnice. Fiul ei se afla pe mâini bune, iar ea se simțea istovită. Fără vlagă.

— Lasă-mă să-ți masez spatele, propuse Angharad.

Marian şovăi o clipă..Nu îndrăznea s-o contrazică pe mama lui Griffith.

Tânărul i-o oferise pe propria lui mamă, ca pe cel mai de preţ dar pe care i-l putea face. Iar Angharad fusese peste aşteptări de bună şi înţelegătoare. O luase pe

Marian sub aripa ei
ocrotitoare, ca pe un pui
rătăcit și mult-iubit. Se
îngrijea de ea cu atâta
afecțiune poate chiar
prea multă după părerea
bolnavei – ca să n-o
neliniștească. Și

Angharad o îndrăgise.
La fel cum îl îndrăgise și
pe Lionel. Îi iubea pe

amândoi de parcă ar fi fost copiii ei. O îmblânzise pe Marian cu afecțiunea sa de mamă, iar Marian se lăsase de bună voie în puterea ei.

— Văd că n-ai nici un pic de milă! murmură fata, band până la fund leacul cel îngrozitor, al cărui gust aducea a

excremente de liliac
amestecate cu ierburi.

La urma urmei, poate
chiar asta și era. Încercă
să nu se mai gândească
și acceptă cu bucurie
cana de bere pe care i-o
întinse Angharad, ca să-
și clătească gâtul. Apoi
se rostogoli pe burtă,
trăgându-și cămașa de

sub ea.

— Masează-mă, te rog.

Angharad se așează lângă ea, pe marginea patului, și, dându-i la o parte cozile lungi și grele de păr roșcat, începu să-i maseze gâtul și spatele, înțepenite de prea mult stat în pat.

Marian gemu de plăcere,
apoi întrebă:

— Vine Lionel să mă
vadă?

— Lionel, Rhys și
Griffith.

— Griffith?

Marian se smulse din
amorțeală, sprijinindu-
se în coate.

— Nu vreau să-l văd

pe Griffith.

— Toată săptămâna
ai refuzat să-l primești.
E furios un urs care
așteaptă să înfrunte un
taur. Umblă de colo-colo
bombănind și răstindu-
se la toată lumea.

Angharad o plesni în
glumă peste fund,
dându-i a înțelege că

vina era a ei.

— De data asta, te rog să-l ajuți să-și afle liniștea. Măcar de dragul nostru.

— Încă nu mă simt în stare să dau ochii cu el.

Angharad o apăsă ușor pe cap, îndemnând-o să stea culcată.

— Parcă ziceai că te-ai făcut bine și vrei să te dai jos din pat.

Prinsă cu mâța în sac, Marian protestă:

— Griffith o să mă facă să mă simt și mai rău.

— Dimpotrivă, o contrazise Angharad, continuând să-i maseze

spatele. N-auzi cum îți bate inima? Asta-ți va pune sângele în mișcare, alungând teama și tristețea care te-au îmbolnăvit.

Marian își îngropa fața în pernă, ca să-și ascundă obrazii îmbujorați. Dacă

Angharad îi ghicise atât

de ușor stânjeneala,
spaima și deruta, nu
cumva și ceilalți își vor
da seama tot atât de
repede? Chiar și
Griffith...

De când se știa,
Marian nu se ferise de
necazuri. Cândva, lady
Elizabeth îi spusese că le
caută cu lumânarea. Dar

acum era cu totul altceva. Nu trebuia să lupte, nici să accepte o provocare la duel. Avea de înfruntat bărbatul care-o făcuse sa-și piardă stăpânirea de sine, abandonându-se în voia lui. Acest bărbat îi răpise ceva ce nu putea să-i mai înapoieze

niciosată, lăsând în loc
durere și amărăciune.
Nu... Era prea istovită ca
să-l mai vadă pe Griffith.
Acum sau altă dată. Își
ridică fruntea din pernă,
rugându-se de
Angharad:

— Nu putem aștepta
până mâine?

Sări ca arsă, auzind

glasul lui Griffith:

— Nu mai vreau să aştept nici o zi.

O singură privire asupra lui îi fu de-ajuns. Tânărul arăta ca una din acele uriaşe lespezi de piatră din vechime, ţâşnite parcă din pământ. Marian le cunoştea din călătoriile

făcute în Anglia. În Țara
Galilor existau încă și
mai multe. Aici oamenii
le numeau menhire.
Bătute de vânt și ploaie,
giganticele stânci
rămâneau neclintite,
indestructibile și...
inexplicabile:
monumente ce sfidau
trecerea timpului,

proclamându-și în
tăcere atotputernicia.

În liniștea din
cameră, Marian își
simțea nervii încordați
— nervii, a căror
existență părea s-o
descopere abia acum;
îndrăzni să privească
spre Griffith.

El venise mai

aproape. Stânca
amenințătoare se
preschimbase într-un
om ca toți oamenii. Un
bărbat înfocat, dur și
impunător ca un menhir
înfierbântat de căldura
din adâncul pământului
pe care se înalță.

Nu cumva puteau
comunica și fără vorbe?

Stânjenită, Marian
descoperi că da. Îi
înțelegea perfect furia și
dorința arzătoare. O
dorea cu aceeași
disperare cu care ar fi
vrut să-și înăbușe
dorința.

Oare Griffith avea
vreo slăbiciune? Dacă
da, atunci aceea era

Marian, și tânărul se lupta s-o alunge într-un ungher al vieții lui tihnite de până atunci.

— Ți-e mai bine? o întreabă el, cu glasul tremurând de dorință.

Ea nu găsi putere să-i răspundă, mulțumindu-se să dea din cap.

— Ne vom căsători

de îndată ce se vor face
strigările în biserică.

Ea se grăbi să
protesteze:

— Nu!

Griffith păru să
crească și mai înalt.

— Trebuie să ne
purtăm ca doi oameni
cu capul pe umeri.

Cu ochii la el, Marian

descoperi că nu-și mai
amintea decât acea
întâlnire năvalnică și
tulburătoare din patul
lui. Dar se sili să-și
păstreze gândirea lucidă.
Era răspunzătoare de
soarta lui Lionel. Începu
să vorbească încet, cu
grijă pentru gâtul ars
de usturime.

— Asta și fac. Nu mă pot mărita cu un supus al regel Henry. Nici acum, nici altă dată.

Pe chipul lui se așternu o expresie întristată, iar Marian îi simți durerea de parcă ar fi fost a ei. În mod ciudat, îi era rușine de bănuielile prin care

spera să-și salveze
copilul.

Griffith se apropie de
fereastra care dădea spre
curtea interioară. Se
sprijini cu spatele de zid
și începu să vorbească,
neînduplecat ca o
stâncă.

— Am să cer
preotului să anunțe

căsătoria noastră în
biserică, în următoarele
trei duminici.

— Pierdere de timp!

— Vom vedea, replică
el.

— Fiule, se auzi
glasul nemulțumit al hui
Rhys, n-o poți sili să se
mărite cu tine.

Marian făcu ochii

mari. În mijlocul
încăperii îl zări pe tatăl
lui Griffith, ținându-l în
brațe pe Lionel. Părea
că se află acolo de multă
vreme.

Dar ea nu-l
observase. Nu-și
observase nici copilul,
de care îi fusese atât de
dor. Dacă se gândea

bune, uitase și de Angharad, care continua să-i maseze gâtul.

— Trebuie să ne căsătorim, insistă Griffith. Pentru siguranța ei și a copilului.

— Cât timp rămân la noi, amândoi sunt în siguranță! vorbi solemn

Rhys. Dar oricare-ar fi primejdia, preotul nostru nu va face strigările în biserică fără ca lady Marian să-și dea consimțământul.

Griffith ridică din umeri, încrucișându-și brațele la piept. Rhys așteptă, cu ochii la fiul său. Dar cum tânărul

continua să tacă, tatăl său întrebă:

— Oare lady Marian are destulă putere ca să-și țină copilul în brațe?

— Sigur că da, răspunse Angharad.

Amândoi își dădeau silința să aplaneze conflictul dintre doi tineri.

— În ultimele trei zile n-a mai făcut deloc febră, iar puștiul e tot atât de zdravăn și sănătos cum era și Griffith la vârsta lui. Și la fel de neputincios.

Marian îl luă pe Lionel din brațele lui Rhyș și-l strânse la piept, fericită, șoptindu-

i vorbe drăgăstoase.

— V-a dat mult de furcă?

— Nu! se grăbi să răspundă Lionel.

Rhys începu să râdă.

— E tare drăgălaș. L-ai crescut așa cum trebuie: isteț și sănătos.

— Nu! repetă Lionel, cu o sărutare lipicioasă

pe obrazul Marianeii.

Trăgând cu coada ochiului spre Griffith, ea văzu că tânărul îi urmărea, zâmbind. Lui Griffith îi priise săptămâna petrecută acasă, la părinți. Se îmbăiase și acum purta haine noi și curate, în culori vii, după moda de

la Curte. Își tăiase și-si
periasse părul, care lucea
ca lemnul de abanos
lăcuit. De fapt, așa cum
presimțise Angharad,
sângele începea din nou
să pulseze în vinele
Marianei. Griffith arăta,
într-adevăr, a pețitor.

În aceeași clipă, el
spuse:

— Pe Marian am
întâlnit-o grație lui
Lionel. Pentru asta îi
sunt recunoscător.

Marian își zise că
Griffith alesese o cale
înțeleaptă. Măcar de l-ar
fi crezut părinții lui!

Își găsi de lucru cu
Lionel, dându-i și lui o
pernă și acoperindu-i

piciorușele cu pătura.
Angharad se simți
obligată să umple
tăcerea.

— Cel puțin, nu v-ați
cunoscut așa cum s-a
întâmplat cu mine și cu
Rhys.

— Ce tot spui acolo?
o mustră Rhys. Doar n-a
fost chiar așa o

catastrofă!

— O catastrofă?
repetă Angharad.

Apoi, întorcându-se
spre Marian, îi explică:

— Noi doi ne-am
cunoscut abia la slujba
de căsătorie

— Așa au găsit de
cuviință părinții noștri,
intervenii solemn Rhys.

Dar imediat începu
să râdă.

— Ce știau ei? Sau
eu? Mie puțin îmi păsa.
N-avea prea mare
importanță pe cine iau
de nevasta. Abia
împlinisem douăzeci și
unu de ani, fusesem uns
cavaler și mă
consideram intrat în

rândul lumii.

— Iar eu n-aveam
decât doisprezece, șopti
Angharad.

Rhys o dojeni,
ridicând arătătorul.

— Dar aveai niște
forme adorabile.

— M-a speriat de
moarte.

— Credeam că te

aștepți la una ca asta.

— A intrat în dormitor, s-a uitat la mine, care-l așteptam tremurând în pielea goală, și-a declarat: „Eu nu mă culc cu un copil.”

— După care am ieșit din cameră.

— Adică te-ai năpustit afară! îl acuză

Angharad.

— Doar nu vrei să-mi găsești vină pentru asta, ripostă Rhys.

— Nu, surâse Angharad. În sinea mea am răsuflat ușurată... deși umilită în ochii lumii.

Rhys zâmbi și el, iar Marian avu senzația că-

și îmbrățișează din
priviri soția. Între ei
exista o legătură
trainică, ce se întărea
odată cu trecerea
timpului, astfel încât
dorința din tinerețe nu
era prea greu de aprins.

Griffith suspină,
clătinând din cap.

— Sunt și-acum

îndrăgostiți unul de altul, îi zise el Marianei.

Ea nu răspunse. Îi era ușor să-și închipuie că împreună cu Griffith ar fi format o pereche la fel de fericită, depănând cu nostalgie amintiri de la începuturile idilei lor, fiecare știind ce urma să spună celălalt.

Dar la fel de bine își putea imagina că încă patruzeci de ani de-acum încolo soarta le-ar fi fost potrivnică.

— Cum s-a întâmplat? întrebă ea, conștientă că-i tremura glasul, iar lacimile stăteau gata să-i țâșnească.

— Vrei să spui, cum se face că suntem, totuși, împreună? îi vorba din gură Angharad, încrucișându-și în poală mâinile muncite. Păi... eu am crescut...

— Era o mândrețe de fată! adăugă Rhys.

— Taci din gură, că

nici nu mă băgai în
seamă! îl certă
Angharad. Eu îți țineam
casa, iar văduva din sat
îți ținea de urât. N-ai
dat nici o atenție
farmecelor mele – de
altfel, destul de
discutabile!

— Până când ai
început să flirtezi cu

scutierul meu.

— Era de-aceeași
vârstă cu mine, șopti
Angharad la urechea
Marianei. Și frumos ca
îngerul ispitei!

— Și pe deasupra,
prost ca noaptea!
completă Rhys.

— Sfântă Winifred!
Așa-ți părea ție, pentru

că-și închipuia că puțin
îți pasă. Și, într-adevăr,
nu ți-a păsat, până în
clipa când ai văzut că
altora le pasă.

Pufni, amintindu-și
indignarea de-atunci.

— Cum face câinele
cu osul: nu-l mănâncă
decât atunci când vede
că-l râvnește alt dulău.

— Să știi că nu eram
chiar atât de indiferent
pe cât spune nevastă-
mea! murmură Rhys,
aplecându-se spre
Marian.

Angharad își
încrucișa brațele pe
pieptul opulent.

— Hm!

— O, sigur c-o

remarcasem. Trupul i se
împlinise și chiar avea
pe vino-ncoa. Dar eram
căsătoriți de patru ani și
nu puteam schimba
rânduielile așa, deodată.
Ceilalți ar fi zis că-s
dobitoc dac-am ajuns
să-mi curtez propria
nevastă.

Oftă, apoi adăugă,

profund mânănit:

— Deși asta mi-ar fi fost mult mai ușor.

Angharad își ascunse zâmbetul, dar Marian nu reuși aceeași performanță. Văzându-l pe bărbatul acela cât un urs intimidat de minusculea lui soție, nu se mai putu stăpâni și

izbucni în răs.

— Vezi? Vezi, fiule?
se înfurie Rhys, arătând
spre amândouă. Femeile
nu-și respectă nici soții,
nici iubiții. Eu le
povestesc despre
umilința pe care-am
îndurat-o, și ele se
prăpădesc de răs.

— Într-adevăr, tată! E

de-a dreptul revoltător!

— Sigur că e! întări
Rhys, privind-o
încruntat pe Marian. Nu
văd nimic de râs în toate
astea.

Marian își drese
glasul, încercând să
redevină serioasă.

— Continuă, te rog.
Ce-ai făcut cu scutierul?

— L-am trimis
înapoi, la părinți, cu
coada între picioare. Eu
l-am scos din sărăcie și
mizerie, educându-l ca
să-mi fie scutier, și
nemernicul o curta chiar
pe nevastă-mea! Chiar
pe nevastă-mea! repetă
el, dând furios din
mână.

Marianei nu-i fu greu să înțeleagă că alungarea scutierului se petrecuse cu mare tevatură. Când Angharad își anunță, în treacăt, soțul că servitorul cu pricina se întorsese, Rhys își ieși din fire:

— Și ce, crezi că-mi face vreo impresie? E

dobitoc, și necopt, și...

— Nu mai e necopt acum, îl întrerupse Angharad. Dar e la fel de frumos și năvalnic, așa că bagă de seamă cum te porți.

Vechea ceartă reușea și-acum să stârnească reacțiile de odinioară. Rhys se înroșise ca racul

de furie, așa că Marian se grăbi să intervină:

— Ce s-a întâmplat cu voi după ce-ați rămas singuri?

Rhys se strădui să-și înghită vorbele mânioase, apoi, prinzând privirea neliniștită a soției, făcu un efort să depășească

momentul.

— Am umblat de colo-colo ca scos din minți. Mă așteptam ca Angharad să se târască la picioarele mele, cerșindu-mi iertarea.

— Evident c-a așteptat degeaba! pufni femeia.

— Când colo, ea era

cea supărată! zise Rhys, încă uimit de izbucnirea de odinioară a soției sale prea-supuse. Zicea că-i vina mea.

— Și chiar era! nu se lăsă Angharad.

— Așa că m-am trezit cu o nevestă de doisprezece ani, care-mi spunea că are

șaisprezece și că s-a
săturat să mai fie
socotită un copil.

— Iar el mi-a zis că
dacă vreau să fiu
socotită femeie în toată
firea, atunci trebuie să
mă port ca atare.

— Așa că m-am
culcat cu ea.

Povestiseră pe rând,

adăugând fiecare noi
amănunte, dar în final
precizarea directă a lui
Rhys îi luă prin
surprindere. Amândoi
roșiră până în vârful
urechilor. Schimbară o
privire rapidă și Rhys
începu să tușească. Apoi
vorbi din nou, cu glas
mai potolit.

— Numai că să te culci cu o fecioară când ești în culmea furiei nu-i o idee prea înțeleaptă. Nu, nu! Cătuși de puțin. Au urmat lacrimile...

— Unele chiar ale lui, interveni Angharad.

— ...iar un bărbat trebuie să încerce să îndrepte situația, ceea

ce nu-l pune într-o poziție prea avantajoasă.

Copleșit de amintiri, Rhys își șterse fruntea de sudoare și se rezemă de spătarul jilțului.

— Bineînțeles, asta nu se întâmplă chiar atât de des, slavă Domnului!

— Rhys! îl mustră

Angharad.

Toți tăcură, cu ochii la Lionel, care se juca, ascunzându-se sub pătură. Nimeni nu părea dornic să deschidă gura. Marian nu îndrăznea să privească nici la Rhys, nici la soția sa, cu atât mai puțin la Griffith.

Atunci tânărul își

drese glasul.

— De fapt...

Marian ridică
privirea, scandalizată.
Nu, nu putea fi adevărat!
Doar nu voia să le spună
adevărul!

— Marian și cu
mine...

Fata simți că i se taie
respirația și se ridică

brusc în capul oaselor.

— Griffith?

— ...am avut o

experiență

asemănătoare...

— Griffith, te rog să

taci!

— ...și am nevoie de

ajutorul vostru ca să

înfrunt consecințele.

Griffith se sprijini de

pervaz, adăugând:

— Nu te teme, iubito,
mama și tata mi-au dat
întotdeauna numai
sfaturi bune.

Disperată că el nu
înțelegea, Marian
izbucni:

— Dar nu-i vorba
numai de tine și de
mine!

— Nici nu le cer
sfatul doar cu privire la
noi doi! o liniști tânărul,
cu o plecăciune, având
grijă să rămână destul de
departe de pumnii ei.
Cu ajutorul lui
Dumnezeu, o vom
scoate la capăt. Trebuie
să ne preocupe soarta lui
Lionel.

— Griffith, îți
interzic... începu
Marian, încercând să
ridice glasul.

Spre marea ei
disperare, descoperi că
nu putea vorbi.

— Copilul nu-i al ei,
declară Griffith.

Marian răsufă adânc
de câteva ori,

străduindu-se să-și
recapete vocea, dar
tânărul urmă, fără
ezitare:

— Am avut dovada
cu mai puțin de-o lună
în urmă.

Angharad și Rhys se
uitară consternați unul
la altul, apoi la Lionel, la
Marian și din nou la

Griffith. Rhys își reveni
primul din surpriză.

— Ce vrei să spui,
băiete?

În sufletul lui Griffith
se luptau orgoliul și
rușinea. Trase aer în
piept și spuse dintr-o
suflare:

— Vreau să spun că
atunci când s-a culcat cu

mine era fecioară.

Marian își acoperi fața cu mâinile, scoțând un geamăt. Totul era pierdut. Taina lui Libnel fusese descoperită.

— Dar cum de-a ajuns fata în patul tău, Griffith? întrebă, uluită, Angharad.

— A... a avut un

coșmar.

Apoi, dându-și seama că sunase caraghios, se grăbi să adauge:

— Vorbesc serios. Era albă ca varul la față și tremura din toate încheieturile... În aceeași zi Lionel fusese răpit și Marian se temea... că cineva... va lua...

— Bine... bine...
încuviință Rhys. Dar zici
c-ai făcut dragoste cu ea.
Adică ai renunțat la
burlăcie. Asta vrei să
spui, nu?

— Da, tată.

Fata înălță capul, fără
să înțeleagă. Părinții lui
Griffith aveau cu totul
alte preocupări. Pe

Marian o îngrijora că Lionel era de sânge nobil și se întreba cum va influența acest fapt istoria Angliei, iar ei păreau că se interesează numai de Griffith... și de ea.

Rhys își frecă, încântat, mâinile.

— *De ce-ai făcut*

dragoste cu fata?

— Mi-am pierdut controlul, tată! răspunse Griffith, cu capul în piept.

Angharad își plesni palmele, în culmea fericirii.

— Ți-ai pierdut controlul?

— Da, recunosc

tânărul.

— Cu lady Marian?
insistă maică-sa.

— Da, repetă el.
Angharad își ridică
brațele spre ceruri.

— Domnul fie lăudat!
În sfârșit, avem și noi o
fiică!

— Amin, întări Rhys.
Angharad îl sărută pe

Lionel, apoi o strânse la piept pe Marian, care rămăsese uluită și îngrozită, și sări jos de pe pat.

— Mă duc să încep pregătirile de nuntă.

Rhys se sculă și el din jilț, pornind după ea.

— Iar eu mă duc să-i spun preotului să facă

strigările în biserică.

Marian simțea că-i
vuieste capul, însă tot
mai găsi putere să se
împotrivească.

— Dar spuneți că nu
veți îngădui căsătoria
fără încuviințarea mea.

— Asta era înainte să
auzim veștile uluitoare
de-adineauri, răspunse

Angharad, strângându-l de braț pe Rhys și plimbându-și privirea de la Griffith la Marian. Neai înapoiat fiul, fetiço.

Marian nu pricepea nimic. De-ar fi fost îmbrăcată, ar fi sărit din pat, să-l înfrunte pe Rhys.

— Bine, dar cu Lionel

cum rămâne?

— Lionel? repetă Rhys, uitându-se cu mare atenție la băiețel.

Copilul își vârâse capul sub pătură, azvârlind perna pe podea, și izbea cu piciorușele în tăblia patului.

— Ia-l în brațe pe

Lionel, Angharad. Să-
lăsăm singuri pe
porumbeii noștri.

— Cred că Marian ar
vrea să știe ce părere
aveți despre copil, acum
când ați aflat că nu-i al
ei, zise Griffith.

— Și mai vreau să
știu, izbucni Marian,
dacă jurați să păstrați

secretul.

Rhys și Angharad o priviră nedumeriți, fără a-i înțelege îngrijorarea. În cele din urmă, Rhys vorbi în numele său și al soției:

— Dacă ai lăsat să se creadă că-i al tău, distrugându-ți reputația și șansa de-a fi fericită,

înseamnă c-ai avut
temei serios. Tu-l
cunoști, fără îndoială, și
Griffith îl cunoaște dar
dacă nu vrei să ni-l spui
și nouă, nu-i nici o
supărare. Asta voiai s-
auzi din gura noastră?

— Jurați-mi să
păstrați secretul, șopti
Marian, înfrigurată și

temătoare. Jurați-mi!

Rhys se crispă, iar Angharad suspină, vădit îndurerată.

Griffith gemu,
clătinând din cap.

— N-a vrut să vă jignească, tată. Dar dacă l-ați cunoaște pe tatăl ei, ați înțelege.

Rhys îl privi cu

răceală, dar Angharad îi puse mâna pe piept, cu ochii în ochii lui. El înțelese și încuviință din cap, apoi se apropie de Marian, luându-i mâna în mâinile sale aspre.

— Harbottle mi-a povestit despre tatăl tău, așa încât te iert. Dar acum ești în Țara

Galilor, la rudele tale. Și
dacă în noi nu ai
încredere, atunci în
cine?

Capitolul 12

Ușa se închise fără zgomot în urma lui Rhys, Lionel și Angharad. Marian îi urmărise cu privirea, întrebându-se dacă nu cumva părinții lui Griffith își pierduseră mințile. Să aibă

încredere în ei pentru că erau rude? Ce nebunie mai era și asta?

Și totuși, avea încredere în Angharad. Nici nu putea să nu aibă. Iar Rhys... păi, dacă Art era însoțitorul lui Lionel, iar Griffith poza în tată al lui Lionel, atunci modelul lui era

cu siguranță Rhys. Fiul
își imita tatăl până în
cele mai mărunte
gesturi. Marian se
înroși, amintindu-și cât
de jignit se simțise Rhys
când îi ceruse să jure că
va păstra taina.

— De ce-a venit
Harbottle? întrebă ea.

Griffith oftă,

îndepărtându-se de
fereastră.

— Se pare că ți-a luat
urma în Țara Galilor.
Când n-a mai dat de
tine, a întrebat unde-i
castelul Powel.

— De ce?

El se apropie de pat,
cu pași rari, fără să
scoată un cuvânt.

— Pentru că vrea să pună mâna pe tine.

— Prostii!

Îi tremura glasul și se sili să se stăpânească.

— Se vede treaba că l-a trimis tata.

— Mie mi se pare că tatăl tău s-a cam spălat pe mâini în privința lui Harbottle. Ca și noi, de

altfel. Acum patru zile, i-am dat drumul să plece, după ce i-am îndesat în traistă haine uscate și destulă hrană cât să-i ajungă până în Anglia... dacă-i iute de picior. Dar individul pare dispus să-și riște pielea, numai să pună mâna pe tine, pentru că

servitorii ne-au prevenit
că un bărbat tot dă
târcoale castelului.

Griffith veni lângă ea
și se așează pe marginea
patului.

— De fapt, mai mulți
slujitori l-au văzut stând
la pândă.

Marian ar fi vrut să-i
mai ceară niște

explicații, dar el își scoase cizmele, apoi jiletca. În clipa când își duse mâna la șiretul pantalonului, ea întrebă în șoaptă:

— Ce-ai de gând să faci?

— Să aflu adevărul despre Lionel. Nu tot așa am descoperit și

adevărul despre tine?

Își scoase pantalonul, apoi cămașa. Marian rămăsese cu ochii la el amețită de reacția lui imprevizibilă.

— Ai venit în patul meu, am stat de vorbă, am făcut dragoste, iar când s-a terminat, îți cunoșteam taina.

Inima Marianeii pulsa
năvalnic. Brusc, îi pieri
acel sentiment al
inutilității, care se
opunea însănătoșirii ei.
Își recăpătase puterile și
se simțea în stare s-o ia
la fugă. Departe de el.
Totuși...

— Ei?

Sau, poate, *către el!*

— A fost așa de simplu!

El râse cu blândețe.

— E cel mai simplu lucru din lume. De asta ne-a făcut Dumnezeu deosebiți unul de altul, ca să ne potrivim atât de bine.

Tânărul se întinse pe pat lângă ea, cu trupul

gol și ars de soare, și-o luă în brațe. Marian își încleșta degetele pe pătură, strângând-o în jurul trupului.

— Ar putea să vina cineva.

— Nu uita că suntem într-o casă velșă. La ora asta toată lumea știe că duminică se vor face

strigările.

Zâmbi, așezând perna lui Lionel lipită de-a Marianei, și-și culcă fruntea pe umărul ei.

— Velșii știu să se poarte în astfel de împrejurări.

Socotind că spusese destul, tăcu, rămânând nemișcat. Minutele

treceau, iar Marian
simțea că-i pocnesc
nervii de atâta
încordare. Nemaiputând
suporta tăcerea, izbucni:
— Ce vrei de la mine?
— Mai multe lucruri,
răspunse Griffith,
plimbându-și degetul pe
conturul sânilor ei. În
primul rând, după cum

ți-am spus, vreau s-aud povestea lui Lionel.

Marian își descleștă brusc degetele de pe pătura cu care încercase să se protejeze.

— Asta nu pot să-ți spun.

Griffith oftă, și răsufierea lui îi încălzi pieptul prin pânza

subțire a cămășii de noapte.

— Tocmai de asta mă temeam, gemu el. Nu te pot sili să-mi spui un, adevăr pe care-ar fi trebuit să mi-l încredințezi de bunăvoie.

Tonul lui Griffith o întrista, iar atingerea lui

o făcu să-și amintească. Dacă ar fi fost o femeie cu experiență, așa cum îi lăsa pe alții să creadă, s-ar fi putut apăra prin alte amirritiri. Dar așa, în minte îi venea numai noaptea petrecută cu Griffith – o imagine atât de vie, încât aproape o făcu să piardă șirul

discuției.

— Nu pot spune nimănui.

— Nici măcar mirelui tău?

— Nu mă pot mărita cu tine.

— Ah, iată cel de-al doilea lucru pe care voiam să ți-l cer: consimțământul de a-mi

fi soție.

— Nu.

Nu vorbise chiar atât de hotărât pe cât ar fi vrut, pentru că el tocmai o sărutase lângă ureche.

— Căsătoria asta prezintă o serie de avantaje.

— Și dezavantaje.

— Ca de exemplu?

— Lionel nu va putea să...

Se opri. Fusesse cât pe ce să se trădeze. Nu se putu împiedica să nu admită şiretenia lui Griffith.

El surâse cu tristeţe în colţul gurii şi Marian îşi înfrână cu greu pornirea de a-i urmări

conturul buzelor cu vârful limbii.

— În primul rând, Lionel va fi mai în siguranță cu mine decât fără mine.

Ea se încordă ca un arc, iar Griffith își înălță fruntea.

— Nu ești de-aceeași părere?

Marian nu știa ce să
răspundă. Sufletul și
mintea ei se războiau,
fiecare încercând să
capete supremație
asupra trupului.
Renunțase la iubire de
dragul lui Lionel, iar
când Griffith se dovedise
a fi mare maestru într-
ale iubirii, încercase să

fugă din calea lui. Poate că, într-adevăr, Lionel va fi mai siguranță alături de Griffith, dar Marian făcuse un jurământ față de lady Elizabeth, pe care nu putea să-l calce în picioare.

— Și cu aceasta, ajungem la cel de-al doilea argument în

favoarea căsătoriei,
spuse tânărul, politicos
ca un curtean sigur pe el
ca un rege. Am discutat
cu preotul nostru, care-i
un om tare înțelept.
Jurământul de căsătorie
e mai puternic decât
jurământul de credință
al cavalerului față de
suveranul său – deși

amândouă sunt
legăminte sfinte, făcute
în fața lui Dumnezeu.
Sper să nu fiu silit să
aleg între soție și rege.
Nădăjduiesc să-mi pot
sluji în continuare
regele, fără vreun
neajuns pentru soția
mea. Dar, în ultimă
instanță, voi păstra

secretele soției, voi avea grijă de averea și copiii ei, rămânându-i credincios mai presus de orice alte jurăminte.

Marian ciupi, nervoasă, pătura cu degetele.

— Înțeleg.

— Dar mă crezi?

Griffith se săltă într-

un cot, cu mușchii
jucându-i sub piele, și se
aplecă deasupra ei.

— Vrei s-auzi și cel
de-al treilea argument în
favoarea căsătoriei?

— Cred că...

— Iată-l! șopti
tânărul, acoperindu-i
fața cu sărutări.

Marian îi simți

buzele, răsufierea
parfumată, pielea netedă
a obrazului proaspăt
bărbierit, și închise
ochii de plăcere – o
plăcere pe care
întunericul de sub
pleoape nu făcea decât
s-o sporească.

— M-ai speriat,
iubito... îi murmură el la

ureche. Credeam c-o să
te pierd și n-aș fi putut
îndura...

— Nu trebuie să
facem asta... șopti
Marian, dorindu-și să fi
vorbit mai hotărâtă și să
fi avut mai multă voință.

— O fac doar ca să te
conving să te măriți cu
mine.

În ochii Marianei se citea stupefacția.

— Vrei să spui că, dacă-mi dau consimțământul, pleci și mă lași în pace?

Amândoi se priviră fix câteva clipe.

— Accepți? întrebă el, cu o expresie de nepătruns.

— Mai întâi,
răspunde-mi.

Tăcerea lui ascundea aceeași luptă între pasiune și rațiune. În cele din urmă, zâmbi fără veselie, în vreme ce ea îl țintuia cu o privire îndurerată.

— Nu. N-am să plec.
Orice-ai spune tu.

Îi dezlegă panglica
din păr și-i despleti
cozile groase.

— Datorită ție mi-am
pierdut sângele rece și
onoarea... Dar m-ai
făcut de două ori mai
bărbat ca înainte.

Își îngropa fața în
pletele roșcate, revărsate
pe pernă, murmurând:

— Așa încât acum
vreau să te răsplătesc în
același fel.

Ea râse cu
amărăciune:

— Să faci din mine
un bărbat?

— Să te fac să uiți de
tine.

Își înălță fruntea, cu
expresia cavalerului

sigur de victorie încă
înainte de-a intra în
luptă,

Marian se simțea
slăbită, deși nu chiar
atât de mult ca în urmă
cu câteva ceasuri. Nu
chiar atât încât să nu i
se poată împotrivi. Când
mâna lui îi atinse șiretul
cămășii de noapte, ea îl

opri, speriată.

— Unde vrei să-mi
pun mâna, *my lady* ?
zâmbi el. Dorința ta e
poruncă pentru mine.
Vrei să-ți mângâi
umerii? Sunt cei mai
frumoși pe care i-am
văzut vreodată:
puternici, deși scobitura
lor trădează o feminitate

ascunsă. Te-am admirat
pe furiș și m-am
minunat ce frumos
contur are trupul tău: cu
talie îngustă, Cu
șoldurile arcuite, care
ademenesc bărbații,
făgăduind paradisul pe
pământ.

Degetele ei tremurau.

Se lăsa pe pernă,

mirându-se câtă plăcere
îi făceau vorbele lui.

— Nu cumva mâna
mi-e prea grea, *my lady*?
întrebă el, vorbind încet
și rar, pe un ton plin de
subînțelesuri. Așeaz-o tu
acolo unde vrei.

Marian își adună
toate puterile și-i așează
mâna pe... pătură, cât

mai departe de ea.

Continuând să zâmbească, Griffith se săltă într-un cot, sprijinindu-și capul în palmă, și privi spre mâna pe care Marian o respinsese.

— Bine-ai gândit, *my lady*. Hai să vedem amândoi unde-i mai

bine să încep cu
mângâierea. Eu unul aş
vrea să-ţi ating sânii.
Nu-s nici prea mici, nici
prea mari, dar foarte
sensibili. N-am să-ţi uit
niciodată geamătul de
plăcere când ţi i-am
sărutat data trecută. Ca
o pisică, ţi-aminteşti?

Marian simţi că i se

oprește respirația și că
se învâрте camera cu ea.
Nu cumva i se făcuse
iarăși rău? Sau poate
leacul acela
dezgustător...

— Atunci ai fi vrut
mai mult, dar nu prea
știai ce să-mi ceri. Acum
știi, nu-i așa??

Sfârcurile sânilor ei se

întăriseră, ținând loc de orice alt răspuns. Marian își încrucișa brațele pe piept, deși Griffith n-avea cum să ghicească ce se întâmplase sub pătură.

— Va să zică, n-ai uitat! râse el. Când ți-am sărutat sânii, a trebuit să te țin în frâu, erai

înnebunită de plăcere.
Mă trăgeai de păr și nu
știai nici tu dac-ai fi vrut
să continui sau să mă
opresc. Dar când am
încercat să mă opresc...

— Pe toți sfinții...

— Mi-ai lipit din nou
gura de sânii tăi, și i-am
sărutat iar și iar, până
când am crezut că-mi

voi pierde mințile de
plăcere.

Își netezi pieptul, iar
ea privi, fascinată,
smocurile de păr negru
și creț țâșnind la loc în
urma degetelor lui.

— Și bărbatul
savurează astfel de
senzații.

În mintea Marianei

începură să se perinde
imagini sugestive,
posibile reacții ale lui
Griffith la sărutări atât
de îndrăznețe.

Asta fusese și intenția
lui. Surâse în colțul gurii
și Marian simți cum o
cuprinde furia la gândul
că Griffith încerca s-o
ademenască prin

cuvinte. Își scutură cu
înverșunare capul
sprijinit în perne.

— Te rog să pleci!

El îi îndepărtă ușor o
șuviță rătăcită pe frunte.

— Îmi ceri cam mult,
iubito...

Îi prinse obrazul în
palmă, și-și plimbă
vârful degetului pe

genele ei.

— Și totuși, nu
îndeajuns. Mai ai încă
multe de învățat până să
știi cum să faci dragoste.
Nici nu se putea altfel.
N-am avut vreme să-ți
destăinui toate tainele.
De pildă, ți-ai închipuit
că un bărbat poate
săruta o femeie aici...

Îi puse palma pe pubis.

— ...făcând-o să țipe de plăcere?

Instinctiv, ea își apropie genunchii, de teamă ca degetele lui să nu-și continue explorarea. O clipă, reuși să-și potolească propria dorință. Apoi o

copleși același val de
fierbințeală – mai
puternic, aproape
dureros, și, totuși, divin.
Dar nu chiar...

— Nu!

— Îți jur că acesta-i
adevărul. Iar femeia
poate face și ea același
lucru.

— Și-ai să ții de

plăcere? întrebă Marian.

Intenționase să fie sarcastică, dar nu reușise să-și ascundă pasiunea.

— Încearcă și-ai să vezi.

Se rostogoli pe spate, cu brațele sub cap. Avea umerii, pieptul și brațele musculoase și puternice,

iar în această poziție, coastele se desenau ușor sub piele. Își încorda abdomenul sub privirea ei, și Marian avu impresia că-i zvâcniseră și picioarele. Poate că i se păruse. Nu îndrăzni să meargă cu privirea mai departe... Ridică brusc capul, cu ochii în

ochii lui.

Ochii tânărului străluceau ca aurul topit, tulburând-o mai mult ca orice gest și-orice cuvânt, îi citea limpede gândul, înțelegând patima care-l răscolea.

— Închipuie-ți ce-ar însemna să mă atingi și

tu... murmur el. Să mă
ai în puterea ta... Să mă
înfiorez până în
străfundurile ființei
mele când îmi mângâi
pieptul, apoi pântecul,
apoi... Imaginează-ți
gustul meu... și
geamătul meu de
plăcere, când buzele tale
umede s-ar deschide ca

să mă primească...

Ea îi puse palma pe gură, silindu-l să tacă.

Nu voia să-l atingă, dar nu se mai putea stăpâni.

Oare când se preschimbase velșul cel războinic într-un poet? Când învățase să ispitească prin vorbe?

Griffith îi sărută
palma, iar când ea vru
să-și retragă mâna, o
prinse de încheietură.
Începu să-i maseze
pielea delicată și
sensibilă, fascinat de
netezimea ei și de
vinișoarele albastrii. Îi
mângâie fiecare deget,
iar și iar, până când

Marian își strânse
palma, ca să-și
domolească fiorul de
plăcere. Apoi îi duse
degetele la buze,
sugându-le unul câte
unul.

Voia ca și ea să repete
gestul. Aceasta era și
dorința Marianeii.
Smucindu-și mâna, fata

se ridică în capul
oaselor. Pătura alunecă
într-o parte, dezgolindu-
i sânii abia ascunși sub
cămașa de noapte
transparentă. El o privi,
fără a-și putea stăpâni
un geamăt.

— Cât de frumoasă
ești! murmură cu glas
răgușit de emoție. Și ești

toată a mea... Sâni
aceștia sunt tot ai mei...

Marian se aplecă spre
el, cu sângele pulsându-i
în vine. Pentru primă
dată de când sosise la
castelul Powel se simțea
bine și avea senzația că
va trăi o veșnicie.

— Dacă-ți pui din
nou mâinile sub cap, îți

făgăduiesc să te las să-
săruți.

Era un risc calculat,
Fără îndoială, el ar fi
putut face uz de forță,
posedând-o dincolo de
orice împotrivire. Dar
chiar și fără luptă,
Marian îl dorea
nebunește. Dar Griffith
voia ca ea să i-o și

dovedească.

Foarte bine!

—Pune-ți mâinile sub cap! ceru ea din nou

Tânărul șovăi o clipă, apoi, luând mâna de pe obrazul ei, se supuse resemnat.

Cu ce să înceapă? Era foarte important, mai ales privindu-l cum

stătea întins ca un festin
pregătit numai și numai
pentru plăcerea ei. Și, în
plus, aveau la dispoziție
o zi întreagă. Își puse
palmele pe umerii lui
Griffith, urmărind cu
degetul conturul fiecărui
mușchi. Apoi coborî
spre piept, spre șolduri
și spre coapse. Îl

mângâia fără grabă,
dornică să cunoască
îndeaproape un trup de
bărbat și să-i afle
reacțiile. Dornică să
descopere secretul
mult-lăudatului său
control.

Pe chipul lui se citi o
chemare disperată. Își
încordă degetele de la

picioare, coapsele îi
zvâcniră. Tot trupul i se
preschimbase într-o
coardă de oțel.

— Tu ai vrut-o! îi
aminti ea.

— Atunci fă precum
ți-am cerut! porunci el,
încruntat.

— Toate la timpul
lor.

Se sprijini pe călcâie,
și, punându-și mâinile
pe șoldurile lui, se
aplecă peste el,
repetând.

— Toate la timpul
lor.

Nărilor i se umflară de
parfumul lui: un miros
curat și bărbătesc.

— Ai făcut baie? îl

întrebă Marian.

— Aşa-i tradiția în familia mea... răspunse Griffith, apoi icni scurt, pentru că Marian începuse să-l muște de ureche. Înainte de nuntă, te îmbăiezi. Iar eu eram hotărât să... Nu pot vorbi, când îmi lingi urechea ca o pisică.

— Ștăpânește-te!

replică Marian.

Gustul lui era la fel de plăcut ca înfățișarea, iar Griffith se cutremură de plăcere când Marian îi umezi sfârcul pieptului cu vârful limbii, suflând apoi ușor asupra lui.

Se strădui să rămână cu privirea la bârnele

tavanului și spuse:

— Eram hotărât să mă port cu tine astăzi ca în ziua nunții. La urma urmei, o facem de ochii lumii.

— Ce anume? întrebă ea, frecându-și obrazul pânțelele lui.

— Nunta. Ne căsătorim doar de ochii

lumii. Căsătoria noastră
e deja consumată. Acum
nu ne rămâne decât să
facem strigările în
biserica și să mergem la
preot, ca să rostim
jurământul.

— Dar dacă a fost
deja consumată —
murmură Marian
apucându-i coapsele și

plimbându-și vârful
limbii de la genunchi
spre șolduri – la ce mai e
nevoie de încă o
consumare?

El își înălță capul de
pe pernă, ca s-o
privească mai bine.

— Fiindcă-am crezut
că mori.

Ea râse amuzată, dar

Griffith vorbise cât se poate serios.

— Mă temeam că după ce te-am găsit robustă și fericită, ca o forță a naturii, urma să te pierd pentru totdeauna.

Își deschise brațele spre ea.

— Iubește-mă,

Marian. Toarnă-mi în
vine seva ta. Alungă
umbrele.

Chemarea lui o
înfiora până în măduva
oaselor.

Acest bărbat –
această stâncă! – avea
nevoie de ea. Atât de
mult încât uriașa lui
voință se închina în fața

pasiunii.

I-ar fi putut lua
dorința în joacă?

Griffith voia mai mult
decât să-i simtă trupul
lipit de-lui. Îi cerea să-și
unească viața cu a sa.

Nici un alt bărbat nu
reușise s-o convingă să i
se dăruiască, dar în
brațele lui Griffith ap

Powel se abandonase fără regrete și fără remușcări.

Își pusese soarta în mâinile lui. Va îndrăzni să i-l încredințeze și pe Lionel? Îl crezuse atunci când îi spusese că jurământul față de ea era mai presus decât legământul față de rege?

Răspunsul trupului
era „*Da!*”, chiar dacă
mintea continua să-i fie
chinuită de îndoieli.

Sărută palma lui
Griffith, iar el strânse
degetele, de parcă ar fi
vrut să-i păstreze
sărutarea ca pe-o
amintire. Cu mâini
tremurânde, ea îl sili să

se așeze din nou cu
brațele sub cap. Îi atinse
în treacăt obrazul cu
sânul și el își întoarse
fața, căutându-i sfârcul
cu buzele. Marian se
cutremură, deși îi
primea sărutarea prin
pânza subțire. N-o
atingea. Nici nu era
nevoie. Trupul ei își

strigă pasiunea ca un
clopot în zi de
sărbătoare. Când el își
desfăcu buzele, Marian
rămase o clipă
nemișcată, re trăind în
gând acea senzație
divină.

Apoi se culcă pe
spate, cu un surâs
viclean. Griffith o

provocase, iar ea se pregătea să-i răspundă, turnându-i în vine fiorul vieții, așa cum îi ceruse.

Își dezlegă șnurul cămășii de noapte, cu gesturi încete și senzuale, urmărindu-i fiecare schimbare de expresie, dezvelindu-și tot mai mult picioarele.

În cele din urmă, cu o mișcare bruscă, își scoase cămașa pe cap, azvârlind-o pe podea.

Puse mâna pe acea parte a trupului lui pe care până atunci o ocolise și nu-și putu stăpâni râsul, văzându-i privirea uluită.

— O adevărată

stâncă! glumi Marian, deși, probabil, el nici măcar n-o auzise. Apoi îl atinse cu buzele și el gemu, lăsându-se în voia plăcerii.

Totuși, făcu un efort să vorbească. Cu pauze mari și gâfâind, izbuti să articuleze:

— Acum... Vino,

draga mea...

Își ținea ochii pe jumătate închiși, ca și cum ar fi privit spre soare. Marian se ridică, aplecându-se spre el.

— Vino peste mine, îi spuse Griffith, văzându-i șovăiala.

Într-o fracțiune de secundă, Marian

înțelese. Aștându-l pe el, nu făcuse decât să-și aște propria dorință, Se așeză deasupra lui, primindu-l înăuntrul ei puțin câte puțin. Era foarte strâmtă, dar curând durerea făcu loc plăcerii. Îl simțea tremurând în trupul ei, dar el nu făcea nici o

mişcare. Era femeie și
țintuia sub trupul ei un
luptător. Plăcerea
bărbatului îi dădea
Marianei uriașe puteri
asupra lui, puteri pe
care voia să le testeze
până la capăt.

Prefăcându-se
neștiutoare, întreabă:

— Și-acum, ce

trebuie să fac?

El se încruntă, parcă
nevenindu-i să creadă.

— Mișcă-te în sus și-
n jos.

— Așa?

— Da.

— Și-așa?

— Da.

— Vrei mai repede?

— Da. Nu.

Dumnezeule! Fă cum îți place ție!

Continuând să se miște, Marian se lăsă pe spate, sprijinindu-și palmele de coapsele lui.

— Îți place?

El scoase un geamăt dureros.

— Chiar vrei să mă ucizi?

— Cu plăcere.

Își plimbă palmele pe trupul lui încordat ca un arc, de parcă astfel ar fi vrut să-l ia în stăpânire.

— Vreau să teucid cu plăceri.

—

murmură

Criminală...

Griffith,

înnebunit de mișcările ei.

— Cum?

Glasul Marianei era toropit de somn. Părea atât de amețită încât tânărul simți în inimă ghimpele remușcării. Marian fusese prea slăbită pentru o dezlănțuire atât de

pătimașă. Dar ce putea el să facă? S-o fi așteptat să se înzdrăvenească? Dar atunci l-ar fi evitat prin tot felul de viclenii. Ori el avea nevoie de cel mai mic avantaj asupra ei. Pe măsură ce-și dădea seama că se aflau în pat, dezbrăcați, iar în minte îi reveneau

imagini ale propriei
îndrăznei, începu să
bată în retragere.

Griffith încercă să i-o
ia înainte.

— Ești o criminală
fără scrupule. Eram gata
să mor de plăcere și nici
c-ar fi existat o moarte
mai atrăgătoare.

Vorbea cu un ușor

accent velș, care dădea cuvintelor o nuanță senzuală.

Ea se ghemui cu capul la pieptul lui. Griffith surâse. Probabil Marian găsea că-i mai ușor să-i simtă trupul lângă al ei decât să-l privească în ochi.

— M-am gândit... —

începu tânărlul,
răsfirându-i pletele
roșcate în șuvițe printre
smocurile de păr negru
de pe pieptul lui – că
pentru nuntă am putea
avea un *eisteddfod*.

Șiretlicul lui își atinse
scopul. Marian își lăasă
deoparte timiditatea și,
sprijinindu-se în cot, îi

dădu mâna la o parte.

— Un... ce? Care nuntă?

— Un *eisteddfod*, pronunță el cu grijă, ca și cum singura lui preocupare ar fi fost s-o lămurească, pe Marian. Adică un grup de barzi și muzicanți, care vin să-și cânte cântecele și să-și

recite poeziile.

Ea îl privi drept în ochi.

— N-am spus că mă mărit cu tine.

Griffith îi susținu privirea, cu un aer candid:

— Oare te-ai fi culcat cu un bărbat în mâinile căruia n-ai avea curajul

să-ți încredințezi
copilul? E posibil să ai
instinct așa capricioase
încât să nu te poți bizui
pe ele?

Marian își dădu la o
parte părul răzlețit pe
frunte, într-un gest care-
i trăda nesiguranța.

— Femei mai
înțelepte decât mine s-

au bizuit pe instinctele lor și-au dat greș, zise ea. Într-adevăr, ai fi putut să ne faci rău, însă cine știe dacă na cumva aștepți porunca altcuiva...

Griffith se simți profund jignit că Marianei îi trecuse prin minte așa o grozăvie. Se

ridică încet în capul
oaselor.

— Nici o poruncă din
lume nu m-ar putea face
să ucid un copil.

— Nici dacă ai fi
proscris și înfierat ca
trădător și ți-ai pierde
pământurile? Sau dacă
ți-ai rata șansa unei
funcții înalte?

Neînduplecat ca boul
în jug, Griffith îi
răspunse:

— Eu nu duc război
împotriva copiilor.

— Până și-n clipa asta
s-ar putea să te gândești
că dac-aș naște alți copii
– ai tăi, de astă dată – nu
mă va mai interesa
soarta lui Lionel.

În mod ciudat, repeta
chiar cuvintele lui
Harbottle. Griffith se
simți jignit că Marian îi
atribuia și lui păcatele
lui sir Adrian.

— Dacă ne căsătorim,
mă aștept să mă
respecti, dar cred că nu-
i prea greu pentru un
bărbat să înșele

așteptările unei femei,
adăugă fata.

— Nu și-n cazul în
care acesta e motivul
pentru care refuzi
căsătoria.

— Încă de când eram
copil, urmă Marian, de
parcă nici nu l-ar fi
auzit, am învățat să nu
mă încred în nimeni. E o

obișnuință veche, adânc
în rădăcinată în firea
mea. Acum nu-i vorba
doar de tine și de mine.
La Curte am fost
martora multor grozăvii,
care-i înspăimântau
chiar și pe cei ce le
săvârșeau. L-ai cunoscut
pe regele Richard,
unchiul Elizabethi?

— Nu.

— Eu da.

Dându-l deoparte pe Griffith, se sprijini între perne și-și trase **pătura** la piept, rămânând cu spatele dezgolit, acoperit doar de cascada de păr roșcovan.

— A fost un unchi bun pentru Elizabeth și

frații ei, precum și-un frate iubitor pentru regele Edward. Nu mi-aș fi închipuit nici în ruptul capului că era în stare de crime atât de oribile.

Griffith își strecură palma pe sub pletele ei, mângâind-o pe umăr.

— Nu mă flatează

nici una din aceste comparații.

— Dar eu nu te compar cu nimeni. Nici măcar cu tata.

Glasul i se înăsprise. Vorbise fără să-l privească. Nu cumva pentru că nu suporta să-l vadă în ochi? Sau pentru că-i era rușine de

propriile-i bănuieli?

— Tot ce voiam să spun e că sufletul bărbaților e un hău întunecat și plin de primejdii, în care nu știi niciodată unde sclipește lumina adevărului.

— Înțeleg.

Și chiar înțelegea.

Mâna îi alunecă de pe

umărul ei, lăsându-i o dureroasă senzație de singurătate. N-avea rost să mai rămână în pat alături de-o femeie care îl socotea la fel de ticălos ca pe ceilalți bărbați întâlniți în cale până atunci.

Vru să se dea jos din paf, dar mână Marianei

îl rețin.

— Crezi c-ar trebui să am încredere în instinctele mele?

În sufletul lui Griffith se aprinse o licărire de speranță.

— Sunt convins.

— Ei bine, instinctul îmi spune că-mi ascunzi ceva.

Speranță abia
înfiripată se năruî brusc
și îî locuî ei țâșni un val
de mânie, nimicitoare ca
o furtună pe mare. Nici
Griffith nu se aștepta la
o asemenea reacție.
Năucit, făcu un efort
supraomenesc să-și
păstreze gândul
limpede.

Se trădase singur.
Cine știe cum aflate
Marian vechile bârfe!
Degetele ei lungi și
subțiri îi apucară strâns
încheietura mâinii, ca pe
mânerul unei spade
mânuite cu măiestrie.
Griffith se încruntă. Nu-
i plăcea deloc asta. Chiar
deloc.

Nu voia ca o femeie să-i citească în suflet și să-l joace după bunul ei plac. Își dorea o femeie care să știe să coase, să îngrijească grădina, să-i dăruiască fii, să i se supună fără prea multe întrebări— înțelegând că numai bărbatul avea dreptul de a pune

întrebări – și să-și folosească înțelepciunea pentru a făuri o viață frumoasă pentru amândoi, o femeie care să priceapă că nu era treaba ei să gândească – și cu atât mai puțin să vorbească – despre tainele unui bărbat. Și totuși, o dorea pe

Marian.

Marian cea curajoasă.

Și cercetătoare.

Cutezătoria Marian.

— Prea naivă ca să-și dea seama că mi-a sfidat autoritatea pentru ultima oară, zise el cu voce tare.

Marian sări ca arsă, stacojie de indignare.

— N-ar trebui să-mi vorbești mie de căsătorie. Eu nu-s o proastă care se supune orbește unui bărbat.

Griffith îi puse palmele pe umeri și-o trase înspre el, privind-o drept în ochi.

— Dacă voiai un bărbat pe care să-1 târâi

de căpăstru ca pe-un
armăsar încăpățânat,
atunci nu trebuia să te
culci cu mine. Dar acum
e prea târziu. Am făcut
toate pregătirile de
nuntă, porți în tine
sămânța mea și, cu voia
Domnului, ne vom
căsători și-am să te învăț
să-ți știi lungul nasului.

În ochii lui ardea o
hotărâre nestrămutată.
Vorbise la fel de
înverșunat ca în ziua
când se întâlniseră
pentru prima dată. Dar
atunci amândoi erau
îmbrăcați și stăteau în
picioare. Între ei nu
exista un pat, cu
așternutul răvășit, care

să-și ceară drepturile.

De-ar fi fost înțeleaptă, Marian ar fi trebuit să-și țină gura și să fugă de la castelul Powel cu prima ocazie. Dar ea nu fusese niciodată înțeleaptă.

— Poate că *eu* am să te învăț să-ți cunoști lungul nasului, spuse ea.

Poate că...

El îi astupă gura cu o sărutare, culcând-o din nou pe pat, cuprins de patimă. Cumva era și furie? Posibil. Marian îi simți durerea și dezamăgirea, și începu să înțeleagă.

Griffith își dorise o viață liniștită și o

nevastă ca toate
celelalte, iar acum era
prizonierul propriului
său cod al onoarei. Îi
răpise fecioria, o
învăţase să iubească şi-şi
închipuia că-i obligat s-
o ia de soţie. Ea se
desprinsese din
îmbrăţişare, spunând:
— Nu te silesc.

— Ce anume? întrebă el, cu o privire rătăcită.

— Să te însori cu mine. Nu sunt femeia potrivită pentru tine.

El mormăi ceva și-ți tăie vorba cu altă sărutare, pătimașă și dominatoare.

Prinzându-i obrazul în palme, o privi

pătrunzător, spunând:

— Tu ești a mea.

Indiferent cum sau de ce, dar ești a mea.

— Mă gândeam...

— Nu te mai gândi la nimic.

O sărută din nou, fără a-i lua în seamă împotrivirea.

— Dar tu...

— Fără nici un „dar”.
Altă sărutare.

— Tu...

— Fără „tu ”. Fără „eu ”. Numai „noi”.

Marian nu-și mai aminti ce voia să spună.
Se zbătea din ce în ce mai puțin convinsă, așa că el își slăbi strânsoarea. Continua s-

o țină în puterea trupului său, continua s-o dorească, dar în primul rând voia să-l dorească și ea. Ceea ce fusese o luptă se preschimbase încet-încet în îmbrățișări pătimașe. Marian era gata-gata,să cedeze, când pe coridor răsună

un urlet, care-i făcu pe
amândoi să sară în
picioare.

— Nu puteți intra
acolo! se auzi glasul lui
Art.

Apoi altă voce,
necunoscută:

— Va să zică, aia-i
ușa. Bun! Acum voi
împlini ceea ce am de

împlinit.

Griffith înjură printre dinți. Ușa zbură de perete. Marian scoase un țipăt ascuțit. O voce sepulcrală rosti răspicat:

— Vă aduc salutul maiestății sale, regele Henry.

Capitolul 13

Art cotcodăcea ca o găină într-un coteț în care-a intrat vulpea:

— Am încercat să-l opresc, Griffith, dar nici n-a vrut s-audă.

Griffith o acoperi repede pe Marian cu cearșaful și sări jos din

pat. Gol pușcă și furios
la culme, se îndreptă, cu
pași ui iași, spre
mesager:

— Oliver Churl^[4],
așa-i?

— Oliver King, îl
corectă emisarul, fără să
se tulbure. Mai precis,
secretarul particular al
lui Henry Tudor. Îți

aduc salutul maiestății
sale regele.

Griffith aruncă o
privire la mogâldeța
care tremura ascunsă
sub pături.

— Maiestatea sa
regele a ales momentul
cel mai potrivit. Art, dă-
mi hainele.

Bătrânul se grăbi să-i

împlinească porunca,
aducând hainele
azvârlite prin toată
încăperea. Cu mâinile în
șolduri, Griffith își
îndreptă spinarea și-și
înălță bărbia, în dorința
de a-l intimida pe
omulețul înveșmântat în
straie scumpe aflat
dinaintea lui.

Fără succes.

— îmi cer iertare că
ți-am întrerupt plăcerea,
sir Griffith, dar – după
cum știi – regele Henry
nu-i un om prea
răbdător. M-a trimis să
te caut încă de acum
două săptămâni și de-
atunci am bătut drumul
la castelul Wenthaven,

apoi am colindat toți munții din Țara Galilor până să te găsesc.

Griffith simți cum încolțește în el dorința de acțiune.

— Ai mers prea încet.

— Ba deloc. Am mers chiar foarte repede, dacă te gândești că nici măcar nu știam unde să te

caut. Regele Henry și-a
închipuit că-i urmezi
porunca, nu că te-ai dus
acasă să te odihnești.
Doar dacă...

Îl țintui pe Art cu o
privire sfredelitoare.

— ...servitorul a uitat
să-ți înmâneze
scrisoarea regelui.

Oliver se număra

printre puţinii pentru
care Art avea un
profund respect.

— I-am înmănat-o,
my lord, precum aţi
poruncit.

Surprins de
atitudinea bătrânului,
Griffith îşi cercetă
oaspetele cu o privire
mai atentă. Poate că

Oliver era, într-adevăr, prea bine îmbrăcat și vorbea cu un ușor accent franțuzesc, dar trupul său musculos avea o anumită eleganță, iar ochii îi sclipeau de inteligență.

Fără îndoială că Henry știa să-și aleagă slujitorii. Oliver era unul

dintre puținii care
rămăseseră alături de
rege atât la bucurie cât
și la necaz, și-și
cunoștea poziția la
Curte.

Mânia lui Griffith se
potoli ca prin farmec.
Tânărul începu să se
îmbrace cu hainele pe
care i le întindea Art.

— Am urmat
întocmai poruncile
regelui, spuse Griffith pe
un ton măsurat.

— Atunci unde-i lady
Marian? întrebă King.

Griffith făcu un semn
către pat.

Chipul lui Oliver
oglindea un amestec de
surpriză și oroare.

Treptat, căpătă o expresie gânditoare și, în cele din urmă, reveni la masca surâzătoare și impenetrabilă a curteanului versat.

— Nu-mi amintesc ca regele să fi specificat că aveai și datoria asta, dar niciodată nu poți ști la ce se gândește

maiestatea sa. Poate chiar așa voia – sau spera – să se întâmple.

Art își ciocăni ușor fruntea cu degetul. Griffith îi făcu semn lui King să tacă, cu ochii la păturile care începuseră să se miște. Dar Marian continua să-și ascundă fața și pe Griffith îl

năpădi un val de duioșie la gândul că o femeie cu o reputație ca a ei se putea rușina fiind găsită într-o situație compromițătoare. Mai ales că presupunerile lui Oliver o făcuseră cu siguranță să se albească la față.

Pe King părea să-l

intereseze reticența
Marianei, întrucât nici
el nu-și lua ochii de la
pat.

— Regele te cheamă
de îndată la el.

Griffith, care tocmai
își lega mantia,
încremeni cu degetele
pe șnur.

— De ce?

— Conte de Lincoln
a ajuns în Irlanda, unde
și-a unit torțele cu
conții de Kildare și
Desmond, precum și cu
pretendentul, la tron. În
catedrala Christ Church
din Dublin l-au
încoronat pe impostorul
ăla, cu numele de
Edward, regele Angliei.

— Maică Precistă!
murmură Art.

Oliver încuviință din
cap, cu un aer sumbru.

— Că bine zici!
Ticăloșii au smuls o
coroană bătută în pietre
scumpe de pe statuia
Maicii Domnului și-au
pus-o pe fruntea acestui
nemernic!

— Blasfemie!

— Chiar așa. Când am plecat de la Curte, umbla zvonul c-au pornit pe mare, înspre noi.

— Cu ce trupe? întrebă Griffith.

— Oameni de-ai lor, răspunse Oliver. Thomas Fitzgerald, lordul

cancelar al Irlandei, e în fruntea unei armate irlandeze. Dar, ce-i mai grav, au și-o companie de mercenari, condusă de Martin Schwarz.

Griffith se bucură că i se iva ocazia să-și schimbe statutul de amant înșelat cu cel de războinic al lui Henry.

Se bucura să se poată
întoarce în lumea
palpitantă a intrigilor și
a luptei așa că zise cu o
plăcere macabră:

— Impresionant, dar
cam costisitor. Cine
plătește toate astea?

— Margaret, sora lui
Edward al IV-lea.

— Ah, Margaret!

pufni disprețuitor
Griffith. Scorpia aia
bătrână ar face orice,
numai să-1 zvârle de pe
tron pe Henry. Unde
mai pui că are toate
mijloacele!

— Să nu uităm că
strănepotul ei e contele
de Lincoln, iar pe
Richard al III-lea

intenționa să și-l facă moștenitor.

Oliver vorbea cu șiretenia care făcuse din el un secretar de neînlocuit.

— I-am tras de limbă pe călătorii întâlniți în cale. Se pare că trupele au debarcat pe țărmul din Lancashire.

— Bravo! îl felicită Griffith, bătându-l pe umăr voinicește. Sunt convins că informațiile tale sunt mai de nădejde decât zvonurile de la Curte. Ia zi, ce-ai mai aflat?

— Destul de puțin, și nimic util. Toate zvonurile confirmă

debarcarea, dar nu locul
și nici destinația
trupelor. De cum am
intrat în Țara Galilor,
am înțeles că pe velși îi
doare-n cot de situația
Angliei.

— Nici nu se poate
altfel, *my lord* ! rânji Art
cu gura lui știrbă. Velșii
au încredere că Henry

își va apăra și singur tronul.

— De asta să fii sigur, cel puțin atât cât trăiesc eu, zise Griffith.

Trase aer în piept, adulmecând aproape aievea mirosul cailor, al sângelui, al câmpului de luptă. Știa ce înseamnă o bătălie. Se pricepea la

tactică și strategie. Știa că victoria revine celui ce reușea să rămână în picioare, iar înfrângerea celui doborât în noroi. Era o treabă serioasă, bărbătească, potrivită pentru un cavaler, de-o mie de ori mai bună decât tumultul sufletesc în care se zbătea când o

înfrunta pe Marian.

Și totuși, privind spre pat, îl încolți o vagă remușcare.

— Voi veni, zise el.

Art luă asupra sa îndatoririle de gazdă, lăsându-1 pe Griffith să se ocupe de Marian

— *My lord*, nu doriți să coborâți în sala mare

și să beți ceva, după oboseala drumului? Ați bătut cale lungă, iar dacă lord Rhys și soția sa vor afla de sosirea dumneavoastră, vor dori, fără îndoială, să vă ureze bun-venit.

— Ah! exclamă Oliver, făcându-și vânt cu poala mantiei. Voi fi

încântat să-l cunosc pe lordul Rhys. Ne vedem mai târziu, sir Griffith.

— Cât de curând, îl asigură Griffith.

Așteptă până ce ușa se închise în urma lui Oliver, apoi se îndreptă spre pat.

— Iubito... murmură el, dând deoparte

cearșaful. Au plecat. Poți să ieși de-acolo.

Părul ciufulit al Marianei nu reușea să-i ascundă privirea mânioasă.

Griffith se întristă brusc. Marian ascultase, fără voia ei, planurile lui și ale regelui.

— M-ai spionat, zise

tânărul, adresându-i, la rândul său, aceeași acuzație care-l scosese din minți când se afla la castelul Wenthaven..

Marian pricepu aluzia și-i răspunsse cu glas rece și lipsit de orice sentiment:

— Un obicei dezgustător, nu-i așa?

Dar în același timp și profitabil – așa cum ți-ai dat și tu seama într-un târziu. Se pare că trebuie să pleci fără zăbavă.

Griffith socoti în gând cât timp i-ar fi trebuit ca să-și adune oamenii și să-i înarmeze.

— Chiar mâine
dimineață, se hotăirî el.
Iar când mă întorc,
vreau să te găsesc tot
aici. Vei rămâne la
castel, unde vei fi tratată
cu toate onorurile, în
calitate de viitoare soție
a mea.

Marian își ridică
bărbia înspre el. Griffith

îi prinse obrazul în palme, silind-o să-l privească în ochi. O domina, așa cum avusese intenția.

— Ascultă-mă. Aici ești în siguranță. La fel și Lionel. De asta se, vor ocupa părinții mei. Dacă ai pleca de la castel, mi-ar fi teamă pentru tine.

Așa că jură-mi....

— Nu jur nimic unui bărbat care dă fuga la Henry ori de câte ori primește poruncă.

El gemu, dezgustat, și-i dădu mâna la o parte.

— Iar începi?

Apoi adăugă răbdător, de parcă s-ar fi

adresat unui copil.

— Henry e suveranul meu. În calitate de cavaler și creștin, nu pot să nu-mi respect legămintele, iar cel mai important e acela de a-mi ajuta regele când mă cheamă la luptă. Dacă l-ai auzit pe Oliver King, ai înțeles, probabil, ce

amenințare reprezintă
pentru Henry acest
pretendent la tron.

Marian îi întoarse
spatele.

— Pentru Henry și
pentru Elizabeth!
adăugă Griffith, cuprins
de o furie subită.

— Bineînțeles că
trebuie să pleci, îi

aruncă ea peste um cu
un surâs acru. Așa că...
pleacă!

Dar acest mod de a-și
arăta îngăduința era
departe de a-l mulțumi
pe Griffith.

— Tu ai avea
încredere într-un bărbat
care nu-și respect
jurământul față de

regele său?

— Eu n-am încredere
în nici un bărbat.

— Ba ai, în Art.

Chipul Marianei se
îmblânzi brusc.

— Așa e.

— Iar Art e
credinciosul meu
servitor.

Fata încuviință din

cap.

— Crezi că Art m-ar sluji cu atâta credință dac-aș fi un netrebnic?

— Nu știu.

El zâmbi fără voia lui.

— Întreabă-l și-ai să vezi.

— Ah, uneori am încredere și în tine! izbucni Marian. Dar

tocmai atunci te cheamă
regele și mă silești să-mi
amintesc propriile mele
îndatoriri.

Îi atinse obrazul cu
degetele reci ca gheața.

— Du-te, Griffith.
Luptă pentru crezul tău,
iar eu voi rămâne să lupt
pentru al meu.

— Am să te găsesc

aici când mă întorc?

— Ai să te întorci?

replică Marian,
aruncând vorbele ca pe
niște săgeți otrăvite.

Întrebarea ei îl luă pe
nepregătite. Ce voia să
spună? Se temea că o va
părăsi? Își închipuia că
va curta altă femeie?

S a u poate era

îngrijorată că va fi rănit în luptă?

Simți o fierbințeală în tot trupul. Ea își smulse mâna dintr-a lui, de parcă ar fi fost jărat, și Griffith începu să râdă prostește.

— Îți jur c-am să mă întorc, declară tânărul, dar aș vrea să-mi dai un

obiect de-al tău, să-l iau
cu mine ca amintire.

Ea întoarse capul,
ferindu-și privirea.

— N-am ce amintire
să-ți dau.

Griffith simți că i se
strânge inima.

— Atunci am să-mi
iau singur.

Prinse între degete o

șuviță subțire, de
culoarea focului, și, cu o
mișcare bruscă, o
smulse, fluturându-i-o
prin fața ochilor.

— O amintire care
să-mi dea curajul lui
Samson ^[5] în bătălia
care mă-așteaptă.

A doua zi, în zori,
Marian sări din pat,
chinuită de un
sentiment de vinovăție.
Remușcarea îi alungă
somnul, dându-i puteri
să coboare scara în
spirală care părea să-i
fugă de sub picioare. În
ajun își epuizase bruma
de forțe câștigată prin

odihnă, dar voia cu orice preț să-l mai întâlnească o dată pe Griffith înainte de plecare.

Nu-l putea lăsa să meargă la război fără a-l mai vedea câteva clipe.

Poate că era ultima oară.

Își trecu mâneca pe la ochi, ca să-și șteargă

lacrimile, apoi se târî,
clătinându-se pe
picioare, până în curte.
Prin ușa deschisă
pătrundea un curent de
aer rece, care-o învălui
făcând-o să-și înfășoare
mai strâns pătura în
jurul trupului. În
apropiere se auzeau
glasuri bărbătești,

suduind și glumind,
pregătindu-se de bătălie.

Sărmani neștiutori!
Nu înțelegeau că riscau
să nu se mai întoarcă
acasă? Nici Griffith nu
înțelegea? Nu-și dădea
seama că toată vitejia lui
nu servea la nimic dacă-l
nimerea o singură piatră
aruncată din catapultă,

zdrobindu-i oasele? Sau
dacă vreo săgeată țâșnită
dintr-o arbaletă i-ar fi
pătruns prin armură?
Ori de-ar fi fost zvârlit
din șa și călcat în
picioarele cailor? Toată
noaptea răsucise în
minte zeci de imagini,
zeci de feluri în care ar fi
putut muri Griffith. Iar

el și oamenii lui râdeau!

Ajungând în capul scărilor, se sprijini de perete, răsufând adânc de câteva ori și luptându-se cu nodul din gât. Îi venea să tușească, dar se abținea, de teamă să nu-și trădeze prezența. Se simțea stânjenită și-ar fi

fost o umilință
îngrozitoare dacă
vreunul din soldați ar fi
descoperit-o. Cu-atât
mai puțin Griffith!

Prin ușa deschisă,
vedea un vălmășag de
bărbați, băiețandri și
cai... dar nu-l zărea pe
Griffith, așa că îndrăzni
să facă un pas afară din

ascunzătoare. Lespezile de piatră îi răspândeau în tot trupul fiori de gheață. Se opri chiar pe marginea ultimei trepte și, în aceeași clipă, dădu cu ochii de el.

Râdea cu capul lăsat pe spate, cu mâinile în șolduri, radiind forță și bucurie cu fiecare fibră

a trupului său uriaș.

Se trase înapoi, speriată, dar Griffith nu râdea de ea. Râdea laolaltă cu toți ceilalți ostași – mărginiți și lipsiți de imaginație – care porneau la război fără a se gândi la ce lăsau în urmă. Tremurând din toate

încheieturile, se sprijini
de zid și-și șterse
fruntea transpirată.

N-ar fi trebuit să se
poarte așa urât cu
Griffith! S-ar fi convenit
să-i dea binecuvântarea
ei, acum când se
pregătea să-și
împlinească datoria
către rege. În schimb, ea

se arătase țâfnoasă, îl mințise, îi spusese că nu avea nevoie de el. În realitate, o rodea gelozia.

Era geloasă pe Henry.

Oh, sigur, dacă l-ar fi acceptat ca soț, era sigur că el n-ar mai fi râvnit altă femeie. Legământul de căsătorie ar fi făcut și

el parte din inviolabilul
cod al onoarei, pe care
Griffith nu l-ar fi trădat
cu nici un preț. Dacă l-
ar fi luat de bărbat, ar fi
fost singura femeie din
viața lui – dar
întotdeauna ar trebuit
să cedeze în fața
dorinței lui arzătoare
de-a lupta și a-și sluji

regele.

Cum îndrăzneă să
plece din pat, lăsând-o
baltă la prima chemare a
lui Henry? Cum
îndrăzneă să renunțe
atât de ușor la iubirea
pătimașă care-i lega?

Își închipuia că ea nu
știe cât urăște delirul
irezistibil care-l aducea

în brațele ei, dar se înșela. Cumva credea că era mai puțin rușinos ca Marian să-și trădeze jurământul decât ca el să cedeze în fața pasiunii?

Cu alte cuvinte, îndatoririle către Henry erau o cinste, iar cele către ea o umilință.

O îngrozea propria-i

gelozie. Ce însemna
această emoție
indescriptibilă pe care
Griffith i-o aprinsese în
suflet? Cumva ceva mai
mult decât dorința
fizică? Oare să fi fost
vreun sentiment siropos,
care-i slăbea forțele,
abătând-o de pe calea pe
care o știa a fi cea

dreaptă și corectă?

Atunci, trebuia s-o înăbușe. Așa va face... însă nu azi! Azi avea de luptat cu gândul că Griffith s-ar fi putut să nu se mai întoarcă niciodată.

Privi încruntată la punga de piele roșie pe care-o ținea strânsă

în pumn, întrebându-se cum s-o strecoare în bagajele lui Griffith, fără știrea lui. Când o luase, scăpase din vedere amănuntul, dar realitatea era cu totul alta. Avea de ales între a i-o da înmâna – ceea ce orgoliul nu-i îngăduia – și-a găsi o cale de-a i-o

strecura în bagaje.

— *M'lady!*

Auzind glasul lui Art, tresări ca picată cu ceară.

— Ce faci aici? E tare frig și încă nu te-ai înzdrăvenit complet.

Îi puse palma pe braț, conducând-o către scară.

— Dacă vrei, poți să-i faci cu mâna de la fereastra camerei, dar acum...

Făcu un pas înapoi, privind-o cu luare-aminte.

— De ce te hlizești așa?

Ud learcă după ce
traversase râul Trent,
Griffith pătrunse călare
în tabăra regală din satul
Radcliffe, însoțit de
Oliver King și de Art și
urmat de o trupă de
cavaleri velși.
Călătoriseră neîntrerupt
vreme de șase zile, mai
întâi spre Kenilworth

unde se dusesese Henry de
îndată ce aflase despre
debarcare, împreună cu
cei mai credincioși
cavaleri și patru mii de
soldați. Totuși, înainte
de-a ajunge la
Kenilworth, Griffith
primise veste că Henry
pornise către
Nottingham, unde

armata sa își sporise numărul cu cinci mii de oșteni credincioși, velși și englezi. Griffith, Oliver, Art și însoțitorii lor o luaseră spre nord, ajungând în orașul Nottingham, pe care-l găsiseră pustiu. Lincoln și rebelii săi se îndreptau spre sud, iar

Henry evacuase
Nottingham-ul, ca
Radcliffe să aibă cale
liberă pentru a le stăvili
înaintarea.

— Unde-i cortul regelui Henry? strigă Oliver spre straja cea mai apropiată.

— Cine întreabă?
întrebă soldatul.

Oliver se aplecă din
șa, încruntându-se spre
el.

— Secretarul
personal al maiestății
sale.

— Oliver King?

Înaltul slujbaş
încuviință scurt din cap
și sentinela își răsuci,
încurcată, o şuviță de

păr, vorbind cu respect
exagerat:

— Regele Henry a
întrebat de
'mneavoastră. Tre' să
mergeți la el
numaidecât. E colo, în
vârful dealului. Îi vedeți
stindardu'?

— Măreață
privește... murmură

Art. Urmează altele și mai și. Crezi că putem ajunge până acolo?

Oșteanul izbucni în râs, dar tăcu brusc, văzând expresia încruntată a lui Griffith. Cavalerii velși se răspândiră printre alți luptători veniți din Țara Galilor. Art oftă,

ridicând ochii spre ceruri.

— Uite ce fericiți sunt c-au scăpat de gura ta! remarcă el.

— Ei bine, tu n-ai norocul ăsta! replică Griffith. Ai să rămâi cu mine, să te ocupi de bagaje.

Călăriră în tăcere

spre cortul regelui Art
era îmbufnat, cum de
altfel rămăsese tot
timpul călătoriei.
Drumul se dovedise
greu de suportat, pentru
că, deși vremea fusese
senină și plăcută, nu
același lucru se întâmpla
și cu starea de spirit a
lui Griffith. Tânărul se

arătase în permanență morocănos și, cum nu avea prea mare experiență în acest domeniu, nici nu se pricepea să-și ascundă arțagul sub o mască de comportare civilizată.

Marian îl lăsase să plece la luptă fără nici o dovadă de îmbărbătare

și nu arătase nici cea
mai mică preocupare
pentru soarta lui. Nici
măcar nu-i făcuse semn
de la fereastră, așa cum
sperase tânărul, trăgând
cu coada ochiului în
vreme ce părăsea
castelul Powel. Oare
femeia asta nu înțelegea
că în băătălia ce urma

unii vor fi uciși? Poate chiar și Griffith.

E drept că el era încrezător și-și râdea de grija pe care și-o făceau femeile. Dar ar fi vrut ca femeia lui să se teamă, să sufere pentru el clipă de clipă cât timp era plecat.

Înainte de-a descăleca

la cortul regelui, le ieși
în întâmpinare însuși
Henry

— Griffith, pe unde
umbli? Până acum a
trebuit să mă descurc
fără cel mai bun
sfătuitor al meu. Și tu
unde-ai fost, Oliver? A
trebuit să pun scutierul
să-mi scrie scrisorile și-

au ieșit o porcărie!

Scutierul și ceilalți consilieri militari se adunaseră în jurul regelui protestând, însă cu zâmbetul pe buze. Griffith anticipă că totul avea să meargă strună. Zvârli frâul în mâna unui paj, întrebând:

— Unde-s trupele

contelui de Lincoln?

Henry îl bătu pe umăr, prietenește.

— Ăsta zic și eu cuvânt de bun-găsit

Dându-și seama că fusese nepoliticos, Griffith spuse:

— Maiestate, ați trimis după umilul vostru servitor și-am

venit ca vântul și ca gândul.

Apoi, înfășurându-și mantia în jurul trupului, întrebă:

— Unde-i Lincoln?

Henry izbucni în râs și, clătinând din cap, se adresă celor din jurul său:

— Ați văzut vreodată

un velș care să nu fie priceput la vorbă?

— *My lord*, glumi Oliver, cine știe dacă nu cumva i-a trebuit să simtă pământul țării sub picioare și căldura unei femei în brațele sale?

Griffith îl privi încruntat.

— Cine știe dacă nu

cumva secretarul regelui
ar trebui să-și țină gura
închisă, ca să nu-și
piardă dinții?

Oliver pufni cu
prefăcut dispreț și ceru
să vadă corespondența
lui Henry, dar Griffith
știa că discuția nu se
încheiase. Secretarul
particular al lui Henry

făcea mai mult decât să scrii scrisori. Cealaltă însărcinare a lui era de-a tria știrile, dând deoparte bârfele și zvonurile, ca să-i ofere regelui doar informațiile cele mai importante.

Iar scena al cărei martor fusese nu demult, la Castelul

Powel, era aur curat.

Henry intră primul în cort, urmat de Griffith și Oliver.

După ei venea Art, cărând bagajul lui și-al stăpânului lui.

Regele le arată o bancă de lemn, în apropiere de jilțul său de campanie, și zise:

— Așezați-vă acolo și beți ceva, să vă răcoriți. Scutierul tău, Art... parcă Art, nu?

Bătrânul zâmbi cu gura până la urechi și dădu din cap, măgulit de atenția suveranului.

— Art vă va servi băuturile cât timp eu vă povestesc ce se mai aude

despre Lincoln.

Griffith murmură câteva cuvinte de mulțumire și se așeză, încă posomorât de indiferența Marianei. Se întreba dacă va reuși vreodată s-o uite.

Henry nu-i băgă în seamă proasta dispoziție, începând să

istorisească:

— Am aflat că Lincoln vrea să ajungă la cetatea fortificată unde se află familia York.

Griffith luă pâinea și brânza din mâinile lui Art, apoi întrebă:

— Oare individul ăsta e atât de dobitoc încât nu înțelege că astfel va fi

ținta focurilor noastre
încrucișate?

— Sper să fie! oftă
Henry. A traversat râul
Trent și și-a ridicat
tabăra pe marginea unei
râpe.

— De-asta suntem
noi aici? Ca să ne ducem
să-i tăvălim nițel prin
noroi?

Henry încuviință, iar Griffith surâse cu cruzime.

— Când plecăm?

— Curând. Chiar după-amiaza asta. Trupele mele sunt mai bine echipate și înarmate decât rebelii și am generali mai experimentați.

Henry luă o cană cu bere și închină spre Griffith.

— Am mai mulți oameni decât Lincoln – spionii mei zic că de două ori pe-atât. Numai un ghinion drăcesc ne-ar putea face să pierdem.

Griffith clătină din cap, dezaprobat. Avea

suficientă experiență pe câmpul de luptă ca să știe că soarta unei bătălii putea fi schimbată din te miri ce și era destul de superstițios ca să i se strângă inima văzând optimismul lui Henry.

— La Bosworth, tot un astfel de ghinion

drăcesc l-a costat viața
pe regele Richard,

Toți cei de față tăcură
brusc, auzind dojana
aspră a velșului. Henry
coborî brațul în care
ținea cana.

— La dracu', omule,
ce te-a apucat?

Abia acum pricepu
Griffith că făcuse o gafă

și-și dădu silința s-o îndrepte.

— Nimic, *my lord*, doar că vreau să vă feresc de neajunsurile unui entuziasm exagerat.

Cei din suita regelui tăceau în continuare, iar Griffith urmă:

— Cu alte cuvinte, ar

trebui să ne rugăm la Dumnezeu să ne dăruiască victoria, și nu să-l supărăm arătându-ne prea încrezători.

— Înțeleg. Nici nu s-ar putea altfel. Fii sigur c-am să țin seama de spusele tale...

Zicând acestea, Henry se uită spre Oliver,

înălțând întrebător din
sprâncene. Secretarul se
ridică de la masa de
scris și veni lângă el.
Murmură ceva la
urechea regelui, în
vreme ce Griffith se foia,
neliniștit. Când Oliver
sfârși ce-avea de spus
Henry îi făcu semn că
putea să plece.

— Ce-a zis? întrebă tânărul.

— Tu ce crezi? i-o
întoarse Henry,
aplecându-se spre el.

— Vreau s-o iau de soție, declară Griffith cu un aer sfidător, știind că regele avea dreptul să se opună la căsătorie, singura lui șansă fiind

aceea de a-i demonstra
că el și Marian făceau o
pereche potrivită.

Era limpede că Henry
înțelesese. Cu siguranță
că Oliver rostise numele
femeii, pentru că regele
nu ceruse nici un de
lămuriri.

Dar Henry ridică
bărbia, iar Griffith se

înnegură. Apoi regele arătă spre el, zicând:

— Ai lipsit de la Curte aproape o lună. De ce n-ai luat-o de soție până acum?

Griffith schimbă o privire cu Oliver, care-și ascunse un zâmbet. Ceilalți nobili din suita regală erau numai ochi

și urechi.

— Pentru că n-am reușit s-o conving cât sunt de hotărât să fac acest pas. Parcă s-ar teme, explică Griffith, cu ochii la Henry, să nu-i faci vreun rău fiului ei.

Regele își trecu ușor palma peste obraz și peste bărbie.

— Trebuie să mi se
radă barba, murmură el.
Nu-mi place să merg la
luptă în halul ăsta. Risc
să stric moralul
trupelor. Art, te pricepi
să razi o barbă fără să
mă ciupești?

Art făcu o plecăciune.

— Pot și să tai gâtul
cuiva, dacă așa vreau eu.

Dar pe maiestatea voastră promit să vă rad fără nici cea mai mică zgârietură.

— Nu cumva se laudă? întrebă regele, adresându-se lui Griffith.

— Cătuși de puțin, răspunse tânărul.

— Atunci, te rog să-ți

arăți meșteșugul, îi
porunci Henry lui Art.
Ia briciul meu și ascute-l
cum crezi de cuviință.

— Maiestate, dacă nu
vă supărați, aș prefera să
vă rad barba cu briciul
lui sir Griffith. Chiar eu
i l-am dăruit, cu mulți
ani în urmă, și are lama
din cel mai fin oțel

spaniol.

Fărăi a mai aștepta alt
îndemn, Art răsturnă
conținutul sacului lui
Griffith pe covorul
scump al regelui și
începu să răscolească
printre haine.

— Ce faci acolo, Art?
întrebă Griffith,
exasperat.

— Caut briciul tău.

— Te-ai prostit? se răsti tânărul, scoțându-l de la cingătoare și legănându-l sub ochii servitorului. Doar știi că-1 păstrez totdeauna la îndemână.

— Uitasem, se scuză Art, îndesând lucrurile stăpânului înapoi în sac.

Luă briciul, trecându-
și degetul bătătorit de-a
lungul muchiei.

— În câteva clipe, îl
ascut așa cum trebuie.

— Aștept, încuviință
regele.

Apoi, întorcându-se
spre scutier, adăugă:

— Adu-mi apă
fierbinte!

Și, în încheiere, se
adresă celor prezenți:

— Nu-mi place să am
spectatori când mă
bărbieresc.

Griffith își dădu
seama că, atunci când
voia, Henry era în stare
să scape de nepoftiți cât
ai clipi din ochi.
Singurul care rămăsese

era Oliver, care privea gânditor o hârtie pe care făcuse câteva însemnări strategice.

— Cât despre lady Marian Wenthaven... – urmă regele, strângându-și buzele și aranjând cu grijă piesele unei armuri lucitoare – persoana ei interesează

Coroana numai pentru
că este o prietenă
apropiată a reginei. În
ce-l privește pe fiu, știu
că Elizabeth i-a fost
nașă.

— Adevărat?

— Nu ți-a spus
nimeni?

— Nu, dar mă bucur
să aflu.

Henry îi ignoră comentariul cu nepăsare regească.

— Așadar, pe regină o preocupă soarta lady-ei Marian și a copilului, dar, așa cum i-am explicat, lady Marian are un tată care, după știrea noastră, nu pare a fi un trădător.

— Încă nu, sire.

— Încă nu! Aici e buba, nu-i așa? exclamă Henry, aruncând o privire înspre Griffith. Încă nu. Am auzit că lordul de Wenthaven și-a tocmit mercenari velși.

— I-am văzut cu ochii mei.

— Wenthaven mi-a

stat întotdeauna ca un
ghimpe în coastă. E isteț
și are ambiții care-i
depășesc cu mult
originea umilă. După ce
isprăvim cu rebelii, va
trebui să mă ocup și de
el. Luă în mână o
platoșă, cercetând-o ca
să vadă dacă era în stare
bună.

— Dacă tatăl

Marianei s-ar răzvrăti
împotriva mea și-ar lua
calea exilului, lady
Marian și fiul ei ar cădea
în grija Noastră! Dacă
vreau să fiu respectat ca
rege, sunt nevoit să dau
o lecție exemplară
fiecărui trădător,
tăindu-i capul și

confiscându-i averea.
Însă astfel, i-aș face un
mare rău fiului
Marianei... cum zici că-l
cheamă?

— Lionel, sire..

Griffith era fascinat
de teatrul pe care-l juca
regele și, în primul rând,
de faptul că Henry o
acceptase pe Marian.

— Lionel.

Henry își trecu din nou mâna peste față, apoi rămase cu palma apăsată pe gură, de parcă i-ar fi venit greu să pronunțe numele copilului. Însă în clipa următoare, își reveni și-și urmă gândul:

— După cum ți-am

spus, lady Marian e prietena reginei, iar regina ar fi tare nemulțumită dacă m-aș purta urât cu fosta ei domnișoară de onoare și, desigur, cu copilul a cărui nașă este. Așadar, dacă lady Marian ar fi soția unui supus credincios ca tine...

Își lăasă fraza
neterminată, ca o
momeală atârnând în
vârful undiței, iar
Griffith prinse prilejul și
întrebă fără ocolișuri:

— Atunci ar fi în
siguranță și și-ar putea
păstra averea?

— Pentru *fiul* ei,
preciză Henry.

— Lady Marian are aceleași griji ca maiestatea voastră, dar bănuielile ei sunt cu totul altele.

— Aș dori ca prietena reginei să nu aibă nici un fel de bănuieli.

— Dar ea se teme că, luând-o de soție, chiar eu aș fi trimis în exil.

— În caz că tatăl ei trădează?

— În orice caz, zise Griffith, alegându-și cuvintele.

— Poți s-o asiguri pe lady Marian că în prezent ești unul din cei mai fideli supuși ai mei. Dacă te ia de soț, te voi trata cu tot respectul

rangului tău, chiar
dacă...

Făcu o pauză,
privindu-l drept în ochi.

— ...te vei retrage de
la Curte, ca să te ocupi
numai de domeniile tale.

Griffith trase
concluzia că, de fapt,
dacă se însura cu
Marian, va cădea în

dizgrația regelui. Iată
prețul ce se cerea plătit
pentru dreptul de-a fi
fericit alături de femeia
iubită.

— Desigur, vei primi
compensațiile cuvenite...

Tonul lui Henry părea
sincer, dar cu totul
dezinteresat, ca și cum
ar fi știut cât de puțin îi

păsa lui Griffith de
compensații. Brusc,
regele puse întrebarea
care-l frământa cel mai
mult:

— Lady Marian e o
femeie de onoare?

— Mai mult decât e
cazul, încuviință
Griffith.

— Da... oftă Henry.

Sigur că da. Elizabeth mi-a descris-o...

Glasul îi tremură, așa că-și luă fraza de la început.

— Regina mi-a povestit cum a ajutat-o lady Marian în lunile îngrozitoare petrecute la Curtea lui Richard. Nu știu cum ar fi

supraviețuit soția mea,
de n-ar fi avut sprijinul
acestei ființe istețe și
devotate. Nu știu...

Întinse mâna și-și
încleșta degetele pe
umărul lui Griffith
aproape cu sălbăticie.

— Ți-o dăruiesc. Ia-l
și pe fiul ei. Ferește-i de
primejdii și de ticăloșii

care-ar vrea să se folosească de ei pentru a-și atinge scopurile. Te rog să ai grijă de ea, altfel urmările vor fi cumplite și distrugătoare...

De data asta, Henry nu mai juca teatru. Vorbele lui erau strigătul disperat al unui

bărbat care voia să-și salveze soția, tronul și moștenitorul.

Văzându-l astfel, Griffith avu din nou revelația că Henry era un rege bun, capabil să facă din Anglia un stat unitar, iar jurământul lui – că nimeni nu-i va lua vreodată tronul –

aproape că-i umplea
sufletul de spaimă.
Spaimă, respect și
înțelegere. O înțelegere
dincolo de jalnicele
încercări de comunicare
între ceilalți oameni.

— Așa voi face, fie că
vrei sau nu. Dar pentru
asta trebuie să știu cine-
i copilul.

Privirea regelui nu trăda nici o emoție.

— Gum cine? Fiul lady-ei Marian.

Regele păstra o expresie de nepătruns și Griffith se sili să-și oprească ploaia de întrebări care stăteau gata să-i țâșnească de pe buze.

— Oliver! strigă
regele.

Secretarul sări în
picioare.

— Scrie o scrisoare
către lady Marian și
invit-o imediat să ne
facă o vizită. Vom
celebra căsătoria ei cu
sir Griffith la Curte.

Surâse binevoitor

spre Griffith.

— Deși taică-său are destui bani, vreau să-i ofer eu însumi zestrea miresei.

Griffith își înghiți nodul din gât.

— Nu știu...

Henry îi ghici gândul și spuse:

— Va veni. Nu

trebuie decât să găsim
mesagerul potrivit, în
cine are ea cea mai mare
încredere?

— Art, răspunse
Griffith.

— M-ai chemat?
întrebă bătrânul, vârând
capul în cort.

— Art, i se adresă
Henry, înconjurându-i

cu brațul umerii osoși,
Griffith spune că Marian
are mare încredere în
tine.

Art încuviință din
cap, fără prea mare
tragere de inimă.

— Atunci tu ești cel
care-o va aduce lângă
alesul inimii ei, astfel
încât să putem încheia

căsătoria între sir Griffith și lady Marian. Vai de mine! se încruntă regele. E fiică de conte, așa că e o „lady”, iar Griffith doar „sir”. Trebuie să fac ceva. Oliver, nu uita să-mi amintești că sir Griffith are nevoie de un titlu.

— Prea bine,

maiestate! răspunse
secretarul, apoi,
netulburat, căută un
pergament nou și se
așternu la scris.

— Sire, nu-i nevoie...
bâigui Griffith.

Regele dădu din
mână, plictisit.

— Prostii! M-ai slujit
cu credință, iar

misiunea pe care ți-am încredințat-o nu-i lipsită de pericole. Acum, Art, spune cât îți trebuie ca să te duci în Țara Galilor și s-o aduci pe lady Marian.

— Depinde dacă vă găsesc tot aici, răspunse bătrânul, pe un ton plin de îndoială.

— După nuntă am de gând să mă întorc la Kenilworth, adăugă regele, uitându-se pe furiș la Griffith. Dacă totul merge bine. Cu voia lui Dumnezeu... Ad-o aici pe lady Marian.

— Am nevoie de cinci zile drum întins până la

castelul Powel, spuse Art. Iar ca să călătoresc cu o lady până la Kenilworth – încă vreo zece.

— Cu lady Marian, interveni sec Griffith, nu-ți vor trebui decât șapte.

— Dar fiindcă-i vorba și de Lionel, ripostă Art,

atunci se fac vreo
douăş'pe.

Henry îl strânse tare
de mână.

— Nu aduce copilul.
Regatul meu nu-i chiar
atât de sigur pe cât aş
vrea eu, iar castelul
Powel îl va apăra de
primejdii.

— Nu ştiu dacă va

veni fără Lionel, se îndoi
Art.

— E porunca regelui,
răspunse Henry.

Art aruncă o privire
rugătoare spre Griffith,
dar acesta ridică din
umeri.

— Dacă cineva e-n
stare s-o aducă, acela
ești tu, Art.

— Art o va convinge.

Henry își reluase aerul regesc. Părea sigur de însușirile bătrânului slujitor. Deodată se aplecă și culese ceva de pe jos.

— Ce-i asta?

Ținea în mână o punguță roșie, din piele, legată cu șnur auriu.

— Era printre lucrurile lui Griffith, zise Art. Tre' să fi căzut când am răsturnat sacu' pe covor.

Griffith îi aruncă o privire bănuitoare, după care luă punguța și-o deschise. În palma lui se rostogoli o piatră cenușie, asemenea celor

din care erau construite
zidurile castelului
Powel. Odată cu ea
alunecă afara ceva moale
și mătăsos. Griffith
recunoscă imediat
culoarea. Între degete
ținea o şuviță de păr
subțire și roșcovan,
lungă aproape până la
pământ. O rază de soare

se agață în ea, ca și
inima lui Griffith.

Henry atinse ușor
șuvița sclipitoare.

— Amintire de la
iubita ta?

— Așa cred...
murmură tânărul,
luptând să-și înfrângă
emoția. Da, e-o amintire
de la ea. A vrut să fiu la

fel de puternic ca Samson.

— Și piatra? întrebă Henry.

Griffith făcu ochii mari spre Art, care se uita în tavan, făcând pe neștiutorul.

— Îmi închipui că scutierul meu cunoaște răspunsul.

Art se sprijini în
călcâie, zicând:

— Habar n.-am, dar
bănuiesc că prin piatra
aia îți urează să fii tare
ca munții din Țara
Galilor.

— Cred că ai
dreptate, încuviință
Griffith.

Încercase să fie

sarcastic, dar nu reușise decât să se arate moale ca o plăcintă.

— Dar cum de n-ai găsit punguța mai înainte?

— Mă mir și eu... rânji Art cu gura lui știrbă.

— Nu mă îndoiesc!
replică Griffith.

— ...dar cred că lady Marian n-a vrut s-o găsești decât înainte de bătălie, ca să nu se strice vraja.

Când Griffith se simți destul de stăpân pe sine ca să-și strecoare punga în sân, Art se adresă lui Henry:

— Am ascuțit briciu',

maiestate. Scutieru' a adus apă fierbinte. Îmi îngăduiți să vă rad barba?

— Să-mi razi barba? se încruntă Henry. Doar merg la război, nu să fac curte la femei. De ce să-mi razi barba? Vreau să-mi împlinești porunca fără întârziere.

— Chiar acu'? se
îngrozi Art.

— Sigur că nu! Calul
tău are nevoie de
odihnă. Și totuși, nu-mi
place să te fac s-aștepți...

Începu să bată
darabana cu degețele pe
masă, apoi, brusc, se
lumină la față.

— Am să te trimit la

grajduri, cu o hârtie
purtând pecetea mea. Le
spui celor de-acolo că ai
nevoie de un cal iute de
picior – cel mai bun pe
care-l avem – și provizii
pentru o călătorie de
patru zile.

— Cinci! îi aminti
Griffith.

Henry nu dădu nici

un semn că l-ar fi auzit.

— Ah, Art, ce aventură vei trăi! Te invidiez pentru prilejul de-a revedea Țara Galilor.

— Mai ales că tocmai m-am întors de-acolo! mormăi Art.

Capitolul 14

— Bătălia decurge așa cum am sperat. Credinciosul lord Oxford a ieșit înaintea trupelor lui Lincoln, pe povârnișul colinei Rampire. S-a dat o luptă pe viață și pe moarte, dar armele și armurile

noastre și-au dovedit superioritatea.

Mulțumit și zâmbitor, Henry își ridică ochii de pe depeșa abia primită.

— Griffith, se pare că, într-adevăr, Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri.

Înciudat, Griffith își

azvârli mănușile de piele pe masa plină de alte depeșe asemănătoare. Se îndepărtă cu pași mari, zăngănindu-și pintenii. Jambierele de metal îl incomodau la mers, iar genuncherele și cotierele scârțâiau la fiecă mișcare.

Dar Griffith nici nu le

lua în seamă. Nu dădea atenție nici soarelui de amiază, care-l fierbea ca pe-o bucată de carne într-o oală, nici transpirației care-i îmbibase cămașa de sub zale. Nu remarcase nici suspinul exasperat sau privirile pline de subînțelesuri pe care le

schimbau între ei nobilii din suita regelui. Bolnav de inactivitate, căuta argumente pentru a-l convinge pe Henry să-l trimită la luptă.

— Sire, Dumnezeu mi-a dat norocul de-a vă sluji după puterea mea, dar v-aș fi recunoscător dacă mi-ați da prilejul să

vă șterg dușmanii de pe
fața pământului.

Henry răsuci
pergamentul, deloc
impresionat de elocința
lui Griffith.

— Bedford și Oxford
se descurcă destul de
bine.

Platoșa lui Griffith
strălucea în lumina

soarelui de dimineață. Tânărul își strânse cu putere coiful sub braț, scrâșnind din dinți. Voia să intre în luptă. Simțea nevoia s-o facă. De zile întregi era într-o dispoziție cumplită, încă de când se despărțise de Marian, cu convingerea că puțin îi păsa de el.

Acum, când Art plecase s-o aducă, era la fel de prost dispus, însă dintr-un motiv exact opus. De data asta știa că fetei nu-i era indiferentă soarta lui. Purta amintirea de la ea sub platoșă, chiar lângă inimă.

Iar Henry insista să-l țină lângă el.

Dar regele nu era
chiar atât de
neînduplecat pe cât
părea

— Știi bine că am
dreptate. E o prostie să
arunc în luptă mai
multe trupe decât e
necesar. Domnul e de
partea noastră. De ce să-
l sfidăm numai dintr-un

orgoliu prostesc?

Orgoliu prostesc?

Oare orgoliul prostesc îl făcea pe Griffith să dorească să-și aline nemulțumirea prin acțiune concretă? Prin luptă?

— Am mai mare nevoie de tine ca s-o protejezi pe lady

Marian, decât pe câmpul
de luptă! explică Henry.

— Știu.

— Dar dacă faci
atâtea nazuri, oftă
regele, atunci n-ai decât
să te duci.

De n-ar fi avut pe el o
armură atât de grea,
Griffith ar fi sărit în sus
de bucurie.

— Har Domnului!
murmură Oliver. De
ceasuri întregi umblă ca
un leu în cușcă, sau ca
un suflet blestemat care-
și duce în spate păcatele
prin veșnicie.

Griffith se întoarse
brusc spre el.

— Să nu spui asta
niciodată! E de rău

augur să vorbești de moarte înainte de o bătălie.

Tulburat de vorbele tânărului, Oliver bâigui câteva cuvinte de scuză.

Griffith îl săgetă cu privirea. Nu cumva cuvintele lui Oliver îi vor aminti regelui de pericolele câmpului de

luptă? Nu cumva se va răzgândi și nu-l va mai trimite acolo?

Henry ridică arătătorul către el.

— Nu te vârî în iureșul bătăliei. Du-te numai ca mesager. Vezi care-i situația și vino să-mi dai de știre.

— Prea bine, *my lord*.

Fericit ca un călugăr
în zi de Paști, Griffith
vru să-și îndese coiful pe
cap, dar lanțul i se agăță
de nas. Izbucni în râs,
apoi desprinse lanțul și-
și puse coiful cum se
cuvine. Încercă să-l
prindă de armură, dar
nu putea să vadă ce face
și degetele lui mari nu

erau obișnuite cu o asemenea operațiune delicată.

— Stai să te-ajute scutierul meu, se oferi Henry.

— Scutierul vostru, sire, e în vârful dealului, cu ochii cât cepele la lupta care se dă acum, replică Griffith.

— Oliver? întrebă regele.

Oliver înălță privirea de pe depeșele pe care tocmai le scria.

— Fie-mi cu iertare, sire, dar eu nu sunt cavaler.

Henry se întoarse spre nobilii din suită, dar aceștia se risipiră ca

potârnichile, pretextând diverse treburi urgente.

— Foarte bine! oftă el. Am să-l ajut chiar eu.

Aducându-și aminte că în fața lui se afla însuși regele, Griffith dădu să protesteze:

— Cum așa, maiestate? Nu se poate ca un rege să slujească

un cavaler.

— Atunci să nu povestești nimănui ce fac acum, replică Henry.

Apucând lănțișorul, îl prinse la locul lui și fixă coiful, răsucind șuruburile ca să-l fixeze. Își admiră isprava și zise cu mândrie:

— Niciodată n-am să

pot uita ce-am învățat
pe când eram un simplu
scutier.

Griffith își verifică
armura.

— Se pare că nu,
încuviință el.

— Doresc din suflet
ca cel mai apropiat
sfătuitor al meu să se
întoarcă teafăr și

nevătămat, încheie
regele, coborând viziera
coifului.

Griffith așteaptă o
clipă, cu clinchetul
metalic încă răsunând în
urechi.

— Așa voi face!
făgădui el.

Încălecă pe armăsarul
său și porni în galop

spre Rampire Hill. Ajuns pe câmpul de luptă, își ridică viziera. Cum să observe situația de pe câmpul de luptă, dacă nu putea să vadă? La dracu', nu prea erau șanse să intre și el în luptă. Ici-colo, câțiva cavaleri se mai înfruntau corp la corp, iar oamenii

lui Henry păzeau cu
spadele grupuri de
prizonieri.

Flamurile dușmane
nu se zăreau nicăieri.

— Au fugit sau sunt
morți... murmură
Griffith, urmărind
măcelul cu luciditatea
unui observator.

Zărind un grup de

luptători în josul
povârnişului, se hotărî
să meargă la faţa locului
– desigur, nu cu gândul
de-a nesocoti porunca
regelui, ci pentru a-i
raporta cât mai exact
situaţia bătăliei. Pe
măsură ce se apropia, îi
ajungeau la urechi vorbe
rostitute într-o germană

guturală, apoi un glas
ascuțit și, în sfârșit, o
voce răsunătoare,
strigând în velșă:

— Am să-ți vărs tot
sângele ăla verde, ca să
îngraș pământul cu el!

Griffith dădu pinteni
calului, ținându-și
armele pregătite: lancea,
ghioaga și spada cu două

tăişuri. În fața lui se găseau doi cavaleri velși, luptând spate în spate, împresurați de zece- doisprezece oameni, care atacau cu băgare de seamă. Griffith înțelese că voiau armurile celor doi, drept care se străduiau să nu le strice. Acesta era motivul

pentru care compatrioții
săi încă mai erau în
viață. Totuși, starea lor
nu era câtuși de puțin
de invidiat. În aceeași
clipă, tânărul zări trei
cavaleri englezi
apropiindu-se în goana
calului.

Trebuia să ajungă la
locul luptei înaintea lor.

Un răcnet furios, în
velșă, acoperi tropotul
copitelor:

— Să crapi, lipitoare
afurisită! Arză-te-ar...

Griffith își coborî
lancea, înfigând-o într-
un mercenar, chiar în
momentul în care unul
dintre cavalerii aflați la
ananghie se clătina pe

picioare. Abandonând
lancea, tânărul se răsuci
în loc, năpustindu-se
din nou spre grupul de
atacatori. Un singur
cavaler rămăsese în
picioare. Unul dintre
mercenari tocmai se
pregătea să-i dea
lovitura de grație, în
vreme ce ceilalți se

adunaseră în grup compact, ca să se apere de Griffith.

Ridicând ghioaga, tânărul turti un coif, zdrobind țeasta dinăuntru, însă chiar atunci, o lovitură primită din spate îl azvârli jos din șa. Se luptă să se ridice în

picioare, dar armura îl trăgea la pământ. În acel moment, sosiră și cavalerii englezi, astfel încâtmercenarii se întoarseră să întâmpine noul dușman. Griffith își scoase spada din teaca agățată de șaua calului, la țanc ca să bareze atacul unui irlandez

furios.

Îmbătat de fiorul luptei, își dezveli dinții într-un zâmbet crud și, profitând de faptul că era mai greu și mai înalt, îl aruncă pe irlandez jos din șa. Ridică spada pentru lovitura de grație, dar un strigăt de luptă în

germană îl făcu să se întoarcă, la timp pentru a face față unui atac.

Neamțul era un uriaș, la fel ca Griffith, și un mare maestru al spadei. Se mișca bine și rezistase până atunci grație forței și agilității.

Era un luptător perfect.

Griffith nu-și putu stăpâni un zâmbet, deși chipul îi rămăsese împietrit. După această victorie decisivă, puțini vor mai contesta puterea lui Henry sau dinastia instaurată de el. Dar chiar și în astfel de cazuri, regele îi spusese că pe viitor va evita să se

mai afle în centrul unor conflicte care sfâșiau Anglia. Așadar, Griffith decise să lupte din toate puterile, bucurându-se de febra și mirosul bătăliei, precum și de fiecare lovitură de spadă. Mercenarul german părea să-i fi ghicit gândurile. Râse și

el în spatele vizierei și se năpusti spre Griffith ca o vijelie. Cele două spade se ciocniră, zăngănind-asurzitor.

Amândoi simțeau că le plesnesc mușchii și le crapă tendoanele.

Zvonul celorlalte încleștări se pierdu undeva, departe, pe

măsură ce Griffith se concentra asupra acestei încleștări: ultima și cea mai importantă.

Neamțul reușise să pareze fiecare lovitură.

Griffith izbutise să evite fiecare atac. Timpul înainta încet ca o roată veche și scârțâitoare. Brațele

începură să-i tremure
sub greutatea spadei.
Observă cu satisfacție că
și mâna celuilalt devenea
tot mai nesigură. Își
simțea urechile
înfundate. Plămânii îi
ardeau, reacțiile îi erau
din ce în ce mai încete.
Dar neamțul nu profita
de slăbiciunea lui.

Griffith rânji. Neamțul nici *nu putea* profita de acest avantaj pentru că, la rândul lui, se simțea tot mai sleit de puteri.

Acum amândoi se mișcau ca prin vis. Fiecare lovitură era dată cu mare grijă și abia simțită prin armură. Griffith începu să se

întrebe care va fi sfârșitul înfruntării, când amândoi era la limita rezistenței.

Adunându-și ultimele forțe, încercă o lovitură fatală în gâtul adversarului. Chiar dacă avea să nimerească în baza coifului, cel puțin își va lăsa dușmanul fără

cunoștință.

Dar se întâmplă cu totul altceva. Neamțul se lăsă să cadă pe spate, iar Griffith, dus de forța loviturii, nu-și mai putu nici el ține echilibrul și se prăvăli într-un zgomot asurzitor de fierăraie.

Înălță capul,

privindu-și țintă
potrivnicul. Neamțul își,
ridică viziera, cu ochii în
ochii lui, apoi izbucni în
râs și zise în germană:

— Mă predau.

Griffith nu înțelese
un cuvânt, dar
recunoscuse gesturile și-și
dădu seama că era
singurul sfârșit posibil.

Mercenarul se găsea pe pământ englezesc. Nu avea altă cale decât să se predea și găsisese în Griffith un adversar demn de a-i primi spada.

Griffith încuviință din cap, apoi făcu un efort să se ridice. În cădere, genunchierele și

cotierele îi săriseră câtcolo, așa că se căznea din greu să se ridice, ca o broască țestoasă întoarsă cu burta în sus.

Chiar în clipa când reușise, se auzi un strigăt în engleză:

— Păzea!

Instinctiv, Griffith se răsuci spre locul unde

rămăsese prizonierul.
Neamțul nu se clintise,
dar privirea lui
însălmântată îl făcu pe
Griffith să înalțe ochii.

În fața lui se găsea
irlandezul: plin de
sânge, pe moarte, dar cu
spada ridicată chiar
deasupra capului său.
Griffith continua să-l

privească năucit și, în același moment, spada se abătu năprasnic asupra-i, ca un arc strălucitor. Ridică brațul, într-un reflex de apărare, dar armura nu respinse, ci doar devie izbitura. Taișul spadei îi creștă obrazul până la os. Sângele țâșni ca

dintr-o fântână,
întunecându-i vederea.
Auzi un țipăt de durere
și-și dădu seama cu
uimire că țipase chiar el.

Când privirea i se
limpezise din nou, îl
văzu pe neamț, în
picioare, cu spada
înfiptă în trupul
irlandezului.

Va să zică, se gândi Griffith, până la urmă tot o pățise. Reușise să se lase ciopârțit! Simțea că ceva îi acoperă ochii, dar încă mai putea întrezări soarele. Razele lui îi jucau pe obraz, înfierbântându-l. Apoi în fața ochilor începură să-i joace puncte roșii și

negre, iar fierbințeala
deveni de nesuportat. Își
duse mâna la inimă,
unde purta amintirea de
la Marian, și, ca într-o
viziune cerească, revăzu
pajiștile verzi din Țara
Galilor, pietrele cenușii
ale castelului unde se
născuse și unde și-o
imagina pe aleasa

sufletului său,
așteptându-i
întoarcerea.

Cu ochii la linia
țărmlului ce se pierdea în
zare, Marian se întreba
dacă-l va mai vedea
vreodată pe Griffith.

Griffith. Bărbatul care

urma calea onoarei prin
hățișul de nepătruns al
binelui și-al răului.
Griffith. Puternic și
sigur pe el, dar atât de
departe, luptând pentru
regele pe care-l iubea,
încercă să se liniștească,
spunându-și că va fi
învingător. Nimeni n-ar
fi putut ucide un

războinic de talia și
forța lui. Nimeni n-ar fi
putut ucide...

Își acoperi ochii cu
palma.

— Dacă vrei să iei
băiatu', atunci pune
mâna și ține-l bine,
mormăi marinarul.

Marian se întinse și-l
prinse în brațe pe Lionel

chiar în clipa când
acesta era gata-gata să
cadă în apă, după ce se
întinsese din ce în ce
mai mult ca să atingă
valurile lucitoare.
Puștiul scânci și se zbatu
în brațele ei, dar Marian
îl sili să se așeze pe locul
lui și-l strânse la piept.

— Nu! Mama! Lione]

înoată! insistă copilul.

— Lionel nu înoată deloc, replică ea. Lionel merge acasă.

Copilul chibzui o clipă, apoi întreabă:

— La bunicu' Rhys?

Marinarul începu să râdă și pe chipul lui frumos și aspru se așternu o expresie de

satisfacție. Până atunci se arătase tăcut și morocănos, în vreme ce Lionel aproape că o făcea pe Mariana să plângă cu noile lui simpatii.

Nu Rhys era bunicul lui, ci Wenthaven, și totuși Rhys era cel care se purta cu Lionel de

parcă i-ar fi fost nepot.
Îl înconjurase cu atâta
dragoste încât, pentru
prima dată de la
nașterea lui Lionel,
Marian avea senzația că
cineva îi luase locul în
inima copilului.
Urmărindu-i pe Rhys și
Lionel, când se aflau
împreună, înțelesese că

băiețelul avea nevoie de prezența unui bărbat. Cu un bunic ca Rhys și un tată ca Griffith, ar fi crescut cinstit și viteaz.

Cinstit și viteaz! Iar dacă soarta i s-ar arăta prielnică, poate chiar mai mult decât atât.

Oare de ce i-l scosese Dumnezeu în cale pe

Griffith? Înainte de a-l cunoaște, fusese sigură pe viața ei, pe tot ce trebuia să facă, pe tot ce jurase să ducă la îndeplinire. Îndrăznise să-și făurească vise de măreție și dreptate pentru ea și fiul ei.

Dar alături de Griffith trăise un alt fel de vis. Să

fi fost tânărul un dar de la Dumnezeu? Sau o tentație a necuratului?

În prima lor noapte de dragoste Griffith reprezentase ispita, iar ea avusese înțelepciunea și curajul să fugă. Crezuse că Dumnezeu o va răsplăti.

Când colo, voința Lui

fusesse s-o aducă la
castelul Powel, ceea ce
însemna o soartă mult
mai crudă. Marian nu
credea în iubire. Nu
putea crede, astfel încât
îi fusese destul de ușor
să-i refuze inima, când
nici o experiență
afectivă nu-i tulburase
visele de mărire. Dar

viața la castel, alături de
părinții lui, o învățase că
fericirea era chiar la
îndemâna ei. Deși în
tinerețe avuseseră și ei
probleme, Rhys și
Angharad se împăcau,
totuși, foarte bine. Se
iubeau. Văzându-i
împreună, Marian
aproape că începuse să

socotească propria-i
fericire mai presus de
drepturile lui Lionel.

Acesta era motivul
pentru care fugise. Deși
îi părea rău că trebuise
să plece fără a-și lua
rămas bun de la
Angharad și Rhys, care
tocmai făcuseră
strigările în biserică, ori

ea nu putea...

Îl trase pe Lionel mai aproape, privind neliniștită spre velșul de la cârmă.

Dolan îi spusese că navigase de jur-împrejurul Angliei, strângând o groază de bani, după care se întorsese la casa lui din

Țara Galilor, unde viața era ieftină și nimănui nu-i păsa că cele două mânuși ale lui nu ascund decât cinci degete cu totul. Marian îl tocmise ca s-o ducă cu barca înapoi în Anglia, dar acum se întreba dacă nu cumva procedase cam pripit. Poate că, într-

adevăr, marinarul făcuse
înconjurul Angliei, dar
cine știe dacă ocupația
lui nu fusese dintre cele
necinstite. Mai curând
părea să fi fost pirat,
jefuind făpturi
nevinovate și pierzându-
și degetele în goana
după câștiguri
nemuncite. Poate că

acum, când o avea în puterea lui, visa la vechile isprăvi.

Dar și Marian își avea visele ei, de la care n-o putea abate un țăran, oricât ar fi fost el de isteț. E drept că prezența lui Lionel ar fi dezavantajat-o în cazul unei lupte, dar se știa

puternică și ținea ascuns
în cizmă un cuțit tăios,
stificient pentru a-l
trimite pe velș pe lumea
cealaltă. Fluturând din
gene, zâmbi timid, cu
ochii la Dolan, care
continua să vâslească.

El o privi bănuitor.

— Cei mai mulți
bărbați pe care i-am

cunoscut erau de viță
nobilă. Niște slăbănogi!
Nu știau decât să țină în
mână o pană de scris.
Nici vorbă să
încolăcească odgoane
sau să ridice ancora, ori
să miște vâslele. Ce
părere ai de ei?

— Vrei să mă duci cu
zăhărelu', mormăi el. Nu

ești așa proastă pe cât ai vrea să pari.

Vâslea paralel cu țărmul, îndreptându-se spre est, spre gura râului Dee, dar se ținea destul de departe în larg ca ca nu poată înota până la mal, chiar și fără Lionel. Marian făcu ochii mari.

— De ce zici că-s

proastă? Nu toți știu cum se cheamă chestiile astea marinărești.

— Am spus că *nu* ești proastă. Numai o femeie isteată putea să fugă de la castelul Powel. Dac-ai fi luat-o pe uscat, te-ar fi prins de mult.

— Așa e, încuviință Marian, amintindu-și

călătoria ei de pomină
prin Țara Galilor și
punându-și palma pe
creștetul lui Lionel.

— Da' o barcă nu lasă
urme, după cum se zice,
și te-ai gândit la asta, tot
așa cum ai știut și pe
cine s-alegi, ca să nu de
fuga să-l înștiințeze pe
lordu' Rhys.

Dădu din cap,
aplecându-se din șale în
ritmul vâslelor.

— Așa că nu fă pe
proasta cu mine.

Ochii lui negri o
scrutau, supărați, deși
Marian nu pricepea de
ce. Buzele senzuale
zâmbeau, dar fără
bunăvoință. Era frumos

ca păcatul, dar – se temea fata – de două ori mai rău.

— Om... zise Lionel, arătând spre Dolan și surâzând cu dințișorii lui albi. Om bun.

— Hei! Ce-i asta? se stropși Dolan, lăsându-se pe spate, cu o uitătură fioroasă. De ce-

a spus om bun?

Marian încercă să-l facă pe copil să tacă, dar Dolan insistă:

— A spus sau nu?

— A spus, recunosc Marian.

Dolan întoarse privirea furioasă către ea.

— Nu-s un om bun.

— Bunicul, insista Lionel, foarte încântat de Dolan. Bunicul *meu*.

— Nu, dragul meu. Nu-i bunicul tău.

Se aplecă și scoase din traistă o bucățică de pâine, pe care i-o întinse lui Lionel, sperând să-i mai domolească entuziasmul. Credea că

băiețelul va ronțăi pâinea, făcând destule firimituri încât să atragă păsările, dar Lionel folosi răgazul de tăcere ca să-l privească în extaz pe Dolan.

— La ce te uiți așa? mârâi marinarul.

— Bunicul... Rhys? întrebă puștiul.

Dolan sări în picioare, dând drumul la vâsle, care zăngăniră, făcând să se legene mica ambarcațiune.

— Nu sunt Rhys! Ai auzit? Nu sunt Rhys, sunt Dolan.

Șocată de această izbucnire de furie, Marian controlă dacă

mai avea pumnalul în cizmă. Dar Lionel continua să-l privească pe Dolan cu mare interes, vorbind cu gura plină:

— Bunicul Dolan.

Marinarul se trânti la loc pe banchetă.

— Nu-l poți face pe plodu' ăsta să-și mai țină

gura?

— Se pare că nu, răspunse Marian. De ce-ai acceptat să mă duci cu barca dumitale?

— Fin'că plătești bine.

Ridică din nou vâslele, fără să-l scape din ochi pe Lionel.

— Niciodată nu-ți

strică să ai un ban în plus.

— Și?

— Vrei să știi dacă am de gând să te violez?

— Vei încerca?

El se opri din vâslit
și-o măsură din cap
până-n picioare,
oprindu-se asupra
sânilor.

— Nu. Eu am ce am
cu Rhys, nu cu fiu-său,
și dac-aș viola-o pe
logodnica lui Griffith,
sunt sigur că băiatu' ăsta
mi-ar pune pielea-n băț.
N-am să-ți fac nimic. Cu
condiția să-mi plătești
de două ori pe cât ne-
am înțeles. Nu-mi plac
femeile prea slabe

Înjură, văzând că Lionel se ridicase și încerca să ajungă până la el.

— Și nu-mi plac plozii, așa că ține-l departe de mine!

Marian se întinse după Lionel, dar copilul se dovedi mai iute de mână și, vârându-i sub

nas lui Dolan coltuicul
de pâine din care
mușcase, zise:

— Bunicul Dolan
papă pâine.

Marian vru să-l tragă
înapoi, dar se opri,
șocată de expresii
marinarului, care
amintea de un motan
gata să adopte un

cățeluș, încet, buzele i se
destinseră într-un
zâmbet larg, de zvelind
doua șiruri de dinți
puternici, și Dolan luă
un dumaticat de pâine.

Doar unul foarte mic,
dar Lionel se declară
mulțumit. Marian avu
un sentiment de triumf.
Cu numai dublul sumei

pentru care se tocmise,
urma să ajungă teafără
în Anglia, împreună cu
fiul ei, fără a fi pusă în
situația de a-și apăra
virtutea. Iar Dolan – ei
bine, chiar și el se
număra până la urmă
printre cuceririle lui
Lionel.

Poate că, totuși,

aventura ei se va sfârși
cu bine.

Câteva ore mai
târziu, se despărțea de
marinar, urmărindu-l
cum se îndepărta de
țărm.

— Bine c-am scăpat
de tine! murmură ea. Ce

cârcotaș!

Lionel strigă:

— Bunicul! Bunicul!

Dar Dolan nici măcar
nu-i făcu semn cu mâna.

— Ce scârbos!

exclamă Marian,
aproape dorindu-și ca
Lionel să-i repete
cuvintele.

Însă reacția copilului

fu cu totul alta: se așeză
pe jos și începu să
plângă.

Marian îl ridică,
ștergându-i lacrimile.
Tălpile i se afundau în
nisipul umed. La
picioare zăceau bagajele,
aruncate unul peste
altul. Punga de bani își
micșorase simțitor

volumul, grație lui Dolan, care părăsise să-și regrete momentul de slăbiciune, hotărând să-l compenseze printr-un preț mai piperat și prin refuzul absolut de a-l lua în seamă pe Lionel.

Acum avea nevoie de un cal, dar nu prea scump.

Mai rău era că trebuia să se decidă încotro s-o apuce.

Singurul gând cu care fugise de la castelul Powel fusese acela că, dacă rămânea, Lionel nu și-ar fi împlinit destinul. Dar în Anglia, cine s-o ajute? Cumva tatăl ei?

Da, poate că

Wenthaven ar fi acceptat, dar numai pentru propriile-i interese. Dar atunci, cine l-ar fi apărat pe Lionel și interesele *lui* ?

Numai ea. Numai lady Marian Wenthaven. Doar ea era în stare s-o facă. Se simțea destul de puternică pentru asta.

Își ridică bagajul și,
luându-l în brațe le
Lionel, porni spre
Shropshire. Către
castelul Wenthaven și
către tatăl ei.

— A plecat?

Lui Art nu-i venea să-
și creadă ochilor. Cu

inima strânsă; nu-și putea lua ochii de la Rhys, care-l privea încruntat.

— N-ați dat de urma ei?

— Am căutat-o două zile, și nimic! Unde să se fi dus, cu un copil mic după ea? izbucni Rhys, lovind cu pumnul în

peretele grajdului.

— Nu înțeleg....
murmură Art.

De-abia trecuse
pragul castelului Powel
și Rhys îi ieșise în cale,
povestindu-i că femeia
pe care o căuta – singura
pe care o dorea Griffith
– dispăruse! Art își
scoase pălăria și începu

să-și frece țeasta cheală,
ca și cum ar fi vrut să-și
adune gândurile în
creierul năucit.

— Când am plecat, i-
a dăruit lui Griffith o
amintire și-am crezut că
totu' era-n regulă. Acu'...

— Nu-i chip să
ghicești ce-i în mintea
unei femei! spuse Rhys.

— Da-da, încuviință
Art. Așa cum am zis și io
întotdeauna. Păcat de
ele, că tare-s bune la
așternut.

— Ajunge! se stropși
Angharad, ivindu-se în
ușa grajdului.

Odată cu ea, înăuntru
pătrunse lumina soarelui
de primăvară.

— Fata nu se împăcase cu ideea căsătoriei. Noi știam asta și totuși am făcut strigările, cu gândul la Griffith și la iubirea-i pătimașă pentru ea. E lesne de înțeles, dar greu de găsit o cale.

Strecurându-și brațul pe sub cel al lui Art, îl

întrebă:

— Tu o cunoști mai bine decât noi. Ia zi ce, părere ai?

— Și ce crezi c-ar putea face Art și n-am fost în stare eu? pufni Rhys.

— Poate bănuiește încotro a luat-o! i-o întoarce Angharad.

Art se uită la Rhys,
clătinând din cap.
Hainele îi erau pline de
praf și transpirație după
o călătorie atât de lungă.
Știa că obrazul lui părea
făcut din bucăți de
pergament cusute una
de alta. Cu toate acestea,
Rhys arăta mai rău ca el.
Cu ochii injectați cu

brațele atârnând
neputincioase de-a
lungul trupului, abia
mai putea vorbi de
supărare.

— Am căutat-o în
toate locurile unde s-ar
fi putut duce.

— Atunci caut-o
acolo unde *n u* s-ar fi
putut duce! Trebuie să

fie undeva. Nu înțelegi...

Angharad își prinse obrazul în palme.

— Nu pot să cred că e nevoie să mai discutăm pe tema asta. Ai căutat-o trei zile încheiate, Rhys. Ești obosit și nu mai gândești limpede. Du-te la culcare și lasă-ne pe mine și pe Art s-o

găsim pe lady Marian.

— Grozav! Tu și Art s-o găsiți pe lady Marian! Tu și Art veți reuși acolo unde eu am dat greș!

Porni către ușă, dar se întorase din prag.

— Însă află că pot să-ți spun unde *nu* s-a dus. Nu s-a dus în Anglia,

nici la mănăstirea St. Asaph, nici la trupa de mercenari care dă târcoale prin apropiere, pentru că eu însumi am vorbit cu căpitanul – unul, Cledwyn – și-am răscolit prin toată tabăra.

— Cledwyn? repetă
Art. Ai zis Cledwyn?

— Chiar așa,
răspunse Rhys, părând
ceva mai liniștit.
Cunoști numele ăsta?

— Omul cu pricina a
fost în solda lui
Wenthaven și pot să jur
că nu-i aici cu gânduri
prea bune pentru lady
Marian.

Art

tăcu,

scărpînându-și cei
câțiva țepi din barbă.

— Și spui că ea nu
era în tabără?

— Pot să jur că nu.

— Nu cumva au
răpit-o din castel?
întrebă bătrânul slujitor.
Poate prin pasajul
secret?

Rhys arăta sleit de

puteri.

— Am astupat pasajul cu ani îra urmă, dar tot am aruncat o privire. Nimeni n-a trecut pe-acolo.

— Și totuși, aș vrea să-i fac și eu o vizită lui Cledwyn.

Rhys clătină din cap.

— Au ridicat tabăra

de îndată ce-am vorbit
cu dânșii.

— Poate c-o
urmăreau și ei pe lady
Marian, își dădu cu
părerea Angharad.

— Degeaba! oftă
Rhys, pierzându-și
răbdarea. Vă spun că n-a
lăsat nici o urmă. N-a
luat nici un cal din

grajd, nu s-a ascuns în
castel și...

Se opri, privind
acuzator spre Angharad.

— ...nici n-a pornit
pe mare.

Ieși din grajd cu
fruntea sus, iar
Angharad se întoarse
către Art.

— M-am gândit că

poate a pornit pe mare,
iar Rhys e furios că nu i-
a venit lui ideea asta.
De-aia s-a și dus la
culcare, ca să putem
vorbi noi cu pescarii,
fără ca el să-și calce pe
mândrie.

— Mai curând sau
mai târziu, tot o s-o
facă! filozofă Art.

— Eh, mai târziu va fi odihnit și n-o să-i mai pese chiar așa de mult.

Ieșiră amândoi la soare, iar Art văzu că și Angharad arăta grozav de obosită. O strânse la piept, încercând s-o îmbărbăteze.

— N-ai nici o vină pentru ce s-a petrecut.

Fata aia a făcut
întotdeauna după cum o
taie capul,

— Ba am o vină,
surâse cu amărăciune
Angharad. Am înțeles
bine ce simțea, dar tare-
am vrut ca Griffith s-o ia
de soție. N-am ascultat-
o când mi-a povestit ce
planuri își făcuse pentru

băiețel. Nu m-am gândit decât la planurile mele.

— Țsta nu-i un păcat. Și eu îmi fac fel de fel de vise.

— Sigur că-ți faci, încuviință Angharad, mângâindu-i barba aspră.

— Am făcut totu' ca să-i văd pe tinerii noștri

împreună și n-am să
renunț tocma' acu'.
Spune-mi, de ce crezi c-
a pornit pe mare?

— Deși Rhys e un om
cu judecată, iar slujitorii
lui se pricep să dea de
urma unui vânat –
începu Angharad,
îndreptându-se hotărâtă
spre poartă – totuși nu

se poate ca lady Marian
să nu fi lăsat nici o
urmă, decât dacă...

Art se uită în direcția
în care arăta ea cu
degetul: depărtare, pe
valurile oceanului, se
profilă satul de pescari.
Înțelese supărarea lui
Rhys și protestă:

— Pescarii sunt

supușii voștrii. Ei n-ar lua-o pe logodnica lui Griffith. Nici la rugămintea ei, nici a altcuiva.

— Sigur că pescarii n-ar lua-o, zâmbi aproape amuza Angharad. Dar ți-l amintești pe Dolan?

— Dacă mi-l amintesc pe Dolan?

strigă Art. Cum să nu mi-l amintesc? Ăla-i soi rău! E scutieru' care-a încercat să-ți facă curte.

— Întocmai.

— Rhys l-a dat afară din castel, cu mulți ani în urmă.

— Chiar așa, iar el s-a jurat să termine cu viața de cavaler și-a fugit pe

mare.

— Știu, vorbi Art, privind-o cu atenție. Trebuie să înțeleg că s-a întors?

— Anul trecut, și-i mai rău ca oricând.

— Mă mir că Rhys nu i-a făcut de petrecanie.

— Te miri?

Art se mută de pe un

picior pe altul.

— Nu prea. Sângele apă nu se face, iar ca Rhys să-și mânjească mâinile cu sângele fratelui său...

— Vitreg... îl corectă ea.

— Vitreg... Ar fi un păcat de neiertat.

— Asta știe și Dolan.

Angharad îl luă din nou de braț pe Art și-l trase pe poteca ce ducea spre sat.

— Iată de ce cred c-ar trebui să-l întrebăm despre lady Marian.

Capitolul 15

Trosnetul unei crenguțe uscate undeva, lângă marginea drumului, o făcu pe Marian să-și întoarcă brusc calul în loc. Îi făcu semn lui Lionel să tacă, dar copilul insistă:

— Mama! De ce,

mama? De ce?

Marian trase de frâu,
domolind avântul
calului, care pândea
prilejul s-o ia din nou la
goană. Ținând strâns de
căpăstru, cercetă cu
atenție frunzișul
pădurii. Nu văzu nimic,
dar își dădu seama că ar
fi fost o pradă ușoară

pentru tâlhari și bandiți
de tot felul.

Deși nu auzea nici un
zgomot suspect, duse
calul printre tufe și-l
legă zdravăn de o
ramură. Lionel continua
s-o întrebe.

— De ce, mama? De
ce?

— Sst, Lionel!

Îl coborî din șa și se ascunse mai bine printre copaci.

— Vino să te iau în brațe.

Lionel se supuse. Cum altfel? Fusesse smuls din singurul cămin pe care-l avusese vreodată, târât tocmai până în Țara Galilor, dat

în grija lui Rhys și-a soției sale în vreme ce mama lui zăcea bolnavă, și chiar când începuse să se obișnuiască cu aceștia, fusese luat de lângă ei. Cele două zile de călătorie îl obosiseră, era tulburat și nimic nu-l mai putea convinge că lângă mama lui se afla în

siguranță.

Își îngropa fața la
pieptul ei și Marianei i
se strânse inima
văzându-l cum tremură.
Își încorda iar auzul,
căutând să prindă sunet
de pași, dar la ureche
nu-i ajungea decât
răsuflarea gâfâită a
calului, care încerca să

se smulgă din căpăstru
și fugă înapoi, acasă.

— Mama... șopti
Lionel.

Marian îl mângâie
ușor pe spate.

— Taci, Lionel.

— Mama... Art.

— Nu, dragul meu,
nu-i Art. Art e departe.

Lionel înălță capul,

arătând către copaci.

— Art! insistă el. Art!
Art!

Vorbea din ce în ce
mai tare, zbatându-se în
brațele ei.

— Art! Art!

Neîncrezătoare și,
totuși, pe jumătate
convinsă, Marian
întoarse capul, scrutând

penumbra pădurii. Nu văzu decât un trunchi lovit de trăsnet, cu două găuri ca doi ochi. Îl mângâie din nou pe Lionel și se îndreaptă spre copacul cel uscat.

— Nu, Lionel, vezi? Nu-i decât...

În aceeași clipă, trunchiul începu să se

înalțe, ca un duh trezit la viață. Marian se trase înapoi, clătinându-se pe picioare, apoi se poticni de-o rădăcină și căzu pe spate, cu Lionel în brațe. Copilul o lovi în stomac, făcând să i se taie respirația, și, înainte ca ea să-l poată reține, se ridică și-o luă la fugă.

— Art! țină el cu glăsciorul lui subțirel.

— Lionel! strigă Marian, văzând cum omul-copac se apleca să ia copilul în brațe.

„Copacul” se apropie de ea și fata sări în picioare, gata să se lupte cu acest duh, pentru copilul ei.

— Am onoarea, *m*
'lady.

Zicând acestea, Art
ieși dintre umbrele
pădurii, râzând vesel ca
atunci când o
întâmpinase în holul
mare al castelului Powel.

— Ce surpriză să te
întâlnesc aici!

Marian își apăsă

mâna pe inimă, care
bătea să-i spargă puptul.
O simțea aproape vie,
tremurându-i în palmă.
Sau poate că mâinile îi
tremurau singure.

— Art, unde-i...?

Glasul i se frânse,
văzând cine-l însoțea pe
bătrânul slujitor.

Nu era Griffith. Deși

nu-l putea zări prea bine, își dădu seama că de la un timp împărțea bărbații în două categorii: cei înalți și bruneți ca Griffith și... restul. Nu era nevoie să se uite de două ori. Fie că-i făcea sau nu plăcere, îl recunoștea pe Griffith nu doar cu ochii, ci și cu

sufletul.

Dintre copaci își făcu apariția Dolan, care se înclină în fața ei, cu un aer batjocoritor.

— Am să mă ocup eu de armăsarul dumitale pur-sânge.

— Ce-i cu voi aici? întrebă Marian, dar Dolan îi întoarse spatele,

văzându-și de treaba lui.

Fata se răsuci spre Art.

— Ce-i cu voi aici?

Răspunsul lui era ultimul la care s-ar fi așteptat.

— Vin de la castelul Wenthaven.

— De la Wenthaven?
Dar ce-ai căutat acolo?

— Pe tine.

— Maică Precistă! se cruci Marian, apucându-l de braț. S-a întâmplat ceva cu Griffith?

Art nu-și putu stăpâni un zâmbet de satisfacție.

— Când m-am despărțit de el la Stoke era bine sănătos. Și,

înainte ca ea să-și
potolească bătăile
inimii, adăugă:

— Bineînțeles, asta se
întâmpla înaintea
bătăliei.

— L-ai părăsit înainte
de luptă? Vai, Art, cum
ai putut?

Art îl puse jos pe
Lionel și, făcând câțiva

pași, o privi drept în ochi.

— Mă învinovățești că l-am părăsit când avea mai multă nevoie de mine, *m'lady* ?

— Eu... se bâlbâi Marian, evitând să-i întâlnească privirea. Nu, Art, sigur că nu.

— Mă bucur s-aud

asta. Fin'c-ar fi cam urât
din partea ta, fetițo, nu
crezi?

Niciodată nu-i
vorbise pe un ton atât
de mustrător. Simți că o
copleșește remușcarea.

— Ai auzit cum s-a
sfârșit lupta?

— Se zice că trupele
lui Henry l-au înfrânt pe

Lincoln și regele s-a
întors la Kenilworth, să
se odihnească.

— Nici o veste despre
Griffith?

— Cine să-mi dea
vești despre un singur
om?

— Așa e...

Supărată și
neliniștită, se îndreptă

încet spre un stejar cu coaja crăpată și-l strânse în brațe, de parcă ar fi fost omul iubit.

— Dar... cum ai aflat c-am fugit de la castelul Powel?

— Mi-au spus lordul Rhys și lady Angharad. Sunt tare întristați că i-ai părăsit și îngrijorați

de soarta ta...

Art aruncă o privire
spre Lionel, care alerga
de colo-colo,
bucurându-se de
libertate.

— ...și de-a lui Lionel.

— Nu se poate să fi
mers de la Powel la
Stoke, înapoi la Powel, și
pe urmă până aici în

numai nouă zile. E...

Ar fi vrut să spună „imposibil”, dar privindu-l mai atent, tăcu. Oricât s-ar fi lăudat Art că-i una cu peisajul pentru că are sânge velș, murdăria de pe haine îi oferea un camuflaj natural. Slujitorul părea ajuns la

capătul puterilor, iar
chipul lui supt, cu ochii
adânciți în orbite, își
spunea adevărata vârstă.
Până și cele câteva fire
de păr care-i mai
împodobeau țeasta
cheală atârnavu pleoștite.
Într-adevăr, bătrânul
parcursese atâta amar de
drum în mai puțin de

zece zile.

— Unde vrei să te duci acum? o întrebă Art, de parcă ar fi avut tot dreptul. Ai de gând să fugi ca un hoț în miez de noapte?

Reproșul lui o făcu să-și iasă din fire.

— Și tu ești la fel ca toți ceilalți. Mă întrebi

ce gânduri am și unde
mă duc, de parcă n-aș fi
fata unui conte, prieten
apropiat cu regina.

— A fost cam greu
drumu' până aici, așa-i?
întrebă Dolan, ținând de
frâu jalnicul cal al
Marianei și ținându-o
cu o privire răutăcioasă.

Ea își îndreptă

spatele, cu ochii
scăpărând de mânie.

— Mi-am făcut-o cu
mâna mea.

— Sigur că da. Asta
explică și sângele de pe
haine, și tăietura din
bărbie. Parc-ai avea încă
o gură.... o studie el.
Numa' că-i mai jos.

Art îi apucă bărbia,

ridicând-o cu un gest
hotărât.

— Da' ce-ai pățit,
fetițo?

— Am căzut.

Dolan pufni,
disprețuitor.

— Încearcă să-mi
răspunzi, lady Marian!
insistă Art. Da' de data
asta, spune-mi adevărul.

Nu-i plăcea să fie tratată ca un copil, dar sub înfățișarea burzului a lui Art se ghicea o îngrijorare sinceră. După câteva clipe de nesiguranță, Marian cedă.

— Mi-au ieșit în cale doi tâlhari...

Până și Dolan scoase

un strigăt de surpriză.

— N-a fost chiar atât de cumplit pe cât vă închipuiți. Au vrut să-mi fure calul.

În mod bizar, începuse să tremure ca un cățeluș lăsat în frig. Cu o zi în urmă, când se petrecuse incidentul, nu fusese chiar atât de

tulburată.

— A trebuit... să... să-
i ucid pe amândoi.

Art rămase cu gura
cască, cu brațele
atârânănd moi pe lângă
trup. Dolan îi aruncă o
privire rapidă și întrebă:

— Ai omorât doi
bărbați?

— Nu... Nu chiar.

Fruntea Marianei era brobonită de sudoare și fata se șterse cu mâneca.

— Pe unul din ei l-a omorât calul. L-a lovit în cap cu copita. O fiară, nu alta!

— Hoțul? întrebă Art.

— Nu, *calul*.

Dolan apucă frâul și

mai strâns.

— Și celălalt hoț?

— ...Păi, știi, aveam la mine un pumnal.

Îl înfipsese în pieptul tâlharului, fără nici o remușcare. Amândoi bandiții o amenințaseră că va sfârși în chinuri, iar copilului îi vor da foc. Îi descriseseră în

amănunt cum murise ultima lor victimă. Apoi îl cântăriseră din priviri pe Lionel dându-și cu părerea ce preț ar fi putut lua pentru el.

Nu, nu-și regretase gestul câtuși de puțin.

Mai apucă să-l audă pe Dolan spunând: „Na că leșină!" și se lăsă

moale pe marginea drumului, cu capul pe genunchi.

Cei doi bărbați o ajutară să se ridice și Marian deschise gura, respirând adânc.

— Nu-mi place să mă vait, dar când îmi amintesc cum i s-au muiat brațele și cum s-a

așternut vălul morții
peste ochii lui albaștri,
îmi vine să...

— Lasă, fetiço, așa am
simțit și noi când am
ucis prima dată! zise
Dolan aproape cu
blândețe. Ba încă și-
acum ni se întâmplă
când și când. Da' unora
chiar le place să omoare,

cum au fost și
netrebnicii ăi doi.

— Dacă nu i-ai fi
ucis, acu' ai fi zăcut cine
știe pe unde, prin
pădure, iar flăcăuarșu'
ăsta...

Art îl ridică pe Lionel
în brațe, strângându-l la
piept, până ce puștiul
începu să bată din

picioare, să fie lăsat jos.

— Știu, încuviință Marian, proptindu-și coatele pe genunchi, cu obrazul îngropat în palme. Aventura nu-i chiar așa frumoasă cum mi-am închipuit, se văzu ea silită să recunoască.

Toți trei tăcură. Marian nu îndrăznea să

ridice ochii. Nu voia să
le vadă privirile
compătimitoare, nici să-
i audă povăţuind-o că
trebuia să se poarte ca o
femeie şi că ar fi fost
mai în siguranţă într-un
castel, lucrând o
broderie. Intenţiile ei
erau cu totul altele,
numai că avea nevoie de

mai mulți bani, mai multe merinde, veșminte bărbătești și o spadă bună, cu care să-l apere pe Lionel.

Cu o zi în urmă s-ar fi bucurat să-l aibă alături pe Griffith. Dar el era departe, luptând pentru regele pe care ea îl disprețuia. Iar lady

Marian Wenthaven nu acceptase niciodată să depindă de un bărbat.

Prin urmare, era un semn de slăbiciune. Va să zică, Griffith avusese o înrâurire nefastă asupra ei – motiv suficient pentru a-și și urma, neabătută, calea pe care o alesese.

Se adresa celor doi,
pe un ton aproape
agresiv:

— Și voi ce vreți de
fapt? De ce-ați venit
după mine?

Ciudatul amestec de
compasiune și duioșie
de pe chipul lui Dolan se
preschimbă în furie.

— Asta mi-aș dori și

eu să aflu. Atâta cale pentru o englezoaică, și proastă pe deasupra!

Marian simți că i se urcă sângele în obraz. Dolan o privi bănuitor.

— Unde te duci?

— La Wenthaven. La castelul tatălui meu. Ai ceva împotrivă?

— Cătuși de puțin!

replică Dolan, scobindu-se între dinți cu unghia. Numa' c-ai luat-o pe unde nu trebuie.

— Nu-i adevărat, răspunse ea mecanic, uitându-se de jur-împrejur.

— Ești la vreo trei-j' de mile mai la est de Wenthaven. Nu ți-ai dat

seama când ai trecut de Stafford?

— Am ocolit orașele, îngăimă ea.

— Te-am fi găsit de ieri, dac-ai fi mers pe unde trebuie, pufni Dolan. Minte de femeie!

Marian se uită spre Art, care încuviință din cap.

— Trist, da' adevărat.
Ai trecut de Wenthaven.

Îl luă în brațe pe
Lionel, așezându-l din
nou în șa.

— Da' dacă vrei s-
ajungi la Wenthaven,
m'lady, atunci te
însoțim și noi.

Apoi, arătând spre
drumul plin de

hârtoape, adăugă:

— Te urmărm.

Marian făcu vreo

câțiva pași și se opri.

— Dar de ce-ați venit după mine?

— Pen' că dacă nu-ți dădeam de urmă, nu-mi puteam respecta jurământul.

Art se juca cu Marian,

pândindu-i reacțiile, iar Marian căzuse în cursa lui. Mai întâi, se arătase îngrijorată pentru Griffith când ar fi trebuit să pară indiferentă. Acum se străduia zadarnic să-și înfrâneze curiozitatea.

— Ce jurământ?

— Acela de a-l ocroti

pe Lionel. Ai uitat că mi-ai cerut să jur?

Marian nu-l credea. Era limpede că Art glumise: deși surâdea, își ținea sprâncenele încruntate, iar ochii îi sticleau, nerăbdători.

— Ai jurat să-l aperi și pe Griffith, spuse ea îmbufnată.

— Griffith e bărbat,
se poate apăra și singur.

— Dar dacă va fi
rănit?

Șovăi o clipă și
adăugă:

— Atunci va avea
nevoie de tine.

— Dacă va fi rănit, nu
de mutra mea pocită va
avea nevoie! replică

bătrânul.

Marian nu ştia ce să
răspundă. Rămase
încruntată, până ce
Dolan întrebă:

— Acu' ce facem,
plecăm sau stăm aici să
trăncănim?

— Plecăm, viteazule!
îl ironiza Marian.

Dolan se mulţumi să

dea din cap.

— Uite-așa tre' să se poarte o femeie.

— Dar cine ești tu ca să-mi spui cum trebuie să se poarte o femeie? Nu uita că m-ai trădat. «

— Eu? se miră Dolan, împungându-se cu degetul în piept.

Apoi, clătinând din cap, adăugă:

— Crezi că banii pe care mi i-ai dat ar fi trebuit să-mi închidă gura?

— Nu, dar mi-am închipuit că firea ta scârboasă te va face să taci.

— Și chiar aș fi tăcut,

da' prietenii de la castel
au fost atât de supărați
când ai plecat...
îndeajuns de supărați ca
să m-amenințe cu exilu'
dacă nu vorbesc.

Calul începu să se
smucească din căpăstru,
dar Dolan îl plesni cu
frâul peste bot.

— Destul am colindat

prin lume. A doua oară
nu mă mai zvârle nimeni
afară din castelu' Powel
– și nu pentru o codană
fără minte.

— Ești un om rău,
zise Marian, cu glasul
tremurând de mânie.

El zâmbi și pe chipul
frumos i se așternu o
expresie răutăcioasă.

— Așa e, Abia acu' ți-ai dat seama?

Marian scutură din cap și-i întoarse spatele. Art păși în urma ei, împreună cu Lionel, iar Dolan li se alătură, fără a se sinchisi de hachițele calului.

— Unde-ai găsit „minunea” asta? întrebă

el.

— „Minunea" asta are
și un nume: Jack.

— Jack, de la
„jackass”^[6]? râse Dolan,
foarte aproape de
adevăr. E căpos ca un
catâr. Și slăbănog, de nu
stau nici puricii pe el. Ia
să vedem cât de repede

îi punem fundu' ^[7] în
mișcare, adăugă el,
plesnindu-l peste crupă.

Strigătul de
încurajare al lui Lionel
acoperi țipătul disperat
al Marianeii.

— Nu!

Art îi puse mâna pe
braț.

— Nu-ți fie teamă.

Are Dolan grijă de băiat.

— Dar lui nu-i plac copii, protestă ea, exasperată.

— Poate că nu, chicoti Art.

Marian se uită cu jind la Lionel și însoțitorul lui, care porniseră în galop, dorindu-și din suflet să fi fost la fel ca

ei: fericită, fără griji, cu
inima ușoară.

— Ce-a zis Griffith de
darul meu?

— Darul tău? repetă
Art, prefăcându-se
mirat.

Apoi, ca și cum și-ar
fi amintit deodată:

— Ah, darul tău!
Pietricica și șuvița de

păr! Da' frumoasă
amintire i-ai trimis,
fetițo!

— A înțeles...

Răsuflă adânc.

— I-a plăcut?

— Sigur că eu nu pot
vorbi în locul lui. Adică
nu pot la fel de bine.

Își înălță sprâncenele
groase.

— Da' până i l-am
vârât în sac a fost ursuz
ca un urs. Zău așa, ca un
urs abia trezit din
somnu' ăl lung, de iarnă.

— Nici nu-mi vine să
cred c-am făcut așa o
prostie. Slăbiciune de
femeie!

Se bătu cu pumnul
peste palmă.

— Dar când ne-am despărțit părea așa de trist, încât mi-am zis că va lupta mai bine dacă mă va simți aproape.

— Când a văzut piatra... bănuiesc că ăsta era el... și șuvița aia... adică tu... a zâmbit așa de dulce, mirându-se cum de i-ai trimis un

mesaj atât de limpede.
Era fericit la gândul că-i
aștepți întoarcerea.

— Nu cred să fi avut
chiar gândul ăsta, se
îndoi Marian, desenând
în praf cu vârful
piciorului. Tu ce zici,
Art?

— Zic c-ai fi făcut
mai bine dacă nu-i

trimiteai nimic! declară bătrânul cu asprime.

— Oricum, Griffith n-avea dreptul să pretindă că a ajuns să mă cunoască, numai pentru că se pricepe să facă dragoste.

— Ar fi și căzu' să se priceapă. Doar exersează de câte ori rămâne

singur, ori cum în ăști
doi ani a fost singur
aproape tot timpu'...

— Art! protestă,
scandalizată, Marian.
Cum îndrăznești să-mi
spui astfel de lucruri?

— Sunt om bătrân și
vorbesc cum îmi place.

Părea iritat, prost
dispus și deloc dornic

să-i facă pe plac.

— Fetițo, ți-ai pierdut bunăvoința mea din clipa când ai fugit de Griffith și de dragostea pe care ți-a așternut-o la picioare.

— Am avut motivele mele... spuse ea, deși, sub privirea muștrătoare a lui Art, nu-și mai

amintea atât de clar care fuseseră acestea. Motive mai importante decât legătura mea cu Griffith și neînsemnatele noastre sentimente.

— Atunci, spune-i-o și lui. Vezi că n-ai curaj?

— Am încercat, dar n-a vrut să m-asculte.

— Înseamnă că nu

prea ți-ai dat silința. E greu al dracu' să renunți la o iubire, nu-i așa, my lady ? Mai ales când iubești și tu.

Uluită, Marian simți că i se taie răsufarea.

— Dar eu nu-l iubesc.

— Am eu semnele mele, fetițo, răspunse Art, începând un

numere pe degete. Nu stai trează noaptea de grija lui? Nu te întrebi dacă i-ai greșit vreodată? Sau dacă nu cumva ai rămas grea, deși, pe undeva, nu ți-ar părea chiar atât de rău?

Art îi ghicise toate gândurile și Marianei nu-i plăcea deloc. Nu-i

convenea nimic din ce
auzise și, mai ales,
concluzia că-l iubea pe
Griffith. Dacă l-ar fi
iubit... Pe toți sfinții!
Da, îl iubea și toate
suferințele îndurate
până atunci nu făceau
cât durerea de a-l ști
plecat la război.

Oare ce va face

tânărul? Va asculta
porunca regelui și-i va
ucide, pe ea și pe
Lionel? Se va ține
deoparte, cu indiferență,
când ea va fi executată
împreună cu copilul? Va
încerca să-i scape când
vor fi prinși în funii, ca
niște răufăcători?

Iar dacă regele Henry

va fi învins, atunci *ea* trebuia să fie martora morții lui Griffith.

Simți un junghi de teamă și, instinctiv, își strânse mantia în jurul trupului.

— N-am rămas grea.

— Bine. Nu mi-ar place să-l văd pe Griffith legat de o femeie mult

prea slabă ca să-l
iubească așa cum
merită. Una care l-ar lua
de bărbat numa' pen' că-
i cu burta la gură și
care-ar jeli tot timpu'
după viața îmbelșugată
pe care-a lăsat-o în
urmă. Una care să-i facă
un plod pe jumătate
englez și care să nu fie în

stare să ia o hotărâre.

Marian se opri în mijlocul drumului.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel? Uیți că nu ești decât un...

— Un servitor? Un velș? întrebă el, ridicându-și arătătorul noduros. Așa e, dar

valorez de două ori mai mult decât o muiere speriată, fetiço. De două ori mai mult decât orice femeie care renunță la un bărbat ca Griffith.

Ea îi dădu peste mână, protestând:

— Un bărbat ca Griffith? Om de onoare, bun, cinstit și nobil, dar

rușinat de sentimentele
ce-mi poartă, de parcă ai
un beteșug! Mă acuzi de
slăbiciune? Ai dreptate,
pentru că dacă Griffith
mi s-ar fi dăruit cu
totul, nu mi-aș mai fi
putut respecta
legământul. Tentația ar
fi fost irezistibilă. Dar
să-mi vând sufletul

pentru un bărbat care
vrea să mă țină ascunsă
într-un ungher,
stingându-mi flacăra cu
spiritul lui ferm
disciplinat? Nu,
mulțumesc.

Art părea uimit, dar
și ușurat.

— Va să zică, așa?
murmură el.

Apoi, ridicând ochii spre cer, începu să-și scarpine bărbia colțuroasă, cufundat în gânduri. Tăcerea se prelungi atât mult, încât Marian începu să se foiască, neliniștită. După toate aparențele, bătrânul ajunsese la o concluzie, întrucât porni

cu pași rari de-a lungul drumului.

— *M'lady*, cred c-ar fi bine să-ți explic câteva despre flăcăul care-ți face curte. Fără prea mult folos, după cât se pare. Știi cum mi-am pierdut ochiul?

Marian nu numai că nu știa, dar puțin îi

păsa.

— În luptă? încercă
ea să ghicească.

— Un fel de-a spune,
încuviință Art. Hai să
iușim pasul, *m'lady*, se
pare că Dolan și băiatu'
ne-au cam lăsat în urmă.
Ei bine, mi-am pierdut
ochiu' atunci când
Griffith a făcut exact

aceeași prostie ca și tine:
a fugit.

Art reușise să-i
câștige atenția, deși
Marian se străduia din
răspuțeri să nu-i arate.

— A fugit? De ce să fi
fugit un cavaler puternic
ca el?

— Pe vremea aia nu
era cavaler. Și nici măcar

scutier. Nu era decât un puști neastâmpărat și gălăgios, care-și iubea la nebunie tatăl.

— Ca și-acum, murmură Marian, amintindu-și adâncă afecțiune dintre Rhys și fiul său.

— Da, și deși lordul Rhys i-a dat a înțelege că

vina cea mai mare a fost a lui, Griffith nu l-a ascultat. Nici atunci și nici acum.

— Când atunci?

— Cândva s-a întâmplat ca fortăreața Powel să se găsească sub asediu. Trevor – un ticălos de velș cum nu se mai află sub soare – și-a

pus în minte că-i plăcea
priveleştea de la castelu'
nostru. Nu numa'
priveleştea, ci şi
mobilieru'.

Art o cercetă pe
Marian pe sub
sprâncenele stufoase.

— Şi, în primu' rând,
o plăcea pe lady
Angharad într-un fel cât

se poate de necreștinesc.
Înțelegi ce vreau să
spun...

Marian încuviință din
cap, deloc surprinsă că
alt bărbat se
îndrăgostise de chipul
blajin al Angharad-ei,
dorind-o pentru el. Art
își intrase cu totul în
rolul de povestitor.

— Griffith se

plictisise de asediul care
dura de luni întregi.
Lordul Rhys își pierduse
și el răbdarea și țipa la
fiu-său din te miri ce...
Așa că, într-o bună zi,
băiatu' s-a strecurat prin
tunelu' cel secret și-a
ieșit afară din castel.

— Care tunel?

— Un tunel construit pentru siguranța familiei, încă din vremea regelui Edward. Era un obicei destul de răspândit. E drept că pe acolo nu putea intra nici un dușman, da' nici nu ne așteptam ca unui tânăr fără minte să-i tune prin cap să iasă!

Griffith era în grija mea, așa că l-am urmat, încercând să-l conving să se întoarcă.

Art clătină din cap cu tristețe.

— Pe-atunci și eu eram destul de tânăr, și n-am fost destul de înțelept încât să-mi țin gura până ne-am fi găsit

din nou la adăpost. Ca
urmare, am fost prinși,
iar monstru' ăla de
Trevor mi-a scos ochiu'.

Marian se înecă de
emoție și bătrânul
surâse, încântat că
reuşise să-i capteze
interesul.

— Da-da. Ticălosu'
voia ca Griffith să

meargă sub zidurile
castelului și să-i strige
lui tat'su să se predea.
Băiatu' a refuzat – vezi
matale, ca să facă pe
erou' – așa că Trevor mi-
a scos ochiu' și poate că
m-ar fi ucis, de nu i-aș fi
jucat un renghi de
pomină: m-am prefăcut
că mă rostogolesc într-o

râpă adâncă.

— Un renghi de
pomină...? repetă
Marian, începând să
râdă. Glumești!

— Ba deloc! i-o
întoarce el. Când ești în
mâinile dușmanului și
crezi că nu mai ai
scăpare, gândește-te
bine: cu siguranță că

există o cale. Poate c-o
să doară ce-am să-ți
spun acu', da să știi că
întotdeauna se găsește o
cale, pentru cine-o
caută. Și io credeam că
s-a zis cu mine, până-n
clipa când mi-a scos
ochiu' cu...

Marian se încruntă și
Art își drese glasul.

— N-are importanță.

Da' Trevor voia să mi-i scoată pe amândoi, ca Griffith să mă vadă cum sufăr. A poruncit să mi se dea drumu' și-am făcut vreo câțiva pași, iar când am ajuns pe buza râpei, m-am zvârlit la vale, chiar în clipa când ăia trăgeau cu arcu'

să mă oprească.

— Adică să te ucidă?

— Trevor nu prea ştia
ce-i mila şi cred că încă
nu se distrase destul pe
socoteala mea. Da' când
s-au uitat în fundu'
râpei, io n-am făcut nici
o mişcare. M-au crezut
mort şi n-au mai tras
nici o săgeată,

mulțumesc lui
Dumnezeu. Atunci
Griffith a ascultat
porunca lu' Trevor și și-a
convins tatăl să predea
castelu'. Un sfârșit
fericit! adăugă el, cu un
aer meditativ.

— De ce?

— Lord Rhys a luat
un număr de oșteni și-a

ieșit din fortăreață fără
lady Angharad, așa cum
ceruse Trevor. Dar când
a intrat în castel,
nemernicu' n-a găsit-o
nicăieri, fin'că dânsa și
restu' garnizoanei se
ascunseseră în tunel.
Când mizerabilu'
sărbătorea victoria,
golind butoaie cu bere și

slăbind paza, lady
Anghapad și-a trimis
oamenii în castel și
dușmanu' a fost nimicit.
P'ormă ar fi trebuit să-i
deschidă poarta lordului
Rhys, chicoti bătrânul,
da' ea n-a știut niciodată
să respecte o poruncă...

— Și Rhys s-a supărat
pe ea?

— Și-a ieșit din minți
de furie!

— S-a mâniat și pe
Griffith?

— Nu prea, fin'c-a
văzut ce cătrănit era
băiatu'.

Art îi puse mâna pe
braț, silind-o să se
oprească în loc.

— Privește colo.

Ceva mai departe,
piratul cel uriaș și
micuțul Lionel se
bălăceau și se stropeau
în pârâiașul de la cotul
drumului. Marian
zâmbi, înduioșată să-și
audă fiul râzând din
nou. Dar inima ei tânjea
după Griffith. Suferea
nespus, dar nu

îndrăzneală să dea un
nume suferinței.

— Și Griffith? întrebă
ea, îndemnându-l pe Art
să povestească mai
departe.

— Noi am crezut că
totul s-a sfârșit cu bine,
că Griffith a primit o
lecție și cu asta basta.
Da' pe măsură ce trecea

timpu', am înțeles că
Griffith făcea orice ca
să-și înăbușe
sentimentele. Își
batjocorea propriile
emoții și se străduia să-
și împietrească inima!

Art dădu din cap spre
Marian.

— Darul pe care i l-ai
trimis a fost cât se poate

de binevenit, fetiço. Din multe motive...

Marian se gândi, înspăimântată, ce rece trebuie să-i fi părut lui Griffith amintirea ei.

— Întotdeauna îşi controla purtările. Nu râdea în gura mare, nu ţipa, nu-şi arăta nici neliniştea, nici durerea,

nici iubirea...

— Dar își iubește
părinții!

— Asta-i o iubire fără
riscuri. Nu-i patimă
nestăpânită. Da-da, s-a
mărginit la sentimente
călduțe, ferindu-se de
pasiune.

— Și soția lui?

Art ridică din umeri.

— O fată

încântătoare. Tăcută și cuminte. Aș zice că moartea ei a trecut aproape neobservată.

— Cu alte cuvinte, Griffith n-a avut niciodată până acum o pasiune?

— Vrei să-ți fac un compliment, *m'lady*!

— Nu vorbesc de mine, insistă ea, nerăbdătoare.

— Țara Galilor.

Art îşi lăsa capul într-o parte şi adăugă, fără a-şi lua ochii de la ea:

— ...Şi regele Henry Tudor.

— Da, mi-am dat seama. Cel mai mare

rival al meu e regele Angliei.

— Ai vrea ca Griffith să fie mai puțin decât ceea ce este? Ai dreptate, când e vorba de dragoste, se poartă ca un puști speriat, altfel e un om drept și cinstit, un cavaler viteaz, un suflet bun, care caută

dreptate pentru ținutul
său de baștină și pace
pentru Anglia. Cu ce
drept te împotrivești
dorinței lui?

Ce drept? Dreptul
unei mame care se
gândea la binele fiului
ei, chiar dacă acest lucru
însemna revenirea la
interminabilele războaie

de odinioară.

— Îl duc pe Lionel la tatăl meu. Nu ca să-i cer, ci ca să ofer ceva, explică Marian, cu gândul la prețiosul pergament pe care-l păstra la piept. Un dar de preț. Îmi va fi îndatorat.

Art căzu pe gânduri, cu ochii la băiețelul pe

care Dolan îl urcase din nou în șa.

— Vrei să i-l dai pe Lionel?

— Da, pe Lionel, dar nu așa cum îl știi tu.

— Și nici cum îl știi tu, fetițo, dacă-i vorba să-l dai tatălui tău. Nu mă laud că mă pricep la treburi regești, deși

bănuiesc că ești vârată
până-n gât în ceva grav,
împreună cu regina
Angliei, da' dacă o ții tot
așa, cui îi vei face rău?

Arată spre Lionel.

— Uită-te la el. Are
nevoie de ocrotire. De
un tată. Iar dacă veți
bate la poarta inimii lui
Griffith, tu pe de o

parte, fiu-tău pe de alta,
sunt sigur că pân' la
urmă, tânăru' nostru o
să se deschidă iar spre
lume.

Pe Marian o tenta
perspectiva. Chiar foarte
mult. Art o făcuse să
înțeleagă că se pripise.
O făcuse să gândească
logic. Sigur că astfel avea

mult de pierdut. Chiar
șansa de-a trăi la Curte.
Dar nimic din ce făcea
nu era pentru ea.
Nimic.

— Hei! strigă Art.
Hei, ce faci acolo?

Uluită, Marian se uită
întâi la el, apoi în lungul
drumului.

La început, crezu că

cel ce se aplecase deasupra copilului era Dolan și nu înțelese teama bătrânului. Abia pe urmă își dădu seama că în fața ei se afla un străin.

— Cum îndrăznești? se stropși Art, alergând spre locul unde se juca băiețelul. Pleacă de-

acolo!

Dar unde era Dolan?
Marian începu să alerge
după Art. Unde...?

— Pleacă de-acolo!
țipă ea, văzând că
străinul îl luase în brațe
pe Lionel. Lasă-l în pace!

Art ajunsese lângă
necunoscut și Marian îi
văzu spada arcuindu-se

prin aer.

— Nu! urlă ea,
aruncându-se asupra
străinului care-i luase
copilul și trântindu-i la
pământ pe amândoi.

Lionel țipă speriat,
iar necunocutul scăpă
spada din mână. Marian
începu să-l lovească cu
pumnii, dar când omul

întoarse fața către ea,
fata rămase cu mâna în
aer.

Harbottle!

Înlemni, șocată.

Ridică din nou mâna, să
lovească, dar pumnul lui
o izbi în tâmplă și ea se
prăvăli, nu complet
lipsită de cunoștință,
dar cu privirea

împăienjenită și cu
timpanele vâjâind.
Harbottle își înșfacă din
nou spada, însă Art se
năpusti asupra lui și
amândoi se rostogoliră
în praf.

Marian își adună
ultimele puteri și se târî
spre Lionel,
murmurând:

— Ți-a făcut vreun rău?

Îi dădu deoparte părul de pe frunte și el încetă să mai scâncească. Ceva mai liniștită, Marian făcu un efort să se ridice în picioare și-1 luă de mână.

— Vino cu mine.

Prea târziu. Harbottle îl smulse de lângă ea și porni în galop.

Marian se răsuci în loc și căzu din nou, apoi se sili să se ridice și începu să alerge după ei, poticnindu-se de copaci și strigându-și fiul pe nume, în timp ce țipetele copilului

răsunau din ce în ce mai pierdute. Ajungând în luminiș, îl zări pe Harbottle îndepărtându-se călare pe un armăsar tânăr și focos.

Țipă după el, dar Harbottle râse triumfător, continuând să galopeze. Marian se sili să alerge în urma lui,

dar n-o mai țineau
puterile. Sleită, se
prăbuși la pământ,
doborâtă de oboseală și
durere.

Cu un ultim efort, se
ridică din nou în
picioare și se întoarse,
șchiopătând, la locul de
unde plecase. Primul
lucru pe care-l zări fu

trupul însângerat al lui
Art, zăcând cu fața în
pârâu.

Capitolul 16

Calul o găsi pe Marian jelind aplecată deasupra trupului lui Art. O împinse cu botul atât de tare încât o aruncă în pârâu. Ea întoarse capul, gata să trântescă o înjurătură, dar se opri, auzind

geamătul stins al
bătrânului, și
îngertunche lângă el.

— Art...

Îi atinse mâna și
degetele lui uscate se
încleștară peste ale ei.

— Sfântă Fecioară!
Art! Trăiești!

Credinciosul slujitor
deschise ochii, ținându-

o cu privirea de parcă ar fi văzut-o pentru întâia oară în viață, apoi făcu un efort supraomenesc să se sprijine pe coate. Marian îl apucă de umeri, silindu-l să stea culcat, dar el se zbătu să scape.

— Scoate-mă din apă...

Marian îl ajută să se tragă de o parte, spunând:

— Acum stai liniștit ca să-ți văd rana.

— M-a lovit la cap, *m'lady*... Nu-i mare lucru, da sângerează al naibii!

Marian cercetă rana care se căsca de la

ureche până la ceafă și încercă să oprească sângele cu poalele fustei.

— Art... Să nu mori...

Te rog...

— Nu, *m'lady*... Io...

Fata își lăasă capul pe umărul lui, izbucnind într-un plâns nervos și disperat. Art zăcea nemișcat. Ridicând

ochii, Marian văzu că bătrânul se gândea intens – probabil la propria-i moarte – pentru că-și plecase pleoapele, ca să nu i se vadă lacrimile, și gemea tare, de parcă și-ar fi dat ultima suflare.

Fata înțelese că nu trebuia să stea cu

brațele încrucișate și
sări în picioare.

— Am nevoie de
bandaj și...

Calul o împinse din
nou cu botul și Marian îl
apucă de frâu.

— De data asta n-ai
să mai fugi, zise ea.
Acum știi ce-ți poate
pielea.

Îl trase cu disperare până lângă un copac, priponindu-l zdravăn de o creangă, apoi se întoarse la Art și-l acoperi cu o pătură scoasă din sac. Luă o cămășuță de-a lui Lionel, cu gând s-o folosească drept bandaj. O țină câteva clipe în

aer, privind-o ca năucă,
apoi geamătul lui Art o
trezi la realitate. Rupse
cu dinții pânza subțire
și înfășură cu ea capul
lui Art.

— L-a luat pe Lionel?
murmură bătrânul.

— Da, răspunse
Marian, mirându-se și ea
că reușea să-și

stăpânească tremurul
din glas.

— Unde-i Dolan?

— Cred c-a profitat
de situație și s-a făcut
nevăzut.

Art mârâi câteva
cuvinte în velșă, pe care
tonul lui le făcea cât se
poate de limpezi.

— Trebuie să mă duc

la Griffith, zise Marian, fără să mai stea pe gânduri. El îl va găsi pe Lionel și-l va salva din mâinile ticălosului.

— Griffith? Vrei ca Griffith să-ți scape fecioru' ?

Privirea lui ironică îi aminti brusc Marianeii de propriile-i îndoieli și

temeri, care-o
împiedicaseră să se
încreadă în Griffith. Dar
acum toate gândurile
negre dispăruseră, ca
praful risipit de vântul
prevestitor de vijelie.

Avea încredere în
Griffith ca în nimeni
altul.

În aceeași clipă, Art îi

înlătură și ultimele rețineri.

— Va trebui să mergi la Kenilworth, să-l vezi pe rege. Acolo ai să-l găsești și pe Griffith.

Marian își gârbovi umerii, încercând să-și adune gândurile, dar în mintea ei nu mai era loc nici pentru logică, nici

pentru luciditate.
Sufletul îi clocotea de
sentimente pătimăşe. Ar
fi vrut să alerge pe
urmele lui Harbottle, să-
şi salveze fiul. L-ar fi
ucis pe ticălos cu
mâinile ei. Ştia prea bine
că era cu neputinţă şi că
avea nevoie de ajutor,
dar Kenilworth...

Kenilworth era cetatea regelui.

— Am cunoscut doi regi — amândoi netrebnici. Henry are toate motivele să-i facă rău lui Lionel.

Se ridică în picioare, spunând:

— Mă duc după Lionel.

Art întinse brațul și, apucându-i glezna, o sili să îngenuncheze lângă el.

— Nu poți singură, fetiço. Ai nevoie de Griffith. Dacă te încrezi în el, așa cum spui, atunci lasă-l să-l apere pe Lionel, fie chiar și de rege.

Art îşi acoperi ochii
cu palma, de parcă l-ar fi
îndurerat lumina
soarelui pe măsură ce
viaţa i se scurgea din
trup.

— Îngerul morţii şi-a
întins aripile asupra
mea. Curând voi fi
plecat dintre cei vii şi nu
vreau să mor cu un

păcat pe suflet,

Pe' obrazul Marianei
se prelinseră lacrimi
fierbinți. Nu suporta
gândul că Art nu va mai
fi. Privirea încețoșată
aproape că putea desluși
contururile îngerului
neînduplecat.

— Ce păcat?

— Ți-am jurat să-l

apăr pe Lionel și am dat greș. Lasă-mă să mor cu sufletu' mpăcat. Jură-mi c-ai să te duci la Kenilworth după Griffith.

Marian putea și trebuia să-i împlinească ultima dorință. Măcar de dragul lui Lionel.

— Am încredere în

Griffith. Mă voi duce la Kenilworth.

Își șterse lacrimile cu mâneca.

— Jur.

— Ești o fată bună.

Cu ultimele puteri, se grăbri s-o îndrume.

— Ia-o pe drumu' ăsta pân' la Lichfield, unde poți să întrebi pe

unde s-o apuci spre Kenilworth. Ai s-ajungi în mai puțin de-o zi.

— N-ar trebui să rămân până...

Din nou o înecă plânsul.

Art începu să tușească gata-gata să-i plesnească plămânii și se rostogoli cu fața în

iarbă, cea să-și ascundă
agonia. Marian începu
să-l frece pe spate cu
mâini tremurătoare.

— Nu! refuză
bătrânul, când găsi
destulă putere să
vorbească. Nu! Sufletu'
meu nu-și va afla odihna
până ce Lionel nu va fi
în siguranță. Du-te,

m'lady. Du-te chiar acu'.
Dumnezeu să te
însoțească...

Marian se ridică,
clătinându-se pe
picioare, și se apropie de
Jack, dezlegând frâul.

— Trebuie să-l
încaleci, strigă bătrânul.
Urcă-te repede în șa,
până nu face vreo

mișcare.

Fata dădu din cap și, punând piciorul în scăriță, sări în șa.

— Bravo, fata mea! surâse Art. Numa' să-l ții strâns de căpăstru și totu' o să fie bine.

Marian se întoarse, privindu-l lung, parcă ar fi vrut să-și întipărească

pentru totdeauna în
minte chipul lui, apoi își
înfipse pintenii în
coastele calului, pornind
în galop spre adâncurile
pădurii.

Art așteptă până ce
fata se pierdu printre
copaci, după care se
săltă încet, în capul
oaselor, tremurând din

toate încheieturile. Îl dorea capul, era amiețit, dar își răcori fața în pârâu, cu grijă să nu ude bandajul. Apoi, cu mișcări lente, se chinui să se ridice în picioare și, schițând un surâs necruțător, porni prin pădure, pe urmele lui Harbottle.

Art subestimase
hotărârea și curajul
Marianei. La castelului
Kenilworth încă nu
sunase stingerea, când
fata se postă înaintea
oșteanului de la poartă,
salutându-l cu o
înjurătură. Paznicul o

cercetă atent la lumina torței și clătină încet din cap.

— Vorbești ca o doamnă, da' nici o doamnă n-ar veni la castelu' regelui în miez de noapte, udă learcă și cu haine zdrențuite, ca o sperietoare, fără o cameristă și fără un

bărbat lângă ea. Hai, du-te de-aci, până nu te zvârl afară.

Marian ridică degetul spre el, cu un aer amenințător.

— Nu pricepi, omule, că m-a atacat un tâlhar și că însuși regele va vrea să-mi asculte păsul?

— Regele? începu să

râdă grosolan soldatul.
Chiar ere că regele
nostru își face griji
pentru toate jafurile de
pe drumurile Angliei?
Las-o baltă, femeie, și
vezi-ți de treabă!

— N-am fost jefuită,
încercă ea să explice,
conștientă că nu era
cazul să pomenească

despre Lionel. Atâta
doar că mi s-a luat ceva
de mare preț.

Oșteanul o împinse
către ușa gheretei sale,
din peretele porții.

— Asta se numește
tot jaf.

Marian se agăță cu
amândouă mâinile de
ușă, insistând:

— Înțelege, omule, că regele va asculta cu atenție ce am să-i spun.

Oare călărise zi și noapte până la cetatea în care se afla Griffith, ca să fie dată afară de un străjer încăpățânat? Își ademenise calul în fel și chip s-o aducă până aici, ca să se oprească la un

pas de țintă? Disperată,
recurse la un șiretlic.

— Îl cunosc pe rege.
Sunt sigură că mă va
primi chiar în clipa asta.

Paznicul începu să
râdă și mai tare.

— Cum te cheamă? îl
întrebă Marian.

Omul o privi pieziș,
totuși răspunse:

— Ward.

— Ei bine, Ward, eu sunt prietenă cu lady Elizabeth. I-am fost întâia doamnă de companie.

— Vai, cum decad mărimile! exclamă batjocoritor străjerul.

Cu gândul că i se ivea un prilej de distracție,

renunță s-o mai împingă
afară.

— Și, mă rog, de ce
nu-i mai ești și-acu'
întâia doamnă de
onoare?

— Am fost silită să
mă retrag pe domeniile
mele, răspunse Marian.

— Fin'că ești o târfă!
încheie, triumfător,

paznicul, punându-i din nou mâna pe umăr.

— Sunt lady Marian Wenthaven, logodnica lui Griffith ap Powel, care-o să-ți rupă gâtul dacă nu mă lași să intru.

Omul își retrase brusc mâna, cercetând-o printre pleoapele îngustate.

— Zău? Griffith ap
Powel, zici?

O măsură din cap
până în picioare.

— Domnul să te
binecuvânteze. Vino cu
mine, să vorbim cu
căpitanu'.

Nerăbdătoare, Marian
porni înaintea lui.

Cândva locuise și ea

la Kenilworth și cunoștea încăperile castelului. Știa că, odată trecută de poarta mare, nimic n-o mai despărțea de Griffith.

Nu avea vreme de pierdut cu slujitori care de care mai plini de importanță.

Trebuia să ajungă

neîntârziat la Griffith. Altfel, ar fi trecut ore întregi până când să-l găsească și, în acest răstimp, cine știe ce s-ar fi întâmplat cu Lionel.

Mai mult decât atât, își dorea nespus să fie cu Griffith, să-i audă glasul, să-i simtă brațele înlănțuind-o cu

tandrețe, să-i asculte
cuvintele de
îmbărbătare. Avea
nevoie de Griffith și de
iubirea lui.

Se pare că Art avusese
dreptate. Într-adevăr, îl
iubea pe Griffith, dar
dragostea asta era
sortită să-i aducă numai
necazuri.

Surâse trist, văzând
că numele lui îi
convinsese pe soldați să
ridice grilajul, lăsând-o
să treacă. De cum ajunse
înăuntru, se repezi pe
scările care duceau pe
zidul exterior al
castelului. Sus, pe
metereze, zidul era
brăzdat de creneluri

care-i dădeau un aspect caracteristic.

Jos, sub ziduri, se vedea curtea interioară. Ward pășea alături de ea, păzind-o să nu cadă, cu o ciudată curtoazie. Marian era de-a dreptul impresionată. Apoi oșteanul își strigă căpitanul:

— Femeia asta zice
că-i prietenă cu regele și
logodnica lu' sir Griffith.
Dumneata ce crezi?

Vorbind, ridică torța,
aruncând lumină asupra
hainelor ponosite și a
părului încâlcit.

Căpitanul pufni în
râs, dar Marian îl fixă cu
o privire sfidătoare,

până ce el se potoli,
începând să se miște,
stânjenit, de pe un
picior pe altul.

— Calul meu a rămas
pe podul mobil. E un
animal prea nobil
pentru a fi lăsat în
ploaie. Aduceți-l îndată
înăuntru și duceți-l la
grajduri, să-i dați

îngrijirea cuvenită.

Ward părea
nehotărât, dar căpitanul
o chemă în cămăruța lui.
Marian rămase în prag,
fulgerându-l cu privirea
pe străjer.

— În locul dumitale, m-aş întreba ce va spune sir Griffith ap Powel auzind cum v-aţi purtat

cu logodnica lui.

Amenințarea își atinse scopul. Ward se înclină și porni spre scări. Marian îl urmări până când omul începu să coboare treptele, apoi se făcu nevăzută în întuneric.

Căpitanul strigă în urma ei. La fel și Ward.

În beznă răsunară mai multe glasuri alarmate și Marian se lovi de un oștean înarmat, care dădu s-o prindă. Dar fata îl lovi cu piciorul în genunchi, apoi îi arse un pumn în piept. Omul se clătină pe picioare și Marian profită de răgaz, continuând să alerge,

atentă pe unde calcă și cu grijă să nu fie ajunsă din urmă de gărzi.

Intenționa să ajungă pe mica platformă de deasupra fierăriei, de unde putea sări pe acoperișul de paie, lăsându-se să alunece la pământ pe unul din căpriori. Cu puțin

noroc, nu-i mai rămânea decât să traverseze în fugă curtea, până la Turnul lui Cezar.

Era convinsă că va reuși, pentru că fusese unul din jocurile preferate, jucate cu prințesa Elizabeth.

Desigur, pe-atunci era încă un copil.

Ajungând la platformă, se opri, șovăind, pe muchia de piatră, cu vârfurile degetelor de la picioare în gol. Lumina torțelor din curtea interioară nu ajungea până la ea. Dar nici ea nu putea vedea nimic în jur. Trebuia să sară fără să știe ce se află

dedesubt. Era un mare act de curaj: să se arunce în gol, încrezându-se doar într-o amintire din copilărie – presupunând că nimic nu s-ar fi schimbat în cei zece ani trecuți de-atunci. Sau o mare nebunie. Dar nu avea vreme de pierdut. Strigătele urmăritorilor

răsunau din ce în ce mai aproape. Gărzile erau la câțiva pași de ea.

Își adună tot curajul și sări.

— Te doare?

Griffith își luă brusc mâna de pe obraz.

— Destul de mult...

recunosc el.

— Dacă ți-ai fi pus coiful, așa cum ți-am cerut, acum n-ai fi avut cicatricea asta urâtă, care-ți brăzdează tot obrazul, spuse Henry, privindu-l cu luare-aminte. Dar și mai mult ne îngrijorează brațul tău. Ai noroc că n-ai dat

în cangrenă, cu lovitura îngrozitoare pe care-ai primit-o de la ticălosul de irlandez.

— Lăsați dădăceala, sire, și jucați. Mai aveți puțin și sunteți complet încercuit. Atunci am să pot și eu să merg la culcare.

În sinea lui, Griffith

blestema din tot sufletul obiceiul regelui de-a juca șah – un nou joc, foarte la modă – până târziu, spre miezul nopții, în dormitorul lui din turn.

— Visezi la victorie! comentă Henry, mutând calul.

— Mai bine v-ați

mulțumi cu victoria
obținută la Stoke,
fiindcă astă-seară n-aveți
șanse!

— Nu poți face asta!
protestă Henry.

— Regret, sire, dar
pot.

— Ia dă încoace
cartea! ceru regele,
întinzând mâna după un

exemplar din „Jocul de şah”, ieșit de sub prima tiparniță englezească și oferită suveranului de însuși realizatorul ei.

În timp ce Henry răsfoia darul de la Caxton, Griffith îl întreabă nepăsător:

— Ce-ați făcut cu pretendentul?

Băiețandrul care zicea
că-i contele de
Warwick?

Henry mormăi câteva
cuvinte neînțelese și
zvârli din mână cartea,
care căzu nu departe de
focul ce-i încălzea în
noaptea umedă de
primăvară.

— Puteți s-o și ardeți!

zâmbi Griffith. Am
învăţat regulii pe
dinafară.

Henry îl privi cu
acreală, trecându-şi
degetul peste coroana
frumos sculptată a piesei
care reprezenta regele.

— Pretendentul? Îl
cheamă Lambert Simnel
şi n-are nici strop de

sânge albastru în vine.
L-am trimis acolo unde-
i este locul.

Deși știa că regele
trebuia să înăbușe în
fașă orice pretenții la
tron, totuși Griffith nu
se împăca prea mult cu
gândul uciderii unui
copil. Începu să fixeze,
cu încăpățănare, tabla

de şah, până când
pătrățelele albe și negre
începură să-i joace
dinaintea ochilor.

— Nu te mai încrunta
atât! se răsti, agasat,
Henry. Nu l-am ucis, l-
am trimis să muncească
la bucătărie.

Griffith răsufală
ușurat.

— I-am arătat mai multă îndurare decât ar fi meritat și sper să fie o lecție pentru oricine și-ar închipui că mă poate lipsi de coroană.

Chipul i se schimonosi într-un rânjet. Arăta mai puțin a leu regesc cât a lup însetat de sânge.

— După mine va fi rege fiul meu. Dinastia întemeiată de mine va moșteni coroana.

Griffith se aplecă peste tabla de șah și-l apucă de pumnul încleștat.

— Așa va fi, câtă vreme va curge sânge în vinele mele.

Încet-încet, Henry
reveni la realitate.

— Mă liniștește
gândul că mi-ai jurat
credință. Altfel, mi-ai fi
un dușman de temut.

Griffith se lăsă pe
spate în jilț.

— Iar Lambert
Simnel e un dușman
neputincios.

— Dacă se poartă cum trebuie, poate am să-1 fac...

— Bucătar-șef? râse Griffith. Mă bucur că v-ați arătat milostiv. Băiețandru' ăsta n-a fost decât un pion.

Henry își mângâie pionii, cu un zâmbet satisfăcut.

— Ei bine, acum e unul din pionii *mei*. Răposatul conte de Lincoln nu se va mai putea sluji de el.

— Lincoln va arde veșnic în iad pentru trădarea săvârșită față de maiestatea voastră, spuse cu profundă convingere Griffith.

Amândoi tăcură,
concentrându-se din
nou asupra jocului.
Deodată, briza serii le
aduse la urechi strigăte
îndepărtate. Griffith își
duse iarăși mâna la rana
de pe față.

— Ai mâncărimi? îl
întrebă Henry.

Griffith își împreună

palmele.

— Ce fel de
mâncărimi?

— La rană, omule!
pufni, dezgustat, regele.
Cândva nu-ți stătea în
obicei să te prefaci că nu
m-ai înțeles. Cred că
lady Marian aia ți-a luat
mințile cu totul!

— Nu-i adevărat!

protestă, indignat,
Griffith.

— Atunci, la ce te
gândești?

Simțindu-se ridicol,
Griffith se aplecă asupra
tablei de șah,
murmurând:

— Mă întrebam dacă
mă va socoti hidos.

Henry avu bunul simț

să nu rîdă. Ba chiar nu i se păru deloc amuzant. Își dădu pe spate părul care începea să se rarească și se mulțumi să ofteze:

— Femeile ne fac să fim orgolioși. Niciodată până acum nu mi-am făcut griji cum arăt. Dar pentru Elizabeth vreau

să fiu...

Râse, bine-dispus.

— Frumos ca un tânăr în floarea vârstei. Și pentru ce, mă rog? Pentru o femeie care mă place așa cum sunt. Care mă iubește, așa cum spune ea, pentru bunătatea mea.

Griffith nu știa ce să

răspundă.

Așa se întâmpla ori de câte ori Henry aducea vorba de soția lui. De fapt, Henry cu Elizabeth și Griffith cu Marian erau părtașii aceluiasi secret. Un secret pe care fiecare din ei îl cunoștea numai în parte, dar care apăsa,

deopotrivă, asupra
tuturor.

— Lady Elizabeth e și
ea bună la suflet, zise
Griffith un aer rezervat.

— Elizabeth a mea e
o femeie extraordinară,
urmă Henry cu ochii la
tabla de șah. Ca și, lady
Marian a ta. Mă îndoiesc
că podoaba aia de pe

față o s-o impresioneze în vreun fel. Oricum...

— Știu. Oricum, n-am fost niciodată un bărbat atrăgător. Art a avut grijă să mi-o spună întotdeauna.

Dar Marian îl făcuse conștient de frumusețea trupului său. În zilele de convalescență, Griffith

se gândise deseori la
privirea fascinată cu
care ea îi descoperise
trupul. Își amintea
atingerea mâinii ei
delicate și plăcerea cu
care-i primea avansurile.
De fapt, deseori i se
întâmpla să nu adoarmă,
pentru că trupul său n-o
putea uita pe Marian.

Se uită pe furiș la Henry și-și trase scaunul mai aproape de masă, străduindu-se să-și ascundă proasta dispoziție și rugându-se la toți sfinții ca Marian să sosească mai curând.

Mâna regelui șovăi între un turn și un nebun, alegând până la

urmă nebunul.

— Se va întoarce curând, însoțit de lady Marian.

— Deie Domnul să n-aibă necazuri pe drum.

În realitate, Griffith își dorea ca Marian să se fi supus poruncii, dar nu-și rosti gândul cu voce tare. În schimb, luă

nebunul regelui,
zâmbind triumfător.

Henry se sprijini de
spătarul jilțului,
studiind nemulțumit
situația de pe tabla de
șah.

— Mda, pentru că
dacă ei ar avea necazuri,
tu te-ai preschimba într-
un mistreț furios, cu

ochii injectați și rânjind
colții la oricine.

— Mulțumesc, sire.

— Mi-ai dat șah!

— Da, sire.

— Nu știi că-i mai
prudent să-ți lași regele
să câștige?

— Nu prea știu să mă
prefac învins, sire.

— Nu știi! repetă

regele, începând să râdă.

Din nou răsunară strigăte și zgomote de pași grăbiți pe podelele de lemn.

— Cred c-au descoperit vreun hoț. Ce-i nebunia asta afară?

Pașii se auzeau acum din turn, apoi pe trepte și, după câteva clipe,

cinava bătu puternic în uşă. Cei doi bărbaţi se priviră unul pe altul şi regele porunci:

— Intră!

În prag se ivi Ward, paznicul de la poartă, care făcu o plecăciune stângace, spunând:

— Iertaţi-mă,
înălţimea Voastră, da'

am dat de bucluc.
Femeia aia a ajuns
cumva aici?

— Eu unul n-am
văzut-o! răspunse
Henry, amuzat. Care
femeie?

— O nebună! O
zurlie! zise cu năduf
Ward, fluturându-și
egetele semnificativ.

Una care ținea morțiș să stea de vorbă cu maiestatea voastră. Dacă n-aveți nimic împotriva, am să pun straja la ușă, să vă apere de ea.

— Prea multă osteneală pentru o biată femeie, spuse Henry.

— Dar vă zic că-i nebună! Și are forță, nu

glumă! L-a măturat din
cale pe sărmanu' Bowey
doar c-o mână. Și ăsta-i
un vlăjgan cât casa!

În mintea lui Griffith
încolți o bănuială.

— L-a lovit cu
piciorul în gât?

Instinctiv, străjerul își
prinsese gâtul cu mâna.

— Nu, sir Griffith. În

genunchi.

Lui Henry nu-i fu greu să-și închipuie ce era în gândul lui Griffith.

— Felul ăsta de-a lupta ți se pare cunoscut?

— Parcă da.

Ward nici nu asculta, nici nu înțelegea despre

ce vorbeau cei doi.

— Nu vă fie teamă, am încercuit tot turnu' și, cu paznicu' ăsta la ușă, n-aveți de ce să vă faceți griji...

În aceeași clipă, simți că în spatele lui se afla cineva și se răsuci fulgerător pe călcâie. Dar înainte de-a apuca

să vadă ceva, o mână îl împinse cu putere înăuntru, rostogolindu-l podea. Dând cu ochii de chipul murdar de noroi din cadrul uși, sări în picioare.

Griffith se ridică, așezându-se între oșteanul furios și femeia care se clătina pe

picioare. Puse o mână pe umărul lui Ward, zicând:

— E femeia mea.

Ward o fulgeră cu privirea pe străină, apoi, cu ochii la rege, pufni mânios:

— Ce vorbești!

— Te asigur că rana de la cap nu m-a făcut

să-mi pierd mințile. E logodnica mea, lady Wenthaven. Înțeleg c-ai vrut să-l aperi pe rege, dar pot și eu să fac același lucru.

Ward dădu din cap în semn de încuviințare, iar Griffith își luă mâna de pe umărul lui, arătând spre ușă.

— Poți să pleci.

Paznicul se îndepărtă, târându-și picioarele după ce făcu o plecăciune adâncă în fața Marianei. Fata nici nu se uită la el, deși Ward o pândea din ochi, ca pe-o pisică sălbatică. Ajuns la ușă, se opri, întorcându-se din nou

spre Griffith.

— Sunteți sigur?

Griffith dădu din cap, nerăbdător.

— Închide ușa după tine.

De cum rămaseră singuri, Marian alergă spre Griffith, prinzându-l de brațe cu amândouă mâinile și înfigându-și

unghiile în carnea lui. Își ridică obrazul murdar, ca de copil orfan, privindu-l cu ochii ei verzi, care-i sfâșiau inima de milă.

— Ce s-a întâmplat, iubito? Ce-i cu tine?

— Ne-a atacat Harbottle.

Glasul ei grav

tremura de emoție.
Griffith o strânse la
piept, s-o liniștească,
chiar înainte de-a afla ce
se petrecuse.

— Te-a lovit?

— Pe mine? Nu! Mai
rău, l-a răpit pe Lionel.
A...

— Pe Lionel?

Griffith îi dădu brusc

drumul din îmbrățișare.

— Lionel? Ce căuta Lionel cu tine?

— E fiul meu!

Marian îl apucă de umeri și începu să-l zgâlțâie cu disperare, ca să-l facă să înțeleagă.

— Ascultă-mă...

Harbottle l-a răpit pe Lionel. Griffith, trebuie

să-l găsim!

Henry se ridică de la masa de joc. Cei doi tineri tăcură. Fără prea mare tragere de inimă, Marian se îndepărtă de Griffith, schițând o plecăciune. Dintr-o simplă privire, ghicise în fața cui se afla. Griffith făcu prezentările cu glas

gâtuit, în timp ce regele
și tânăra plină de noroi
se studiau unul pe altul
de parcă amândoi ar fi
fost în pielea goală.

Apoi Henry arătă
spre banca de lângă foc.

— Ia loc. Ești frântă
de oboseală și udă
leoarcă, cred că ai multe
de istorisit. Cine-i

Harbottle și de ce-a răpit copilul?

Marian se supuse:

— Copilul se numește Lionel. E fiul meu și nu cred să existe cineva care să vrea să-l ia de lângă mine. Dar Harbottle e un cavaler scăpătat, care l-a slujit cândva pe tatăl meu. De

la omul acesta mă aștept
la orice.

Se ridică și văzu că
Griffith era lângă ea.

— Trebuie să plecăm
imediat. Cine știe ce-i
poate face Harbottle lui
Lionel! E în stare să-l
părăsească pe undeva...
sau să-l bată...

Glasul i se frânse și

două perechi de mâini o
ajutară să se așeze.

— La fel de grijulie e
și Elizabeth a mea când
vine vorba de micul
Arthur, spuse regele pe
deasupra capului
Marianei. Cât de blândă
ar fi femeia asta, la
gândul că pruncul ei e în
pericol, devine o

tigroaică furioasă.

Griffith nu era într-un
totul de acord, dar își
păstra părerea pentru el.
În tăcerea care se lăsase,
Marian își închipui că
venise la el ca să se
sprijine pe brațul lui
tare ca stânca și, în
schimb, găsisse un bărbat
dur, rece și indiferent.

— Unde-i Art?

întrebă tânărul.

Marian simți că se prăbușește cerul pe ea.

— Art?

— Da, Art, scutierul și prietenul meu. Singurul om în care am avut încredere să te aducă din Țara Galilor și până aici. Unde e?

Un fior rece coborî pe
spinarea Marianei.

— Marian, vorbi
Griffith, aplecându-se ca
s-o poată privi în față.
Unde-i Art?

Ea încercă să-i spună.
Cu un efort suprem,
deschise gura dar nu
putu rosti nici un
cuvânt. Nici unul. Prea

mare era durerea
așternută pe chipul lui
Griffith.

— E mort? șopti
tânărul.

— L-a ucis Harbottle.

— Nu era nici o râpă
prin apropiere?

Marian înțelese.

— Nu. Eu... Chiar eu
i-am bandajat capul și-

aș fi rămas până și-ar fi
dat ultima suflare, dar
m-a îndemnat să
pornesc după tine.

Griffith rămăsese mut
de durere.

— Pentru Lionel. Era
îngrijorat de soarta
copilului. Trebuie să
plecăm chiar astă seară.
Cu fiecă clipă, se

îndepărtează tot mai mult de noi.

Griffith îi întoarse spatele, fără un cuvânt. Marian nu pricepea de ce. Oare nu-i păsa deloc de Lionel?

Și Henry rămăsese cu ochii la Griffith, apoi privirea i se opri asupra chipului nedumerit al

fetei. Cu un tact neobișnuit pentru un rege, încercă să arunce o punte între cei doi.

— Îmi închipui că Lionel e tot ce ai mai scump pe lume. De asta l-a răpit Harbottle? Ca să te aibă în mâna lui?

— Ca să se răzbune! interveni Griffith.

Găsind o cuvertură, o puse pe umerii Marianei, dar când ea încercă să-i mulțumească, nu-i dădu nici o atenție, adresându-se regelui:

— L-a jignit de moarte, i-a umilit trupul și sufletul. Cred că acesta e motivul.

— E posibil să se mai afle și-acum în slujba lui Wenthaven?

Marian clătină din cap.

— Tata spune că Harbottle i-a scăpat din lesă. Pentru el, asta-i cea mai cumplită injurie pe care i-ar putea-o aduce cineva.

— Atunci, poate că vrea să se răzbune pe tatăl dumitale? îşi dădu cu părerea Henry. Nu cumva are intenţia să-l şantajeze?

— Wenthaven n-are nimic de-a face cu Lionel. Harbottle n-ar putea fi atât de dobitoc încât să-şi închipuie că

tata i-ar plăti
răscumpărarea pentru
fiul meu.

Spre disperarea ei,
descoperi că nu-și putea
stăpâni lacrimile.

Fără a da atenție
hainelor murdare de
noroi ale fetei, Henry se
așeză, pe bancă lângă ea
și-i întinse un șervețel ca

să-și șteargă ochii. Apoi
întrebă, pe un ton ferm:

— Are Wenthaven
vreun motiv să creadă că
Lionel e un copil
deosebit? Cumva băiatul
prezintă interes și
pentru alții, nu numai
pentru cei care-l iubesc?

Marian înțelegea
perfect ce voia să spună.

Ce comploturi urzea
oare? Ce furtună se
ascundea în sufletul lui?
Ce simțea soțul
Elizabeth-ei când auzea
vorbindu-se despre
copilul ei din flori?

Cum Marian nu
răspundea, regele urmă:
— Lionel e finul
reginei, prin urmare mai

important pentru ea decât toate giuvaerurile Coroanei. Atât cât îmi stă în putere, nu voi îngădui să i se facă nici un rău.

Sigur, se gândi Marian, Henry n-ar fi dorit ca Lionel să încapă pe mâini străine, care s-ar fi putut sluji de el ca

de o armă împotriva sa.
Dar cinismul ei se topea
în fața sincerității
suveranului. Până azi
fusesse sigură că Henry
nu se deosebea cu nimic
de ceilalți doi regi pe
care-i cunoscuse:
lăudăroși, însetați de
putere, răzbunători și
cruzi. Nu cumva îi

dădea a înțelege că știa totul despre Lionel, dar că, de dragul Elizabeth-
ei, era dispus să uite și accepta să-l ocrotească pe copilul cel nevinovat? Marian nu găsea altă explicație, dar, de s-ar fi înșelat, urmările ar fi fost catastrofale.

Uluită, ridică privirea

către Griffith, dar ochii tânărului erau lipsiți de orice expresie. O lăsase față în față cu Henry, ca să se convingă singură de caracterul și intențiile regelui. Alegându-și cu grijă cuvintele, zise:

— Niciodată nu i-am dat lui Wenthaven

motive să creadă că Lionel e mai mult decât fiul meu.

— Și totuși, deseori contele știe mai multe decât ne-am închipuit!

— Lionel seamănă cu tatăl lui! declară pe nepusă masă Marian, dar în aceeași clipă își mușcă buzele.

O luase gura pe dinainte. Henry avea toate motivele să-l urască pe tatăl lui Lionel și era cu neputință să nu fi ghicit cine era acesta. Dar Marian simțea că nu mai putea ascunde adevărul – un adevăr pe care probabil îl întrezărise și

Wenthaven.

Henry se lăsă pe spate în jilț, oftând.

— Din păcate, cei mai mulți copii seamănă numai cu unul din părinți. Fiul meu, Arthur, are deja trăsăturile mamei sale, i-a moștenit pielea albă și părul bălai. Pentru ea,

cea mai mare fericire
din lume e să-și țină
pruncul în brațe. De
când și-a pierdut frații
pe care-i iubea atât de
mult, nu mai suportă
despărțirile. Necazul tău
i-ar sfâșia inima de
durere, pentru că-ți
iubești fiul. Nu-i așa că-l
iubești?

— E fiul meu. E...
soarele vieții mele.

— Exact cum mi-a
povestit Elizabeth, întări
regele, mângâindu-și
părul cu un gest nervos.
Acest Harbottle a aflat
cumva de ce Lionel e un
copil atât de-aparte?

— Nu. Chiar dacă
tatăl meu ar ști, tot nu i-

ar spune unui neghiob
ca Harbottle.

— Mă tem că
Harbottle bănuie ceva,
intervenii Griffith. Cât
timp a stat la castelul
nostru din Țara Galilor,
i-au ajuns la urechi
lucruri pe care n-ar fi
trebuit să le audă.

Marian ridică o

privire deznădăjduită.

— Iartă-mă, Marian,
urmă tânărul, dar chiar
așa stau lucrurile.

— Trădătorule! strigă
ea.

— Eu?

Își strânse buzele și,
dintr-o dată, trupul lui
uriaș se aplecă,
amenințător, asupra

Marianei.

- Atunci, hai să te întreb și eu ceva. Cum de-ai ajuns aici atât de repede? Acum nouă zile l-am trimis pe Art la castel, cu ordinul de-a te-aduce la mine. Regele a poruncit ca Lionel să rămână cu părinții mei, ca nu cumva să i se

întâmpile vreun rău.
Cum de-ai ajuns la
Kenilworth atât de
repede și de ce-ai luat
copilul cu tine,
nesocotind dorința
regelui?

În graba de-a cere
ajutor pentru Lionel,
Marian uitase că datora
niște explicații, dar

vorbele lui Griffith o făcură să înțeleagă în ce situație se pusese.

Se uită la Henry, așteptându-l să-i vină în ajutor, dar regele o privea, încruntat și nedumerit.

— Îmi ieșise complet din minte că mi-ai încălcat porunca. De ce-

ai scos copilul din
castel? Spune-ne
adevărul.

— Nici eu nu mai
știu care-i adevărul,
izbucni ea, exasperată.
Există prea multe
adevăruri și prea multe
minciuni, nici eu nu le
mai pot deosebi unele
de altele.

— Adevărul, sire –
vorbi Griffith – e că lady
Marian a părăsit castelul
înainte de sosirea lui
Art, fără să-și ia escortă,
fără nimic. A fugit ca să
nu fie nevoită să mă ia
de soț. Art a găsit-o și-a
murit pentru ea. Lionel
a dispărut, dar, de cum
i-l voi aduce înapoi, va

fugi din nou de mine.
Am dreptate, Marian?

Își apropiase obrazul
de al ei, cu ochii galbeni
fulgerând, la fel ca întâia
oară când o întâlnise.

Marian înțelese că
Griffith o disprețuia.

Până acum nu se
gândise că-l mințise și
că-i rănise inima.

Griffith fusese bărbatul la care alergase de fiecare dată după ajutor și pe care se bizuise la necaz. Nu se gândise o clipă la durerea încercată de el la vestea morții unui bun prieten, nici nu-și dăduse seama că ea însăși purta întreaga vină. Pentru

uciderea lui Art. Pentru
răpirea lui Lionel.

Făcuse așa cum
crezuse că era mai bine,
dar totul ieșise pe dos!

Îndreptându-și
umerii, încercă să-i
susțină privirea furioasă.

— Te rog din suflet să
mă ierți. Ar fi trebuit să
caut ajutor în altă parte,

dar când Harbottle mi-a răpit copilul, singurul la care m-am putut gândi ai fost tu. Știam că-l vei salva și te implor s-o faci, oricâte necazuri ți-aș fi pricinuit eu.

— Știai că-l voi salva?

Sau asta ți-a spus Art?

— Știam. Iartă-mă.

Nu trebuia să-mi

închipui că, după câte
ți-am făcut, îți va mai
păsa de mine.

— Tu?

Glasul lui grav
tremura, plin de
speranță.

— Să nu mă minți.
Cu adevărat ai,
încredere că-ți voi găsi
copilul?

— Am încredere în tine.

— Și-ai venit aici, la Kenilworth, în cetatea regală, fără alt gând decât acesta?

— Fără...

Glasul i se frânse.

— Cu aproape nici...

Griffith mârâi printre dinți un blestem și-i

întoarse spatele. Se
apropie cu pași mari de
fereastră îngustă și
înaltă și, aplecându-se
afară, scoase un urlet de
fiară rănită.

Henry făcu o grimasă.
Marian auzi urletul lui
Griffith ca un ecou la
propria-i disperare.
Lacrimile adunate în

atâția ani de singurătate
– lacrimi pentru
Elizabeth, pentru Lionel
și pentru ea însăși – i se
prelingeau pe obrazul
palid, la gândul că-l
dezamăgise pe acest
bărbat dintr-o bucată.

Deja iubirea ei
născuse suferință. Dar și
Griffith suferea. Nu

cumva tot din iubire?

Cu ochii
împăienjeniți de lacrimi,
se apropie de el și-și
culcă fruntea pe spatele
lui, înlănțuindu-i
mijlocul cu brațele. Nu
mai era nimic de spus,
așa că tăcea, dar îi
simțea tremurul pe
măsură ce încordarea lui

ceda, făcând loc tandreței de odinioară.

Oare mai exista vreo speranță pentru ei? Nu cumva dragostea asta era blestemată? Îl putea readuce pe Griffith spre lumină? Trebuia să încerce, de dragul lui Lionel.

Griffith răsufală adânc,

de parcă ar fi avut nevoie de mult aer ca să-și vină în fire, apoi se răsuci cu fața către Marian și-i spuse:

— Ai nevoie de odihnă.

— Nu. Trebuie să plec.

— Va dura ceva timp până să mă pregătesc de

plecare, iar în halul în care ești acum, nu-mi poți fi de nici un folos.

— Te duci după Lionel?

— Te-ai îndoit de asta vreo clipă?

— Nu. Am știut întotdeauna...

El nu-i ascultă protestele.

— Ai nevoie de-o baie fierbinte, ca să-ți dezmoștești mușchii, pe urmă de o masă caldă și-un somn bun. Hai, Marian, știi bine că am dreptate.

— Chiar și cel mai vajnic luptător trebuie să se pregătească înainte de bătălie, zise Henry,

din jilțul lui de lângă foc.

Marian îi privi chipul enigmatic, apoi își întoarse ochii către Griffith.

— N-ai să pleci fără mine, așa-i?

— Nu, răspunse Griffith. Ai destulă încredere în mine ca să

înțelegi că nu te mint?

Nu era un sarcasm, însă tonul lui părea aproape indiferent.

— Am încredere în tine, repetă Marian. Numai eu știu prin ce-am trecut ca să ajung aici. Aș vrea să mă crezi...

Abia atunci văzu

cicatricea de pe chipul lui.

Lungă și roșie, cusută în zigzag cu maț subțire de oaie, acel semn îngrozitor îi amintea că moartea îi dăduse târcoale bărbatului pe care-l credea puternic și invincibil ca pământul. Era un miracol că încă

putea să vadă și să vorbească. Era un miracol că încă mai trăia. Cu degete tremurătoare, Marian atinse cicatricea care brăzda obrazul tânărului, de la nas până la ureche.

— Ce rană cumplită!
Pierdut în brațele ei,

Griffith răspunse:

— Așa e! Îmi
sângerează inima.

Capitolul 17

O treziră pe Marian a doua zi în zori, mult prea devreme pentru trupul frânt de oboseală, mult prea târziu pentru sufletul măcinat de neliniște. Slujnicele gălăgioase ca un cârd de găște se îmbulzeau în

jurul ei, îmbrăcând-o într-un costum de călărie care-i venea ca turnat. După aceea urmă un mic dejun copios. Când Marian întrebă la ce oră era plecarea, slujnicele chicotiră ca la o glumă bună. Îi puseră flori în păr, iar când o văzură

căscând, îi dădură pe față cu apă rece. Apoi un cortegiu întreg de nobili și o mulțime de slujitori o însoțiră spre capela din Kenilworth, unde o aștepta Griffith, avându-l de o parte pe preot și de cealaltă pe regele Henry.

Regele zâmbea puțin

cam prea vesel.

Griffith stătea puțin
cam prea încruntat.

— Ce dimineață
frumoasă pentru o
nuntă! exclamă Henry.

Griffith nu spuse
nimic.

Nedumerită, Marian
se întrebă ce legătură
exista între nuntă și

căutarea lui Lionel. Dacă regele voia ca ea și Griffith să asiste la o liturghie înainte de plecare, foarte bine! Totuși, mintea ei nu reușea să deslușească tâlcul acestei ceremonii.

— Ce nuntă? întrebă ea cu prudență.

Henry își împreună

mâinile la spate.

— Am hotărât că înainte de-a pleca să-ți cauți fiul te vei căsători cu sir Griffith!

— Să mă căsătoresc cu sir Griffith? repetă Marian, stupefiată.

— E o căsătorie cât se poate de potrivită și, în același timp, cea mai

mare dorință a lui sir Griffith.

Marian se aștepta să-l audă pe Griffith spunând că aceasta *fusesse* cea mai mare dorință a sa, înainte ca ea să-și dea arama pe față, arătându-se nedemnă de încredere, nepăsătoare, ușuratică și

nestăpănită. Își pierduse fiul și jertfise viața lui Art, tot încercând să restabilească adevărul și să-i redea lui Lionel drepturile i se cuveneau. Era o greșeală ce se cerea îndreptată. Chiar acum.

— Sire...

Obrazul lui Henry se

împurpură brusc și
regele începu să-și
frământa nervos
degetele. Marian se
întrebă cât de mult ținea
suveranul la această
căsătorie.

— Sir Griffith mi-a
spus că, după cât se
pare, în Țara Galilor au
fost deja făcute strigările

de nuntă, după datină.
Ca rege, te pot conduce
la altar în locul contelui
de Wenthaven. Sper că
n-ai nimic împotriva,
lady Marian. Cât despre
tatăl dumitale, lasă-l în
seama mea. Drept
verighete, luați aceste
două inele de preț din
visteria mea...

— Dar nu se poate,
maiestate! protestă
Marian.

Henry se opri în
mijlocul frazei, de parcă
s-ar fi așteptat la această
întrerupere.

— Lady Marian?

— Doar nu vreți să ne
căsătoriți chiar acum!

Cei de față începură

să murmure și să
zâmbească. Marian își
roti privirile asupra lor,
încă neînțelegând ce se
petrece. Nu văzu nici un
chip cunoscut, cu
excepția lui Oliver King,
care stătea deoparte,
ținând în mână un
document oficial –
privește ce avu darul

de a-i spori
neîncrederea. Această
dimineață, spre
deosebire de cea
dinaintea ei, era
frumoasă și senină.
Regele, vechiul dușman,
se oferise să-i țină loc de
tată. Preotul, doamnele
și nobilii de la Curte îi
erau străini, și totuși

mai apropiați decât
bărbatul ce urma să-i fie
soț. Griffith se încruntă
spre ea. Cicatricea nu
mai purta urmele
cusăturii. Tânărul părea
o stâncă uriașă, ca un
monument al
dezaprobării, dar
Marian se simțea atrasă
tocmai de răceala lui.

Și-ar fi dorit să fie o nuntă adevărată, cu voie bună și mese întinse, cu alai vesel, care să-i conducă în dormitorul nupțial. Și-n schimb...

— Dar fiul meu? întrebă ea, vorbind destul de încet, ca vorbele să ajungă numai la urechea regelui și a lui

Griffith.

— Vom porni după el
de îndată ce sfârșim
ceremonia, răspunse
tânărul, la fel de rece și
nepăsător ca piscul
Snowdno din Țara
Galilor.

Înfricoșată de
purtarea lui și
consternată de planul

ticluit de rege, Marian
căută cu disperare un
motiv ca să amâne
nunta.

— Dar nu există un
contract, n-am vorbit
nimic de zestre. Ar
trebui să semnăm...

— De asta m-am
ocupat eu, zise Henry.
După încheierea

ceremoniei și după ce martorii vor fi semnat în registru, îi voi dăruia titlul de conte lui sir Griffith – cu începere de azi, lordul Griffith. Titlul vă aparține vouă și moștenitorilor, cât timp va dăinui spița voastră. Comitatul se numește Lillestry și se află la

granița cu Țara Galilor,
nu departe de
Wenthaven, iar valoarea
lui o întrece pe cea a
averii familiilor voastre.

Marian se uită la
pergamentul pe care
Oliver îl desfășurase în
fața lor și înțelese că
micul ei subterfugiu nu
servise la nimic. Bogatul

domeniu dăruit de rege
era o compensație
mărinimoasă pentru
această căsătorie ieșită
din comun.

Marian continuă să
citească, până ce Griffith
se aplecă peste umărul
ei, vorbind cu un glas
încărcat de dispreț:

— Totul este în

ordine. Înțelegi, desigur, că Henry nu va îngădui să pornim după Lionel înainte de sfârșitul ceremoniei.

Abia acum pricepea vicleșugul regelui. Henry o atrăsese în cursă. Folosindu-se de instinctul ei matern, o împiedicase să-și mai

pună în aplicare intenția de a-l aduce pe Lionel pe tron.

Atinse cu vârful degetelor punga de piele pe care o ținea ascunsă sub haine. Henry nu știa că în mâinile ei mai exista o armă, și încă una de temut, de-ar fi găsit momentul potrivit.

Înțelegea și
resemnarea lui Griffith
în fața unei căsătorii pe
care o disprețuia. Jurase
să-l apere pe Lionel, iar
acum era dispus la orice
sacrificiu, numai să-și
slujească regele.

Bărbatul ales de
Henry pentru a-i
contracara orice intenție

de acțiune se apropie,
șoptindu-i la ureche:

— Resemnează-te,
my lady. Te căsătorești
cu o fiară de velș.

Mințea cumva
Griffith? Marianeii nu-i
prea venea a crede. Cum
se îndoia că tânărului i-
ar păsa prea mult de ea,
se resemnă să pășească

înaintea preotului și să
rostească jurământul.
Când slujba luă sfârșit,
mirii se sărutară, apoi
Marian, Griffith, preotul
și Oliver semnară în
registru de căsătorii.
Henry își mușea de
câteva ori degetele, în
semn de nerăbdare, apoi
luă pana și-și adăugă

semnătura sa regală,
plină de înflorituri.

Marian și Griffith
erau soț și soție, după
toate regulile. Zâmbind
larg, Henry îi luă de braț
pe amândoi.

— Și-acum, să
mergem să îmbucăm
câte ceva.

— Dar trebuie să

plecăm, sire! se
împotrivi Marian.

— Mai întâi trebuie
să mâncați, iar o masă
bună n-are cum să vă
strice. Am poruncit să vi
se pregătească merinde
pentru drum și arme de
tot felul, dacă – Doamne
ferește! – va fi nevoie să
luptați. Sper, copila

mea, că nu ții neapărat
să încaleci calul care te-a
adus încă. În locul lui
îți dăruiesc un armăsar
tânăr și iute de picior.

Dracu' să-l ia pe
Henry, dar avea
dreptate! Trebuia mai
întâi să mănânce, așa
cum trebuise să se
odihneasă. Totuși, în

sufletul Marianei
încolțea o spaimă vagă.
Spaimă de femeie, la
gândul că Griffith era
mai înțelept și, deci, mai
rezistent. El cunoștea
necesitatea unui somn
bun și-a unei mese
îmbelșugate înainte de
plecarea la bătaie. El nu
și-ar îngădui niciodată

slăbiciunea de-a se gândi
că un copil nevinovat
încăpuse pe mâini rele.
El n-ar începe să țipe și
să se milogească de
Henry ca să-i dea voie să
plece.

Ajungând în sala
mare, ale cărei ziduri o
împresurau, despărțind-
o din nou de fiul ei,

Marian încercă să se liniștească și murmură:

— Mulțumesc,
înălțimea Voastră.

Remarcă slujitorii care-i așteptau cu tăvi pe care se aflau munți de porridge și ciozvârte de carne aburindă. Pe un platou de aur se găsea pâine tăiată felii,

iar pe masă ulcele cu miere. Marian își dădu seama că toată această masă bogată fusese preparată pentru o gustare la repezeală.

Henry se instalează în jilțul cel mare și-o invită pe Marian să stea în stânga lui. Griffith se așează la dreapta regelui.

Abia acum își dădu seama fata cât îi era de foame. Și cum ținea să plece cât mai repede, începu să mănânce cu poftă, ca să sfârșească mai curând.

Nici Griffith nu-și ridica nasul din farfurie. Henry se uita când la unul, când la celălalt.

După ce amândoi sfârșiră de mâncat, regele i se adresă lui Griffith:

— Dragul meu lord, insist să-ți dau câțiva oameni să te însoțească în căutare.

Griffith își șterse cuțitul de șervet și refuză propunerea, cu

politețea cea mai
desăvârșită.

— Sire, nu-i nevoie.
Primul lucru pe care
trebuie să-l fac este să
dau de urma ticălosului,
ori nepricepuții ăștia de
englezi n-ar putea decât
să-mi încurce socotelile.

— Și-n caz că-i vorba
de vreo luptă...

— Chiar și-așa, tot sunt mai tare decât Harbottle.

— Dar dacă individul nu e singur?

— Dacă voi fi la ananghie, voi trimite după ajutor, promise Griffith.

Henry învârti de vreo două ori lingura în

castronul de porridge aproape neatins.

— Refuzi să accepți oamenii mei, în schimb o iei pe lady Marian, care-i femeie și, cu siguranță, te va întârzia din drum.

— Eu? sări Marian, jignită de vorbele regelui. Eu călăresc la fel

de bine ca un bărbat,
știu să mă lupt cu spada
și pumnalul și nici nu
vreau s-aud să stau
acasă, când e-n joc viața
fiului meu.

Henry o privi ca pe o
creatură din altă lume –
și încă una
însălmântătoare.

— E limpede că nu

pot pleca fără ea, zise Griffith. Oricum, ar veni după mine. Lady Marian e o femeie puternică și devotată fiului ei.

— Așa e! Puternică și devotată, întări regele.

Apoi, cu o urmă de zâmbet, adăugă:

— Văd că nu vă pot ajuta în nici un fel, așa

că vă las să plecați.
Porniți neîntârziat! Cine
știe dacă nu cumva
copilul a și ajuns prea
departe?

Marian se ridică,
grăbită, de pe scaun.

— Să mergem!

Griffith se înclină
până la pământ.

— Sire, să nu uitați

că v-am jurat credință.
Sunteți singurul rege pe
care-l recunosc.

Henry le făcu semn că
puteau să plece. Așteptă
până se închise ușa în
urma lor, apoi îl chemă
pe Oliver King.
Secretarul se grăbi să se
înfățișeze.

— Strânge o mână de

oșteni din cei mai buni
și spune-le să se
pregătească a-l însoți pe
rege.

Surprins de poruncă
și de tonul grăbit al
regelui, Oliver începu să
se bâlbâie:

— Vreți... vreți să
porniți pe urma lor,
sire?

— Nu vreau să pornesc pe urma lor, fiindcă știu că, mai presus de orice, lordul Griffith își va respecta jurământul față de mine. De asta sunt convins. Dar el e singur și încă într-o chestiune de viață și de moarte ca aceasta... Cred că ne vom îndrepta

spre castelul
Wenthaven, să vedem
cam ce oaspeți are
contele. Poate mă voi
lămuri ce se întâmplă.
Fără îndoială că mă voi
lămuri!

De regulă, lui Griffith
îi plăcea să călătorească

în tăcere. Prefera să fie atent la drum și nimic să nu-l distragă. Dar tăcerea de-acum era cu totul altfel: plină de întrebări nerostite, încărcată de emoție, în timp ce Marian îl conducea spre locul unde se petrecuse atacul.

Pe măsură ce orele înaintau, Griffith o privea cu un soi de mirare. Femeia aceasta era soția lui. Cândva o crezuse zănatică, aiurită, ușuratică și desfrânată. Dar în ajun călărise din zori și până în noapte ca să ajungă la el, iar acum făcea calea întoarsă fără

să se plângă și fără să-și trădeze oboseala.

Nu, nici vorbă să fie o zănatică! Era chiar prea stăpânită. Aceeași

acuză rostită adresa lui și pe care acum o privea cu ironie. Tot o ironie i se părea și faptul că, în ciuda neîncrederii și spiritului ei

independent, continua
s-o dorească.

Își concentra întreaga
atenție asupra drumului,
decis ca după ce vor găsi
copilul, iar ea își va
recăpăta liniștea, să-i
trezească din nou
dorința cărnii. Avea în
minte lucruri
extraordinaire,

nebunești, pe care le
auzise șoptite între
bărbați, fără a le da
vreodată crezare. Dar,
de dragul Marianeii, era
dispus să le
experimenteze.

— Griffith...

Marian îi rupse șirul
gândurilor și el se înroși,
cu un aer vinovat. Nu

cumva fata bănuise ce-i
în mintea lui? Oare
observase că se foia în
şa, din cale-afară de
stânjenit?

— De ce nu l-am
găsit pe Art? În halul în
care era, nu putea
ajunge prea departe.

Griffith aproape că
răsuflă uşurat. Nu ştia ce

să-i răspundă. Nu voia
să-i împărtășească
bănuiala lui – nu pentru
că ar fi fost greu de
suportat, ci pentru că
tare-i venea să creadă că
Art o păcălise cu bună-
știință. Avea
convingerea că bătrânul
nu murise.

Art îl va căuta pe

Lionel până va da de el.
Și, cu toată vârsta lui
înaintată, credinciosul
slujitor era un mare
maestru în mânuirea
spadei. Griffith ar fi vrut
să-i spună Marianeii
toate acestea, pentru că-
i văzuse ochii
înlăcrimați și știa că o
încearcă un sentiment

de vinovăție, dar, pe de altă parte, se ferea să-i dea prea multe speranțe.

— Poate-l vom găsi în josul râului. Sau poate niscaiva hoți au fost atrași de hainele și armele lui.

Era un răspuns destul de vag, dar, totuși, un răspuns. Și ce-i mai

important, rupseseră
tăcerea dintre ei.
Arătând spre floricelele
galbene și albastre din
jurul lor, care fuseseră
culcate la pământ,
tânărul spuse:

— Harbottle s-a
întâlnit cu niște
„prieteni” – și-au
continuat drumul

împreună.

— Câți? întrebă

Marian.

— După urme, ar fi cam patru, dar sunt tare vicleni. Au venit încioace strecurându-se prin hățișuri.

Făcu semn spre dealurile domoale din spatele lor, unde se

zăreau ici-colo pâlcuri
de pădure.

— Apoi au pornit
direct spre Wenthaven,
fără a se mai ține de
potecă. Trebuie să fie
oamenii lui Wenthaven.

— Harbottle nu-i
omul tatălui meu,
protestă Marian.

— Știu că nu-ți

dorești ca tatăl tău să aibă astfel de supuși, dar, după cât se pare, Harbottle este, totuși, omul lui.

Chipul ei se crispă și tot sângele îi fugi din obraz.

— Crezi că Lionel e tot cu ei?

— Bineînțeles. Dacă

te uiți mai bine, ai să vezi, din loc în loc, că și-a făcut nevoile.

— Am observat și speram... Adică Lionel trăiește?

— Sigur că da, dar dacă au pornit-o spre Wenthaven, nu-i vom prinde înainte de-a ajunge la castel.

Se uită fix în ochii ei
și urmă:

— Dar poate că
pentru tine faptul nu-i
chiar atât de important.
S-ar putea să crezi că
Lionel e în siguranță
lângă tatăl tău.

Porniră spre
Wenthaven pe urmele
lăsate în iarbă. Griffith

nici nu observă că, la un moment dat, un călăreț singuratic se alăturase grupului. După un timp, grosul trupei cotise spre râul Severn. Urma ducea spre mlaștini, apoi, prin desișul codrului, spre granița cu Țara Galilor. Făcură un ocol mare, după care Griffith le

pierdu urma.

Descăleca, cercetând cu atenție semnele din drum.

— Velși. Cei ce-au venit înapoi erau velși. Numai ei se puteau ascunde atât de bine încât să nu le mai descopăr urma.

Marian rămăsese în

şa.

— Recunosc locul acesta, zise ea. E hotarul apusean al domeniului Wenthaven.

Griffith îşi îndreptă spatele, privind de jur-împrejur, la piscurile munţilor din Țara Galilor, ca nişte pietre presărate de mâna unui

uriaz. Neatins de
civilizație, necălcăt de
picior de celt, saxon ori
normand, străvechiul
codru era și-acum plin
de mistreți, căprioare și
duhuri fără nume.

Auzea mistrețul
amușinând prin tufe.
Auzea boncăluitul
cerbilor. Auzea șoapta

blândă ca un abur a
zânelor, simțea ochiul
rău al spiridușilor și se
ruga Sfântului Dewi să-i
arate calea.

Deodată, soarele intră
în nori, ca și cum ruga i-
ar fi fost respinsă.
Griffith găsi că era semn
rău: parcă și Sfântul
Dewi își ascundea

privirea, să nu-i vadă.
Dar...

— Griffith, uite colo!

Tânărul se întoarse în
direcția spre care
arătase Marian zări, nu
departe, ceva strălucitor
printre lespezile de
gresie

— Fii binecuvântat,
sfinte Dewi! exclamă

Griffith, sărind în sași
dând pinteni calului. Fii
binecuvântat!

În aceeași clipă,
soarele se ivi din nori și
Marian porni pe urmele
însoțitorului său, spre
un pâlc de stejari și
frasini.

— Ei sunt? întrebă
fata, descălecând în

grabă.

— Mai mult ca sigur.
Și, probabil, nici nu-și
dau seama că aproape i-
am ajuns.

Descăleca și el, lăsând
frâul în mâna Marianei.

— Vreau să fac o
mică recunoaștere.
Rămâi aici. Adapă caii,
dar nu-i lăsa să pască și

nici nu le scoate
căpăstrul. S-ar putea să
fie nevoie să plecăm
imediat. Ai să m-ascuți?

Spre marea lui
surpriză, Marian
încuviință din cap.

— Dacă tu ești prins,
eu voi fi liberă și voi
putea... merge după
ajutor, ca să-l aduc

înapoi pe Lionel... sau
măcar să fiu luată, la
rândul meu, prizonieră
și astfel să port de grijă
fiului meu.

Gândise foarte bine
și, totuși, Griffith
rămase cu un gust amar.
Nu-i plăcea s-o audă
plănuind calmă ce avea
să facă în caz că el ar fi

căzut ostatic. Ar fi vrut
s-o vadă jelind și
frângându-și mâinile,
însăimântată, ca o
femeie de rând. Măcar
de dragul lui. Cu glas
răgușit de dezamăgire,
replică:

— Nu voi fi prins.

— Știu.

Griffith porni spre

lespezile de gresie.

— De ce n-aștepți până se întunecă? Ai fi mai în siguranță.

Tânărul zâmbi și, încrezător în talentele lui de pădurean, se pierdu în lumina asfințitului.

Nu după mult timp se întoarse și o chemă

încet pe nume. Dintre
cei doi cai se ivi o
umbră subțiratică.

— Ce-ai aflat?

— Lionel e teafăr și
nevătămat, spuse el pe
nerăsuflăte.

Un abur călduț pe
obraz îl vesti că Marian
scosese un lung suspin
de ușurare.

— Doarme la umbra
unui copac. Cledwyn e
în fruntea a trei
mercenari velși ai lui
Wenthaven. Harbottle
stă lângă foc, cu spada
gata pregătită. Caii lor
sunt jos la râu, toți la un
loc, și nu va fi greu să-i
împrăștiem. Însă... se
încruntă el, nu știu de ce

pe Lionel îl păzește
Dolan de la Powel.

— Mizerabilul! sări
furioasă Marian.

— Ce caută aici?
întrebă Griffith,
apucând-o de braț.

— E un pirat, un hoț,
un trădător! Mi-a luat
copilul. Copilul meu,
care-i arăta atâta

simpatie.

Griffith o simți încordată ca un arc, dar nu-și slăbi strânsoarea și, încet-încet, ea își recapătă stăpânirea de sine. Trecându-și palma peste frunte, murmură:

— Cred că de la început era vârat în toată treaba asta și eu,

ca o proastă, i-am cerut ajutorul.

În glasul ei se citea o adâncă amărăciune.

— Vei avea prilejul să te răzbuni, o liniști Griffith. Acum sunt treji cu toții, dar mănâncă zdravăn și beau de sting, înainte de revărsatul zorilor, când vor fi

cufundați într-un somn de plumb, îl vom lua pe Lionel. Dar până atunci trebuie să ne odihnim.

— Nu-mi pot afla odihna! protestă Marian.

— Ba ai să poți! replică Griffith, dând drumul cailor să pască.

O vedea tremurând de nerăbdare. Silită să-și

înăbuşe pornirea spre acţiune. Marian era o luptătoare şi inima lui Griffith crescuse de mândrie când observă că fata reuşise să-şi învingă nerăbdarea şi se apucase de treabă, ajutându-l să adape şi să ţesale caii.

— Dacă ne odihnim, s-ar putea să ne fure

somnul, spuse ea. Cum să fim siguri că ne vom trezi la momentul potrivit?

— Nimic mai simplu, războinica mea dragă! răspunse el, întinzându-i plosca. Bea toată apa asta. Nu va trece mult și vei vedea cum te trezești!

O clipă, ea nu înțelese, apoi luă plosca și bău până când simți că nu mai poate. La fel făcu și Griffith. După aceea priponiră caii în mijlocul unui petec de iarbă și-și pregătiră cu grijă armele date de Henry, în caz că ar fi fost atacați. În cele din

urmă, își aranjară un pat din frunziș și se culcară, umăr la umăr, fără un cuvânt, cu ochii ațintiți spre cerul întunecat.

Încă nu răsărise luna. Nici nu se putea o noapte mai neagră. Apoi, ca prin minune, începură să se aprindă ici-colo stele.

Strălucirea argintie
de la răsărit se ivi, mai
întâi ca o părere apoi ca
o făgăduială, și, într-un
târziu, luna începu să se
înalțe pe bolta cerului,
uriașă, rotundă și curată
ca Sfânta Fecioară
purtându-și în pântec
pruncul ei divin.

O asemenea priveliște

măreață făcea să li se
pară neînsemnată
propria lor nenorocire.
Griffith o strânse pe
Marian de mână.
Degetele ei tremurau,
încleștându-se peste ale
lui cu o violență
dătătoare de speranță.
Dar vorbele fetei îl
șocară atât de mult încât

aproape că-i veni să-i
dea drumul de mâna.

— Lionel e un copil legitim.

El reaciona
fulgerator.

— Nu se poate.

— Te asigur că da.
Probabil ai ghicit deja că
mama lui este Elizabeth.

— Da, iar tu, ca un

suflet mare ce ești, ai luat rușinea asupra ta.

— Nu rușinea, ci un mare pericol. Poate n-ai înțeles că tatăl copilului e însuși unchiul ei.

Deși băuse pe săturate, Griffith își simțea gura uscată.

— Richard... șopti el.

— Întocmai.

Pe Griffith îl bătuse
gândul că Richard ar fi
putut să fie tatăl. Apoi,
descoperind că Marian
era fecioară, trăsese
concluzia că mama lui
Lionel era Elizabeth.
Refuzase să accepte
îngrozitoarea
presupunere că Richard
și Elizabeth ar fi avut o

legătură vinovată,
întrucât înțelegea prea
bine urmările unui astfel
de păcat.

Iar acum, Marian îi
înfațișa o oroare și mai
mare: spectrul căsătoriei
între doi oameni de cel
mai nobil sânge regesc,
din a căror unire
rezultase un copil:

moștenitor la tron,
născut sub oblăduirea
Sfintei Biserici.

Griffith simți cum
groaza i se prelinge în
vine ca fierul topit.

— Dea Domnul să te
înșeli, pentru că dacă
Lionel e fiul legitim al
lui Richard și-al
Elizabeth-ei, atunci are

mai multe drepturi la tron decât Henry Tudor.

— Griffith, tu mă cunoști bine. Mai bine decât oricare alt bărbat. Crezi că l-aș fi lipsit pe Lionel de siguranța casei tale de nu m-aș fi grăbit spre o întâlnire cu destinul? Îți închipui că i-aș fi riscat viața dacă

nu m-aș fi temut pentru
soarta lui?

— Dar cum de s-a
culcat regele cu
Elizabeth? întrebă
tânărul, scârbit și
însăimântat. Cum de-a
luat-o în căsătorie? Doar
îi era unchi – fratele
tatălui ei! Biserica
interzice căsătoria între

rude apropiate.

— După cum știi, la nevoie papa poate da unui rege dispensă de căsătorie. Richard era încredințat că va fi iertat, ba chiar a trimis și o solie la papă, numai că a murit la Bosworth, înainte de-a primi răspunsul.

Griffith se agăța de ultima speranță.

— Deci căsătoria nu-i oficială!

Marian râse cu amărăciune.

— Cine-ar da crezare unor neînțelegeri popești?

Avea dreptate.
Amândoi tăcură. Griffith

o privea în lumina lunii,
mișcat de lupta aprigă
ce se dădea înlăuntrul ei,
transformând-o dintr-o
copilă zvăpăiată într-o
femeie chibzuită. Ochi
ei uscați nu clipeau, ci
continuau să rămână
ațintiți într-un punct
fix, parcă vorbind despre
lacrimi de demult.

Griffith dorea nespuse-o poată atinge, s-o liniștească, dar nu îndrăzne. Prăpastia dintre ei era adâncă și întunecată, plină de taine diavolești, care l-ar fi înșfăcat cu ghearele lor ascuțite, trăgându-l în abis, dacă ar fi îndrăznit să se apropie

prea mult.

— Elizabeth a făcut-o pentru frații ei, vorbi Marian, copleșită de amintiri. Richard îi întemnițase în Turnul Londrei și nimeni nu știa ce-avea de gând cu cei doi prizonieri. S-a proclamat rege și toți s-au cutremurat

bănuindu-i intențiile. A invitat-o la Curte pe Elizabeth și-atunci am tras nădejde să ghicim ce era în mintea lui. Pe urmă... – adăugă, cu glasul tremurând de emoție – am regretat amarnic această groaznică descoperire.

— Adică și-a ucis

nevasta ca să se însoare
cu Elizabeth?

Marian se ridică în
capul oaselor și Griffith
avu senzația că fata
uitase unde și alături de
cine se afla.

— Dacă Richard a
ucis-o pe Anne? Nu știu.
Tot ce știu e că avea un
sânge rece

însăimântător. O dorea pe Elizabeth – nu pentru tinerețea și frumusețea ei, ci pentru a-și asigura stabilitatea tronului. De fapt, adăugă Marian, înălțând din umeri, motivele lui erau exact aceleași ca ale lui Henry Tudor. Căsătoria cu fiica fostului rege Eduard e o

garanție de neclintit a
legitimității unui
monarh, nu crezi?

— Ba da... răspunse
tânărul cu prudență.

— Richard i-a promis
Elizabeth-ei că, dacă-l
accepta patul ei, îi va
elibera frații: pe tânărul
moștenitor al tronului și
pe micul duce de York.

Un surâs amar îi înflori în colțul gurii.

— Eu una nu l-am crezut. Sunt sigură că nici Elizabeth, dar nu avea de ales.

— Iar cei doi tineri erau deja morți...
murmură Griffith

— N-a existat nici un cadavru. E greu să-țiiei

adio de cineva până
când... înțelegi?

Rupse o crenguță din
frunzișul pe care stăteau
culcați începu s-o facă
bucățele. Seva îi picura
în palmă și Marian
șterse pe poala fustei, cu
o grimasă de dezgust.
Apoi își râcâi palma cu
unghia.

— Pata asta nu mai iese, se plânse ea.

Griffith îi luă mâna și începu să șteargă seva lipicioasă cu colțul aspru al surtucului țesut în casă.

— Dacă apucă să se păteze, nu mai ai ce face. Dar, după cum vezi, am reușit să te

curăț chiar cu surtucul
de care ți-ai bătut joc
cândva.

Îi dădu drumul de
mână și ea își privi
palma, de parcă și-ar fi
putut citi soarta în
liniile ei.

— Griffith... Când se
vor termina toate astea,
crezi că noi...?

— Richard.

Numele părea să-i rănească buzele.

— Curând după aceea a lăsat-o însărcinată pe Elizabeth, ceea ce-l bucura, dar, în același timp, îl umplea de disperare. Când a murit Anne, n-a pregetat să se căsătorească cu

Elizabeth, dar totul s-a petrecut în secret, pentru că umblau fel de fel de zvonuri și nu dintre cele mai plăcute. Richard nu părea să înțeleagă că oamenii consideră crimă, înșelăciune și uzurpare ceea ce el socotea a fi strategie înțeleaptă.

— Cine știa de ceremonie? întrebă Griffith.

— Elizabeth. Richard. Preotul. Ducele de Norfolk. Și eu.

Tânărul simți că-l ia cu leșin.

— Eu n-am auzit absolut nimic despre asta.

— Preotul e mort. Se pare c-a murit în drum spre Roma, unde se ducea ca să obțină bula papală. Ducele de Norfolk a murit și el, în bătălia de la Bosworth. La fel și Richard.

— Iar tu trăiești.

— Da.

Griffith găsi că

Marian era cu mult prea calmă pentru situația în care se afla. Nu înțelegea pericolul care-o amenința.

— Iar dacă vrei să scapi cu zile, zise el, atunci să nu sufli o vorbă nimănui despre ce mi-ai spus mie acum.

— Altfel ai să mă

ucizi?

El izbucni într-un râs nervos.

— Nu eu, draga mea. Chiar azi dimineață am jurat să te ocrotesc. Dar nu uita că la Bosworth am stat chiar lângă Henry și am văzut cum l-au ucis pe Richard cavalerii englezi. Am

auzit și jurământul
rostit de Henry, că va
face tot ce-i va sta în
putință ca să-și păstreze
tronul. Te previn, dacă
această taină ajunge la
urechile regelui, cu
siguranță că te va
trimite pe lumea
cealaltă, împreună cu
Lionel.

— Dar cu jurământul meu cum rămâne? întrebă ea, cu naivitatea unui copil ce respectă preceptele bisericii.

Vorbele și tonul Marianei îi înghețară sângele în vine.

— Care jurământ?

— La moartea lui Richard, Elizabeth și-a

dat seama că pruncul
din pântecel ei era
sortit pieirii. Așadar, am
rămas cu ea până l-a
născut pe Lionel, am
ținut-o de mână și i-am
auzit țipetele și
gemetele... Am văzut-o
îndurând durerile facerii
și-am fost martora
hotărârii care s-a născut

atunci în mintea ei. Mi-a
pus în brațe trupușorul
gol și zvăpăiat al lui
Lionel și mi-a cerut să
jur că voi face totul
pentru a-l duce pe calea
pentru care a fost sortit.
I-a încredințat soarta în
mâinile mele. Iar tu îmi
ceri s-o trădez?

Griffith privi spre

cerul negru, în căutarea unui răspuns pe care nu-l putea afla decât în inima lui.

— Da, trebuie să-ți cer să calci acel legământ. Tu ești...

„Femeie. Soția mea. Vei face precum îți spun eu.”

Argumentele îi

veneau cu ușurință, dar știa că nu vor avea mai mare greutate decât niște pene în bătaia vântului. Trebui să facă apel la logică și la dragostea ei pentru Lionel.

— Te-ai gândit ce-ar însemna să-ți ții cuvântul? Ca să reușești,

ai avea nevoie de
ajutorul unor indivizi
ambitioși și fără
scrupule.

Ea schiță o umbră de
surâs și spuse:

— Îl am pe tatăl meu.

— Și crezi c-ar fi în
stare să câștige tronul
pentru Lionel, mai
curând decât să i-l ia?

întrebă tânărul.

— Wenthaven

preferă puterea din umbră. Sunt sigură că va susține drepturile lui Lionel.

— Crescându-l după chipul și asemănarea lui.

— Nu voi îngădui una ca asta! protestă Marian, înălțându-și fruntea.

— Și cum crezi că vei reuși să-l împiedici?

— Pe Wenthaven nu-l interesează creșterea unui copil. Va fi fericit să lase totul în seama mea.

Aroganța ei îl șocă până în străfundul sufletului.

— Vei trăi la Curte?

— Da, desigur.

împreună cu Lionel.

— Dar eu? Dar
căsătoria noastră?

Ea se înroși, apoi păli
brusc.

— Oricum, n-ai vrut
să te însori cu mine. Iar
căsătoria n-a fost
consumată...

— Chiar așa?

— ...după ceremonie.

Sunt sigură că vom putea obține o anulare.

— Dar dacă eu nu sunt de acord?

Ea se îmbujoră din nou.

— Speram să spui asta. Știam că-ți vei da seama de dilema ta.

Ironia Marianeii era

tăioasă ca o lamă de
cuțit.

— Care dilemă?

— Ai jurat să sprijini
pretențiile lui Henry la
tron, iar acum ai aflat că
el pornește de la o
premisă greșită.
Cercetează-ți conștiința,
Griffith! De partea cui te
afli? A lui Henry sau a

adevăratului rege al Angliei?

Complicatele legi ale onoarei prinseseră în păienjenișul lor și oameni mai înțelepți ca Griffith. Tânărul simți cum nesiguranța începea să-i clatine hotărârea și încercă să se apere.

— I-am jurat credință
lui Henry înainte de-a fi
rege, apoi din nou, după
încoronare. Cu alte
cuvinte, m-am legat în
fața omului, nu a
rangului său, iar tu, cu
vicleniile tale, nu mă
poți abate de la calea
adevărului.

— Dar te frământă

soarta lui Lionel. Te
întrebi cum va deveni el
un om de onoare
crescând în preajma
tatălui meu. Dacă ți-ar
reveni ție sarcina de a-i
purta de grijă, fără
îndoială că...

— Acum pricep de ce
ți-ai ales să-mi spui
povestea, tocmai în

pustietățile astea!
izbucni el. Vrei să mă
ispitești ca șarpele cu
mărul? Chiar mă crezi
atât de naiv încât să-mi
uit datoria?

— Cursul evenimentelor e mai presus de voința ta sau a mea. Totuși, și noi putem juca un rol.

— Putem aduce Anglia pe marginea prăpastiei. Henry e puternic și bine înscăunat, are mulți aliați în rândul nobililor și-o armată numeroasă. Nici unul din adepții lui nu va abandona un om atât de puternic pentru un copil de doi ani – mai

ales că-i născut dintr-o
căsătorie ai cărei
martori sunt doi bărbați
morți și două puștoaice.
Cum îți imaginezi că tu,
o simplă femeie, ai
putea îngenunchea forța
unui monarh ca Henry
Tudor?

Marian se aplecă și-și
ridică poalele rochiei,

dezvelindu-și până la
coapse picioarele lungi.
Jartiera era legată cu un
nod complicat, pe care
fata îl desfăcu,
desprinzând o punguță
de piele. Din ea scoase
un pergament uzat, pe
care-l netezi,
întinzându-l lui Griffith.

— Cu asta. E o pagină

din registrul de
căsătorii, dovadă de
netăgăduit a unirii
dintre Elizabeth, fiica lui
Eduard, și Richard,
regele Angliei.

Capitolul 18

În lumina lunii, scrierea cu înflorituri îl făcu pe Griffith să tresară, ca trezit de un sunet ascuțit de goarnă.

Marian îi contempla, satisfăcută, privirea uluită și gura căscată. În toată atitudinea lui se

citea o uimire fără seamăn. Pergamentul produsese exact efectul așteptat. Acest act avea să-l convingă de temeinicia cauzei ei, câștigându-l de partea lui Lionel.

Brusc, hârtia începu să-i tremure în mână. Apoi tremurul degetelor

se întinse asupra
întregului trup și
Marian îl apucă de braț,
speriată:

— Griffith! Ți-e rău?

Se cutremură din cap
până în picioare
văzându-i privirea
îngrozită și disperată.
Glasul lui tremurat o
făcu să-și înțeleagă

greșeala.

— De ce mi-ai arătat mie actul? Vrei să-l distrug?

— Nu. Cum să-l distrugi?

Vru să-i smulgă din mână prețioasa hârtie, dar el o ridică deasupra capului.

— Ți-am arătat-o ca

să înțelegi că toate
dovezile indică dreptul
la succesiune al lui
Lionel.

Glasul lui răsună
cavernos, ca un clopot
de înmormântare.

— Eu sunt omul lui
Henry, iar actul din
mâna mea e dovada
trădării.

— Nu a trădării! țipă Marian. Ci a drepturilor din naștere ale lui Lionel!

— E condamnarea la moarte a lui Lionel!

Cu toată răcoarea nopții, fruntea lui Griffith era scăldată în sudoare.

— Ți l-aș putea lua.

Marian se uită la
actul din mâna
tânărului, apoi măsoară
statura impunătoare și
brațele puternice ale
acestuia. Dacă ar fi vrut
să-i ia sau să-i distrugă
documentul, Marian știa
că nu i s-ar fi putut
împotrivi. Dăduse greș
și nu-i mai rămânea

decât să încerce, să dreagă situația.

— Ai putea să mi-l
iei, răspunse ea cu
dârzenie, dar n-ai s-o
faci, pentru că ești un
om de onoare.

Reușise oare să-l
convingă, sau doar să-i
ghicească adevărata fire?
Ce mai conta? Griffith

dădu drumul hârtiei și Marian se repezi s-o apuce înainte de-a cădea în praf.

Tânărul o prinse cu brațul pe după mijloc.

— Îngroapă actul, șopti el. Arde-l. Ia-ți cuțitul și fă-l bucăți. Atâta timp cât există, se vor găsi ticăloși care-l

vor căuta pe Lionel, ca să-l conteste pe Henry. Au făcut-o și până acum, chiar fără o astfel de dovadă.

Marian se zbătea între rațiune și simțul onoarei.

— Și cum rămâne cu jurământul față de Elizabeth?

— Jurământul față de Elizabeth.! pufni el. Eu am citit scrisoarea pe care ți-a trimis-o. Tu nu?

— Ba da. Vorbea de Lionel și spunea ce mult se gândește la el.

— Numai atât? insistă Griffith.

— Și... mai ce?

întrebă ea, nedumerită.

— Nu pomeniște de dragostea ei pentru Arthur? Nu-ți

mărturisește că băiețelul o consolează de moartea celor doi frați?

— Ba... cam... așa ceva...

— Nu-ți vorbește despre soțul ei, regele,

care-o încurajează să-ți
trimită bani pentru
Lionel?

Griffith o privi cu
luare-aminte. Expresia ei
de nepătruns îl scotea
din minți. O prinse de
umeri și începu s-o
zgâlțâie.

— Chiar nu pricepi
ce-a vrut să spună?

Marian clătină din cap. Nu înțelegea ce voia Griffith. Nu vedea un lucru care lui i se părea limpede că lumina zilei. De fapt, nu înțelegea nimic.

Griffith o dădu deoparte, de parcă simpla ei atingere l-ar fi umplut de dezgust.

— Pentru că *refuzi* să
privești în ochi
realitatea. Ce valoare,
are un jurământ cerut
de o femeie epuizată de
naștere, îndurerată de
moartea fraților și
nesigură de ce-i va
aduce viitorul? Nu
înțelegi? Elizabeth e
fericită cu noul ei soț și

cu cel de-al doilea
prunc, iar ție îți cere să
uiți trecutul și să-ți vezi
de treabă!

Conștientă de vorbele
lui, Marian începu să se
bâlbâie.

— Nu... nu se...
poate...

— Crezi că Elizabeth
vrea să-i fie ucis mezinul

ca să-și vadă pe tron fiul
cel mare?

Marian continua s-o
apere pe regină numai
din instinct.

— Elizabeth e un
suflet blând cum nu-i
altul pe lume. Nu
dorește moartea
nimănui și cu
siguranță...

În aceeași clipă, în
mintea ei se făcu
lumină, dar, deși
pricepuse crudul adevăr,
nu voia să-l recunoască.

— ...cu siguranță că
Arthur nu va trebui să
moară.

— Nu fii naivă,
Marian! Doar ai trăit la
Curte. Ești vârstă în cea

mai neagră intrigă din istoria Angliei și cunoști adevărul.

Marian își duse palmele la urechi, dar Griffith o apucă de brațe, silind-o să-l asculte.

— Arthur va trebui să moară. La fel și Henry. Iar regele e un tată la fel

de iubitor pe cât ești tu
de devotată lui Lionel ca
mamă. Va fi un măcel
îngrozitor.

Griffith îi azvârlea în
față fapte concrete, pe
care Marian refuzase să
le ia în seamă. Fiecare
vorbă a lui o rănea că o
lovitură de bici.

— Pentru ca Lionel să

devină rege, continuă el neînduplecat, vor trebui să moară Henry, și Arthur, ba chiar, și scumpa ta prietenă Elizabeth. Iată ce încearcă să-ți spună prin scrisoare. Trebuie să accepți realitatea.

Marian nu putea nici să respire, de parcă tot

sângele prelins din
inima rănită i-ar fi
năvălit în plămâni. Era
amețită de revelația
năucitoare a adevărului.

Luptându-se să dea
glas propriilor
convingeri, se trezi
repețându-și vechiul
crez, cu care-și hrănise
speranța:

— Lionel e fiul meu, moștenitorul tronului, și merită mai mult decât soarta rezervată unui bastard.

Griffith își umflă pieptul, cu un aer de triumf.

— Întocmai! Este exact ce i-am oferit eu. Îl voi face fiul meu, îi voi

dăruî o parte din averea mea și-l voi iubi ca pe propriul meu copil.

Era o ofertă generoasă, pe care, însă, Marian o respinse necondiționat. Griffith îi presimțise această reacție chiar înainte ca ea să caute argumente pentru a-și îndulci

refuzul.

— Viața lui Lionel, așa cum o vezi tu, va fi plină de amenințări la adresa ființei și puterii lui, spuse tânărul cu furie și dezamăgire. Însăși viața lui va depinde de o săgeată bine ținută sau de tăișul unui pumnal, ca viața

oricărui fiu de rege. Văd
că asta-i dorești.

— Nu! Nu-i adevărat!

Marian începu să
tremure din tot trupul,
cu inima sfâșiată de
acuzățiile lui.

— Eu îl pot ocroti.
Nu-s chiar atât de
egoistă.

— Nu? repetă el,

ridicând mâna cu
pergamentul, pe care
începu, să-l fluture pe
sub nasul Marianei.
Atunci pentru cine
păstrezi asta? Pentru
Lionel sau pentru tirie?

— Nu pentru mine!
se apără ea instinctiv,
știind că dorea numai
binele lui Lionel, fără

nici un gând meschin
de-a trage vreun folos
personal.

Pentru că, într-
adevăr, cel mai negru
păcat era acela de-a
folosi copilul ei drag
pentru a-și asigura o
situație. Doar un
monstru, o ființă
depravată s-ar fi putut

gândi la așa ceva. Ea în nici un caz.

— Vrei să te răzbuni pe cei care te-au crezut o târfă? Vrei să pui mâna pe putere ca mamă de rege? Sau, pur și simplu, cauți să trăiești din nou la Curte, unde ți-a plăcut atât de mult?

În lumina lunii sclipi
o lamă de pumnal.
Marian propti vârful
ascuțit în pieptul lui
Griffith. Era atât de
jignită și de furioasă,
încât îi venea să i-l
înfigă în inimă până în
plasele.

— Hai, ce mai aștepți
? murmură Griffith,

dându-i drumul și
întinzând brațele în
lături. Ucide-mă! Dar
numai dacă am mințit.

Ea apăsă pumnalul și
mai tare.

— Ucide-mă și ține
mintе că în noaptea asta
ai ucis adevărul.

Griffith își simțea
inima bătând nebunește
și sângele pulsându-i în
vine. Se țara pe pământ,
mulțumind lui
Dumnezeu că măcar
inima îi rămăsese
întreagă.

Întotdeauna fusese
conștient că ar putea
sfârși în vârful unei

spade dar își închipuia
că acest lucru se va
întâmpla în bătălie.

Niciodată nu s-ar fi
gândit că arma fatală s-
ar fi aflat în mâna
propriei lui soții.

Dar se găsisese la un
pas de moarte. Poate
chiar și mai puțin!
Marian apăsase cuțitul

pe pieptul lui până când
simțise că-i plesnește
stofa surtucului.

Pe urmă își retrăsese
pumnalul și, fără un
cuvânt, îl pusese la loc
în cingătoare și se
culcase în frunziș.
Griffith nu trebuise s-o
trezească pentru mica
expediție împotriva

mercenarilor, fiindcă ea rămăsese cu ochii deschiși, iar tânărul se întreba dacă din cauza mâniei sau a sentimentului de vină.

Marian. De ce oare Dumnezeu i-o scosese în cale tocmai pe ea? Să fi fost un soi de ironie a

soartei, pentru, că el
jurase să se însoare cu o
femeie pașnică și
dornică să stea acasă?
Dacă și-ar fi ținut
jurământul, nevastă-sa
nu s-ar fi furișat acum în
spatele mercenarilor, în
vreme ce el pregătea
atacul frontal. Ar fi
leșinat numai la simplul

gând al unei lupte, iar el ar fi fost singur în întuneric.

Alături de Marian nu se simțea singur. Avea un tovarăș pe care se putea bizui. Și chiar așa făcea.

Cu grijă să rămână în spatele unei stânci de gresie, pentru că tunica

de piele nu-i oferea
destulă protecție,
Griffith se ridică în
picioare, cercetând
împrejurimile.

Mercenarii își aleseseră
bine locul. Deasupra se
înălța un grup de stânci
în formă de potcoavă,
iar Dolan și Lionel se
aflau în cel mai

îndepărtat cotlon al
acestui adăpost natural.
La zece pași de ei fusese
aprins focul, în jurul
căruia stăteau patru
bărbați înfășurați în
pături. Locul era în
pantă, deci nu prea
confortabil, dar se vădea
perfect pentru protecția
copilului – ceea ce,

neîndoielnic, fusese și intenția răpitorilor. Lipsea un singur om – să fi fost cumva de strajă? Sau, pur și simplu, avusese nevoie să se piardă câteva minute printre tufe?

Griffith îl așteptă să se întoarcă, măsurând din ochi distanța dintre

stâncile de deasupra și culcușul lui Lionel. Plănuiseră ca Marian să sară între foc și Lionel și să ia copilul cu orice preț.

Griffith se mai uită o dată, apoi își întoarse privirea. Descoperi că-i era mai ușor să pornească la luptă decât

să-și vadă soția în pericol, așa că cercetă cu atenție drumul pe care avea să fugă. Chiar în fața taberei era un pârâiaș, care săpase adânc în piatră un fel de șanț de apărare natural, aceasta fiind calea aleasă de Marian pentru a fugi cu copilul. Griffith va

face tot posibilul să-i rețină pe ceilalți. Știa că soția lui avea mult curaj. Dacă în plus ar fi avut destulă forță, precum și un dram de noroc, existau șanse să se îndepărteze repede de aceste locuri.

Cu ochii și urechile la pândă, Griffith scrută cu

privirea tabăra, în timp
ce-și potrivea o săgeată
în arcul din lemn de
tisă. Omul care lipsea
încă nu se întorsese, dar
timpul trecea și luna
cobora încet-încet după
munți. Nu mai puteau
aștepta. Ridică arcul și
trase cu putere de
coardă, ochind una

dintre siluetele de lângă foc.

Săgeata zbură ca vântul, atingându-și fără greș ținta. Răsună un strigăt de moarte. Ceilalți mercenari își dovediră îndată reflexele căpătate în urma unei îndelungate pregătiri, rostogolindu-se departe

de foc și sărind în
picioare. Griffith culcă la
pământ un altul, care
alerga spre desișul
pădurii, însă lovitura nu
era mortală și omul
începu să blesteme,
smulgându-și săgeata
din picior.

Așteptă până ce
Marian sări de pe stâncă

lângă Lionel, apoi alergă
să-și schimbe
ascunzișul.

Pietrișul de sub
stânca cea mare era și el
un mijloc de-a se apăra
de nepoftiți, pentru că
Marian îl simți fugindu-i
de sub picioare. Cu
cuțitul în mână, se
rostogoli câțiva metri

mai la vale, speriată de propria-i neîndemânare și sperând că Dolan n-o auzise.

Degeaba, însă! Ar fi trebuit să fie surd să n-o audă. Ținând cuțitul între dinți, Marian se târî în susul pantei, descoperind că Dolan, departe de-a fi surd,

dispăruse! Lionel era
ghemuit în crăpătura
stâncii, cu ochii mari de
spaimă și nepăzit de
nimeni. Marian simți că-
i saltă inima de bucurie.

Fiul ei trăia! Era
teafăr și nevătămat. Nici
prin minte nu-i trecuse
că va ajunge la el așa
ușor.

— Lionel... murmură
ea. Vino la mama.

Însă puștiul se trase
înapoi, ascunzându-se și
mai bine.

— Lionel, te rog...

Se uită, speriată, de
jur-împrejur, dar nu
văzu pe nimeni.

— Eu sunt, dragule,
eu, mama. Vino cu

mine, să plecăm de-aici
cât mai curând.

Îi auzi răsuflarea
pripită și înțelese că
puștiul, abia trezit din
somn, nu vedea decât o
siluetă cu nimic diferită
față de cele întâlnite în
coșmarul său. Uitându-
se din nou în jur, Marian
se târî sub stâncă,

întinzând mâna după el.

Dar înainte de a-l putea atinge, o altă mână țâșni din întuneric, apucând-o de încheietură.

Văgăuna nu era pustie. Din umbră se ivi chipul lui Dolan, care-o lipi cu spatele de stâncă.

— *M'lady*... murmură

el. Până la urmă tot ai venit. Ce-ai de gând să faci?

— Să-l iau pe Lionel!

Fulgerător, Marian îi pironi pumnalul în piept.

— Pe mine să nu m-ameninți cu țeapă aia, altfel am să-ți arăt eu cum s-o folosești! mârâi

el. Ai un cal? Pe jos n-o
s-ajungi prea departe.

Uluită de tonul lui
binevoitor, Marian
îngăimă:

— Nu... adică am...
un cal. De fapt, doi.

— E și Griffith pe-
aproape?

— Da.

— Atunci poți scăpa.

Îl luă pe Lionel în brațe, înfășurându-l într-o pătură, apoi îi conduse pe amândoi până la ieșirea din văgăună. Aici scrută întunericul și zise:

— Mergi aplecată pân' ce-ajungi lângă cal, p-ormă dă-i pinteni și gonește cât mai departe.

Cred că vrei să mergi la
castelu' Wenthaven.
Vezi că javrele astea nu-s
oamenii lui. Umblă să
facă avere vânzând
copilu' lu' bunicu-său. I-
auzi! exclamă el, auzind
noi țișete. Iar a dibuit
Griffith pe vreunu'! Acu'
pleacă!

I-l dădu pe Lionel,

dar Marian întrebă:

— De ce-aș avea încredere în tine? Doar ești de partea *lor*.

— Nu vorbi prostii, *m 'lady!* Cine dracu' crezi c-ar fi avut grijă de sărmanu' copil? A trebuit să-i urmez!

Marian îi privi chipul colțuros și se convinse

că spunea adevărul.

Dolan era conștient
că ea înțelesese.

— Hai, fugi! o
îndemnă, împingând-o
de la spate.

Ea se furișă spre
pădure, iar Dolan o
apără, făcând zid cu
trupul său. Îl auzi pe
Griffith strigând, dar

Dolan îi zise grăbit:

— Fugi! Nu te mai uita în urmă!

Marian se opri și, dintr-un salt, Dolan ajunse lângă ea.

— Fugi! o zori el, dar Marian pur și simplu nu se putea mișca din loc.

Chiar dacă strângea la piept scumpa ei

comoară, totuși trebuia să știe ce se întâmplă.

Printre copaci, în lumina lunii, îi zări pe amândoi. Griffith și Harbottle.

Harbottle ținea în mână o spadă de duel, din cele atât de disprețuite de Griffith.

Soțul ei avea o

ghioagă.

— Dumnezeule!

murmură Marian.

Harbottle o să-l ucidă

— Nu fii chiar așa de sigură, *m'lady*.

Dar și glasul lui Dolan tremura.

Harbottle strălucea de sănătate și vigoare, iar pe chip i se așternuse

o expresie de triumf. În
fața lui, Griffith,
puternic și solemn, arăta
ca o vietate a pădurii,
prea naiv ca să-și
înfrunte soarta cu grație.

Din desișul codrului
răsună un strigăt
ascuțit:

— Ucide-l!

Uluită, Marian se

întrebă cui i se adresa încurajarea. Dolan o trase de mânecă.

— Trebuie să fugim, *m'lady*. Ceilalți mercenari au scăpat. Pot veni oricând pe urmele noastre.

Lama spadei lui Harbottle fulgeră prin aer, țintind spre obrazul

lui Griffith. Tânărul se trase înapoi. Marian își înăbuși țipătul și-și ținu răsuflarea, așteptând să vadă sângele țâșnind în urma năprasnicei lovituri.

Dar nu se întâmplă nimic. Chiar și Harbottle se încruntă, nedumerit. într-o

fracțiune de secundă, Griffith se preschimbase dintr-un urs al pădurii într-un războinic de temut.

În clipa următoare, tânărul își repezi ghioaga spre umărul lui Harbottle, dar aceasta trecu, şuierând, la câțiva centimetri de țintă.

Din pădure răsună un hohot de râs răgușit. Griffith se apropie, pe nesimțite, de buza râpei.

— Dă-mi mie copilul, șopti Dolan către Marian. Atâta l-ai strâns că nici nu mai poate respira.

Ea îi dădu copilul, fără a-și putea lua ochii

de la îngrozitoarea scenă
ce se desfășura câțiva
pași mai încolo. Știa la
fel de bine ca Griffith că
dacă el ar fi învins în
lupta cu Harbottle, ar fi
rămas ținta săgeților
trimise de arcași
nevăzuți.

— Hai, vino încoace,
lașule! îi strigă Harbottle

în bătaie de joc. Vino și
înfruntă spada mea!
Oricum, înainte de
revărsatul zorilor, o voi
avea în patul meu pe
femeia ta!

Nici nu sfârși bine de
vorbit că-și reapezi spada
spre stomacul lui
Griffith. O dată și încă o
dată.

— Ah, are tunică de piele, remarcă un mercenar.

Deodată, situația scăpă de sub controlul lui Harbottle, care întinse brațul cu spada, dar, în aceeași clipă, ghioaga se abătu năprasnic peste umărul lui. Sunetul de oase

frânte și țipătul de durere o făcură pe Marian să-și strângă pleoapele cu disperare, de parcă astfel n-ar mai fi putut să audă...

Dar auzi. Auzi șuieratul ghioagei care zdrobise capul lui Harbottle. Ar fi vrut să nu se uite, însă Dolan

murmură:

— Ticăloșii! Or să-l
prindă.

Marian deschise
repede ochii și-l zări pe
Griffith repezindu-se
spre râpa adâncă ce
înconjura tabăra.

— Fugi, omule, fugi!
îl îndemnă în șoaptă
Dolan.

Marian ieși de după trunchiul gros al unui stejar și-l văzu pe Cledwyn, cocoțat pe o stâncă înaltă, cu arcu îndreptat spre Griffith.

Țipă după soțul ei, ca să-l avertizeze, dar Cledwyn deja dăduse drumul corzii. Griffith, care ajunsese chiar pe

muchia râpei, zvâcni și se rostogoli în vale.

Cledwyn înălță capul și urlă spre lună, întocmai ca un lup care și-a încolțit prada. Din desișul pădurii îi răspunseră alte două urlete sălbatice.

Marian se cutremură, trăind coșmar după

coșmar, dar Dolan îi
dădu un ghiont,
mârâind printre dinți:

— Trebuie să salvăm
copilul!

Marian alergă către
cai, neputându-și potoli
durerea din inimă.

Griffith era rănit,
poate chiar mort.
Căzuse în prăpastie și nu

era nimeni care să-i sară în ajutor. Cine știe unde zăcea, pe fundul râpei?

Încalecă în grabă și Dolan îi întinse copilul, ca să-l așeze șa.

— Eu am să iau celălalt cal și-am să vin pe urmele dumitale, zise Dolan. În prăpastie...

Marian dădu pinteni

calului și porni spre răsărit, către castelul Wenthaven, unde spera să găsească adăpost, la fel cum se întâmplase și când îl adusesese pe Lionel.

Fusesse trasă pe sfoară. Griffith o păcălise. Nu fuse lovit de săgeată, ci imitase

exemplu lui Art, care se prefăcuse mort spre a scăpa de urmăritori.

Atunci, de ce nu reușea să fie optimistă?

Cunoștea răspunsul.

Pentru că Griffith fusese convingător.

Sfinte Dumnezeule, chiar foarte convingător.

Cledwyn se aplecă peste buza prăpastiei și, zărind trupul care zăcea nemișcat, izbucni într-un urlet victorios.

— L-am nimerit! L-am nimerit pe ticălosu' de velș!

— Am făcut o treabă bună! Griffith ap Powel

e mort, iar Harbottle
strivit ca un gândac
urâcios ce-a fost.
P'ormă, lady Marian a
fugit cu plodu' înapoi la
Wenthaven. Ia haideți s-
o hăituim nițel, băieți!
O să ne distrăm de
minune, iar contele o să
ne dea o răsplată pe
cinste!

— De-abia merg, ce s-o mai alerg și pe muierea aia! protestă unul din mercenari, care șchiopăta de un picior.

— Curaj, Bryce! Ești în viață! Iar io l-am ucis pe ticălosu' care-a tras cu arcu'-n tine. Unde mai pui că ăsta l-a zdrobit pe Harbottle,

scutindu-ne pe noi de osteneală!

— Aşa e, da' unde-i Billy? Aş fi mai liniştit dacă nu s-ar fi pierdut fără urmă în desişu' pădurii.

Cledwyn îşi repezi piciorul şi arse cu sete o lovitură în glezna rănită a lui Bryce.

Acesta scoase o
înjurătură oribilă și se
prăbuși la pământ.
Cledwyn vru să-l
lovească din nou, dar
celălalt se feri.

— Asta să n-o mai
spui nimănui, nici
măcar contelui de
Wenthaven. Dacă te
întreabă careva, Billy a

fost ucis în încăierare.
Ai priceput?

Se pregăti să-l
lovească pentru a treia
oară, dar Bryce se
rostogoli departe de el,
urlând că așa va face.

— Ai priceput?
repetă Cledwyn, gata să-
l izbească și pe celălalt
mercenar.

— Da-da, fi fără grijă... răspunse acesta, speriat.

Încă furios, Cledwyn se uită în jur, căutând un mod de a-și descărca năduful, și privirea i se opri asupra lui Harbottle. Cu un rânjet sălbatic, rostogoli trupul astfel încât lumina lunii

căzu în plin asupra răinii
îngrozitoare de la cap.

— Nu-i așa că-i stă
tare bine? hohoti
Cledwyn, lovind cu
piciorul capul inert.

Apoi făcu vânt
cadavrului până pe
marginea prăpastiei.

— Ce ziceți, e cazul
să rostim o rugăciune?

rânji mercenarul,
ridicând brațele spre
cer. Îl încredințăm pe
englezu' ăsta
întunericului din iad.
Dea Domnu' să ardă-n
veci în cazanu' cu
smoală!

Ceilalți velși se
încruntară auzind
blasfemia. În clipa

următoare, râpa înghiți
trupul neînsuflețit al lui
Harbottle, care se
rostogoli în hău.
Zgomotul căderii pluti
în aer câteva momente,
ca o amenințare.

Cercetându-și din
priviri însoțitorii,
Cledwyn îi întrebă:

— Ei, ce ziceți?

Veniți cu mine, să
punem laba pe aur, sau
rămâneți aici, să
putreziți alături de
Harbottle?

— Se-aud cai! anunță
Dolan. Vin ca vântul pe
urmele noastre!

Marian își dădu

seama că Griffith nu reușise să împrăștie toți caii mercenarilor. Deși se folosisse de toate scurtăturile pe care le cunoștea, ba chiar găsisse și altele noi, totuși urmăritorii nu aveau cu ei un copil care să le încetinească fuga.

Gonea

spre

Wenthaven, cu pintenii
înfipti sălbatic în
coastele calului. Luna
lumina drumul ca o
torță binecuvântă, iar în
zare, o dungă gălbuie
prevestea apropierea
zorilor. Vântul îi șuiera
în urechi, făcând să
fluture vâlul negru cu
care-și acoperise părul

său ca o flacăără.

— Ne-ajung, *m'lady*.

În față răzbătea un
vag lătrat de câini.
Ogarii!

— Ne-au auzit câinii
de la castel! murmură
ea.

Calul țâșni înainte ca
o săgeată și Marian
înțelese că voi ajunge la

Wenthaven înaintea
mercenarilor. Dacă
porțile erau deschise,
curând vor fi la adăpost.

Dacă...

Ar fi trebuit să se
bucure, dar nu era așa.
Lionel privea de jur-
împrejur, cu ochii
măriți de spaimă.
Marian nu știa ce-i

făcuseră mercenarii, dar copilul nu vorbea – sau nu putea vorbi? – iar ea tânjea să audă acel îndărătnic „Nu"! Îl strânse drăgăstos la piept, încercând să-l apere cu trupul ei de zdruncinăturile cavalcadei.

Își încorda privirea,

ca să distingă zidul de apărare al castelului, și o sclipire o vesti că erau pe aproape.

În fața lor se întindea lacul în mijlocul căruia se înălța castelul Wenthaven. Ieșind în câmp deschis, Marian galopă năvalnic spre podul mobil, strigându-

și numele din goana
calului. Dolan rămăsese
în urmă, călărind în zig-
zag, ca să evite săgețile
urmăritorilor. Podul
mobil începu să
coboare, cu încetineală
și măreție, și încă
înainte de-a atinge
pământul, calul
Marianei sări pe el.

Tropotul de copite pe
scânduri vestea sfârșitul
coșmarului. La fel și
imaginea tatălui ei,
înconjurat de ogarii lui
favoriți. Cu Dolan pe
urmele ei, Marian strigă:
— Ridicați podul, vin
velșii după noi!

Smuci de frâu,
oprindu-și calul chiar în

fața contelui.

— Ne urmărește
Cledwyn cu ai lui. E
înnebunit de mirosul
banului.

— Cledwyn? Ce
amuzant!

Wenthaven arăta
vesel și bine-dispus,
părând interesat de
veștile primite.

— Lăsați podul jos!
porunci el.

— Ascultă-mă, tată!
L-au răpit pe Lionel.

— E omul meu,
replică Wenthaven,
pocnind din degete spre
mercenari.

— Grăbiți-vă, nu-l
lăsați pe Cledwyn să
aștepte.

Exasperată, dar fără să-și piardă îndrăzneala, Marian începu să explice:

— Voia să-l păstreze pe Lionel ca să ceară răscumpărare.

— Eu i-am dat poruncă să-l ia.

Marian rămase cu ochii la taică-său, uluită

de calmul și răceala lui. Conte era îmbrăcat într-o jiletcă frumoasă, cu jabou la gât și mâneci elegante. Avea părul tuns și pieptănat cu grijă, la fel ca toți ogarii lui. De fapt, arăta ca un gentleman londonez, pregătindu-se să meargă în oraș, la o petrecere.

Abia atunci Marian pricepu adevărul. Taică-său se trezise atât de devreme pentru că o aștepta pe ea.

Fusesse trădată. Trădată de singurul om în care ar fi trebuit să aibă încredere.

De propriul ei tată.

Capitolul 19

Gâfâind, Griffith
împinse deoparte trupul
greu al lui Harbottle și
se ridică, gemând, în
picioare. Se bucurase
când Cledwyn
rostogolise cadavrul
peste el, pentru că se
temuse ca nu cumva

vreunuia din mercenari
să-i fi trăsnet prin minte
să-i dea lovitura de
grație. Însă probabil că
se prefăcuse atât de
bine, încât ceilalți nu se
îndoiseră nici o clipă de
moartea lui.

Cu mari eforturi, se
cațără până pe buza
râpei. După cum se

aștepta, calul dispăruse.
Cu neputință să ajungă
la Wenthaven în aceeași
zi. Îl cuprinse
disperarea. Se clătină pe
picioare, căzând într-un
genunchi. Începu să
sape în pământ și-si
ridică spre ceruri
pumnul plin de țărână.

— Păstrează-o în viață

până voi ajunge și eu acolo.

Glasul i se frânse. Dacă Marian reușea să supraviețuiască până la venirea lui, atunci se va îngriji să-i asigure un trai liniștit până la adânci bătrâneți, chiar de-ar fi s-o lege și s-o târască după el până la

castelul Powel. Nu era o idee prea grozavă. Dacă-și lega nevasta, ar fi dat naștere la tot soiul de bârfe. Dar auzise strigătul de triumf al lui Cledwyn, vestind îndeplinirea misiunii ce-i fusese încredințată. Abia acum înțelegea geniul lui Wenthaven.

Dar dacă tatăl Marianei își punea planul în aplicare, pornind o răsccoală în numele lui Lionel, soarta copilului era pecetluită.

Henry va considera că se arătase prea milostiv față de primul pretendent, Lambert Simnel, și va fi hotărât

să nu dea un al doilea semn de slăbiciune. Cu siguranță că-l va ucide pe Lionel. La fel și pe Wenthaven, pe Marian, chiar și pe Griffith, împreună cu toți membrii familiei Powel.

Jalnic sfârșit pentru o căsnicie abia începută, pentru un neam onest și

pentru un bărbat fără pată. Numai el, Griffith, putea opri dezastrul, cu condiția să nu ajungă la Wenthaven prea târziu.

Scormoni din nou în țărână, cu gândul la scurgerea neîndurătoare a anotimpurilor.

În depărtare răsună un nechezat de cal.

Griffith înălță fruntea,
cuprins de-o hotărâre
bruscă.

Să fi fost o fermă?
Puțin probabil, în
sălbăticia asta, totuși...
Se ridică în picioare și
porni în direcția de
unde venise nechezatul.
Curând ajunse într-un
lumiș cu iarbă grasă

și-și stăpâni cu greu un chiot de bucurie, zărind un cal care păștea fără grijă.

Era unul din caii mercenarilor uciși, care fugise speriat de zarva luptei. N-avea nici frâu, nici șa, dar încă de mic copil Griffith învățase să călărească pe spinarea

nărăvașilor ponei din
Țara Galilor. Dacă
Sfântul Dewi îi trimisese
un cal, atunci avea să-l
încalece fără zăbavă!

După câteva încercări
nereușite, sări în
spinarea animalului.
Calul trimis de Sfântul
Dewi avea
temperament, nu glumă,

precum și o părere personală în privința destinației, dar Griffith își impuse punctul de vedere, recăpătându-și încrederea în sine. Curând galopa spre Wenthaven, străduindu-se să rămână călare pe armăsarul neînșeuat. Îl bântuiau fel de fel de

gânduri cu privire la Marian și căuta cea mai nimerită cale de a-și pune planul în aplicare.

După ce-o va lua prizonieră, o va învăța să fie o femeie de casă. O va răsplăti cu o sărutare pentru fiecare împunsătură cu acul și cu o mângâiere pentru

fiecare leac învățat.
Astfel, Marian va
înțelege binefacerile
feminității și va uita de
alte distracții, ca spada
și aventurile.

Griffith își spuse că,
probabil, aiurează.

În mintea lui se
contura imaginea
Marianei îmbrăcată în

veșminte bărbătești,
lucrând o broderie și
pălăvrăgind despre
modă.

Da, da, fără îndoială
că aiura!

În delirul lui i se păru
că aude vocea lui Henry.

— Griffith! Griffith!

Tânărul făcu ochii
mari. Vedenia chiar

aducea cu Henry și se apropia de el, în fruntea unei numeroase trupe de călăreți.

— Puteam să jur că ești tu. Pe toți sfinții, Griffith, ce-ai pățit? Arăți ca dracu'!

Griffith îl măsură pe rege din cap până-n picioare, remarcând că

era îmbrăcat cu o armură ușoară. Mai mult decât atât, Henry avea un zâmbet vesel, o expresie calmă și inocentă, dar o privire sfredelitoare. Nu cumva îl urmărise? N-avea încredere în el? De ce nu? Fără a-și trăda prin nimic gândurile, Griffith

așteptă până ce călăreții
îl ajunseră din urmă.

— Parc-ai fi regele
meu... Ai venit să... mă
salvezi?

Henry dădu pinteni
calului și se opri lângă
Griffith.

— Se pare că, într-
adevăr, ai mare nevoie
de ajutor, zise el,

privindu-și cavalerul
numai vânătași și murdar
din cap până-n picioare.

— Nu chiar de ajutor,
dar un mic sprijin nu
mi-ar strica. Merg la
castelul Wenthaven.

— Ah! Și noi ne
ducem tot acolo. Unul
din slujitorii credincioși
ai lui Wenthaven mi-a

dat de știre că
mercenarii lui sunt puși
pe rele. Mă tem pentru
copil.

— Pentru copil? se
încruntă Griffith.

— Fiul lady-ei
Marian.

Henry încă nu găsea
destul curaj ca să-i
spună puștiului pe

nume. Oricâtă nevoie
avea de trupa regală,
Griffith și-ar fi dorit din
suflet ca Henry să nu fi
fost de față.
Destăinuirile Marianeii îi
apăsau pe suflet ca o
piatră de moară. Se
temea de motivele
perfect întemeiate ale
regelui.

— Cine v-a adus
aceste știri? întrebă el
cu glas obosit.

— Omul de colo!
răspunse Henry,
răsucindu-se în șa.

Griffith întoarse
capul în direcția în care
arătase regele și-l văzu
pe... Billy. Uriașul Billy,
credincioasul paznic al

Marianei. Cum oare
ajunsese Billy până aici?

Dar nu avu vreme să-i
adreseze cuvântul,
pentru că Henry întrebă:

— Ce s-a întâmplat
cu copilul? De ce nu-i cu
tine? Nu cumva lady
Marian a fost...

— Ucisă, sire? Îmi
închipui că nu. L-a

salvat pe Lionel din
mâna mercenarilor și în
clipa aceasta trebuie să
se afle la adăpost, în
castelul tatălui ei.

— La dracu'! izbucni
Henry și calul lui,
speriat, făcu un salt
înapoi. Trebuie s-o
oprim!

— De ce? întrebă

Griffith, care cunoștea
răspunsul, dar voia să
afle ce știe regele.

— Pentru că
Wenthaven vrea să se
folosească de fiul ei ca
de-o săgeată ținută în
inima puterii mele.

— Nu încetez să mă

minunez de istețimea ta,
dar ce-ai fi vrut? M-ai
mințit în legătură cu
Lionel.

În camera sa,
Wenthaven își turna vin,
tăia pâine,
comportându-se cu
atâta inocență încât
Marian simțea că vede
negru înaintea ochilor

de furie.

Se prăbuși în jilțul pe care i-l arătase tatăl ei și-l mută pe Lionel de pe un braț pe celălalt.

— Nu te-am mințit.

— Nu m-ai mințit, dar nici nu mi-ai spus tot adevărul, replică Wenthaven, privind spre Lionel ca un cerșetor

dând cu ochi de o
grămadă de aur. M-ai
lăsat pe mine să
descopăr cum stăteau
lucrurile în realitate.

— Cu talentul
dumitale de spion, nici
nu era prea greu!
murmură Marian, care
nu-și revenise din șocul
de-a se vedea trădată

tocmai când căuta
adăpost în castelul
tatălui ei.

— Da, dar mai întâi
trebuia să-mi dau seama
că ascundeai o taină.
Când puștiul a crescut,
începând să semene cu
taică-său a început să
mă mire generozitatea
Elizabethiei. Pe urmă, nu

mi-a fost prea greu să aflu secretul.

Puse o farfurie și o cupă pe masa de lângă Marian, apoi se aplecă spre ea, murmurând:

— N-ai fost singura care-a asistat la naștere, fata mea, și cu toate că nobilimea și-a ținut gura, într-un târziu, un

servitor s-a hotărât să vorbească.

Ce naivă fusese să-și închipuie că se putea aștepta la sprijin din partea lui! Singurele lucruri care contau pentru Wenthaven erau prestigiul, averea și intrigile, iar mijloacele de-a ajunge la ele erau

obișnuințe înnăscute.

— Ai decăzut prea mult, tată.

— Dar mă voi ridica și mai sus.

Contele își îndreptă spinarea, schițând un semn grațios cu mâna.

— Scumpa mea, nu fac decât să-ți împlinesc visul. Am tocmit

mercenari. Am atras de
partea mea pe toți
nobilii nemulțumiți din
aceste ținuturi.

— Și ce le-ai spus?
întrebă Marian,
ținându-și răsufierea.

— Nimic, dar am în
mână cheia prăbușirii
lui Henry.

— Îți închipui că

regele n-a aflat de
uneltirile dumitale?

— Ce importanță
are?

Honey se gudura la
picioarele contelui,
privindu-l cu ochii ei
mari, căprui și dând din
coadă. Wenthaven se
aplecă s-o scarpine între
urechi.

— Cu Lionel în fruntea armatei suntem invincibili. Până la sfârșitul anului vom ajunge la Londra și vom pune coroana pe căpșorul lui cel brun.

Marian își aminti bănuielile lui Griffith și încercă să le verifice.

— Și-i veți zbura

capul lui Henry.

— Din păcate, nu vom avea încotro.

— La fel va păți și Elizabeth.

— Elizabeth e prietena ta, spuse Wenthaven, vesel și mărinimos. Pe ea o vom exila într-o mănăstire.

— Și prințul Arthur?

insistă Marian, cu sufletul la gură, sperând să audă o dezmințire.

Neștiind ce să răspundă, Wenthaven se aplecă să cerceteze labele cățelușei, scoțând din blană câțiva ciulini.

— Nu-mi stă în fire să... ucid un copil. Ai văzut ce-a pățit Richard

de York.

— Atunci îl vei lăsa de izbeliște până ce va muri de moarte bună?

Wenthaven vru să vorbească, dar Marian îi făcu semn să tacă. Nu-și mai putea stăpâni furia și dezamăgirea.

— Sau poate îl vei arunca din turn? Ori îl

vei duce la mănăstire
până ce toți vor uita de
existența lui, iar el va fi
destul de mare ca să
poată fi ucis fără
remușcări?

— Interesantă idee!
comentă Wenthaven.

— La dracu', tată, ești
mai josnic decât
credeam!

Un mârâit o vesti pe Marian că Honey nu era de aceeași părere.

— Aș prefera cuvântul „neîndurător”, preciza Wenthaven, încruntat, începând să-și piardă răbdarea. Ai vrut să te întorci la Curte. Să nu-mi spui că nu-i așa. Ai visat să fii mama

adoptivă a unui rege. Nu poți nega. Ai vrut să arunci acuzația de „târfă” în obrazul celor care te-au ponegrit. Mai ales asta.

Era adevărat. Marian nu-l putea contrazice cu nimic. Dar acum, amintirea acestor vise o umplea de rușine. E

drept că dorise ca Lionel să fie rege. Dar se gândise și la propriile-i foloase, iar interesul personal îi întunecase rațiunea. Numai

Griffith, cu judecata lui limpede, reușise s-o vadă așa cum era în realitate, silind-o și pe ea să se privească în

oglindă.

— Cândva mi-am dorit aceste lucruri, recunosc Marian, îl așeză mai bine pe Lionel în poală, dorindu-și ca puștiul să închidă ochișorii mari și neliniștiți, cufundându-se într-un somn adânc. Dar, deși era frânt de

oboseală, deși se afla în brațele iubitoare ale Marianei, totuși copilul nu reușea să adoarmă.

— Uită-te la el...
murmură fata către contele de Wenthaven.
Nu poate să doarmă pentru că nu se mai simte în siguranță. Se teme de treziri bruște,

de răpitori, de cruzimile unor bărbați care și-ar lua asupra lor povara unui copil. Se teme de tot ce-i în jurul lui.

Începu să-l mângâie pe spate iar și iar.

— Dacă ar fi motivul unei răskoale menite să-l detroneze pe Henry, n-ar cunoaște decât

spaima. Iar coșmarurile
unei minți de copil nu
sunt nimic pe lângă cele
pe care le-ar putea
întâlni în realitate. Nu
încerca să mă ispitești
cu vechile mele dorințe.
Gândește-te la binele lui
Lionel.

Wenthaven se
mulțumi s-o eticheteze

într-o singură frază:

— Vorbești ca o femeie.

Ea abia își stăpâni un năvalnic hohot de râs.

— Mulțumesc, tată.

Nu reușise să-l convingă. De ce oare mai încercase? Privindu-și mâinile, se întreabă dacă avea destulă putere

să ducă singură până la capăt ceea ce trebuia împlinit. Nu mai era nimeni care s-o ajute. Absolut nimeni. Dolan, acel pirat velș cu două fețe, dispăruse de cum pătrunseseră în castel. Art murise, iar Angharad și Rhys erau departe.

Nimeni.

— L-ai ucis pe Griffith, șopti ea într-un târziu.

Contele înălță o sprânceană.

— E mort? Habar n-aveam.

— Ba știi foarte bine.

— De unde să...?

— Le-ai dat ordin

mercenarilor să-l ucidă.
I-ai poruncit
mizerabilului de
Cledwyn...

Se-opri, tremurând,
amintindu-și rânjetul
triumfător al lui
Cledwyn, când trecuse
podul mobil ca să-și
primească răsplata.
Viața pe care o curmase

nu valora nimic pe lângă
banii câștigați și
plăcerea lui de-a ucide.

— Iei lucrurile prea
în tragic, o dojeni
Wenthaven, turnându-și
vin în cupă. Dar de ce te
afectează atât de mult
moartea lui? Nu era
decât un obscur cavalier
velș. Îl iubeai?

— Era soțul meu,

În sfârșit, reușise să-l

ia prin surprindere.

Contele se apropie de ea, ținând cupa între degetele crispate.

— Ai îndrăznit să te măriți fără încuviințarea mea?

— N-am avut încotro, regele Henry a insistat

să se facă nunta. Tot el m-a dus la altar și ne-a dat ca zestre un domeniu întins, nu departe de Wenthaven.

Ochii contelui scăpărau de mânie.

— Pe toți sfinții, Marian, ești fiica mea. Doar ai ceva în capul ăla! Nu puteai găsi o cale

de-a te împotrivi?

— Trebuia să-l găsesc pe Lionel, pe care l-ai răpit de lângă mine. Henry n-a vrut să ne lase să plecăm în căutarea lui înainte de-a se oficia căsătoria. Singurul meu gând era să-mi salvez fiul. După cum vezi, dumneata porți toată

vina că sunt femeie
măritată.

— *Ai fost*, mârâi el.

Marianei îi veni în
minte râpa, săgeata
țâșnită din arc,
zvâcnetul trupului lui
Griffith în clipa când se
prăbușise în prăpastie.
Totuși, nu înceta să
spere. Era o nebunie să-

și închipuie că soțul ei mai trăia. Chiar dacă nu putea ajunge până la ea, chiar dacă nu-i putea fi de folos, totuși Marian continua să spera.

Wenthaven ținuse să-i aducă aminte că-i era fiică, reproșându-i că nu găsisse un șiretlic să amâne căsătoria. Dacă

moștenise iscusința
tatălui ei la uneltiri și
intrigi, atunci trebuia să
născocoască un plan de
salvare. Dar avea nevoie
de timp. Începu să
mângâie căpșorul brunet
al lui Lionel, spunând:

— Și Lionel, și eu
suntem rupți de
oboseală.

Dar Wenthaven

înțelese.

— Nu știu dacă-i cazul să te las să stai cu fiul tău. Ți-ar putea veni cine știe ce idee nebunească, poate chiar să fugi cu copilul. Mai bine îl iau de lângă tine.

Toate speranțele ei se risipiră. Îl strânse tare

pe Lionel la piept,
spunând:

— Aşa cum ai mai
procedat o dată. Uite în
ce hal l-au adus oamenii
dumitale numai într-o
zi. E speriat de moarte.
Şi-a pierdut încrederea
în mine. Copilul acesta
se teme de lupte, iar
dumneata vrei să faci

din el regele Angliei? Ți-
ai pierdui mințile? Nu-i
decât un țânc!

— E un prinț! replică
Wenthaven, fără a-și lua
ochii de la Lionel. Iar eu
am să-l învăț să se
poarte ca atare.

— Și cum vei reuși
isprava asta? întrebă ea.
Dumneata nu ești prinț.

Nu ești nici măcar om.

Wenthaven ridică
mâna, rămânând o clipă
cu ea în aer, apoi o
coborî încet. Acest om
distant, ironic, cu sânge
rece, își pierduse pentru
câteva momente
stăpânirea de sine, ca și
cum disprețul Marianei
și propriile-i planuri i-ar

fi putut fi fatale.

— *M'lord!*

În prag se ivise
Cledwyn, plin de noroi
din cap până-n picioare.

— Avem necazuri.

În sfârșit, Wenthaven
găsise pe cineva pe care
să-și verse focul.

— Ți-am spus să nu
pui piciorul aici. Ce

cauți în camera mea?

Cledwyn arăta cu degetul spre curtea interioară, aflată chiar sub ferestrele contelui.

— Avem necazuri, repetă el rar, de parcă Wenthaven ar fi fost greu de cap.

Fusesse ultima picătură. Mai întâi fiică-

sa cea încăpățânată și
recalcitrantă, iar acum
acest dobitoc, pe
jumătate sălbatic, care
îndrăznește să rânjească și
să-l ia peste picior.
Deschise gura, gata să-l
copleșească cu un potop
de insulte, dar Cledwyn
se grăbi să explice
motivul prezenței lui

acolo.

— Vreți să vă vorbesc
în fața fetei
'mneavoastră? întrebă el,
adăugând cu sarcasm:

— Să n-o tulbure, că
prea e delicată.

Furia lui Wenthaven
se topi, făcând loc
rațiunii. Conte se
apropie de Cledwyn și,

apucându-i brațul ca
într-un clește, îl târî
după el de-a lungul
coridorului,
îmbrâncindu-l într-una
din cămăruțele cele mai
ferite.

— Ce s-a întâmplat?

Cledwyn își frecă
brațul.

— Da' frumos mai

știți să vă purtați!

Wenthaven se aplecă spre el.

— Și asta nu e tot.

Ceva din atitudinea lui – glasul, expresia, poziția trupului – reuși să zdruncine stăpânirea de sine a mercenarului. Contele constată cu satisfacție că Cledwyn se

trăsese înapoi, până ce ajunsese cu spatele lipit de zid.

— Am venit să vă spun că sub zidu' castelului, lângă pâlcu' de copaci, e o trupă de soldați. Au trimis un sol la poartă, cerând să le deschidem. Zic că... –
adaugă Cledwyn,

coborând glasul – zic că
vin din partea regelui.

Wenthaven nu găsea
putere să vorbească.

— Din partea
regelui?

— Solu' purta
stindardu' regelui.

— Atunci nu-s
trimiși de Henry. La
poartă e *chiar* regele.

Wenthaven rămase
tăcut câteva clipe,
chibzuind adânc.

— Câți oameni sunt
în trupă?

— Nu se văd prea
bine din cauza
copacilor, da' io zic că-s
vreo două'j de cavaleri
cu scutierii lor.

— Cam puțini... Mă

așteptam ca Henry să fie mai prudent. Dacă l-aș putea lua prizonier...

Contele își încleșta pumnul, cu un zâmbet care-l făcu pe înrăitul mercenar să se tragă de-a îndăratelea spre ușă. Dar degetul întins al lui Wenthaven îl pironi pe loc.

— Ascultă!

Cledwyn îngheță.

— Poruncă, *m'lord*...

— Stai de vorbă cu ei,

ține-i în loc până când
sunt eu gata. Pregătește-
ți oamenii!

— M'lord...

Ochii lui Cledwyn

străluceau de lăcomie.

— Pot să port armură

în lupta asta?

Perspectiva

succesului îl făcea
mărinimos pe

Wenthaven.

— Da. Spune-le
oștenilor englezi să-ți
dea cea mai frumoasă
armură din camera de
arme.

— O să cam strâmb

din nas, murmură
Cledwyn.

— Vor face precum
am poruncit. Când
împrejurările o vor
permite – adăugă
contele, cu degetele
încleștate pe umărul
mercenarului, care se
chircise ca ars cu fierul
roșu – întreaga Anglie va

fi în puterea noastră. N-avem voie să greșim.

Se răsuci pe călcâie și ieși, lăsându-l pe Cledwyn cu gura căscată. Trebuia să se întoarcă la Marian. Marian, fica lui, păstrătoarea atâtor secrete. Sau, poate, a tainei supreme? Îi surâse

binevoitor, fără să dea atenție faptului că fata îl strânsese pe Lionel la piept, într-o pornire instinctivă de a-l proteja.

— De ce nu te duci în camera ta? întrebă el pe un ton nespus de blând. Gândește-te la tot ce-am vorbit. Ești obosită și nu

ai mintea limpede. Când
te vei odihni, îmi vei fi
recunoscătoare pentru
ceea ce vreau să fac.

— Ah, tată!... izbucni
Marian.

Dar contele nici n-o
luă în seamă.

— Cecily! Ieși de
după draperia aia și fă și
tu ceva util!

Uluită, Marian se uită în direcția în care privea și tatăl ei.

— Hai odată, Cecily! se răsti el. Doar nu-ți închipui că nu te-am observat, când ești cât o vacă!

Draperia se mișcă ușor, apoi se dădu încet la o parte și Cecily făcu

un pas în cameră.

Era însărcinată, cu obrazul puhav, cu fruntea pătată. Avea degetele și încheieturile mâinilor umflate ca niște cârnați. Se mișca greoi și neîndemânatic.

Mai mult decât atât, pe chipul ei se citea o tristețe de moarte.

Buzele pline și
ispititoare aveau
colțurile lăsate în jos.
Ochii languroși, de
căprioară, erau roșii de
plâns. În mână ținea o
batistă udă de lacrimi.

Contele o privea
dezgustat.

— Cecily! exclamă
Marian.

Dădu să se ridice de pe scaun, să-i iasă în întâmpinare, dar sub greutatea lui Lionel se prăbuși la loc, în jilț.

— Eu...

— M-ai prevenit... îi tăie vorba doica, arțagoasă. Asta voiai să-mi spui, nu? Parcă te-aud: „Știam eu c-așa o să

se întâmplă..."

— Nu, Cecily...

— La dracu', Cecily, termină cu smiorcăiala și vezi-ți de treburile tale!

Wenthaven se duse în celălalt capăt al încăperii, căutând să fie cât mai departe de femeia aceea borțoasă și

urâtă.

— Du-i pe lady Marian și pe nepotul meu în camera lor.

Se încruntă spre Marian și preciza:

— Nu în căsuță, ci în castel. Ai grijă de ei la fel ca înainte. Și termină cu mutrele alea de vită amorezată. N-am timp

de hachițele tale!

Citi pe chipul uluit și îngrozit al Marianei că în mintea ei începea să se facă lumină. Copilul era al lui. Îi înfruntă privirea, străduindu-se zadarnic să-și ascundă stânjeneala.

— Seamănă cu maică-ta, explică el,

convins că acest detaliu
scuza totul. Dar în rest e
ca toate celelalte. Dacă
nu mai rău!

Solul regelui se
întoarse în galop la
trupa de oșteni care-l
aștepta. De cum ajunse
la ai lui, Henry și

Griffith veniră lângă el,
dornici să audă ce vești
le aducea.

—

Castelul

Wenthaven e plin de
mercenari velși. Primul
care mi-a ieșit în cale s-a
prefăcut că nu vorbește
decât velșa și-a trimis
după un altul, care știa
englezește, dar prost.

După ce-am strigat la el
pân-am răgușit,
mercenarul a zis că nu
poate deschide poarta
fără îngăduința contelui,
care-n clipa aia era
ocupat cu vreo femeie.
Se pare că s-a dus cineva
să-i dea de veste.

Tânărul cavalier își
scoase coiful, ștergându-

și fruntea de sudoare.

— Eu unul cred că trag de timp, sire.

Griffith se îndepărtă de Henry, care tuna și fulgera, și începu să cerceteze zidurile înalte și crenelate. Trebuia să pătrundă în castel, și asta fără întârziere. Nu-l interesa acordul lui

Wenthaven, nici
dezacordul regelui.
Singurul pentru care
contau viețile Marianei
și-a lui Lionel era el.
Trebuia cu orice preț să-
i salveze.

— Billy, vino înapoi!

Oșteanul se ivi ca din
pământ, de parcă i-ar fi
așteptai porunca.

— *M'lord ?*

— Cum ajungem
înăuntru?

Dar Henry prinse din
zbor întrebarea.

— Nu se poate
pătrunde în castelul
Wenthaven, mârâi el.
Trimit după mai multe
trupe și începem
asediul.

— Eu nu mă dau
bătut atât de repede, se
opuse Griffith,
continuând să privească
zidurile cu luare-aminte.
Avem cu noi pe unul din
oamenii lui Wenthaven.
Nu cumva cunoaște vreo
trecere secretă?

Billy clătină din cap.

— Sau vreo poartă

dosnică?

Billy negă și de astă dată.

— N-ai cumva pe cineva de încredere care ți-ar putea da drumul înăuntru? insistă Griffith, exasperat.

Billy căzu pe gânduri și, încet-încet, în minte îi încolți o idee.

— Oștenii noștri englezi au fost înlocuiți de ticăloșii de velși. Fie-mi cu iertare, *m 'lord...* Asta-i tare rău. Da' poate că' englezilor le-ar face plăcere să pocnească pe vreo câțiva velși numa' ca să mă lase să intru.

Griffith încuviință

din cap.

— Vom înconjura
castelul, până pe malul
lacului. Tu rămâi la
vedere.

Henry se uită,
scârbit, la calul lui
Griffith.

— Mâine ai să mergi
crăcănat ca un rățoi. De
ce nu pui o șa pe calul

ăla?

— Poate are cineva una de rezervă, încuviință Griffith, descălecând. De-acum mă înțeleg bine cu armăsarul ăsta. A fost pregătit pentru război.

Henry șovăi, apoi făcu semn scutierului să se apropie și-i porunci

să-i dea lui Griffith
propria lui şa. Tânărul
vru să protesteze, dar
Henry se răsti la el,
enervat:

— Pe toţi sfjnţii, doar
nu plecăm nicăieri. Fă
precum ţi-am poruncit,
şi fără prea multă vorbă!

Privi încruntat la
scutierul care muta şaua

de pe un cal pe altul,
apoi porunci tânărului
să-i cedeze lui Griffith și
armele sale.

— Lord Griffith e
hotărât să-și pună planul
în aplicare, așa că va
avea nevoie de arme,
deși eu unul aș prefera
asediul. Asta l-ar ține pe
trădătorul de

Wenthaven ca într-o
cușcă, până ar ajunge să
se târască în fața mea.

— N-avem timp de
asediu, sire! zise
Griffith, privind lancea,
scutul ghioaga și spada
scutierului, pe care le
pregăti așa cum fusese
învățat. În castel se află
soția și copilul meu și

viața lor e în pericol. Îmi
închipui că și regina ar
vrea să-i știe. În
siguranță.

—

Desigur,
încuviință Henry,
trecându-și degetele
peste colanul de la gât.

Desigur. Dar măcar
așteaptă până ce
scutierul îți aduce

armura. Nu trebuie să pleci fără ea într-o astfel de expediție.

Agasat, Griffith își aranja la nesfârșit cureaua de pe umăr. Era limpede că regele șovăia între conștiință și necesitate. Dacă Lionel ar fi fost ucis, aparențele ar fi fost respectate. Dar

dacă ar fi ieșit la iveală
că mâna ucigașă fusese a
regelui, atunci nimic nu
l-ar mai fi ferit de furia
și durerea Elizabeth-ei.
Așadar, Henry continuă
să analizeze situația, în
timp ce Griffith trecu la
acțiune.

— Îmi ajunge scutul
și tunica de piele. Nu-mi

mai trebuie altceva —
adăugă el, apucând
lancea — pentru că am
conștiința curată.

Henry înțelese ce voia
să spună Griffith.

— Ai grijă! îl povățui
el și, înainte ca tânărul
să apuce să-i răspundă,
adăugă:

— Știu că vei fi cu

băgare de seamă, dar până acum nu ți-a prea surâs norocul, iar eu am nevoie de oameni de încredere în preajma mea. Mai ales acum. Și mai ales de tine, soțul lady-ei Marian și tatăl adoptiv al copilului.

Griffith își dădu seama cu mândrie că

bărbații nu făceau atâta
caz de sentimentele care
impresionau inimile
femeilor. El și Henry se
înțelegeau perfect. Se sili
să-și îndepărteze
stânjeneala creată de
nesiguranța regelui și
zise:

— Încă nu mi-a bătut
ceasul, sire, și n-am de

gând să deschid ușa
doamnei cu'coasa chiar
cu mâna mea. Voi fi cu
băgare de seamă.

Apoi adăugă, cu un
zâmbet înfricoșător:

— Va fi o joacă de
copil. Fiți pregătiți să
intrați de cum
deschidem poarta.

Mută de uimire,
Marian îl săltă pe Lionel
în brațe și porni pe
coridor în urma Cecily-
ei. În cele din urmă,
doica rupse tăcerea:

— N-ai de gând să
spui nimic? Nu mă cerți
c-am fost atât de
proastă?

Era greu de găsit un cuvânt potrivit cu situația, dar Marian încercă.

— Cum te simți?

— Grozav! Minunat chiar! Sunt grasă și urâtă, mi-e greață tot timpul, iar el nu vrea să mă ia de soție și nici măcar să mă mai vadă în

ochi. În rest, totul e cum nu se poate mai bine.

Marian dădu din cap, ferindu-se să comenteze.

— Îmi pare rău pentru tine.

Ajungând la ușa camerei în care Marian își petrecea iernile, doica o deschise, făcând o plecăciune.

— După tine. Vezi bine că în castelul acesta eu nu-s decât o servitoare.

— Mulțumesc, răspunse Marian, pășind peste prag.

Încăperea era întunecoasă și prăfuită ca o temniță. Lionel își ascunse obrazul la

pieptul ei, scâncind. În aceeași clipă, Marian își dădu seama ce avea de făcut.

— Nu! zise ea cu glas hotărât. Vreau să stau în camera mamei mele.

— Cum?! strigă Cecily. Nu se poate! Lordul Wenthaven a spus...

— A spus să stau în camera mea de la castel. Asta și fac.

Marian dădu din cap, luând-o pe Cecily de braț.

— Vino. Acolo vom fi liniștite.

Doica se smulse din mâna ei.

— *Tu* vei fi liniștită.

Eu va trebui să urc și să cobor treptele de zeci de ori. Scara n-are balustradă, iar camera contesei e chiar în capătul ei. Ah, lady Marian, nu vezi că de-abia merg?

Marian nu-i dădu nici o atenție și porni spre turn, cu Cecily pășind

greoaie în urma ei, cu o figură de martir.

— Nu-ți pasă, sigur că nu-ți pasă, bombăni doica. La urma urmei, tu ești moștenitoarea contelui. Dar nu uita că eu port în pântec pe fiul lui.

Ajunsă în ușa turnului, Marian se

răsuci spre ea.

— Pe Dumnezeu
meu, Cecily...

Încântată de reacția
Marianei, doica schiță
un zâmbet viclean.

— Te miri de unde
știu că-i băiat? Am
întrebat-o pe,
vrăjitoarea satului și mi-
a spus că eu îl voi duce

la pieire pe Wenthaven.
Se va îndrăgosti de
mine, îmi va face un
copil și, după multe
suferințe, totul se va
încheia cu bine.

Marian nu-și mai
putea stăpâni
exasperarea.

— Sper că nu i-ai dat
și bani pentru asta.

Bărbia doicii începu
să tremure.

— Cecily, ar fi trebuit
să-mi spui de la început.
Ți-ai închipuit că tata,
cu ambițiile și setea lui
de putere, se va însura
cu una din verișoarele
nelegitime al răposatei
lui soții?

Pe obrazul doicii

începură să se prelingă
lacrimi fierbinți.

— N-am vrut să te
jignesc, dar sunt, într-
adevăr, moștenitoarea
domeniului Wenthaven,
primit de la mama mea,
care – la rândul ei – l-a
moștenit din moși-
strămoși. Nu numai că e
moștenirea mea, dar

deja îmi aparține, deși tata îl administrează, în calitate de tutore. Chiar dacă s-ar recăsători și-ar avea alți copii, Wenthaven nu va fi al lui în vecii vecilor.

Marian înconjură cu brațul umerii Cecily-ei, care se zguduiau de plâns.

— Contelui îi place la nebunie să fie stăpânul. S-ar fi putut recăsători de nu ştiu câte ori, mărindu-şi averea şi înnobilându-şi rangul. Dar n-a făcut-o, probabil din cauza mamei.

Cecily plângea în hohote.

— Hai să urcăm în camera contesei. Eu am să mă ocup de Lionel, iar tu vei sta culcată, cu picioarele pe o pernă, și amândouă ne vom gândi ce-i de făcut.

Cecily se trase înapoi.

— Vreau ca

Wenthaven să vadă acest copil. Când își va

cunoaște fiul, nu va rezista și mă va lua de soție...

— Wenthaven rezistă farmecelor copilărești cu o ușurință remarcabilă, surâse Marian, împingând-o ușor pe Cecily spre scara de piatră care urca în spirală în întunericul

turnului. Mi-a rezistat și mie, i-a rezistat lui Lionel...

— Tu-i aduci aminte de contesă. Iar Lionel nu-i nepotul lui de sânge.

Marian înlemni.

— Ce-ai spus?

Ajunsă în capul scărilor, Cecily se

întoarce, cu un surâs
înfricoșător.

— Credeai că nu știu?
Tu n-ai avut niciodată
copii. Băiatul nu e fiul
tău, ci al Elizabeth-ei.

Marian urcă din doi
pași ultimele trepte și-o
înșfacă de braț..

— Ți-a spus
Wenthaven?

Doica se zbătu în
mâna ei ca un copil
prins asupra faptului.

— Eu i-am mărturisit
bănuielile mele și
împreună am pus faptele
cap la cap. Amândoi
am...

— Îți poruncesc să
uiți tot ce știi sau ți-ai
închipuit că știi. Trebuie

să-ți ștergi din minte
astfel de bazaconii. Ai
un copil la care să te
gândești, iar dac-ai să te
vâri în porcăria pusă la
cale de Wenthaven, nu
vei fi singura care să
suferi.

— Te îndoiești că
tatăl tău va reuși, așa-i?
întrebă Cecily.

Marian își aminti de Henry, de credincioșii lui supuși, de devotamentul cu care îl slujea Griffith, și clătină din cap.

— Ei bine, eu sunt de altă părere. Eu am încredere în Wenthaven și-i înțeleg ambițiile, declară Cecily,

îndreptându-și spatele,
cu o sclipire a
frumuseții de odinioară.
Cât despre mine, îi voi
sta alături.

— Tot ce se poate,
răspunse cu răceală
Marian, deschizând ușa
și pășind în camera
contesei.

Ajunsesese acasă.

Încăperea arăta și
mirosea a cămin
primitor. În ciuda
tuturor necazurilor
abătute asupra ei, simți
că începea să se
destindă. Nici nu-și mai
amintea de când nu mai
trăise această senzație
de tihnă și de relaxare.
Poate din Țara Galilor.

Tresări, cu un aer
vinovat. În Țara Țara
Galilor... Lângă ursuzul
Rhys... și blânda
Angharad... Pe-atunci,
Art și Griffith încă mai
 trăiau...

Din ochi i se
prelinseră lacrimi
amare. Abia acum își
dădea seama câtă nevoie

avea să plângă. Lionel
întinse mâna,
mângâindu-i obrazul.
Cecily o cercetă cu o
privire iscoditoare.
Liniștea încăperii o
învăluie pe Marian ca o
plapumă de puf.

Și Lionel simțea
aceeași căldură ciudată,
pentru că se zbătea să

fie lăsat jos, pe covor.
Marian își frecă brațele
amorțite, cu ochii la
băiețelul care începuse
să cerceteze încăperea,
pipăind obiectele cu
degetele durdulii și
surâzând fericit. într-un
târziu, se opri în fața ei.

— Griffith? întrebă
el.

Era primul cuvânt pe care-l rostea de când fusese salvat din mâinile răpitorilor.

— Griffith? repetă el.

— Nu-i Griffith, răspunse Marian. Nu-i aici acum.

— Nici acum, nici altă dată! mârâi Cecily.

Marian o fulgeră cu

privirea, iar doica se chirci, uitându-se de jur-împrejur cu ochii măriți de spaimă.

— Urăsc camera asta. Miroase a mucegai și-i un frig de-ți îngheață sângele-n vine.

— Am să deschid fereastra, spuse Marian. Probabil că de la

plecarea noastră n-a mai
fost nimeni pe-aici.
Praful e gros de două
degete. În șemineu s-a
adunat cenușa.

Îngenunche și așeză
lemnele, aprinzând focul
și întelegându-l cu surcele,
până ce începu să ardă
zdravăn. Deodată, îi
atrase atenția o sclipire

metalică. Sprijinită
decămin se găsea spada
ei: curată și parcă
așteptându-i
întoarcerea. O luă cu
grijă, cântărind-o în
mână. Spada îi amintea
de vremuri mai bune, de
zilele când îl cunoscuse
pe Griffith.

Se grăbi s-o lase

deoparte.

— Cecily, treci lângă foc să te încălzești.

Cecily se supuse, cu ochii la Maran, care începuse să deretice prin cameră.

— Patul e așa cum l-ai lăsat, zise doica, pe un ton insinuant.

Marian încremeni pe

loc, copleșită le năvala
amintirilor.

— Pun prinsoare că și
cearșafurile sunt
aceleași. Nu vrei să te
întinzi pe pat și să-ți
închipui că ești din nou
în brațele lui?

Când voia, Marian
putea fi la fel de tăioasă
ca și tatăl ei.

— Cecily, ai întrecut măsura!

Cecily izbucni din nou în plâns.

— Știu! Știu! Iartă-mă!

Alergă spre Marian, agățându-se de gâtul ei.

— Sunt obosită și înfricoșată. Toae visele mele sunt pe cale să se

năruie și caut cu
disperare o cale de-a le
salva. Îmi închipui că
dacă mă port urât cu
ceilalți mă voi simți mai
bine, dar nu-i adevărat.

Mișcată de prima
dovadă de sinceritate
auzită din gura Cecily-ei
de când se întorsese
acasă, Marian o bătu

ușor pe spate.

— Nu-i nimic de făcut, bolborosi coica.

— Îmi pare rău, șopti Marian, desfăcându-i brațele cu blândețe. Acum șterge-ți lacrimile. Eu am să fac patul, ca tu și Lionel să vă puteți odihni.

— Dar tu? vru să știe

Cecily.

— Eu voi avea grijă de foc, surâse Marian. Pe urmă, o să-mi odihnesc și eu picioarele. Ar trebui să-mi limpezesc gândurile, dar acum sunt prea istovită.

„Și neliniștită, și descurajată”, ar fi vrut să adauge, dar nu zise

nimic.

Spre marea ei mirare, îi luă mult timp ca să-l convingă pe Lionel să se culce alături de Cecily. Își închipuise că puștiul va regăsi în ea o veche prietenă, dar se părea că Lionel nu mai avea încredere în nimeni. Totuși, somnul îi dădea

târcoale și, în curând,
Marian putu să se așeze
lângă foc.

O mințise pe Cecily.
Nu mai avea nevoie sa-și
limpezească gândurile.
Știa foarte bine ce-i
rămânea de făcut și era
pregătită să acționeze.

Dar avea inima
rănită.

Când Cecily îi pomenise despre visele ei spulberate, Marian simțise un val de compătimire. Și visele ei se năruiseră ca un castel de nisip. Planurile ispititoare ale contelui încă o mai puteau atrage, iar ea avea destulă forță ca să le

urmeze.

Ar fi putut merge la Londra, veghind asupra lui Lionel, și, prin el, asupra întregului regat. Ar fi putut obține averi și o influență de neînchipuit.

Dacă scăpa acest prilej și nu intra în luptă alături de tatăl ei, ca să-l

doboare pe Henry,
pierdea orice șansă de-a
accede la putere. Iar ea
descoperise că
moștenise de la tatăl ei
setea de putere.

Dar dacă Wenthaven
ar fi dat greș, atunci
Henry l-ar fi căutat pe
Lionel și-n gaură de
șarpe. Și ea, și fiul ei ar

fi fost exilați pe pământ
străin, cerând
bunăvoința cine știe
cărui senior, suferind de
foame și de frig, mereu
temându-se pentru viața
lor.

Dar fie că Griffith
trăia sau nu, Marian știa
care ar fi fost dorința
lui. Știa ce trebuia făcut

și cum să preia ea însăși
inițiativa lui
Wenthaven.

Aruncând o ultimă privire către pat, își ridică poala rochiei, dezlegând punguța în care se afla pagina din registrul de căsătorie. Luă pergamentul și-l netezi cu mâna, apoi citi

cele câteva cuvinte care ar fi adus prăpădul peste întreaga Anglie, își amintea nunta până în cele mai mici detalii: Richard, înalt și semeț; Elizabeth, frumoasă și înspăimântată; preotul, grăbindu-se să termine slujba, de parcă ar fi fost ceva necurat; lordul

Norfolk:... și ea, cu trei
ani mai tânără...
numărând numai
nouăsprezece
primăveri... și atât de
naivă!

Capela era luminată
de un singur sfeșnic.
Semnase în registru cu
degete tremurătoare, iar
când Elizabeth îi dăduse

de știre, în mare taină,
că rămăsese însărcinată,
cu aceleași degete
tremurătoare smulse
pagina din registru.

De atunci, ori de câte
ori îi venise în minte
capela, o văzuse numai
ca prin fum. Fumul se va
alege și din dovada
căsătoriei. Era mai bine

aşa. Pentru Lionel şi
pentru Griffith

Se aplecă spre foc,
întinzând pergamentul
spre flăcări.

— Nu!

La ţipătul Cecily-ei,
sări ca arsă, scăpând din
mân documentul.

— Nu! ţipă din nou
doica, repezindu-se spre

foc.

Cu mâinile goale
scoase din flăcări
pergamentul, ars pe
mărgini și cu colțurile
răsucite de căldură.

—

Sfinte
Dumnezeule!

Îi dădu drumul pe
podea, dând cu piciorul
ca să stingă flăcările,

apoi își suflă în degete.

— Îl aveai!

întotdeauna am știut că-i la tine. I-am spus lui Wenthaven. Am răscolit toată casa, dar nu l-am găsit nicăieri.

Marian își aminti, stupefiată, în ce hal fusese distrusă căsuța ei.

— *Tu* ai răscolit prin

casă?

— Da. Cum n-am descoperit nimic, a trebuit să desfac totul, bucată cu bucată, dar contele s-a înfuriat. Va să zică, ăsta-i actul...

O privi pe Marian printre pleoapele îngustate.

— ...iar tu voiai Să-l

arzi!

Marian încercă să i-l smulgă din mână, dar Cecily se feri din calea ei.

— Dă-mi pergamentul! o rugă Marian. Nu știi ce faci.

— Ba cum să nu! Îi voi da contelui dovada pe care-o caută de atâta

vreme. Pentru asta se va
însura cu mine.

— Peste cadavrul
meu! izbucni Marian,
sărind în picioare.

Cecily nu se putea
măsura cu ea. Marian îi
prinse încheietura cu
putere, strângând până
ce doica scoase un țipăt,
dând drumul

documentului.

Dar o altă mână îl
prinse din zbor.

O mână de bărbat.

Mâna lui Wenthaven.

Capitolul 20

Râsetele

disprețuitoare ale
mercenarilor nu încetară
nici când începu să
plouă cu săgeți asupra
lor. Billy și Griffith
ocoliseră castelul. Oare
de ce nu ripostau la
atac? Ce pusesse la cale

contele?

— Recunoști pe vreunul din ei? îl întrebă el pe Billy.

Paznicul cercetă cu privirea zidurile uriașe, apoi spuse:

— Ca să vă zic drept, ochii nu mă prea ajută. Nu-mi dau seama care-s englezi și care velși, și

nici nu-s destul de aproape, ca să-i deosebesc după miros. Ticăloșii de velși! Niște trădători!

— Ce vrei să spui, Billy? se încruntă Griffith.

— De ce nu-l sprijină pe Henry? ripostă oșteanul, furios. Regele e

velş. Asta nu-i de-ajuns pentru ei?

— Țara Galilor e un ținut sărac, cu prea puțin pământ roditor și prea multe guri flămânde. Oamenii își hrănesc și ei copii cum pot.

Dar explicația lui nu-l satisfăcu pe Billy, care-i

aruncă o privire
întunecată. Griffith își
dădu seama că Art
avusese dreptate. Când
cineva nu avea copii,
nici nu putea înțelege la
ce-i în stare să recurgă
un părinte. Acum și
Griffith era tată. Îl avea
pe Lionel, și iată că
stătea în bătaia

săgeților, gata să facă o încercare disperată, aproape imposibilă, date fiind împrejurările. Iar Billy nu vedea prea bine!

— Ascultă, Billy, dacă ți i-aș descrie, crezi că i-ai putea recunoaște?

Paznicul se găsea destul de aproape de Griffith ca să ghicească

din privirea lui că era mai înțelept să-și dea silința.

— Dacă mi-i descrieți ca lumea... s-ar putea...

— Unul e brunet și poartă o tunică maronie.

— Țsta-i velș! spuse, convins, Billy.

— Altul are părul tot negru și...

Zidul se înălța chiar deasupra lor, astfel încât până și ochii de vultur ai lui Griffith distingeau cu greu detaliile.

— ...îi lipsesc două sau trei degete.

— Păi... există destui englezi cu păru' negru, mai ales prin părțile noastre. Cred că-i tot

velș.

— Mai e unul, tot brunet și cu nasul spart, continuă grăbit tânărul.

— Velș.

— Altul pleșuv și cu un singur ochi.

— Îmi închipui că-i tot velș, deși nu l-am văzut pe-acî...

Griffith dădu pinteni

cailor, pornind drept
cătred zid.

— Art! Arthur!

Pentru numele lui
Dumnezeu!

Din înaltul zidului,
Art îi făcu semn, răsând
cu gura până la urechi.
Îndată, lângă el își făcu
apariția alt bărbat.

Griffith înainta,

fericit, prin apă, fără să-i
pese că se udase la
picioare.

— Și Dolan! Dă,
Doamne, să fie Dolan!

Nicicând nu mai
trăise așa o bucurie. Art!
Credinciosul lui Art,
teafăr și nevătămat, la fel
de bine-dispus ca
altădată! Și Dolan,

„piratul" satului, care-l scotea din sărite pe taică-său cu șmecheriile lui! Nici nu-și putea dori aliați mai de nădejde, în viața lui nu se simțise atât de optimist.

Aproape că uitase de sângele rece și stăpânirea de sine de odinioară. Dar ce mai

conta? Înțelegea acum că Dumnezeu era cu el. Se știa ocrotit și era sigur de reușită.

Cei doi bărbați de pe zid se aplecară în afară și-i arătară, în tăcere, către poartă.

Griffith făcu semn din cap că pricepuse și cei doi se traseră înapoi.

Râzând, Griffith, ridică
pumnul spre zidurile
cenușii, apoi își deschise
brațele, cu ochii către
cer.

— Voi învinge! strigă
el. Voi reuși! Voi...

În aceeași clipă, o
săgeată căzu în apă chiar
lângă el, împrôșcându-l
de sus și până jos.

— Griffith ap Powel!
se auzi de după
creneluri glasul lui
Cledwyn. Lipitoare
afurisită! De data asta
nu-mi mai scapi!

Griffith rămăsese cu
ochii la el. Mercenarul
puse altă săgeată în arc,
dar tânărul se dezmetici
și-o luă la sănătoasa.

Sigur că putea fi învingător, dar numai cu condiția să se retragă cât nu era prea târziu. Apărându-și spatele cu scutul, strigă către Billy:

— Velși! Sfântul Dewi s-a milostivit de noi! Sunt velși, însă ne vor deschide porțile!

Billy nu mai zăbovi și

porni în grabă pe urmele
cavalerului.

— Bine, da'-s numa'
doi! strigă el din goana
calului.

Griffith zâmbi cu
toată gura.

— Sunt velși. Nici nu-
i nevoie de mai mulți.

Marian stătea în fața uşii închise, cu vârful spadei pironit în gâtul tatălui ei.

— Nu-mi poți lua documentul. E al meu. Dă-mi-l înapoi.

Fără a se lăsa impresionat nici de amenințările ei, nici de Honey care zgâria uşa,

cerându-și voie
înăuntru, nici de spaima
prefăcută a Cecily-ei,
Wenthaven desfășură cu
grijă pergamentul.
Câteva petice de hârtie
arsă plutiră prin
încăpere, așternându-se
pe covor.

— Nu fii naivă, fata
mea! Doar n-o să-ți ucizi

propriul tată! Spre
deosebire de mine, tu ai
un strop de conștiință.

— În conștiința mea
se dă o luptă crâncenă,
tată. Ce pot să fac? S-o
trădez pe Elizabeth, care
mi-a fost o prietenă
sinceră și devotată? Să-i
distrug viața și odată cu
ea să mă distrug pe

mine și pe Lionel? Sau să-miucid tatăl, care m-a crescut, dar nu s-a uitat la mine nici cât la o javră închisa în cușcă? Fii înțelept și nu mă sili să aleg. Dă-mi documentul!

El continua s-o privească, vădit amuzat, iar Marian nu-și putea

ascunde mirarea.
Contele răspândea o
strălucire aproape
halucinantă. Era
îmbrăcat complet în
armură și înarmat ca de
război, de parcă ar fi
anticipat lupta – o luptă
pe care nu putea s-o
piardă.

— Și dacă ți-aș da

actul, ce-ai vrea să faci cu el?

— Să-l ard.

Auzindu-l că pufnește în râs, urmă:

— Trebuie să fie ars.

Ori îl ard eu, ori Henry, când va da foc castelului, cu recoltă cu tot și cu vasalii dormind în paturile lor.

— N-o asculta,
Wenthaven! țipă Cecily.
Ea n-are încredere în
puterea ta. Ți-a înșelat
încrederea.

Dintr-o privire,
Marian ghici
sentimentul de triumf
care-o însuflețea pe
doică. Se așezase pe o
bancă de lemn, ca la

spectacol și asmuțea
tatăl și fiica unul asupra
celuilalt, de parcă ar fi
asistat la lupta între un
urs și un taur.

— Gura! porunci
scurt contele.

Dar Cecily nici gând
să se potolească.

— Văd că ai mare
încredere în Henry

Tudor! se încruntă
Wenthaven către
Marian.

— Am încredere în
cei care-l slujesc.

Afară se auzi un
strigăt, distrăgând
pentru o clipă atenția
contelui. Dar imediat,
privirea lui se întoarse
asupra Marianei.

— Griffith ap Powel e mort.

— Mai sunt și alții ca ei.

— Tu? ricană
Wenthaven.

Înfuriată la culme,
Marian abia se stăpâni
să nu-i înfigă vârful
spadei în gât. Dinții lui
albi străluciră într-un

zâmbet.

— Văd c-ai ajuns să sprijini cauza lui Henry!

Marian își dădu seama că tatăl ei avea dreptate. Dacă Lionel nu căpăta coroana, atunci nu putea exista alt rege decât Henry. Domnia lui era puternică și sigură. Se însurase cu Elizabeth,

fapt care-i confirma
dreptul la tron.
Întemeiase o dinastie,
menită să vindece rănilor
dureroase ale Angliei.
Instinctiv, slăbi
strânsoarea degetelor de
pe mânerul spadei, dar
își reveni, țintuindu-și
tatăl cu aceeași privire
amenințătoare.

— Dacă sprijin cauza lui Henry, atunci sunt gata să-mi dau viața pentru ea.

— Ce-i asta? O prinsoare? O dreptate a armelor? Ce spirit englezesc! Și de prost gust!

Cu un scrâșnet metalic, Wenthaven își

scoase și el spada din teacă.

— Dar pe mine mă aranjează perfect.

Marian nu înțelegea de ce. Era surprinsă. Ba chiar îngrozită. E drept că Wenthaven nu se uitase la ea nici cât la o javră închisă în cușcă, dar era, totuși, tatăl ei.

Nu-și închipuise că va accepta o provocare la duel, însă trădarea atrăgea după ea altă trădare.

— Te-ai răzgândit? o întreabă Wenthaven, pe un ton batjocoritor.

Dar atenția lui se îndreptase spre strigătele tot mai

numeroase de afară.
Honey scheună, cerând
să fie lăsată înăuntru.

— Nu, nici vorbă!
răspunse Marian,
trecându-și limba peste
buzele uscate. Vom
lupta pe viață și pe
moarte. Vom lupta
pentru actul de
căsătorie. Dacă mori

dumneata, voi arde pergamentul. Dacă mor eu, te poți sluji de el nestingherit. Așa că, dragă tată, pune-l pe șemineu, ca învingătorul să-l aibă la îndemână.

— Pe șemineu?

Lamele se ciocniră, zăngănind, și contele surâse încântat.

— Eu te-am învățat tot ce știi și niciodată n-ai reușit să-mi smulgi spada din mână. Oare știi destule? Ai chiar atâta încredere în măiestria ta?

— Da, încuviință Marian, aruncându-și pe braț poalele rochiei. Dumneata nu?

El păru să chibzuiască o clipă, dar Cecily izbucni într-un țipăt ascuțit:

— Nu, Wenthaven! E o șmecherie! Nu te lăsa tras pe sfoară.

Într-adevăr, Cecily era o mare proastă, dar Marian o binecuvântă în gând pentru lipsa ei de

har.

— Cecily, ești o neroadă fără seamăn! mârâi Wenthaven. Poate că fiică-mea chiar vrea să încerce o șmecherie, dai uiți că eu i-am fost maestru.

Se apropie de șemineu, cu spada îndreptată către Marian

și puse pergamentul pe
consolă.

— Lasă-l acolo!
porunci contele doicii,
care se grăbise să-l
apuce. Lasă-l acolo! Ori
am să-l iau tot eu, ca să
mă folosesc de el, ori îl
va lua Marian ca să-i dea
foc, și atunci voi fi mort
și nu-mi va păsa nici cât

negru sub unghie.

Marian câștigase cea mai mare concesiie. Acum trebuia să profite de ea, dar nu cu prea mare bucurie. Fără îndoială că s-ar fi simțit mai bine sus în ceruri, dar până nu avea să vadă cu ochii ei trupul neînsuflețit al lui

Griffith, nu va renunța
cu prea mare ușurință la
viața pământească.
Uneori dreptatea cerea
sacrificii, iar sacrificiul
însemna sânge.

Tâmpilele începură să-
i zvâcnească. Bătăile
inimii sunau ca propriul
clopot de
înmormântare. Se repezi

spre Wenthaven, cu
spada sclipind ca
argintul viu. Contele
pară lovitura în ultima
clipă și de pe buze îi
scăpă o înjurătură.
Regăsindu-și echilibrul,
își rezezi spada înainte,
sfâșiindu-i fusta... poate
chiar brațul?

Ea ridică brațul,

așteptându-se să
descopere un ciot
însângerat, dar spada
șuierase pe lângă mână,
fără s-o atingă.

Wenthaven o cercetă pe
sub pleoapele pe
jumătate plecate și
porunci:

— Rupe-ți fusta!

Ea îl privi,

nedumerită.

— Rupe-ți fusta!
repetă contele. Sfâșie
poalele, ca să nu
trebuiască s-o mai ții pe
braț. Să nu spui pe urmă
că am fost în avantaj.

Numai Wenthaven s-
ar fi putut îngriji de un
astfel de amănunt.
Numai el avea precizia

necesară pentru a duce
la capăt asemenea
lovitură. Înfricoșăă,
Marian se întrebă dacă
nu cumva pierduse lupta
încă înainte de-a o
începe.

— Hai! o îndemnă el.

Marian dădu din cap
și sfîșie materialul până
sub genunchi.

Nu fusese rănită,
decât poate în orgoliu –
sau, cel puțin, așa spera
Wenthaven. Spera că era
de-ajuns ca s-o
descurajeze să continue
o luptă inutilă. Spera că
dacă n-a convins-o prin
forță fizică, avea șanse s-
o convirgă prin cuvinte.

Nu că i-ar fi păsat

prea mult de Marian,
care era obraznică și
neascultătoare, ci pur și
simplu pentru că-l
însălmânta perspectiva
de a-i lua fiul – sau orice
alt copil – sub
oblăduirea lui. Mai ales
un copil care și-ar fi jelit
mama ucisă.

Mai dovedise o dată

că nu se pricepea la
astfel de treburi.

Gălăgia din curte se
transformase în
hărmălaie. Dracu' să-l ia
pe Cledwyn, chiar nu
reușea să-și țină oamenii
în frâu până să
sfârșească el ce avea de
făcut? Blestemați să fie
cu toții! Se va ocupa de

ei mai târziu.

— Continuăm? o
întrebă el pe Marian.

— Sunt gata,
răspunse fata.

Privirea ei curajoasă
și lipsită de orice
expresie îl înfioră până
în adâncul sufletului,
amintindu-i de o
cățelușă care fusese

sfâșiată de lupi. Aceeși
satisfacție de-a muri la
datorie cu conștiința
împăcată. Vrând să-i
schimbe gândurile și să-i
dea o șansă, porni un
atac uluitor chiar și
pentru el.

O sili să se miște prin
cameră, tot mai aproape
de ușă, ținând-o lipită

de scânduri cu o serie de lovituri atât de rapide încât o închideau ca într-o cușcă. Și-ar fi prelungit distracția, dar afară Honey lătra cu atâta înverșunare, încât contele se temea ca nu cumva să cadă în golul scărilor. Așadar, îi îngădui Marianeii să

scape din împresurare
cu o parare de rutină.

Numai că „pararea de
rutină” îl umplu de
sânge.

— Sângerez, remarcă
el scârbit.

Un firicel rubiniu se
prelingea dinspre
încheietură în lungul
brațului, picurând în

stropi mari de pe umăr.

— Aşa-i că-s foarte bună? întrebă ea cu mândrie.

— Eşti înfumurată.

— Spun numai adevărul.

Dar orgoliul era începutul căderii, după cum remarcă satisfăcut, Wenthaven. Începu să

atace rapid, cu lovit
repetate, până ce ea
încetă să se mai apere,
fiind nevoită să atace. Să
atace ca să învingă.

Inima bătea să-i
spargă pieptul. În ochi i
se prelingea picături de
transpirație, dar pe buze
îi înflorise un surâs
hotărât. Avea nevoie de

întreaga concentrare
pentru a-și păstra spada
și viața. Fără a-și lua
ochii de la ea, contele o
împinse către patul pe
care Lionel dormea,
cufundat în somnul
dulce, al copilăriei.
Observă că în
apropierea băiețelului,
Marian începea să-și

piardă cumpătul.
Devenise foarte atentă la
mișcări și lupta în
tăcere, ca să nu-l
trezească.

Wenthaven îi
înțelegea sentimentele.
La fel simțea și el pentru
Honey, iar acum îl durea
inima pentru cățelușa
care zgâria cu disperare

podeaua, vrând să-și
sape drum pe sub ușă.
Spre marea lui
surprindere, îl durea
inima și pentru Marian,
care, de dragul onoarei,
dădea o luptă pierdută
dinainte.

Desigur, dacă o
învingea, nu trebuia
neapărat s-o ucidă. Era

suficient s-o umilească,
pentru că în clipa de față
plăcerea duelului luase
locul resemnării, făcând
să-i fiarbă sângele în
vine.

Câștigase cea mai
importantă miză a
duelului: Marian se
lupta ca să
supraviețuiască.

Îi mai rămânea s-o convingă să se supună vrerii lui. Era sigur că va reuși. Marian îi era fiică. Fără îndoială că ar fi plecat urechea la argumentele tatălui ei.

Începu să vorbească pe tonul cu care izbutea să îmblânzească și cățelele cele mai

neascultătoare:

— Tu încă nu pricepi în ce situație te afli. Am în mîna mea dovada căsătoriei, cu care pot să-l răstorn pe Henry de la cârma Angliei. Și exact așa voi face.

O sili să se retragă către fereastra deschisă, sperînd s-o trezească la

realitate. Dar de-afară
răzbătu scrâșnet metalic
și scârțâit de lemn, semn
că era coborât podul
mobil. Ce naiba făceau
dobitocii ăia de
mercenari?

— N-o să-ți fie prea
ușor! articula ea,
gâfâind.

— Ai să vezi c-o să-

mi fie.

— Minți... Te minți singur. Ai petrecut prea multă vreme aici.

Se poticni de mingea argintie și spada ei şuieră pe lângă urechea contelui. Mingea se rostogoli cu clinchet de clopoței. Marian se luptă să nu-și piardă firea.

— Nu te-ai gândit niciodată că poate... spionii pe care i-ai tocmit nu-ți spun decât ceea ce-ți face plăcere să auzi?

Lui îi displăcu profund ideea. Nervos, începu să atace violent.

— Pe domeniu e liniște... Oamenii sunt

mulțumiți... Nu-ți va fi ușor să ridici o armată. Mulți nobili s-au îmbogățit... sub domnia lui Henry.

Marian se silea să facă față atacului furibund, vorbind cu glas întretăiat:

— Du-te să vezi cu ochii dumitale și-ai să

înțelegi că am dreptate.

Era vicleană. Mai vicleană decât își închipuise contele. Nu cumva toată trăncăneala asta era menită să-i zdruncine încrederea în sine?

Ei bine, strategia nu va reuși. Dar trebuia să fie cu ochii pe Marian,

ca și pe idioții de-afară,
care urlau acum de-i
spărgeau timpanele.
Nerăbdător să termine
duelul, spuse:

— Am să-ți iert
ieșirea asta
necuviincioasă, dacă vei
veni cu mine, ca să
îngrijești copilul.

Marian zâmbi, cu

aceleași gropițe în obraz
ca tatăl ei.

— în cazul acesta, de
ce ne mai luptăm?

Cecily, de care
uitaseră cu totul, repetă
ca un ecou:

— Chiar așa, de ce?

Iritat peste măsură,
Wenthaven se răsuci
spre ea.

— Cecily! Ieși afară!
se răsti el.

O zări cu coada
ochiului stând pe bancă,
lângă ușă, cu privirea
sticlind de bucurie.

— Afară! Ieși afară!

— Bine, Wenthaven,
dar...

Isuse Cristoase, cum
detesta femeile

miorlăite!

— Afară! răcni
contele, mânuind spada
cu mișcări furioase. Ieși
afară de-aici!

Cecily începu să
plângă cu sughițuri.
Auzind-o, Honey porni
să latre ca nebună.
Larma de-afară devenea
din ce în ce mai

asurzitoare. Wenthaven
mârâi printre dinți o
înjurătură.

Dar Marian nu
profită de clipa lui de
neatenție. Și ea părea
preocupată de ce se
întâmplă în curtea
interioară. Își sprijin
spada de perete și se
aplecă pe fereastră.

— Au coborât podul!

În curte tocmai a pătruns un mare număr de cavaleri înarmați.

— Imbecilii!

Wenthaven se repezi la fereastră, încercând s-o dea deoparte, dar Marian se împotrivi, vrând să-și păstreze locul.

— Pe toți sfinții,
Wenthaven. Uite colo
un călăreț care-ți face
mercenarii una cu
pământul. A...

Brusc, făcu un pas
înapoi, cu mâna pe
inimă, înecându-se de
parcă ar fi înghițit un
dumicat uriaș.
Wenthaven îi arse un

pumn zdravăn pe
spinare, apoi se grăbi să-
i ia locul la fereastră.

În aceeași clipă,
înțelese că Marian îl
trăsese pe sfoară, în
curte nu intrase nici un
grup de călăreți, dar
podul mobil se zgâlțâia
în sus și-n jos, de parcă
cineva s-ar fi luptat să-l

coboare, iar altcineva ca să-l ridice. Totuși, nu mințise în privința călărețului singuratic. Acesta purta numai o tunică de piele și ținea în mână un scut. Era, însă, cavaler și încă unul din cei mai buni pe care-i avea Henry. Cu o mână învârtea spada,

secerând mercenarii cu lovituri năprasnice, în timp ce cu cealaltă se apăra. Conducut cu măiestrie, chiar și calul devenise o armă, pentru că zvârlea din copite și mușca în dreapta și în stânga.

— Cine-i omul ăsta?
întrebă contele, fără a se

adresa cuiva anume.

— Wenthaven... se auzi glasul stins al Cecily-ei.

— Ți-am spus să ieși afară! o repezi el.

În acel moment, lângă luptătorul singuratic se ivi un alt călăreț, care însă se îndreptă spre castel,

ieșind din iureșul
bătăliei. Wenthaven
rămăsese cu ochii la
cavaler.

— Parcă-l cunosc de
undeva... se încruntă el.

— Wenthaven...
îndrăzni din nou Cecily.

Contele se răsuci
fulgerător spre ea.

— Nu pricepi că sunt

atacat, idioato?

Dar cuvintele îi
înghețară pe buze.

Fiică-sa, ticăloasa de
fiică-sa, înșfăcase dovada
căsătoriei, azvârlind-o în
flăcări.

— Nu! urlă el,
repezindu-se spre
șemineu.

Marian îl privi drept

în ochi, împingând actul
și mai adânc sub
lemnele aprinse.

— Nu! răcni contele
din nou, apucând-o de
păr, chiar în clipa când
Cecily deschisese ușa ca
să fugă.

Înnebunită să ajungă
la stăpân, Honey îi sări
cu labele în piept,

dezechilibrându-l.

Marian căzu pe spate,
dar se rostogoli pe
burtă, vârand
pergamentul sub jăritic.
Wenthaven izbi cățea
de perete și-o lovi cu
sete pe Marian,
aruncând-o cât-colo,
apoi se năpusti spre foc.

Prea târziu.

Flăcările

preschimbaseră

documentul într-o

grămăjoară de cenușă,

din care se ridica o

șuviță subțire de fum.

— L-ai ars! L-ai ars!

L-ai ars!

Cu actul acela ar fi

putut să cucerească

întreaga Anglie. S-o ia

sub stăpânirea lui. Toți nobilii i s-ar fi plecat, smeriți, până la pământ. Țăranii i s-ar fi înfățișat în genunchi. Ar fi fost bogat și puternic. Doamne, cât de puternic!

Se uită din nou spre foc, parcă vrând să caute ceea ce nu mai era.

Actul dispăruse fără urmă.

— Ars! Ars! Ars!

Repetă cuvântul, lovindu-se peste picior, ca și cum astfel și-ar mai fi putut ușura sufletul.

Dar nimic nu-l mai putea calma. Decât uciderea Marianei.

Uciderea Marianei...

Trupul ei neînsuflețit,
zdrobit pe lespezile de
piatră de sub scară.

Marian auzi un
plânset înfundat.
Plânsetul lui Lionel.

Îl auzea. Trebuia să
ajungă la el. Dar avea
privirea tulbure și nu se
putea ridica de jos.

O dureaua îngrozitor

brațul. Și capul. Trebuia să se ridice de jos, să-l ia în brațe pe Lionel și să fugă. Să-l pună la adăpost.. Dar nu reușea să-și miște picioarele. Trebuia neapărat! Cu orice preț! Să se grăbească, să fugă înainte ca Wenthaven să poată pune mâna pe el.

Pe ea!

— Marian...

Era glasul lui
Wenthaven. Tatăl ei.
Crezuse că voia s-o
ucidă, dar el i se adresa
mai blând ca niciodată.
Parcă-l mai auzise
vorbind pe tonul acesta,
dar când?

— Marian...

murmură el din nou.

Cât era de blajin! Și binevoitor! Când oare îl mai auzise alintându-o astfel?

— Vino, Marian...

Își înălță, amețită, capul de pe lespede de piatră, cu ochii în ochii lui. În aceeași clipă își aminti. Taică-său

vorbise blând atunci
când se pregătise să
ucidă un câine pe care
nu reușise să-l dreseze.

— Ridică-te în
picioare, Marian.

Ținea spada cu vârful
pironit în pieptul ei,
exact în dreptul inimii,
ca un avertisment pe
care nu putea să nu-l ia

în seamă. Sprijinindu-se de zid, se ridică tremurând și-i înfruntă privirea. Cecily rămăsese în prag, cu ochii la ei, consternată și fără să priceapă.

Honey alerga prin cameră, șchiopătând și scheunând. Lionel îi fixa cu ochișorii lui mari,

obișnuit să-și vadă
mama cu spada în mână,
dar nebănuind ce avea
să urmeze.

Marian ar fi vrut să-l
liniștească, dar nu-și
putea desprinde privirea
de chipul tatălui ei. De
imaginea morții.

— Wenthaven...
îngăimă ea, cu glasul

înecat de lacrimi. Pentru
numele lui Dumnezeu,
Wenthaven...

— Nu mai e mult și
te vei înfățișa dinaintea
lui Dumnezeu.

Ea se târî lângă
perete, cu genunchii
tremurând.

— Dacă faci asta, ai
să arzi în flăcările

iadului.

— Ce mare lucru! Și-acum sunt tot în iad.

Își încleșta pumnul cu o furie dementă.

— Am ținut norocul în palmă și mi-a scăpat printre degete, din cauza orgoliului. A orgoliului meu și-a trădării tale.

Marian se opri în colțul încăperii, apoi încercă să se apropie de ușă.

— Ce s-a întâmplat cu onoarea ta prost înțeleasă? întrebă el cu glas coborât și dătător de încredere. Am crezut c-ai să-ți respecti cuvântul și-ai să lași

actul acolo unde era,
până la sfârșitul luptei.

— Onoarea mea m-a
sfătuit să-l ard, chiar
dacă asta mi-ar aduce
moartea. Onoarea mea
m-a făcut să înțeleg că
era misiunea mea cea
mai de seamă.

Se sprijini cu degetele
de tocul ușii, încercând

să se strecoare afară.

Wenthaven nu se mai putu stăpâni.

— Onoarea unei femei! izbucni el, cu chipul schimonosit de furie.

Spre uluirea contelui, Marian mai găsi putere să zâmbească.

— Da, onoarea unei

femei.

— Atunci, mori
pentru ea!

Marian se poticni de
prima treaptă, împinsă
de ascuțișul spadei lui.

— Fă doi pași înapoi!
porunci Wenthaven.

Marian aruncă o
privire peste marginea
platformei de lemn,

dincolo de care se
întindea un hău adânc,
de nu i se vedea fundul.
Vârful spadei îi atinse
gâtulejul, apoi se retrase.

— Fă doi pași înapoi!
repetă contele. Fă-i și
pleacă pe lumea cealaltă.

Călcâiul ei rămase în
aer. Își închirci degetele
de la picioare, ca și cum

ar fi căutat un ultim
sprijin. Luptând cu
disperare să-și păstreze
echilibrul, văzu
îngrozită cum vârful
ascuțit se apropia încet-
încet de gâtul ei.

— Pe lespezile de jos
au mai zăcut și alte
trupuri.

Vârful spadei începu

să tremure.

— Acolo și-a găsit sfârșitul și maică-ta. Unii zic că eu am împins-o, dar nu-i adevărat. Moartea a scăpat-o de mine.

Marian îl privi în ochi. Contele își aținti din nou vârful spadei asupra ei, cercetând-o

printre pleoapele pe
jumătate plecate. În
privirea lui nu se citea
nici milă, nici speranță,
nici scăpare. Doar o
ușoară mirare.

Apoi, încet, își retrase
spada.

— Nu pot să fac una
ca asta.

— Ba poți! șuieră

Cecily, cu glas înveninat.

El își urmă gândul,
părând că n-o aude.

— Parcă o aud pe
maică-ta rugându-mă
să-i jur că te voi ocroti
întotdeauna, că te voi
învăța să fii puternică.

— Ucide-o! îl
îndemnă Cecily.

De data asta, contele

i se adresă chiar doicii.

— Nu pot. E fica
mamei ei.

— Dacă tu nu poți,
eu pot!

Și, în aceeași clipă, se
năpusti spre Marian cu
brațele întinse.

Dar în fața ei se căsca
hăul.

Marian se clătină,

agitându-și
deznădăjduită brațele. O
mână o înșfacă de haină,
smulgând-o de pe
marginea scării și
oprind-o pe Cecily, care
se repezise ca o vijelie.

Marian simți că se
învârte totul în jurul ei
și se prăbuși peste un
trup care se zvârcolea.

Cecily.

Apoi auzi bufnituri, repetate, urmate de gemete.

Recunosc zgomotul și înlemni de groază.

Culcată pe burtă, se târî pe marginea platformei de lemn și privi în jos. Wenthaven se rostogolea pe scara în

spirală, ca o jucărie stricată. Capul lui lovi zidul de mai multe ori. Își pierduse cunoștința.

O treaptă cedă. Trupul inert se aplecă în afară.

Marian scoase un țipăt ascutit.

În aceeași clipă, contele se prăbuși în gol.

Capitolul 21

— Coborâți grilajul!

Scoțând strigăte

războinice, mercenarii

încercară să-l doboare

pe Griffith din șa.

Armăsarul se ridică în

două picioare,

nechezând și secerând

atacatorii cu copitele.

Cei loviți se rostogoleau, urlând, pe lespezile curții. Printre strigăte și gemete, Griffith auzi, totuși, chemarea.

—

Haideți, puturoșilor! Coborâți blestematul ăla de grilaj! Cu o privire rapidă, tânărul înțelese cine dăduse ordinul.

Pe treptele de lângă poarta mare se afla Cledwyn, şuierând comenzi în dreapta și în stânga.

Grilajul de lemn cu vârfuri de fier căzu cu un zgomot asurzitor, izolându-l pe Griffith de oamenii lui Henry, veniți în ajutorul lui.

Nici un cavaler n-ar fi
riscat să se avânte pe
sub țepușele ascuțite.

— Închideți porțile!
Închideți porțile,
netrebnicilor, până nu
pătrund englezii să ne
facă chisăliță!

Îmbrăcat în armură
de călărie, Cledwyn urla
către un grup de zece-

doisprezece mercenari,
care se străduiau să
închidă porțile grele de
lemn din spatele
grilajului. Purta un coif
prea strâmt pentru
căpățâna lui și-o platoșă
cu mult prea mare.
Gambierele și
gleznierile zăngăneau la
fiecare pas, iar mănușile

luceau în bătaia soarelui.

— Mai repede! Mai repede!

Griffith își dădu seama că, în curând, mercenarii vor coborî și drugii de fier, blocând definitiv porțile. El rămânea înăuntru, iar Henry afară.

Avea nevoie de

ajutor, și chiar în clipa asta. Unde oare era Billy, care-i făgăduise sprijinul lui?

Cu un răcnet sălbatic, Griffith se smulse dintre cei ce-l atacau și porni în galop spre mijlocul curții.

— Pentru Anglia!
strigă el către ferestrele

castelului. Regele Henry dorește să intre, dar mercenarii velși nu-i dau voie.

Mercenarii înghețară, cu ochii la ferestrele contelui. Oare englezii vor refuza să asculte poruncile stăpânului, închinându-se regelui?

— Pentru englezi!

Dar nu se întâmplă
nimic și mecenarii
începură să se învârtă
rânjind în jurul lui
Griffith, ca o haită de
lupi flămânzi. Disperat,
tânărul continua să
strige:

— Pentru tovarășul
nostru de arme, Billy, și
pentru lady Marian!

Ușa din față a castelului se deschise și în curte năvăliră oștenii englezi, urmați de bucătari și seniori englezi, de cameriste și spălătorese englezoaice.

În fruntea lor se afla Billy, care le dădea instrucțiuni, ca un adevărat comandant de

oști. Cele două părți se
ciocniră într-o
hărmălaie de nedescris.
Oștenii englezi se
băteau admirabil, cum
era și de așteptat, dar
ceea ce-l impresiona mai
mult pe Griffith erau
slujitorii care foloseau
tăvile grele de argint
drept scuturi și

cameristele, care
mânuiau vătraie lungi de
fier. Spălătoresele îi
pocneau pe velși cu
lopețile de învârtit rufe
în cazan, iar bucătarii îi
hăcuiau cu cuțite mari
de bucătărie.

Când lupta era în toi,
Sheldon dădu drumul
câinilor, care se

năpustiră din instinct
asupra mercenarilor.
Cledwyn își ridică
viziera, încercând să-și
adune oamenii
spulberați de năvala
englezilor. Dar, în
aceeași clipă, grilajul
masiv al porții începu să
se ridice încet și Griffith
nu-și mai putu stăpâni

râsul, văzând mutra furioasă a căpitanului de mercenari. Cledwyn îl auzi, cu toate țipetele, blestemele și lătrăturile din jur, și rânji provocator. Se repezi spre treptele de piatră care duceau în încăperea unde se afla mecanismul grilajului. Știa că Griffith

nu va întârzia să-l
urmeze, ceea ce se și
întâmplă. Tânărul
descăleca și alergă, cu
spada și cu scutul în
mână, oprindu-se la
picioarele scării.

Atât era de pornit să
nu-i scape prada, încât
auzi abia ca prin vis
strigătul lui Art:

— Griffith! Da' fii
atent, măi omule!

Ridică repede
privirea, dar închise
ochii, orbit de
strălucirea soarelui pe
armura lui Cledwyn. Art
și Dolan, cu gura la
urechi, îl legănară de
două ori în aer, în timp
ce el dădea, disperat, din

mâini și din picioare.
Nici nu apucă Griffith să
vadă bine despre ce era
vorba, că cei doi îl
azvârliră pe Cledwyn,
care se prăbuși pe
pietrele curții cu
zgomotul unui ciocan
izbit de nicovală,
ridicând în jurul lui un
nor de praf.

Văzând trupul inert,
Griffith se uită din nou
spre cei doi velși,
încântați nevoie mare de
propria ispravă.

Art înălță din umeri,
cu nevinovăție, iar
Dolan își șterse mâinile
de haină și strigă:

— Îmi pare rău, dar l-
am scăpat!

„Da, da", își zise
Griffith, „doi velși au
fost de ajuns."

— L-ai omorât! Ți-ai
omorât propriul tată! se
jelui Cecily.

Țipătul ei răsuna în
golul turnului,
întorcându-se iar și iar,

purtat de ecou.

Sub scară se
adunaseră o mulțime de
oameni, aplecați
deasupra trupului
zdrobit al contelui.

— Și-a ucis tatăl!
strigă Cecily. Pentru
numele lui Dumnezeu,
faceți ceva!

Honey scheuna și ea

deznădăjduită, coborând treptele una câte una și ținând în aer piciorul rănit.

— V-a hrănit și v-a îmbrăcat. Și-acum stați cu brațele încrucișate! strigă Cecily.

Dar văzând atâtea priviri uluite înălțate înspre ea, se potoli și

începu să-i roage pe cei de jos:

— Faceți ceva! De ce stați și vă uitați ca proștii?

— Chiar așa! exclamă o femeie, ridicându-se de lângă trupul zdrobit al contelui și scuturându-și fusta. Eu am să-mi strâng

lucrurile și-am să iau cu mine ligheanul încrustat cu aur. Pun prinsoare că-am să primesc pe el bani buni.

— Atunci eu vreau tava aurită, declară un gentilom, trăgându-se ușor de barbă. Credeți că-au întins deja masa în sufragerie?

Marian rămăsese cu Lionel în brațe, neputându-și lua ochii de la foștii oaspeți ai tatălui ei, care acum se înghesuiau să prade castelul.

Cecily țipă din nou, văzând că nimănui nu-i păsa de Wenthaven – și nici măcar de ea.

— Mama... chemă
încet Lionel.

Marian îi lipi capul
de umărul ei,
acoperindu-i urechea cu
palma. Trebuia să-l
ferească de-o astfel de
scenă. Ar fi dorit să
existe cineva care s-o
ocrotească și pe ea.
Suferea sincer. Avea o

rană în suflet, o rană
adâncă și dureroasă, ca
arsura din palmă. Și
totuși, era fericită.
Fericită!

Wenthaven, omul cel
mai egoist și mai
neîndurător de pe
pământ, nu reușise s-o
ucidă. Ea îi spulberase
visele, distrugându-i

șansa de-a deveni puternic, și, cu toate acestea, contele nu fusese în stare să-i ia viața și nici n-o lăsase pe Cecily s-o facă.

Pentru că-i era fiică? Poate. Pentru că era fata mamei ei? Mai degrabă.

Oare dragostea lui chiar nu murise?

Marian ridică privirea
în înaltul turnului și
înțelese că nu.

Nu murise nici
dragostea contelui
pentru soția lui, nici
dragostea mamei pentru
ea. Aceste sentimente
continuau să existe, ca
un mortar care suda
pietrele turnului.

Ocrotitoare. Dătătoare de speranță. Necesare ca aerul.

Curând sosi și preotul castelului și, dintr-o ochire, pricepu situația. Îngenunchind lângă cadavru, începu să murmure rugăciunea pentru morți. Țipetele Cecily-ei deveneau tot

mai puternice, dar
preotul îi făcu un semn
poruncitor:

— Te rog să ai puțin
respect!

Doica își înălță spre
el obrazul ud de lacrimi,
apoi privirea i se opri pe
trupul sfărâmat al
fostului ei iubit. Începu
din nou să suspine pe

înfundate, ținându-și cu
amândouă mâinile
pântecul umflat.

Honey ajunse și ea
lângă cadavru și începu
să-l amușine, după care
se așeză pe picioarele
din spate și se porni să
urle ca un suflet în
agonie.

— A murit

nespovedit și
neîmpărtășit, murmură
Marian fără voia ei.

Preotul o măsură cu o
privire severă, apoi
chipul i se îmblânzi.

— Nu-i adevărat. De
la moartea mamei tale, a
venit să se
împărtășească în fiecare
zi.

— Dar asta-i
împotriva legilor
bisericii! protestă
Marian, șocată.

— Wenthaven m-a
hrănit și m-a îmbrăcat
atunci când biserica n-a
mai vrut să audă de
mine. Era firesc să mă
supun în primul rând
lui.

Marian simți un nod în gât și ieși în fugă din turnul întunecos.

Voia să-l găsească pe Griffith. De la fereastra turnului îl zărise pătrunzând în curte. Îl recunoscuse numaidecât. Dacă, într-adevăr, iubirea lui nu murise, atunci dragostea

lui supraviețuise tuturor încercărilor, iar ea voia să-și caute adăpost la pieptul lui. Voia să fie femeia visurilor lui, făcându-l să-i uite vechile greșeli.

Trecând pe lângă ferestre, văzu că bătălia din curte era pe sfârșite. Mercenarii fugeau

mâncând pământul din fața trupelor engleze ale lui Wenthaven și a unui grup de cavaleri necunoscuți.

Oare-i adusesese Griffith? Fără îndoială. Griffith era capabil de orice – chiar și să se întoarcă nevătămat din râpa adâncă în care se

prăvălise.

Fără a ține seamă de ce se petrecea în jurul ei, Marian se luptă să-și croiască drum spre locul unde-l văzuse ultima oară pe Griffith. Singurul ei gând era să ajungă în curte. Uitase de prepelicarul auriu care alerga pe urmele ei,

șchiopătând.

Uitase de lipitorile care jefuiau castelul, de mercenarii răniți care fugeau încioace și încolo, de englezii și servitorii care-i hăituiau cu îndârjire. Nu luă în seamă nici grupul care pășea drept către ea. Chiar atunci o mână

puternică i se lăsă pe
umăr și, ridicând
privirea, dădu cu ochii
de regele Angliei.

— Unde te duci?
întrebă Henry.

Uluită de această
apariție neașteptată,
Marian abia reuși să
îngaime:

— La Griffith.

Henry apucă bărbia lui Lionel, înălțându-i fața spre el, și-l cercetă cu o privire pătrunzătoare.

— Crezi că poți duce copilul de-aici?

— Sire...

Regele făcu un pas spre Marian, ca să-l ferească pe Lionel de

privirile curioase ale
cavalerilor.

— Unde putem sta de
vorba în liniște?

Ea se uită de jur-
împrejur.

— Cel mai aproape ar
fi... în dormitorul tatălui
meu. Acolo... dacă
doriți... putem discuta
numai noi doi... Tata...

nu mai...

Își înghiți lacrimile și
glasul începu să-i
tremure.

— ...nu mai are
nevoie de nimic din
castelul lui.

Henry o cercetă cu
aceeași luare-aminte ca
pe Lionel și spuse cu
voce tare, spre a fi auzit

și de ceilalți:

— Înțeleg că tatăl tău și-a pierdut viața în luptă, apărând cauza mea în fața mercenarilor trădători.

Marian rămase năucită.

— Eu... nu știu... ce...

— Vino! o chemă Henry, punându-i mâna

pe umăr.

— Dar Griffith...?
încercă ea să se
împotrivească.

— Mergeți să-l
căutați pe lord Griffith!
se adresă regele peste
umăr cavalerilor, ca
aceștia să nu-l poată zări
pe Lionel. Când îl găsiți,
trimiteți-l la mine.

De cum pătrunse în camera lui Wenthaven, Marian se clătină, copleșită sub povara amintirilor. Cu numai două ore în urmă, contele trăia și se bucura de victoria pe cale s-o obțină. Acum zăcea neînsuflețit și dușmanul lui de moarte

oferea protecție fetei și
domeniului său. Cu
șiretenia-i caracteristică,
regele va avea grijă să
țeară în jurul ei legenda
fiicei unui erou.

Marian știa că ar fi
trebuit să-i
mulțumească, și chiar
încercă s-o facă.

— Sire...

Dar se opri, văzându-l cu câtă atenție îl studia pe Lionel.

Henry nu lăsa înăuntru decât câinele, închizând ușa în nasul cavalerilor nedumeriți.

— Seamănă cu taică-său, spuse el cu glas lipsit de orice intonație, continuând să-l

privească pe Lionel de parcă el ar fi purtat toată vina.

Copilul îi întoarse privirea. Moștenise curba nobilă a bărbiei, spatele drept, buzele ușor țuguiate ale părintelui său. Chiar și tăcerea lui părea să-l acuze pe Henry.

— N-are nimic din
maică-sa, urmă regele.
Speram să descopăr vreo
trăsătură... dar n-are
nici un rost, așa-i?
Oricum nu va putea veni
nicicând la Curte. Nu
trebuie scos în lume, ca
nu cumva cineva să
recunoască...

— Sire, e fiul *meu*...

se grăbi să spună
Marian. Tată lui nu
prezintă nici un interes
pentru...

Dar nu reuși să-și
ducă gândul până la
capăt.

— Vezi? Nici măcar
tu nu ești în stare să
minți. Dar eu am găsit
soluția.

Făcu un pas spre ea.

— Dă-mi copilul.

Marian se trase
înapoi, strângându-și fiul
la piept.

— Sire... Vreți să-l
țineți în brațe pe Lionel?

— Vreau să-l păstrez!

Glasul lui era blând și
cumpătat. Vorbise ca
tatăl ei atunci când

punea la cale cele mai mari mârșavii. Marian îl privi drept în ochi, încercând să ghicească adevărul. Privirea regelui ardea ca o flacără lipsită de căldură, ca metalul încins căzut pe pământul rece. Nu putea avea încredere în omul din fața ei. Făcu un pas

înapoi.

Henry veni spre ea, vorbindu-i cu glas blând și învăluitor, fără a reuși să-și mascheze intențiile necurate.

— Ți-aș putea ascunde copilul într-un loc sigur, unde nimeni n-ar veni să-i pomenească de

drepturile lui din naștere. Acolo ar sta cu cei de rangul lui.

— Cum s-a întâmplat cu contele de Warwick?

— În Turnul Londrei? râse regele. Turnul are o faimă proastă, dar adevărul e cu totul altul. Nu-i o rușine să fii...

— Închis acolo?

După câte îndurase, Marianei nu-i venea să creadă că ajunsese într-o astfel de situație. Făcuse totul pentru a-l păstra pe Lionel: își călcase jurământul față de Elizabeth, arsese dovada că era vorba de fiul legitim al lui Richard, ba chiar distrusese și

dragostea lui Griffith pentru ea. Acceptase până și invitația la o discuție deschisă cu omul din fața ei, închipuindu-și că n-ar fi fost în stare să facă rău unui copil.

Și-acum, bunăvoința de mai adineauri se vădea a fi dovada

perfidiei lui. Henry voia să i-l ia pe Lionel, oferindu-i soarta tuturor copiilor nedoriți, de sânge regesc.

Henry făcu un pas spre ea, încet, ca un vânător încolțind o căprioară nevinovată.

— Turnul nu-i numai o închisoare, ci și o

reședință regală.

Ea se trase înapoi la fel de încet, regretând că nu păstrase pumnalul. Dar la ce i-ar fi folosit? Nu-l putea înjunghia pe regele Angliei. Și-ar fi semnat condamnarea la moarte, pentru ea și pentru Lionel. Cu mare băgare de seamă, ca nu

cumva să-l întărate și mai mult pe Henry, spuse:

— Așa e. Acolo au locuit și frații prietenei mele, lady Elizabeth.

„Înainte de-a fi uciși”, ar fi vrut să adauge, dar nu îndrăzni.

Ușa din spatele lor se deschise, însă Marian

nu-și putea dezlipi
privirea de rege.

— Ieși afară! se răsti
acesta, convins că
porunca îi va fi
ascultată.

Se auzi țăcănitul
ivărului. Regele se uită la
Lionel.

— Seamănă foarte
mult cu Richard. E plin

de el?

Marian îl lipi pe
Lionel cu fruntea de
umărul ei, ca pentru a-i
ascunde chipul, și
răspunse:

— Cătuși de puțin.

Copilul se smulse de
la pieptul ei și spuse,
categoric:

— Nu!

Zâmbetul lui Henry se topi brusc în fața acestei dovezi de nesupunere față de autoritatea maternă.

— Îmi închipui că-i și agresiv...

Lionel se zbătea, cerând să fie dat jos din brațe. Marian, care se lupta să-l rețină, încercă

să se explice, dar constată, scârbită, că nu făcea decât să se roage.

— E doar un copil.
Un copil neștiutor.

— Nu chiar! replică regele, silind-o să se retragă din fața lui până lângă perete.

Întinse nerăbdător mâinile spre copil.

— E fiul lui Richard.

Dar nu apucă să-l atingă, pentru că o lamă scurtă și strălucitoare îi bară calea.

— Nu, sire, spuse Griffith. Lionel e fiul *meu*.

Marian încremeni, cu inima sfâșiată între spaimă și bucurie,

convinsă că Griffith îi va apăra chiar și în fața regelui.

Și Henry rămăsese înlemnit. Nu întoarse capul să-l privească pe Griffith, ci se mărgini să spună, cu glas alb:

— Dă-te la o parte, lord Griffith.

Nu-i păsa nici de

spadă, nici de omul care-o mânuia. Știa că Griffith era vasalul lui și că legământul de supunere pe care-l făcuse era tot atât de trainic ca stâncile din Țara Galilor.

Și Griffith gândea același lucru. Jurământul de credință către

suveran era sfânt. Jurase să-l mențină pe Henry pe tronul Angliei și nimic nu l-ar fi putut determina să-și calce legământul — tot așa cum nimic nu l-ar fi putut determina să-și calce legământul față de Marian.

— Mă voi da la o

parte, sire, de îndată ce veți binevoi să faceți un pas înapoi.

— Asta nu-i treaba ta, lord Griffith. Am spus la o parte! Vorbele lui Henry erau şuierătoare, ca nişte plesnituri de bici, dar Griffith nu se lăsa impresionat.

— Chiar înălțimea Voastră a vrut să fie treaba mea, când mi-a dat-o de soție pe lady Marian. Copilul e al ei, așadar și al meu, și nu voi îngădui ca Lionel să fie luat de la noi.

Surprins, Henry nu știa ce să facă. Într-un târziu, se întoarse către

Griffith, cu o încetineală înfricoșătoare. în ochii lui se citea gelozie, furie și disperare – un amestec de sentimente primejdios pentru un rege.

— Să dăm cărțile pe față, sir Griffith! i se adresă fără ocolișuri regele. Copilul nu-i nici

al Marianeii, nici al tău.
E fructul incestului și al
violului: fiul lui Richard,
acea pată pe obrazul
seminției omenești. Ar
trebui închis ca nu
cumva să moștenească
înclinațiile păcătoase ale
părintelui său.

— Lionel a moștenit
și trăsăturile reginei,

răspunse cu dârzenie Griffith, rostind un adevăr pe care Henry refuza să-l recunoască. Richard a fost unchiul Elizabethei și, totuși, ea e o făptură blândă și milostivă, precum și o garanție a trăiniciei domniei voastre.

— Nu-i regină decât

cu numele, răspunse
Henry arțăgos, încă n-a
fost încoronată.

— Și acesta-i modul
în care ați ales s-o țineți
prizonieră și pe ea?
izbucni Marian. Iată
răsplata fiindcă s-a
jertfit pentru binele
Angliei!

Griffith gemu,

deznădăjduit, deși nici el nu se așteptase la alt deznodământ. Soția lui își dovedise de-atâtea ori curajul, dar și indiscreția. Tânărul se rugă la Dumnezeu s-o călăuzească spre o gândire înțeleaptă.

— Eu voi fi rege numai prin meritele

mele, nu prin ale ei sau
ale familiei York.
Familia ei! pufni Henry,
scuipând disprețuitor pe
podea. Priviți-i! Taică-
său a fost un bețiv și-un
desfrânat. Maică-sa m-a
trădat deja. Unchiu-
său...

— A fost o căsătorie
foarte potrivită, îl

întrerupse Marian, când
ați judecat-o doar după
avere.

Dumnezeu nu
catadixise să asculte
ruga lui Griffith. Totuși,
Henry merita să audă
reproșurile Marianeii,
atât de vehemente încât
aveau șanse să-l abată de
pe calea răzbunării.

Griffith încremeni pe loc, fără un cuvânt, neputându-și lua ochii de la Marian, furioasă și pătimașă, înfruntând disprețul și cruzimea regelui.

— O căsătorie potrivită, încuviință Henry. Elizabeth nu știe...

Marian izbucni într-un râs disprețuitor.

— Oare? Chiar nu știe, sire? Am crescut împreună cu Elizabeth și pot să vă asigur că, deși n-a avut o minte de savant, totuși înțelege gândul și sufletul oamenilor mai bine decât ei înșiși. A fost

nevoită să învețe să-i cunoască. De asta depindea propria ei viață.

Henry își îndreptă spatele, înfășurându-și mantia în jurul trupului, cu un gest maiestuos.

— Eu sunt regele. Trebuie să-mi ascund adevăratele sentimente.

— Sunteți bărbat și soțul Elizabethei. Ea știe ce gândiți și înțelege de ce n-ați încoronat-o. Cu fiecare zi cu care amânați ceremonia, îi frângeți inima. V-a născut un moștenitor, pe care-l iubește mai mult... mai mult decât orice pe lume.

Glasul începu să-i tremure. Îl lipi pe Lionel strâns de pieptul, ei.

— Și-a abandonat vechile alianțe, a uitat jurământul pe care mi-a cerut să-l fac în fața ei. Și-a uitat primul născut, carne din carnea ei.

— Taci, femeie! tună Griffith.

Marian se întoarse
către el, dar tânărul o
apucă de bărbie și
repetă, rostind răspicat
fiecare cuvânt:

— Taci din gură!

Tremurând de
indignare, Marian îl
țintui pe Griffith cu o
privire sfidătoare, dar
amenințarea lui reușise

să-și facă efectul. Furia
începu să i se
domolească. Încet-încet,
își recapătă luciditatea.
Când Griffith își retrase
mâna, ea își plecă
supusă fruntea,
spunând:

— Îți cer iertare,
preaiubite soț! Voi face
precum ai poruncit.

— Bravo! exclamă disprețuitor Henry. Ai reușit să domesticești cel mai de rasă ogar din Wenthaven.

Griffith se lupta și el să-și țină firea.

— Sire, zise tânărul, cândva am văzut cu ochii mei cum lady Marian a înfruntat cu

măinile goale un bărbat:
Adrian Harbottle. Acest
nemernic voia să-i
pângărească trupul, iar
ea l-a lovit cu cizma în
gât. Pe vremea aceea, eu
am învinovățit-o pe ea
pentru avansurile unui
destrăbălat ca Harbottle.
Lady Marian mi-a spus
că bărbații dau

întotdeauna vina pe-o femeie, dacă femeia e o victimă.

— Ai răzbunat acea insultă? întrebă Henry.

— Da, sire.

— Dar nu îndeajuns, se pare, pentru că nu peste mult timp, Harbottle a început din nou să ne facă necazuri.

Buruienile trebuie
smulse din
rădăcină. Înțelegeți, lord
Griffith? Din rădăcină!

— Sire... murmură
Griffith și șoapta lui
pluti o clipă în tăcerea
încăperii. Tot n-ați
înțeles? Lionel e fiu de
rege. Fiu *legitim*. Dacă v-
aș ucide în acest

moment... și știți bine
că pot s-o fac...

Își pusese mâinile în
șolduri, într-o atitudine
amenințătoare.

— Dacă v-aș ucide, aș
ajunge lord protector al
regelui. Aș fi regent. Aș
împlini visul de
independență al Țării
Galilor, fără a fi nevoit

să aştept bunul vostru
plac. Aş avea-o alături
pe această femeie, pe
care Lionel o socoteşte
mama lui, şi v-aş stârpi
seminţia de pe faţa
pământului. Locul unde
aţi ales să-l trimiteţi-pe
Lionel ar putea deveni
lăcaşul de odihnă al
regelui Henry Tudor, iar

eu mi-aş lega numele de Coroana Angliei.

Henry îl asculta fără să clipească. Pe chipul lui se citea un amestec de spaimă şi uimire.

— Avem dovada căsătoriei, spuse în şoaptă Griffith.

— Cum? sări Henry.

— Lady Marian are

dovada.

— Cu neputință! Am căutat...

— Da n-ați găsit-o. Sigur că nu, pentru că lady Marian a purtat-o întotdeauna asupra ei. Cu acest act, dacă am fi vrut, am fi stârnit de mult răzmerița în țară. Ce zici, Marian, o s-o

facem de-acum încolo?

Fără s-o privească, o simți că venise lângă el.

— Îți doreai să trăiești la Curte. Visai o viață de belșug și putere. Uite, acum ți s-a ivit prilejul. Ce părere ai?

Ea se prefăcu adâncită în gânduri și rămase câteva clipe

privindu-l pe Henry, cu capul aplecat într-o parte.

— Ce-ar fi să-l lăsăm pe Lionel să aleagă?

— Ce? răcni Henry, atât de tare încât cavalerii de-afară începură să bată cu pumnul în uşă. Lăsaţi-mă în pace! urlă el.

— Să-l întrebăm pe Lionel dacă vrea să fie rege? chibzui Griffith. Nu văd de ce nu. Lionel, ți-ar place să fii rege?

— Nu! declară copilul, zbatându-se să fie lăsat jos din brațe.

— Ai putea trăi într-un palat, îl ispiti Marian, de parcă puștiul ar fi

înțeles tot ce-i spunea.

— Nu!

— Bărbații ar
îngenunchea în fața ta,
iar femeile te-ar săruta...
adăugă Griffith.

— Nu! Nu! Lionel
vrea jos!

Fruntea lui Henry era
năclăită de sudoare.

— Vă bateți joc de

mine.

— Numai un pic, sire! răspunse Griffith, luându-l pe Lionel din brațele Mariane și punându-l pe covor. Nu te urca pe scaune, îl dăscăli el.

— Nu vei îndrăzni să-l pui pe tron pe copilul ăsta în locul meu...

nurmură Henry,
ștergându-și sudoarea
de pe frunte.

— Nici maiestatea
voastră nu va îndrăzni
să-l închidă pe Lionel în
Turn, replică Griffith,
fluturându-și spada prin
aer..

— Sigur că nu.

— Sigur că nu, repetă

Marian. Regele nostru
are o judecații
înțeleaptă.

— La fel ca lord
Griffith și lady Marian.

— Oricine poate
greși, comentă Griffith.
Dar numai un prost
repetă vechea greșeală.

Dând cu ochii de
Honey, încovrigată lângă

jilțul contelui, lingându-și laba rănită, Lionel scoase o exclamație de compătimire. Cu instinctul fără greș al copilului, o lăsă să-i miroase, mâna, apoi începu s-o mângâie sfios pe cap.

Oare avea ceva din mirosul lui Wenthaven?

Posibil, căci Honey îi îngădui s-o atingă, apoi scânci și-si puse botul pe genunchii lui.

Henry îi urmărea cu o privire lipsită de expresie.

— Acea dovadă a căsătoriei...

— E la loc sigur,
completă Marian,

neîndrăznind să spună
mai mult.

Henry răsufă uşurat.

— Bine. Aş dori ca
totul să rămână între
noi, dacă nu de hatârul
meu, atunci măcar de-al
reginei.

— Vă făgăduiesc, sire!
zise Marian.

Henry porni către

ușă, cu ochii goi și chipul parcă săpat în marmură.

— Atâta vreme cât dovada se află la loc sigur și voi sunteți la adăpost de orice primejdie.

Marian nu suporta acest deznodământ: Henry învins, Griffith

respins. La urma urmei,
era femeie. Poate nu
chiar ca toate celelalte
și, desigur, nu genul de
femeie pe care și-ar fi
dorit-o alături Griffith
dacă ar fi avut de ales –
totuși, femeie. Auzi ca o
părere șoapta mamei ei
și țipă:

— Stați!

Uluit, Henry ridică din sprâncene.

— Lady Marian? Mai ai vreo dorință?

— Una singură, sire.

Și, apropiindu-se, îngenunche în fața lui.

— Vreau să vă fac un legământ de credință.

Henry o cercetă cu privirea și Marian își

dădu seama ce bine știa
regele să-și ascundă
sentimentele. Nu
trădase prin nimic că ar
fi înțeles pornirea ei de
sinceritate. Nici o
fluturare a genelor nu
lăsase să i se ghicească
uimirea pentru locul și
momentul ales de
Marian. În schimb, se

aplecă și-i luă mâinile
într-ale lui.

— Chiar vrei să-mi fii
vasală?

— Da, sire! răspunse
fata. Din clipa aceasta vă
sunt supusă preaplecată
și jur să vă port credință
pe viață și să urmez
porunca voastră, oricare
ar fi ea. Jur pe Sfânta

Fecioară, care – ca și mine – a dat naștere unui fiu.

Henry dădu din cap, satisfăcut, apoi o ajută să se ridice în picioare. Acum urmă sărutul de pecetluire a pactului. În viața ei nu sărutase Marian un bărbat mai rece decât Henry. Regele

rămase neclintit și tăcut,
așteptând ca Marian să
facă primul pas.

Spre rușinea ei, îi
tremurau picioarele.
Ultimul pas i se păru
imposibil de făcut. Nu
găsea putere să-l atingă
pe omul care amenința
viața fiului ei.

— Gândește-te că-mi

dai această sărutare ca
pe un dar de vasalitate.
Oricum nu ai nici un alt
dar.

Marian își privi
mâinile goale.

— Așa e...

Cuvintele părură s-o
trezească din amorțeală.
Își puse mâinile pe
umerii regelui și-l sărută

pe gură.

El îi răspunse, cu o sărutare în care se simțea stăpânul, apoi o împinse către Griffith. Încă încruntat, încercă, totuși, să facă o glumă:

— Dar îndărătnică nevastă ai, lord Griffith. Bagă de seamă să n-ajungi sub papuc!

— Chiar asta-mi și
doresc, sire! răspunse
Griffith, strângând-o în
brațe.

— Probabil veți locui
pe noul vostru domeniu
de la granița cu Țara
Galilor.

— Cum poruncește
maiestatea voastră,
spuse Griffith,

strângându-l pe Marian
și mai tare. Dar mai
întâi am fi vrut să
mergem la castelul
părinților mei, să facem
nunta după datină.

— Bună idee! De fapt,
cu cât stați mai departe
de Londra, de Curte și
de mine, cu atât mai
bine.

Ajuns la uşă, regele se opri cu mâna pe clanţă. Părea căzut pe gânduri şi Griffith simţi cum i se strânge inima. Apoi, fără a întoarce capul, Henry adăugă:

— Lady Marian, îţi mulţumesc că mi-ai adus aminte câtă plăcere i-ar face soţiei mele

ceremonia încoronării.
De îndată ce sunt făcute
toate pregătirile la
Westminster,
arhiepiscopul îi va pune
coroana pe frunte,
făcând din ea o regină
adevărată.

Tăcu o clipă,
continuând să rămână
cu spatele la ei. Apoi

încet, de parcă ar fi făcut un efort să fie politicos, zise:

— Am să-i spun să-ți scrie, lady Marian, ori de câte ori are plăcere. Prietenia asta înseamnă mult pentru ea. Aștept s-aud vești bune de la amândoi în anii ce urmează.

Și ieși, închizând ușa după el înainte ca Marian să apuce a-i da răspuns.

Lucru pentru care îi era recunoscătoare... își acoperi fața cu mâinile, răsufând ușurată.

— Mă temeam... că am distrus viața Elizabethei... că regele o

va învinovăți pe ea
pentru tot ce-a aflat de
la mine și că se va folosi
de vorbele mele pentru a
unelti împotriva
noastră. Dar Henry își
iubește soția. O iubește
cu adevărat. Tu ce crezi?
i se adresă ea lui
Griffith, care-o privea cu
ochi strălucitori. Ne va

lăsa să-l creștem pe
Lionel în liniște și pace?

— Eu zic că da,
răspunse el cu glas
adânc, luptând la rându-
i cu emoția copleșitoare.
Altfel și-ar fi chemat
cavalerii să ne
măcelărească și-acum
am fi zăcut pe jos, într-o
baltă de sânge.

— Într-o baltă de sânge? repetă ea, clipind din ochi, fără să înțeleagă ce anume îl dusesese cu gândul la o imagine atât de înspăimântătoare.

Expresia lui o făcu să se tragă înapoi, albă la față de groază.

— Griffith?

Tânărul veni lângă ea,
aplecându-se în față, ca
un monolit gata să se
prăvălească.

— Tot ce vreau eu să
știu... e cum faci de
cauți întotdeauna
necazul cu lumânarea?

Capitolul 22

Marian îl privea cu gura căscată, mută de uimire.

— Ce fel de necazuri?

— Ce fel de necazuri?

tună el. Intru aici și te găsesc înfruntându-l pe însuși regele Angliei și mă mai întrebi: „Ce fel

de necazuri?"

— Dar eu...

— Nu există bărbat în toată Anglia care să nu fie gata să ucidă pentru tine și mă mai întrebi: „Ce fel de necazuri?"

— Asta nu...

— Porți fusta sfâșiată până la genunchi, ai arsuri pe degete, ești

plină de sânge pe haine
și mă mai întrebi: „Ce fel
de necazuri?”

Pierzându-și
răbdarea, Marian se
proțăpi în fața lui, cu
ochii scăpărând de
mânie.

— Matahală
îngâmfată ce ești!
Îndrăznești să-mi spui

că eu caut necazul cu
lumânarea, când te-am
văzut clar cum te luptai
cu Harbottle doar cu o
ghioagă în mână? Iar
Cledwyn trăgea cu arcul
în tine... Ce să mai zic
de nebunia de-a năvăli
singur în castelul
Wenthaven?

Descoperi cu rușine

că ridicase tonul. Se uită
pe furiș la Lionel,
așteptându-se să-l
găsească înspăimântat.
Dar puștiul-continua s-o
mângâie pe Honey,
unhărindu-i pe amândoi
cu mare interes. Își
plimba ochii de la
maică-sa la Griffith,
așteptând să vadă ce

urmează.

Marian nu-l dezamăgi. Împungând cu degetul în pieptul lui Griffith, declară:

— Trebuia să-ți înfig cuțitul în inimă când am avut ocazia.

— Ai fi făcut-o, de n-ai fi înțeles că aveam dreptate.

— Aș fi făcut-o, de n-aș fi înțeles că tu n-ai inimă.

— Zău? se încruntă el, descheindu-și tunica. Chiar n-am?

O înșfacă de mână și-i puse palma pe pieptul său.

— Inima mea bate pentru tine, my lady.

Din trei motive! Dacă nu pentru necazurile care te pândesc, atunci pentru cele care îmi închipui eu că te amenință. Cândva eram un bărbat calm, serios și respectat de toată lumea. Acum sunt pe jumătate nebun de îngrijorare, supărare și

dorință.

Îi apăsă palma pe
pieptul lui fierbinte,
măsurând-o cu privirea
din cap până în picioare.

— Mai ales dorință...

— Ha! exclamă
Marian, smulgându-și
mâna dintr-a lui. Ce
prostie!

El nu făcu nici o

mișcare, continuând s-o
fixeze cu o privire
intensă, asemenea unui
animal la pândă.

— Vorbe prostești de
bărbat înfumurat!

Răsuflarea lui deveni
șuierătoare. Cu
pleoapele căzute, părea
flămând, însetat și, așa
cum spusese, nebun de

dorință.

— Mai ales... ăăă...

Marian uită ce voia să spună. Acum știa numai ce voia să facă.

Dorea să-l atingă, să-l sărute, să fie a lui.

Era și dorința lui Griffith. Marian aproape că-i simțea dogoarea trupului înfierbântat.

Întinse mâna, dar degetele îi tremurau, așa că și le ascunse repede la spate.

— Griffith... ăăă... n-am găsit încă o cale să...

— Să ce?

Nu știa nici ea.

Griffith porni cu spatele spre ușă, continuând s-o fixeze cu

ochi strălucitori.

— Art!

În aceeași clipă, bătrânul se rostogoli în odaie, urmat de Dolan.

— Va să zică, tragi cu urechea? îl luă în primire tânărul. Ei, ai aflat ceva interesant?

Rușinat, Art se ridică în picioare. În schimb

Dolan rămase pe podea,
rânjind viclean.

— Nimic pe care să
nu-l fi știut deja.

— Unde-i Henry?
întrebă Griffith.

— A plecat. În mare-
grabă, de parcă l-ar fi
fugărit necuratul. Și-a
luat toată trupa cu el.

Art clătină din cap,

adăugând:

— Nici măcar n-a stat
să îmbuce ceva.
Cavalerii ăia erau
nemulțumiți.

— Exact cum mi-am
închipuit! murmură
Griffith, cu un surâs
crunt.

— L-a luat și pe
Cledwyn! povesti

încântat Dolan. Până la sfârșitul săptămânii, o să atârne frumos în ștreang.

— Nici nu merita mai mult, comentă Art.

Griffith se apropie de Marian, prinzând-o de încheietura mâinii, ca într-o cătușă trainică, fierbinte și iubitoare.

— Aveți grijă de copil. Lady Marian și cu mine mergem să ne plimbăm.

— Să vă plimbați? repetă nedumerit Art, pricepând prea bine ce se întâmpla cu cei doi tineri. De ce să vă plimbați, când aveți atâtea paturi în...

— Am spus că
mergem să ne plimbăm!
mârâi Griffith,
fulgerându-l cu privirea.

Dolan îi arse un
ghiont lui Art.

— Nu pricepi că nu
vrea să-i trezească
amintiri triste lady-ei
Marian?

— Asta-i o prostie!

protestă Art. Unde naiba
se pot duce?

Dolan izbucni în râs.

— Oriunde? Tu de
cât timp n-ai mai fost
așa grăbit?

Griffith și Marian nu
mai așteptară să audă
răspunsul: el pentru că,
într-adevăr, era tare
grăbit, ea pentru că

tânărul o trăgea după el,
cum trage bivolul un
plug. Ieșiră în curte și
Marian zări ca prin
ceață mercenarii legați
fedeleș, ca porcii duși la
târg, iar alături de ei,
slujitori zâmbitori, câini
frânți de oboseală și
câțiva oșteni englezi
răniți.

— Griffith, oare n-ar trebui...

— Nu.

— Dar câțiva oameni de-ai mei...

— O duc foarte bine.

— Ești lipsit de suflet!

Griffith se opri atât de brusc, încât Marian se izbi de el. Tânărul o

luă în brațe și-o sărută
pe gură, o sărutare
lungă, menită s-o facă
să-și uite supușii și
răspunderea castelului.
Și Marian uită. Uită
lupta, și durerea, și
rușinea. Când se
desprinse din
îmbrățișare, nu mai știa
ce se află în jurul ei.

Auzea numai cuvintele
lui Griffith.

— Nu sunt lipsit de
suflet... Vino cu mine și-
am să-ți dovedesc.

— Putem lua calul
meu.

El zâmbi. Același
zâmbet care-o fascinase
încă de la prima lor
întâlnire. Ochii lui aurii

străluceau mulțumiți,
încălzind-o cu lumina
lor. Înainte de a-și fi
revenit cu totul, Marian
se trezi călărind pe calul
ei neînșeuat, în brațele
lui Griffith.

— Unde mergem? se
mărgini ea să întrebe.

— Pe malul
Severnului, unde-am

auzit chemarea zânelor
bune.

Îi înlănțui strâns
mijlocul, adăugând:

— Te-am luat de
soție în fața Sfântului
Altar. Acum vreau ca
ursitoarele cele bune să
te lege de mine pentru
totdeauna.

— Dar nu-i nevoie de

ursitoare.

— Atunci, de ce-i nevoie?

Ea își culcă fruntea pe umărul lui și răspunse:

— Numai ca tu să mă iubești.

El oftă, exasperat:

— Pe toți sfinții, femeie, dar până acum ce crezi c-am făcut?

Ce-a făcut? se întreabă ea înfiorată. A avut de furcă cu ambiția ei nemăsurată, pe care nu reușiseră s-o alunge nici vorbele drăgăstoase, nici sentimentele lui pătimășe. Nu voia să distrugă aceste clipe de intimitate, dar simțea că nu le merită. își ridică

încet fruntea. Griffith
vru s-o tragă lângă el,
dar ea se împotrivi.

— Dacă ai ști
adevărul despre mine, n-
ai mai vrea nici să mă
atingi.

Îl simți cum se
crispează, apoi cum se
destinde din nou.

— Mă îndoiesc.

— Ai avut dreptate.

Doream tronul și pentru mine, nu numai pentru Lionel.

— Știu.

— Nu sunt mama lui bună, altfel niciodată n-aș fi...

— Ești prea aspră cu tine însăși, o întrerupse tânărul.

— Însă nu îndeajuns,
murmură ea, ștergându-
și ochii.

— Mama mea spune
că singura mamă care
face exact ce trebuie e
aceea care n-a avut
niciodată copii.

Încercase s-o facă să
zâmbească și chiar
reușise să-i aducă pe

buze un surâs, însă unul amar. Îi tremurau colțurile gurii și, abia într-un târziu, reuși să îngaime:

— Tatăl meu n-a făcut niciodată ce trebuie.

— Poate c-a făcut ce-a crezut el că-i mai bine, își dădu cu părerea

Griffith. Poate că atât s-a priceput să facă.

Marian își aminti propriile-i vise în legătură cu Lionel și dădu încet din cap.

— Probabil că așa e-n firea lucrurilor...

— Știi... oaspeții tatălui tău... când am venit eu, ei tocmai

plecau.

Marian râse cu tristețe, întrebându-se ce gândise Griffith văzându-i cum goleau încăperile castelului.

— Mi-au spus că Wenthaven s-a prăbușit de pe scările turnului.

— Da... șopti Marian, plimbându-și degetele

prin coama calului. A vrut să mă omoare, dar și-a dat seama că nu avea putere s-o facă. În schimb, Cecily da.

El rămase fără replică.

— Cecily? reuși să îngaime într-un târziu. Vrei... să spui... chiar Cecily?

— Cecily a fost la fel

de proastă ca și mine.

Netezi cu mâna
coama aspră,
amintindu-și jalea
neprefăcută a doicii la
vederea trupului
neînsuflețit al contelui.

— Poartă în pânțec
pe fratele meu vitreg.
Are o burtă cât toate
zilele și-i neagră de

supărare.

— Și ce va face după
ce se va naște copilul?

Marian ridică din
umeri.

— Bănuiesc că se va
ține tot de intrigă.

Griffith se, opri în
vârful pantei care cobora
domol spre râu și se uită
la panglica șerpuitoare și

argintie. Părea să fi găsit soluția unei probleme importante, pentru că se întoarse spre Marian, cu o privire șireată:

— Ce-ai zice s-o dai de nevastă lui Dolan?

Marian rămase încremenită, cu mâinile pe umerii lui.

— Dolan? repetă ea

rar.

— Întocmai, râse
Griffith.

Marian îi alătură în
gând pe piratul cel aspru
și sălbatic și pe Cecily
cea delicată și
pretențioasă. Nu se mai
putu stăpâni și izbucni
în râs.

— Care din doi e cel

pedepsit?

El o luă în brațe,
ajutând-o să descalece.

— Fiecare din ei își
merită perechea.

Surâsul lui se topi,
făcând loc stânjenelii și
tristeții. Înghiți cu greu
și zise:

— Să știi că n-ai fost
chiar așa naivă.

— Ce vrei să spui?

— Ai avut dreptate.

Henry nu avea gânduri curate cu Lionel.

O dorea pătimaș, dar n-o putea lăsa să-și facă reproșuri când vina fusese și a lui. Suferise când își întorsese fața de la ea, pentru că dorința lui era s-o aibă alături și

s-o iubească o viață întreagă.

— La dracu'! exclamă el în ciudat. Oare cum de-a reușit Henry să mă tragă pe sfoară în asemenea hal?

— Ești bărbat, replică Marian, de parcă nu mai era nevoie de altă explicație. Cei ca tine nu

se gândesc decât la dreptate și onoare, uitând că există și sentimente. Henry s-ar fi putut arăta drept și îndurător față de Lionel, dacă nu l-ar fi văzut la chip. De cum l-a zărit, a avut în fața ochilor figura lui Richard al III-lea.

— Așa e, încuviință Griffith.

— Nu acel rege Richard pe care l-a învins în luptă, care și-a apărat coroana până la ultima suflare. Pe acela l-ar fi înțeles și, poate, chiar l-ar fi iertat. Lionel i-a amintit de Richard care i-a siluit nevasta și

asta nu putea să-i ierte.

Sufletul regelui fusese pervertit de un exagerat sentiment al posesiei. Griffith îi înțelegea reacția. Și el simțise același lucru când își închipuise că Lionel era copilul Marianeii, pe care regele o forțase să-l primească în patul ei.

— Acum spune-mi...
începu el cu glas răgușit.
Unde-ai ascuns dovada
căsătoriei?

— Am ars-o.

El îi dădu drumul și
se trase înapoi,
poficnindu-se.

— Dar regelui i-ai
spus...

— Că e la loc sigur.

Ce, nu-i adevărat?

— Ziceai... ziceai că
n-o vei distruge
niciodată... că o păstrai
pentru Lionel... ca să-i
dovedești dreptul la
tron...

Ea își ținea privirea
pironită în pământ, cu
obrazul ud de lacrimi.

Griffith îi luă mâinile

într-ale lui, răsucindu-le
cu palmele în sus. Erau
pline de bășici sparte,
adevărată carne vie, care
aveau să-i lase urme
adânci pe viață. Degetele
erau purpurii și
lucioase, iar roșeața se
întindea pe piele ca o
algă agățată de o stâncă.

Gestul ei fusese menit

să îndrepte lucrurile după ce Griffith îi dezvăluise propriile-i ambiții, făcând-o de rușine. Acum și lui îi era rușine, atât pentru încrederea oarbă pe care o avusese în Henry, cât și pentru părerile preconceptionale despre Marian.

— Știu de la mama
un leac pentru arsuri.

Îi pipăi cu blândețe
rănille și ea schiță o
grimasă de durere.

— Pot să adun
ierburi chiar acum și...

Nu asta ar fi vrut, de
fapt, să-i spună, dar
cuvintele fugeau, se
ascundeau de el ca niște

ființe vii.

— Am vrut să renunți la visul tău, pentru că mi s-a părut a fi o povară mult prea mare. Credeam că onoarea mea e totul, iar a ta contează mai puțin. Tu mi-ai dovedit că mă înșelam, atât asupra puterii cât și a fidelității

tale. Acum înțeleg.
Înțeleg tot. Voiai ca
Lionel să fie rege al
Angliei, iar tu să-i stai
alături și să te mândrești
cu el. De fapt... și eu
simt același lucru pentru
tine.

— Pentru mine?

Roșu până în vârful
urechilor, Griffith se

îndreptă spre râu.

— Am prins în laț un
șoim împărătesc. Nu-s
mulți bărbați care să se
laude cu asemenea
ispravă.

— Un șoim
împărătesc? repetă
Marian, fascinată. Te
referi la mine?

— Liberă și sălbatică,

țâșnind spre înalturi și
purtându-mă pe aripile
tale. Vrei să facem câțiva
pași pe jos? Acum avem
destul timp. Nu trebuie
să salvăm pe nimeni și
nici să ne luptăm cu
careva.

Ea își strecură mâna
pe sub brațul lui.

— Mi-ar face plăcere.

Griffith îi arată un
pâlc de copaci.

— Să mergem acolo.
Pare un loc destul de
potrivit ca să pândim
ursitoarele.

Marian îi văzu
sclipirea din priviri.

— Atunci, hai! Însă
mai vorbește-mi despre
șoim...

Dacă la început
fuseseră stânjeniți, acum
Griffith o ademenea ca
pe o pasăre, aproape fără
ca ea să-și dea seama.
Porniră împreună spre
pâlcul de copaci.

— Desigur, cei mai
mulți bărbați nici măcar
nu încearcă așa captură.
Se tem de ghearele și

ciocul păsării, dar, în același timp, îi invidiază pe cei ce posedă o asemenea minune.

— Crezi că vei fi invidiat pentru că ți-ai luat o soție ca mine? pufni ea. Alți bărbați au neveste care știu să coasă, să gătească și să-și vadă de casă, în loc să se

dueleze, să umble prin
lume de capul lor sau să-
l sfideze pe rege. Parcă-i
aud pe prietenii tăi:
„Bietul Griffith! N-o să
aibă o clipă de liniște cu
lady Marian. Femeia aia
e de-a dreptul
scandaloasă!"

— Sunt convins că
așa vor spune. Numai că

noaptea își vor închipui
că te au în patul lor și-și
vor ului nevestele cu
minuni de bărbăție.

Îi înlănțui mijlocul cu
brațul.

— Dar eu sunt
singurul care-o am pe
adevărata lady Marian:
regina casei mele și-a
patului meu.

— Credeam că-ți
pare rău că Henry a vrut
să-ți fiu soață.

— Dar tu cine crezi
că i-a dat ideea asta?

Ea îl îmbrânci cu
atâta putere, încât
Griffith se poticni de-un
trunchi culcat la
pământ.

— Tu?

Tânărul încuviință
din cap.

— De ce?

— Pentru că... m-am
pierdut cu firea.

Ea îl privea,
neîncrezătoare.

— Încă din prima
clipă, mărturisi tânărul.
A fost o nebunie să te
aduc în patul meu, și-n

casa mea, împotriva
voinței tale.

Se ridică în picioare,
cu ochii în ochii ei.

— Dar mă bucur c-
am făcut-o! Îți jur pe ce
am mai scump.

— Totuși, ție nu-ți
place să-ți pierzi
cumpătul. Te-ai supărat
când s-a întâmplat așa

din vina mea.

Sosise momentul să-i explice.

— Pentru că voiam să ai încredere în mine fără să aștepti nimic în schimb.

Trebuia să-i povestească și despre asediul castelului Powel!

— Ai ghicit lașitatea

mea și m-ai pedepsit pentru asta. Să-i spună cum nebunia lui din tinerețe îl costase pe tatăl său castelul, iar pe Art un ochi.

— Nu mi-ai oferit nimic.

Dorea din tot sufletul să-i spună, dar pentru asta îi trebuia mai mult

curaj decât atunci când
năvălise singur în
castelul Wenthaven. Se
întrebă dacă-și putea
deschide sufletul spre
Marian fără să roșească
de rușine sau să urle de
durere. Vajnicul luptător
din el, care-i disciplinase
viața de ani și ani de
zile, se temea să nu fie

ridicol, să nu jignească,
sau – cel mai rău din
toate – să nu-i dea
lacrimile.

Însă probabil că
nenorocirea se și
întâmplase, pentru că
Marian păși spre el,
ștergându-i obrazul.

— Griffith, Art mi-a
povestit cum ați pierdut

castelul și cum ți-a fost
frică să nu mai faci alte
greșeli. Dar mie mi-ești
drag nu pentru sângele
tău rece, ci pentru
strigătele tale de furie și
pentru râsul de bucurie
atunci când iubești un
șoim atât de mult încât,
fără voia ta, începi să-l
îmblânzești.

El îi apucă amândouă
mâinile, punându-și-le
pe obraz.

— De asta-ți sunt
drag?

— Păi cum altfel?
surâse ea, privindu-l cu
ochii mari și verzi ca
iarba primăverii. Crezi
că mi-ești drag atunci
când te-arăți rece ca un

sloi de gheață?

— Nu?

— Ba... da. Mi-ești drag și când folosești cuvinte mari.

Clipi din ochi, șăgalnic.

— Pentru că mă faci să râd.

— Mă bucur că persoana mea e obiect

de veselie pentru tine,
răspunse el înțepat.

Ea surâse și-și lipi
buzele de ale lui.

— Știi când mi-am
dat seama că mă
iubești?

— Când ți-am spus
eu?

— N-aveam motive să
mă încred în vorbele

unui bărbat. Nu. Am înțeles că mă iubești în clipa când ți-ai scos spada din teacă, să mă aperi în fața regelui.

— Asta a fost o prostie, zise Griffith, regretându-și gestul. O prostie fără seamăn. De-aș fi avut sângele rece cu care mă laud atât, aș fi

găsit altă cale de-a potoli
mânia regelui.

— Aşa-i c-a fost o
prostie? râse ea, cu
gropițe în obraji. Dar
am încercat eu s-o dreg
pentru tine.

— Ce vrei să spui?

— I-am jurat credință
lui Henry ca să te
protejez pe tine.

Tânărul își pierdu din nou controlul, așa cum se întâmpla de fiecare dată în prezența ei.

— Ce? urlă el ca scos din minți.

— N-aveam de ales. Știu cât ții la Henry și nu-l puteam lăsa să plece așa. S-ar fi întors după mine și după

Lionel, iar tu ar fi
trebuit să ne aperi cu
spada în mână.

Clătină din cap cu
tristețe.

— Astăzi am priceput
un mare adevăr, și
anume, că nu suport
ideea ca tu să mori
pentru noi. Pentru
mine.

— E dreptul meu s-o fac.

— Nu fără îngăduința mea.

Griffith era furios. *Ea* voia să-l apere. Pe el! Cel mai viteaz războinic din Anglia și Țara Galilor. Îi vedea părul arămiu strălu citor printre frunzele copacilor și

ochii verzi sclipind
înveseleți. Porni după ea,
jurându-se cu mâna pe
inimă:

— Pe toți sfinții, am
să te leg cu lanțuri de
patul meu.

Marian izbucni în râs.

— Pentru asta va
trebui mai întâi să mă
prinzi.

— Și ce, crezi că nu pot? întrebă el, iuțind pasul.

Fata țiță scurt și începu să alerge printre copaci. Strigătul ei pluti câteva clipe pe aripile vântului.

— Cine poate prinde un șoim în zbor? repetă el.

Se opri în loc,
chibzuind asupra
întrebării.

— Cine poate prinde
un șoim în zbor? Un
șoim, cea mai iute
dintre păsări...

Zâmbi larg,
urmându-și drumul spre
păduricea singuratică.
Aici începu să-și scoată

hainele, una câte una, cu gesturi încete și pline de făgăduințe.

— Cine poate prinde un șoim în zbor? murmură el, ca să -l audă doar vântul. Numai un vânător priceput, care știe să-și aleagă momeala.

Sfârșit

1]

Richard – este vorba de Richard al I-lea, din familia York, rege al Angliei între 1399 și 1485. (n.t.)

2]

Arthur—rege legendar, ale cărui de vitejie sunt prezentate în faimosul de legende medievale Arthur și erii Mesei Rotunde, (n.t.)

[3] *Honey* (engl.)- „Miere", dar
apelativ drăgăstos, aprox.
„mpa". (n.t.)

[4] *Churl* (engl.)-bădăran,
mitocan, (n.t.)

[5] *Samson* – personaj biblic,
lucător al iudeilor în lupta
otriva filistinilor.

enda spune că puterea lui era
nsă în păr. Neputând fi învins pe
obișnuite, a fost doborât prin

nia preotesei Dalila, care i-a tăiat
le. (n.t.)

[6] *Jackass* (engl.) –
dobitoc, tâmpit, (n.t.)

7] Joc de cuvinte bazat pe
nimele englezești *a s s* (catâr) și
fund), (n.t.)